Carlos Castaneda

Al doilea cerc de putere

Traducere din limba engleza
GABRIEL FLORENTIN POPA

CUPRINS

Prefaţă
1. Transformarea donei Soledad
2. Surioarele Dona
3. La Gorda
4. Genarii
5. Arta de a visa
6. A doua atenţie

PREFAŢĂ

Scena ultimei mele întâlniri cu don Juan şi don Genaro fusese un vârf de munte plat şi pustiu din marginea vestică a masivului Sierra Madre, în Mexicul Central. Cu noi erau şi ceilalţi doi ucenici, Pablito şi Nestor. Solemnitatea şi scopul faptelor petrecute acolo nu au lăsat niciun dubiu asupra faptului că ucenicia noastră ajunsese la punctul final şi că îi vedeam pe don Juan şi don Genaro pentru ultima oară. Spre sfârşit, ne-am luat rămas-bun, apoi eu şi Pablito am sărit împreună de pe vârful muntelui în abis.

Privitor la acest salt, don Juan îmi dezvăluise un principiu fundamental pentru tot ce avea să se întâmple. Astfel, după saltul în abis, voi deveni percepţia pură şi mă voi mişca înainte şi înapoi între cele două realităţi inerente ale creaţiei, tonalul şi nagualul.

În timpul saltului, percepţia mea a trecut prin şaptesprezece transformări elastice între tonal şi nagual. Când mă mişcăm în nagual, percepeam o dezintegrare a corpului. Nu puteam gândi sau simţi în mod coerent şi unificat, aşa cum o fac de obicei, dar totuşi gândeam şi simţeam într-un fel. În mişcările mele în tonal reveneam la unitate. Eram iar eul meu întreg. Percepţia mea avea coerenţă. Aveam viziuni ordonate. Forţa lor de constrângere era atât de intensă, natura lor atât de reală, complexitatea lor atât de vastă, încât nu am fost în stare

să mi le explic în mod satisfăcător. Natura lor nu-mi permitea să le includ în categoriile de viziuni sau vise intense, nici chiar în domeniul halucinaţiilor.

După ce am examinat şi am analizat în cea mai perfecta şi atentă manieră sentimentele, percepţiile şi interpretările acelui salt în abis, am ajuns la concluzia ca nu puteam crede, în mod raţional, că saltul avusese loc cu adevărat. Şi totuşi, o altă parte din mine insista asupra sentimentului că am sărit cu adevărat.

Don Juan şi don Genaro nu mai sunt de găsit, iar absenţa lor a creat în mine o cerinţă imperioasă de a trece la ordonarea aparentelor contradicţii.

Am revenit în Mexic ca să-i revăd pe Pablito şi Nestor, să le cer o mână de ajutor în rezolvarea conflictelor mele. Dar cele petrecute în această excursie nu pot fi calificate altfel decât ca un asalt final asupra raţiunii mele, ca un atac concentrat, pus la cale de către însuşi don Juan. Ucenicii lui, conduşi chiar fără ca el să fi fost acolo, au demolat în câteva zile, în mod metodic şi precis, până şi ultimele bastioane ale raţiunii mele. În aceste câteva zile, ei mi-au dezvăluit unul din cele două aspecte practice ale lor, arta de a visa, care este subiectul acestei cărţi.

Arta *stalking*[1]*-ului,* celălalt aspect practic al artei lor şi, totodată, piatra de temelie a învăţăturilor lui don Juan şi don Genaro, ea mi-a fost prezentată în timpul unor vizite ulterioare, constituind de departe cea mai complexă parte a existenţei lor în lume ca vrăjitori.

1. Transformarea donei Soledad

Am avut dintr-odată o presimţire că Pablito şi Nestor nu erau acasă. Certitudinea mea era atât de profundă, încât am oprit maşina. Eram acolo unde asfaltul se termina brusc şi voiam să mă hotărâse dacă să-mi continui sau nu drumul lung şi dificil în ziua aceea, întrucât urma o porţiune de drum prost cu pietriş şi abrupt care ducea la casa lor, aflată în munţii din Mexicul Central.

Am coborât geamul portierei. Era răcoare şi bătea vântul. Am ieşit să mă destind. Tensiunea orelor întregi de condus îmi încordase gâtul şi spatele. M-am dus până la marginea drumului pavat. Pământul era moale de la o ploaie de dimineaţă. Ploaia continua încă pe versanţii sudici ai munţilor, la mică distanţă de locul în care mă aflam. Dar chiar în faţa mea, spre est şi nord, cerul era limpede. În anumite puncte ale drumului se vedeau piscurile strălucind în depărtare.

Am stat puţin pe gânduri, apoi m-am decis să mă întorc în oraş, deoarece o senzaţie specială îmi spunea că acolo îl voi găsi pe don

[1] Termenii *to stalk*, *stalker*; *stalking* definesc acţiunea, sau pe cel care o îndeplineşte, de a vâna stând la pândă, a da târcoale. În continuare va fi folosit termenul englez, care se va evidenţia de context, (n.tr.).

Juan, în piaţă. În definitiv, încă de la începutul asocierii noastre, procedasem întotdeauna aşa, şi îl găseam în piaţă. De obicei, dacă nu era în Sonora, plecam spre Mexicul Central şi mergeam în piaţa acelui oraş, iar, mai devreme sau mai târziu, don Juan apărea. Cel mai mult l-am aşteptat două zile. Eram atât de obişnuit să-l găsesc astfel, încât eram absolut sigur că lucrurile se vor petrece ca de obicei.

Am aşteptat toată după-masa în piaţă. M-am plimbat în sus şi în jos, făcându-mă că vreau să cumpăr ceva. Apoi am aşteptat în parc. La asfinţit, am ştiut că nu va veni. Am avut apoi senzaţia clară că fusese acolo, dar că plecase. M-am aşezat pe o bancă în parc, acolo unde obişnuiam să stăm, şi am încercat să-mi analizez sentimentele. Când intrasem în oraş, fusesem sigur că don Juan era acolo, pe străzi. Ceea ce am simţit era mai mult decât amintirea nenumăratelor dăţi când l-am găsit acolo; corpul meu ştia că îl caut. Dar apoi, după ce m-am aşezat pe bancă, m-a cuprins un alt tip de certitudine ciudată. Ştiam că nu mai este acolo. Plecase, şi eu nu-l găsisem.

După o vreme, am renunţat la disecarea propriilor gânduri. Am simţit că acel loc începea să mă afecteze. Deveneam iraţional; asta mi se întâmpla întotdeauna după ce stăteam câteva zile în împrejurimi.

M-am dus la hotel să mă odihnesc câteva ore şi apoi am ieşit să mă plimb pe străzi. Sentimentul pe care-l avusesem în după-amiaza aceea, anume că-l voi găsi pe don Juan, dispăruse. Am renunţat. M-am întors la hotel pentru a-mi petrece noaptea acolo.

Dimineaţa, înainte de a mă îndrepta spre munţi, am dat o tură cu maşina pe străzile principale, dar ceva îmi spunea că e în zadar. Don Juan nu era acolo.

Am avut nevoie de toată dimineaţa pentru a ajunge în orăşelul în care locuiau Pablito şi Nestor. Am sosit pe la prânz. Don Juan mă învăţase să nu intru direct în oraş, pentru a evita curiozitatea privitorilor. De câte ori ajungeam acolo, coboram de pe şosea, exact înaintea oraşului, pe un teren plat, unde tinerii jucau de obicei fotbal. Drumul era destul de îngust, cât o potecă îndeajuns de lată pentru a putea merge pe acolo cu maşina, şi trecea pe lângă casele lui Pablito şi Nestor, aflate la picioarele dealurilor, în sudul oraşului. Cum am ajuns la marginea câmpului, am constatat că poteca devenise un drum pietruit.

Stăteam pe gânduri dacă s-o iau spre casa lui Nestor sau spre a lui Pablito. Sentimentul că ei nu erau acolo persista; ştiam că Nestor locuia singur, în timp ce Pablito stătea împreună cu mama sa şi cele patru surori. Chiar dacă nu l-aş fi găsit acolo, femeile m-ar fi putut îndruma. În timp ce m-am apropiat de casă, am băgat de seamă că drumul ce ducea din şosea la casă fusese consolidat. Părea că pământul e tare şi, deoarece era destul spaţiu, am condus aproape de intrare. Casei de chirpici i se adăugase o nouă verandă cu acoperiş de ţiglă. Nu se auzea lătrând niciun câine, dar am văzut unul enorm,

stând calm în spatele unei zone îngrădite, observându-mă cu atenţie. Câţiva pui de găină, aflaţi în faţa casei, s-au îndepărtat piuind. Am oprit motorul şi mi-am întins mâinile deasupra capului. Corpul mi-era înţepenit.

Casa părea pustie. Mi-a trecut prin cap că, probabil, Pablito şi familia lui s-au mutat în altă parte. Deodată, uşa din faţă s-a deschis şi a apărut mama lui Pablito, ca şi cum ar fi împins-o cineva. A privit câteva clipe la mine, absentă. În timp ce coboram din maşină, părea că m-a recunoscut. Un tremur graţios i-a străbătut corpul şi a venit alergând spre mine. Credeam că dormise şi o trezise zgomotul maşinii, iar când a ieşit să vadă ce se întâmplă, la început n-a ştiut cine eram. Văzând-o pe bătrână alergând spre mine, am zâmbit. Când s-a apropiat, m-a cuprins îndoiala. Se mişca puţin cam sprinten şi nu semăna nicidecum cu mama lui Pablito.

— Ia te uită, ce surpriză! a exclamat ea.

— Dona Soledad? am întrebat, neîncrezător.

— Nu mă recunoşti? m-a întrebat ea, râzând.

Am făcut câteva comentarii stupide despre agilitatea ei surprinzătoare.

— De ce mă tot priveşti ca pe o femeie bătrână şi neajutorată? a reluat ea, privindu-mă cu un aer de falsă provocare.

M-a acuzat că o poreclisem Doamna Piramidă. Mi-am amintit că îi spusesem odată lui Nestor că silueta ei îmi amintea de cea a unei piramide. Avea un fund foarte lat şi mare şi un cap micuţ. Rochiile lungi pe care le purta de obicei sporeau acest efect.

— Priveşte-mă, m-a îndemnat ea. Mai arăt a piramidă?

Zâmbea, dar ochii ei m-au făcut să mă simt jenat. Am încercat să mă apăr cu o glumă, dar ea m-a oprit şi m-a făcut să recunosc că eu eram autorul poreclei. Am asigurat-o că nu luasem niciodată porecla de bună şi că, oricum, în acel moment era atât de slabă, încât silueta ei era lucrul cel mai îndepărtat de o piramidă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, dona Soledad? am întrebat. Eşti transformată.

— Tu ai spus-o, a replicat. M-am transformat.

Am luat afirmaţia la figurat. Totuşi, o examinare atentă m-a făcut să admit că cele afirmate nu erau o metaforă şi că era într-adevăr schimbată. Deodată, am simţit un gust metalic, uscat în gură. Mi-era frică.

Ea şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a oprit cu picioarele uşor depărtate, cu faţa spre mine. Purta o bluză verde-deschis şi o fustă albă. Fusta era mai scurtă decât cele pe care le purta de obicei. Părul nu i se vedea; îl legase cu o bandă lată, ca un turban. Era în picioarele goale şi bătea ritmic cu talpa sa mare în pământ, în timp ce zâmbea cu candoarea unei fete tinere. Nicicând nu mai văzusem pe nimeni radiind atâta putere. Am observat o licărire ciudată în ochii ei. Era o sclipire deranjantă, dar nu una care să inspire teamă. M-am

gândit că, probabil, nu o privisem niciodată atent. Printre alte lucruri, mă simţeam vinovat şi de faptul că trecusem cu vederea peste atâţia oameni în timpul anilor petrecuţi cu don Juan. Forţa personalităţii acestuia transforma pe oricine în ceva palid şi nesemnificativ.

I-am mărturisit că nu mi-am imaginat niciodată că ea ar putea avea atâta vitalitate, că neatenţia mea era condamnabilă, că nu o cunoşteam cu adevărat şi că va trebui să-i reîntâlnesc iar pe toţi.

S-a apropiat de mine. A zâmbit şi m-a prins uşor cu mâna dreaptă de braţul stâng.

— Asta-i sigur, mi-a şoptit uşor la ureche.

Zâmbetul i-a îngheţat şi ochii i-au devenit sticloşi. Era atât de aproape de mine, încât simţeam că sânii ei îmi ating umărul stâng. Jena mi s-a amplificat în timp ce încercam să mă conving că nu aveam niciun motiv de a mă alarma. Mi-am repetat de multe ori că într-adevăr nu o cunoşteam pe mama lui Pablito şi că, în pofida purtării ei ciudate, aceasta era ceva normal la ea. Dar o parte înspăimântată din mine ştia că nu era vorba de nişte simple gânduri, pentru că, oricât de mult mă înşelam în legătură cu persoana ei, nu numai că mi-o aminteam foarte bine, dar o şi cunoşteam foarte bine. Ea reprezenta pentru mine arhetipul mamei; trebuie să fi avut în jur de şaizeci de ani, sau chiar peste. Muşchii ei slabi îi puneau în mişcare cu dificultate corpul greoi. Părul îi era încărunţit. Era, aşa cum mi-o aminteam, o femeie tristă, cu trăsături fine, plăcute, o mamă devotată, suferindă, mereu în bucătărie, mereu obosită. Îmi aminteam, de asemenea, că era o femeie foarte amabilă, altruistă şi foarte timidă, timidă până la servitudine cu oricine din preajma ei. Rămăsesem cu această impresie despre ea, impresie întărită în cursul anilor. În ziua aceea era total diferită. Femeia din faţa mea nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o aveam despre mama lui Pablito şi totuşi era aceeaşi persoană, mai slabă şi mai puternică, arătând cu douăzeci de ani mai tânără decât ultima dată când o văzusem. Un fior îmi străbătu tot corpul.

Ea a făcut câţiva paşi în faţa mea şi a privit spre mine.

— Lasă-mă să te privesc. Nagualul ne-a spus că eşti un diavol.

Mi-am adus aminte că toţi, Pablito, mama sa, surorile şi Nestor, au părut întotdeauna reticenţi în a-i spune lui don Juan pe nume, numindu-l Nagualul, o obişnuinţă pe care am adoptat-o şi eu în discuţiile cu ei.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei, ceea ce ea nu mai făcuse niciodată. Corpul meu s-a încordat. Efectiv nu ştiam ce să spun. A urmat o pauză lungă, care m-a lăsat să-mi recâştig încrederea în mine. Apariţia şi purtarea ei mă speriaseră atât de mult, încât uitasem s-o întreb despre Pablito şi Nestor.

— Spune-mi, unde este Pablito? am întrebat-o cu un sentiment brusc de teamă.

— Oh, este plecat în munţi, mi-a răspuns pe un ton neangajant,

îndepărtându-se de mine.

— Dar Nestor unde este?

Şi-a rotit ochii, vrând parcă să-şi arate indiferenţa.

— Sunt împreună în munţi, a continuat pe acelaşi ton.

M-am simţit deodată uşurat şi i-am spus că eram sigur că erau teferi.

Ea m-a privit şi a zâmbit. M-a cuprins o undă de fericire şi de exuberanţă şi am îmbrăţişat-o. Mi-a răspuns cu îndrăzneală la îmbrăţişare şi m-a luat în braţe; acest lucru era atât de bizar, încât mi-a tăiat respiraţia. Corpul ei era rigid şi avea o putere extraordinară. Inima a început să-mi bată cu putere. Am încercat s-o îndepărtez uşor, în timp ce o întrebam dacă Nestor îi mai vedea pe don Juan şi pe don Genaro. La întâlnirea de rămas bun don Juan îşi exprimase dubiile în legătură cu Nestor, care nu era pregătit să-şi termine ucenicia.

— Genaro a plecat pentru totdeauna, a spus ea, dându-mi drumul.

Se juca nervoasă cu marginea bluzei.

— Dar don Juan?

— Nagualul a plecat şi el, a spus, încreţindu-şi buzele.

— Unde au plecat?

— Vrei să spui că nu ştii?

I-am spus că amândoi îşi luaseră rămas-bun de la mine cu doi ani înainte şi că tot ce ştiam era că ei plecau atunci. Nu am încercat să fac niciun fel de supoziţii despre locul în care plecaseră. Nu-mi spuseseră niciodată unde se duceau, iar eu acceptasem ideea că, dacă ar fi vrut să dispară din viaţa mea, tot ce aveau de făcut era să refuze să mă vadă.

— Nu mai sunt pe aici, asta-i sigur, a spus ea, încruntându-se. Şi tot atât de sigur e că nici n-o să se întoarcă.

Vocea ei era extrem de plată, lipsită de emoţie. Începuse să mă plictisească. Am vrut să plec.

— Dar tu eşti aici, a spus ea, schimbându-şi încruntarea într-un zâmbet. Trebuie să-i aştepţi pe Pablito şi pe Nestor. Ei ţin morţiş să te vadă.

Mă ţinea ferm de braţ şi mă trăgea departe de maşină. Faţă de felul ei de a fi în trecut, ciudăţenia comportării sale de acum era uimitoare.

— Dar întâi lasă-mă să ţi-l arat pe prietenul meu, a spus, conducându-mă forţat spre casă.

Acolo se găsea un loc amenajat, ca un mic ţarc. În el se afla un câine imens. Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost blana lui stufoasă, cu nuanţe lucioase maro-gălbui. Nu părea un câine rău. Nu era legat în lanţ, iar îngrăditura nu era destul de înaltă pentru a-l opri. Câinele a rămas impasibil în timp ce ne-am apropiat de el; nu şi-a mişcat nici măcar coada. Dona Soledad a arătat spre o cuşcă destul de mare, în spate. Acolo era legat un coiot.

— Acesta este prietenul meu. Câinele nu. El aparţine fetelor mele.

Câinele m-a privit şi a căscat. Îmi plăcea. Aveam un sentiment metafizic de atracţie faţă de el.

— Vino, să intrăm în casă, a spus ea, trăgându-mă de braţ.

Am ezitat. O parte din mine era extrem de alertată şi voia să plece imediat de acolo, şi totuşi o altă parte din mine nu ar fi plecat pentru nimic în lume.

— Doar nu ţi-e frică de mine? m-a întrebat ea pe un ton acuzator.

— Ba bine că nu! am exclamat.

Ea a chicotit şi mi-a declarat pe un ton degajat că nu era decât o femeie primitivă şi stângace, care se descurca greu cu vorbele, şi că ea nu prea se pricepea să se poarte cu oamenii. M-a privit drept în ochi şi a adăugat că don Juan i-a spus să mă ajute, pentru că era îngrijorat din cauza mea.

— El ne-a spus că nu eşti prea serios şi că reuşeşti să produci destule probleme oamenilor nevinovaţi.

Până în acest punct, afirmaţiile sale mi se păruseră coerente, dar nu puteam concepe că don Juan le spusese lucrurile astea despre mine.

Am intrat în casă. Am vrut să mă aşez pe banca pe care stăteam de obicei cu Pablito, dar ea m-a oprit.

— Ăsta nu-i un loc pentru mine şi pentru tine. Să mergem în camera mea.

— Mai degrabă aş sta aici, am spus ferm. Cunosc locul acesta şi mă simt în largul meu aici.

Ea a ţâţâit din buze a dezaprobare. Arăta ca un copil dezamăgit. Şi-a contractat buza superioară, până când arăta ca ciocul plat al unei raţe.

— Ceva nu-i în regulă aici, am spus. Cred că o să plec, dacă nu-mi spui ce se întâmplă.

Ea a devenit foarte tulburată şi mi-a replicat că problema ei era aceea că nu ştia cum să discute cu mine. I-am vorbit de transformarea ei surprinzătoare şi am rugat-o să-mi explice ce s-a întâmplat. Trebuia să ştiu cum a fost posibila schimbarea aceea.

— Dacă o să-ţi spun, o să rămâi? a întrebat cu o voce de copil.

— Da.

— În acest caz, o să-ţi spun totul. Dar trebuie s-o fac în camera mea.

Am avut un moment de panică. Am făcut un efort suprem să mă calmez şi am intrat în camera ei. Locuia în spate, unde Pablito construise un dormitor pentru ea. Camera arăta la fel de goală cum o mai văzusem, cu excepţia unui pat chiar în mijlocul ei şi a două scrinuri modeste lângă uşă. Albul pereţilor se decolorase într-un alb-gălbui liniştitor. Lemnul tavanului se deteriorase şi el. Privind la zidurile curate, aveam impresia că zilnic erau şterse cu un burete. Camera semăna mai mult cu o chilie călugărească, extrem de

modestă şi ascetică. Nu erau niciun fel de ornamente. Ferestrele aveau panouri de lemn, groase, demontabile, prinse în bare de fier. Nu erau scaune sau altceva pe care să mă pot aşeza.

Dona Soledad mi-a luat carnetul, l-a ţinut la piept şi apoi s-a aşezat pe patul ei, care avea două saltele groase, fără arcuri. Mi-a indicat că mă pot aşeza lângă ea.

— Noi doi suntem la fel, a spus şi mi-a dat carnetul.

— Poftim?

— Noi doi suntem la fel, a repetat ea, fără să mă privească.

Nu reuşeam să înţeleg ce voia să spună. M-a privit, aşteptând un răspuns.

— Cum adică?

Întrebarea mea a părut s-o deruteze. Evident, se aştepta să ştiu ce voia să spună. A râs la început, dar, când am insistat, s-a supărat. S-a ridicat şi m-a acuzat că nu sunt cinstit cu ea. Ochii ei erau plini de furie; gura i se contracta într-o expresie foarte urâtă şi care o făcea să arate extrem de bătrână.

Mă simţeam într-adevăr la strâmtoare şi simţeam că, indiferent ce i-aş fi spus, ar fi fost greşit. Ea părea să fie în aceeaşi stare. Gura i se mişca, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar dintre buzele ei nu ieşea niciun sunet. În final, a murmurat că nu era corect sa acţionez în modul acesta, într-un moment atât de serios. Mi-a întors spatele.

— Priveşte-mă, dona Soledad! i-am spus cu fermitate. Eu nu te păcălesc în niciun fel. Tu trebuie să ştii ceva despre care eu habar n-am.

— Vorbeşti prea mult, m-a repezit supărată. Nagualul mi-a spus să nu te las niciodată să vorbeşti. Denaturezi totul.

A sărit în picioare şi s-a lungit pe podea, ca un copil răsfăţat, în acel moment am realizat că în cameră era o altă podea. Îmi aminteam că podeaua veche era făcută din pământul negru din zonă. Cea nouă era roz-roşcată. Am oprit o clipă confruntarea cu ea şi m-am plimbat în jurul camerei. Nu-mi dădeam seama cum de nu reuşisem să bag de seamă podeaua când am intrat. Era magnifică. La început m-am gândit că era o argilă roşie bătătorită, dar am observat că nu avea fisuri. Argila s-ar fi uscat şi ondulat şi s-ar fi format crăpături. M-am aplecat şi mi-am plimbat degetele pe ea. Avea tăria cărămizilor. Argila fusese arsă. Apoi am observat că podeaua fusese formată din dale mari de argilă, puse împreună pe un suport de argilă moale, care servea de matriţă. Dalele formau cel mai ciudat şi mai fascinant desen, care părea modest dacă nu-i dădeai atenţie. Arta cu care fuseseră îmbinate dalele trăda un plan bine conceput. Am vrut să cunosc tehnologia prin care dale de argilă atât de mari erau arse în aşa fel încât să nu se onduleze. M-am întors spre dona Soledad. M-am oprit repede. Nu ar fi înţeles despre ce vorbesc. Am privit iar la podea. Argila era puţin aspră, aproape ca gresia. Forma o suprafaţă perfect înclinată.

— Pablito ţi-a pus podeaua?

Ea n-a răspuns.

— Este o lucrare superbă. Trebuie să fii foarte mândră de ea.

Eram sigur că Pablito o făcuse. Nimeni altul nu ar fi avut imaginaţia şi capacitatea de a o concepe. M-am gândit că trebuia să o fi făcut cât timp am lipsit. Dar apoi mi-am dat seama că nu intrasem în camera ei de când o construise, cu şase-şapte ani în urmă.

— Pablito! Pablito! Bah! a exclamat ea supărată. Ce te face să crezi că el este singurul care poate face aşa ceva?

Am schimbat o privire lungă şi dintr-odată mi-am dat seama că ea era cea care făcuse podeaua şi că don Juan a pus-o la lucru.

Am stat liniştiţi, privindu-ne o vreme. Am simţit că era inutil s-o întreb dacă aveam sau nu dreptate.

— Eu am făcut-o, a spus ea în cele din urmă pe un ton sec. Nagualul mi-a spus cum s-o fac.

Afirmaţiile ei mi-au declanşat o stare de euforie. Pur şi simplu am luat-o în braţe. M-am învârtit cu ea. Tot ce puteam face era s-o bombardez cu întrebări. Voiam să ştiu cum făcuse dalele, ce reprezentau desenele, de unde a luat argila. Dar ea nu-mi împărtăşea bucuria. A rămas tăcută şi imobilă, privindu-mă chiorâş din când în când.

M-am întors iar la podea. Patul fusese plasat chiar în epicentrul unor linii care convergeau. Dalele de argilă fuseseră tăiate în unghiuri ascuţite, pentru a crea motivele respective, ce păreau să radieze de sub patul ei.

— Nici nu pot exprima cât de impresionat sunt.

— Cuvinte! Cine are nevoie de cuvinte? a întrebat ea scurt.

Am avut o străfulgerare de intuiţie. Raţiunea mea mă trădase. Metamorfozarea ei magnifică putea fi explicata într-un singur fel: don Juan trebuie să fi făcut-o discipolul lui. Cum altfel se putea transforma o femeie bătrână ca dona Soledad într-o fiinţă atât de ciudată şi de puternică. Trebuia să-mi fi dat seama din momentul în care am văzut-o, dar ideile mele preconcepute despre ea excludeau această posibilitate.

Am dedus că, orice i-ar fi făcut don Juan, acel ceva trebuia să fi avut loc în cei doi ani de absenţă în care nu am văzut-o, deşi doi ani păreau a fi un timp prea scurt pentru o astfel de schimbare.

— Cred că ştiu acum ce s-a întâmplat cu tine, am spus pe un ton normal şi voios. Exact acum s-a lămurit ceva în capul meu.

— Oh, chiar aşa? a replicat ea, total dezinteresată.

— Nagualul te învaţă să fii vrăjitoare, nu-i aşa?

M-a privit dispreţuitoare. Am simţit că am spus cel mai nepotrivit lucru. Pe faţa ei se citea o expresie de adevărată sfidare. Ea nu-mi va mai spune nimic.

— Ce ticălos eşti! a exclamat brusc, tremurând de mânie.

M-am gândit că supărarea ei era nejustificată. M-am aşezat la un

capăt al patului, în timp ce ea bătea nervos cu călcâiul în podea. Apoi s-a aşezat la celălalt capăt al patului, fără să se uite la mine.

— Dar ce anume vrei să fac? am întrebat-o pe un ton ferm şi intimidant.

— Ţi-am spus deja! a ţipat ea. Noi doi suntem la fel.

Am rugat-o să-mi explice ce înţelegea prin asta şi să nu-şi închipuie vreo clipă că aş fi ştiut ceva. Declaraţiile mele au supărat-o şi mai râu. S-a ridicat brusc şi şi-a aruncat fusta pe podea.

— Asta voiam să spun! a urlat, mângâindu-şi zona pubiană.

Gura mi s-a deschis involuntar. Mi-am dat seama că o priveam ca un idiot.

— Noi doi suntem la fel!

Eram uimit. Dona Soledad, bătrâna indiancă, mama lui Pablito, era practic pe jumătate goală, la câţiva paşi de mine, arătându-mi organele genitale. Am privit-o, incapabil să mă gândesc la ceva. Singurul lucru pe care îl realizam era că ea nu avea corpul unei femei bătrâne. Avea coapse frumoase, cu pielea închisă la culoare şi fără păr. Avea şoldurile late, dar fără niciun pic de grăsime.

Şi-a dat seama că o studiam şi s-a aruncat pe pat.

— Ştii ce ai de făcut? a spus, arătând spre pubis. Suntem singuri aici.

Şi-a descoperit sânii robuşti.

— Dona Soledad, te implor! am exclamat. Ce s-a întâmplat cu tine? Eşti mama lui Pablito.

— Nu, nu sunt! Nu sunt mama nimănui.

S-a ridicat şi m-a privit cu nişte ochi îndârjiţi.

— Sunt exact ca tine, o bucată din Nagual. Suntem făcuţi să ne potrivim.

Şi-a desfăcut picioarele şi eu am sărit deoparte.

— Stai o clipă, dona Soledad. Să vorbim puţin.

M-a cuprins o frică nebună şi brusc mi-a trecut prin cap un gând nebunesc. Era posibil, oare, ca don Juan să fie ascuns undeva şi să râdă cu lacrimi?

— Don Juan! am strigat.

Ţipătul meu a fost atât de tare şi de profund, încât dona Soledad a sărit de pe pat şi s-a acoperit grăbită cu fusta. Am observat-o cum şi-o pune, în timp ce strigam iar.

— Don Juan!

Am alergat prin casă, urlând numele lui don Juan, până mi s-a uscat gâtul. În acest timp, dona Soledad fugise din casă şi stătea lângă maşină, privindu-mă uimită.

M-am dus lângă ea şi am întrebat-o dacă don Juan a pus-o să facă toate astea. A dat din cap afirmativ. Am întrebat-o dacă şi el era prin împrejurimi. A negat.

— Spune-mi totul!

Ea mi-a mărturisit că nu făcea decât să urmeze ordinele lui don

Juan. El i-a comandat să se transforme în luptător, pentru a mă ajuta. A declarat că a aşteptat ani de zile ca să îndeplinească această promisiune.

— Acum sunt foarte puternică. Doar pentru tine. Dar în cameră nu m-ai plăcut, nu-i aşa?

M-am apucat să-i spun că nu era vorba de asta, că importante erau sentimentele mele faţă de Pablito; apoi mi-am dat seama că nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeam.

Dona Soledad părea să fi înţeles poziţia jenantă în care mă aflam şi a spus că trebuia să uităm acea întâmplare nefericită.

— Trebuie să-ţi fie foame. O să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— Sunt încă multe lucruri pe care nu mi le-ai spus. Ca să fiu cinstit cu tine, nu aş sta aici pentru nimic în lume. M-ai speriat.

— Eşti obligat să-mi accepţi ospitalitatea, chiar dacă este vorba doar de o ceaşcă cu cafea. Haide, să uităm ce s-a întâmplat.

A făcut un gest de a intra în casă. În acel moment am auzit un mârâit puternic. Câinele ne privea, ca şi cum ar fi înţeles ce vorbea.

Dona Soledad şi-a fixat asupra mea o privire care îmi dădea fiori. Apoi s-a relaxat şi a zâmbit.

— Nu te lăsa impresionat de privirea mea. Adevărul este că sunt bătrână. În ultima vreme am început să am ameţeli. Cred că am nevoie de ochelari.

A izbucnit în râs şi a privit printre degetele făcute cerc, ca şi cum ar fi fost ochelari.

— O bătrână indiancă cu ochelari! Ce râs ar mai fi, a spus ea chicotind.

M-am hotărât să fiu obraznic şi să plec de acolo, fără nicio explicaţie. Dar înainte de asta, voiam să las câteva lucruri pentru Pablito şi surorile sale. Am deschis portbagajul să iau pachetele pe care le adusesem. M-am întins după două pachete, care erau lângă roata de rezervă, lângă peretele locului din spate. Prinsesem unul dintre ele şi mă pregăteam să-l iau şi pe al doilea, când am simţit pe ceafă o mână uşoară şi păroasă. Am ţipat involuntar şi m-am lovit cu capul de capotă. M-am întors să privesc. Presiunea mâinii nu mă lăsa să mă întorc complet, dar am fost în stare să prind străfulgerarea unui braţ, sau a unei labe argintii, pe gâtul meu. M-am scuturat de panică şi m-am retras din portbagaj, căzând cu pachetul încă în mână. Îmi tremura tot corpul, muşchii picioarelor erau contractaţi şi m-am trezit sărind doi metri în sus şi luând-o la fugă.

— Nu am vrut să te sperii, a spus dona Soledad, în timp ce o urmăream de la vreo trei metri.

Mi-a arătat palmele mâinilor, într-un gest de capitulare, asigurându-mă că nu erau mâinile ei ceea ce simţisem.

— Dar ce mi-ai făcut? am întrebat, încercând să par calm şi detaşat.

Părea să fie ori complet stingherită, ori derutată. A murmurat

ceva şi a dat din cap, ca şi cum nu putea spune nimic sau nu ştia despre ce vorbeam.

— Haide, dona Soledad, am spus apropiindu-mă de ea, nu te juca cu mine.

Părea gata să plângă. Am vrut s-o liniştesc, dar o parte din mine nu ceda. După o mică pauză, i-am spus ce am simţit şi am văzut.

— Dar e îngrozitor! a exclamat ea cu o voce stridentă.

Şi-a acoperit faţa cu mâna dreaptă, într-un gest foarte copilăresc. Credeam că plânge. Am mers lângă ea şi am încercat să-mi pun braţul în jurul umerilor ei. Dar nu reuşeam s-o fac.

— Haide, dona Soledad, să uităm de toate astea şi să-ţi dau pachetele pe care le-am adus, înainte să plec.

Am făcut un pas, pentru a fi în faţa ei. Îi puteam vedea ochii negri şi strălucitori şi o parte a feţei ascunsă în spatele palmelor. Nu plângea. Zâmbea.

Am sărit înapoi. Zâmbetul ei mă îngrozea. Am rămas amândoi nemişcaţi. Îşi păstra faţa acoperită, dar îi vedeam ochii urmărindu-mă.

În timp ce stăteam acolo, paralizat de frică, mă simţeam total descurajat. Nimerisem într-o capcană nesfârşită. Dona Soledad era o vrăjitoare. Corpul meu ştia asta, dar totuşi nu puteam crede. Voiam să cred că dona Soledad înnebunise şi că era ţinută în casă în loc de azil.

Nu îndrăzneam să mă mişc sau să-mi iau ochii de la ea. Cred că am stat aşa vreo cinci-şase minute. Îşi ţinea braţele ridicate, dar totuşi nemişcate. Stătea în spatele maşinii, aproape lipită de tamponul stâng. Portbagajul era încă deschis. M-am gândit să încerc uşa dreaptă. Cheile erau în contact.

M-am relaxat puţin, pentru a căpăta avântul să fug. Ea a sesizat imediat că mi-am schimbat poziţia. Braţul s-a lăsat, descoperindu-i faţa. Dinţii îi erau încleştaţi. Ochii îi erau fixaţi asupra mea. Erau apăsători şi răi. Brusc, a luat-o spre mine. A bătut din piciorul drept, ca un scrimer, şi s-a întins cu mâinile făcute cleşte, să mă prindă de talie, slobozind totodată un strigăt cutremurător.

Corpul meu a făcut un salt înapoi, departe de ea. Am alergat spre maşină, dar, cu o agilitate incredibilă, ea s-a rostogolit la picioarele mele şi m-a făcut să cad peste ea, cu faţa în jos, şi mi-a prins piciorul stâng. Mi-am contractat piciorul drept şi aş fi lovit-o în faţă cu talpa pantofului, dacă nu mi-ar fi dat drumul şi nu s-ar fi rostogolit înapoi. Am sărit în picioare şi am încercat să deschid uşa maşinii. Era încuiată. M-am aruncat peste capotă să ajung dincolo, dar dona Soledad ajunsese înaintea mea. Am încercat să mă rostogolesc înapoi peste capotă, dar în timpul mişcării am simţit o durere în coapsa dreaptă. Mă prinsese de piciorul drept. N-o puteam lovi cu stângul; îmi trăsese în jos ambele picioare, pe capotă. M-a tras şi am căzut peste ea. Ne-am rostogolit pe pământ. Puterea ei era magnifică şi

strigătele ei – înspăimântătoare. Nu mă puteam mişca sub presiunea teribilă a corpului ei. Nu era o problemă de greutate, ci mai degrabă de încordare, iar ea o avea. Brusc, am auzit un mârâit, şi câinele enorm i-a sărit în spate şi a luat-o de pe mine. M-am ridicat. Am vrut să intru în maşină, dar femeia şi câinele se luptau lângă portieră. Singura posibilitate de retragere era în casă. Am ieşit într-o secundă sau două. Nu m-am întors să-i privesc, m-am grăbit să intru şi am închis uşa în urma mea, asigurând-o cu o bară de fier aflată în dosul ei. Am alergat în spate şi am făcut la fel şi cu uşa de acolo.

Auzeam dinăuntru mârâiturile furioase ale câinelui şi strigătele inumane ale femeii. Apoi, brusc, lătratul şi mârâitul câinelui s-au transformat în scâncete şi urlete, de durere probabil sau ca şi cum l-ar fi speriat ceva. Am simţit un spasm în stomac. Urechile au început să-mi ţiuie. Mi-am dat seama că eram blocat în casă ca într-o capcană. M-a cuprins o spaimă cumplită. Eram revoltat de prostia mea de a fugi în casă. Atacul femeii m-a surprins atât de mult, încât îmi pierdusem tot simţul strategic şi mă purtasem ca şi cum aş fi fugit de un adversar obişnuit, care putea fi îndepărtat prin simpla închidere a uşii. Am auzit pe cineva care a venit şi s-a sprijinit de uşă, încercând s-o deschidă. S-au auzit apoi bătăi puternice în uşă.

— Deschide uşa, mă îndemna dona Soledad cu o voce gravă. Nenorocitul ăsta de câine m-a sfâşiat.

Am stat pe gânduri dacă s-o deschid sau nu. Mi-am amintit atunci de confruntarea pe care o avusesem cu mulţi ani înainte cu o vrăjitoare care, conform spuselor lui don Juan, îi luase forma pentru a mă păcăli şi a-mi da o lovitură mortală. Evident, dona Soledad nu era aşa cum o cunoscusem eu, dar aveam motive să mă îndoiesc că ar fi fost o vrăjitoare. Elementul timp juca un rol decisiv în convingerea mea. Eu, Pablito şi Nestor, am fost împreună cu don Juan şi don Genaro şi ani de zile şi cu toate acestea nici vorbă să fi fost vrăjitori. În aceste condiţii cum putea fi dona Soledad? Indiferent de cât de mult s-ar fi schimbat, nu putea să improvizeze ceva pentru care ar fi nevoie de o viaţă întreagă.

— De ce m-ai atacat? am întrebat, vorbind tare, ca să fiu auzit prin uşa groasă.

Ea a răspuns că Nagualul i-a spus să nu mă lase să plec. Am întrebat-o de ce.

N-a răspuns; în schimb, a continuat să bată furioasă în uşă, iar eu băteam şi mai tare. Am continuat aşa câteva minute în şir. S-a oprit şi a început să mă roage să deschid. Simţeam în mine un val de energie furioasă. Ştiam că, dacă deschideam uşa, aveam o şansă să fug. Am mişcat bara de fier de la uşă. Ea a intrat clătinându-se. Bluza ei era sfâşiată. Pierduse banda care îi ţinea părul, şi acum părul lung îi acoperea faţa.

— Uite ce mi-a făcut câinele ăsta nenorocit! a ţipat ea. Priveşte!

Am respirat adânc. Părea uluită. S-a aşezat pe o bancă şi a

început să-şi scoată bluza sfâşiată. Am profitat de moment ca să fug şi să încerc să ajung la maşină. Cu o viteză pe care doar frica ţi-o poate da, m-am urcat la volan, am închis portiera, am pornit automat motorul şi am băgat în marşarier. Am apăsat pedala şi m-am întors să privesc pe geamul din spate. În timp ce mă întorceam, am simţit o respiraţie fierbinte pe faţă; am auzit un mârâit oribil şi am văzut sclipind ochii demonici ai câinelui. Stătea pe bancheta din spate. I-am văzut colţii aproape în ochii mei. Mi-am ferit capul. Dinţii lui m-au prins de păr. Mi-am ghemuit tot corpul pe scaun, ridicând astfel piciorul de pe ambreiaj. Smucitura maşinii a făcut fiara să-şi piardă echilibrul. Am deschis portiera şi am sărit. Capul câinelui a apărut prin portiera deschisă. I-am auzit clănţănind dinţii enormi când şi-a strâns fălcile la câţiva centimetri de călcâiele mele. Maşina a început s-o ia înapoi, şi eu am zbughit-o spre casă. M-am oprit înainte să ajung la uşă.

Acolo stătea dona Soledad. Îşi legase iar părul şi îşi aruncase un şal pe umeri. M-a privit o clipă şi a început să râdă, întâi foarte încet, de parcă ar fi durut-o rănile, apoi tare. Mă arăta cu degetul şi se ţinea de stomac în timp ce se cutremura de râs. S-a aplecat în faţă şi s-a întins, prefăcându-se că-şi opreşte respiraţia. Era goală până la brâu. Îi puteam vedea sânii, tremurând de convulsiile râsului său.

Simţeam că totul este pierdut. Am privit înapoi la maşină. Se oprise după vreun metru şi jumătate; uşa se închisese iar, blocând câinele înăuntru. Auzeam şi vedeam fiara enormă muşcând spătarul scaunului şi lovind cu labele în geamuri.

În acel moment m-am aflat în pragul unei decizii ciudate. Nu ştiam cine mă speria mai mult, dona Soledad sau câinele. După un moment de reflecţie, am decis că, de fapt, câinele era doar un animal prost.

Am alergat la maşină şi m-am căţărat pe acoperiş. Zgomotul l-a întărâtat pe câine. L-am auzit sfâşiind tapiţeria. Întins deasupra, am reuşit să deschid portiera dinspre locul şoferului. Voiam să deschid ambele portiere şi apoi să cobor de pe acoperiş şi să mă urc în maşină pe una dintre ele, în timp ce câinele ieşea pe cealaltă. M-am întins să o deschid pe cealaltă, în acel moment, capul câinelui a apărut prin uşa deschisă. M-a cuprins panica la gândul că va sări din maşină şi că va urca apoi pe acoperiş. În mai puţin de o secundă, am sărit la pământ şi am ajuns în faţa casei.

Dona Soledad stătea cu braţele încrucişate în prag. Râdea cu spasme aparent dureroase.

Câinele a rămas în maşină, spumegând de furie. Era prea mare şi nu putea să-şi strecoare corpul pe scaunul din faţă. M-am dus la maşină şi am închis uşor uşa. Am început să caut un băţ destul de lung, pentru a putea deschide uşa din dreapta.

Am căutat în faţa casei. Nu se vedea o bucată de lemn pe jos. În acest timp, dona Soledad intrase în casă. Am cântărit situaţia. Nu

aveam altă alternativă decât să-i cer ajutorul. Am trecut pragul tremurând, uitându-mă în toate direcţiile, în caz că s-ar fi ascuns după uşă, aşteptându-mă.

— Dona Soledad! am strigat.

— Ce dracu' vrei? a răspuns ţipând din camera ei.

— Vrei să ieşi, te rog, să-ţi scoţi câinele din maşină?

— Glumeşti? a răspuns ea. Nu este câinele meu. Ţi-am spus doar, e al fetelor mele.

— Unde sunt ele?

— În munţi.

A ieşit din cameră şi m-a privit.

— Vrei să vezi ce mi-a făcut câinele ăsta nenorocit? a întrebat ea pe un ton sec. Uite!

Şi-a desfăcut şalul şi mi-a arătat spatele gol.

Nu am văzut nicio urmă de dinţi; erau doar nişte zgârieturi lungi, pe care le putuse căpăta frecându-se de terenul tare. Oricum, putea să se fi zgâriat şi singură când m-a atacat.

— Nu ai nimic aici, am spus.

— Vino şi uită-te în lumină, a spus şi s-a dat spre uşă.

A insistat să mă uit atent după urmele colţilor câinelui. Mă simţeam ciudat. Aveam o senzaţie de greutate în jurul ochilor, în special pe frunte. Am ieşit afară. Câinele nu se mişcase şi a început să latre când a văzut că am apărut în uşă.

M-am înjurat singur. Nimeni nu era vinovat în afară de mine. Căzusem în capcană ca un tâmpit. Am decis imediat să plec din oraş. Dar aveam portmoneul, actele, totul în geanta de pe podeaua maşinii, exact sub picioarele câinelui. M-a apucat disperarea. Nu avea sens să mă duc în oraş. Nu aveam altă alternativă decât să scot câinele din maşină.

— Ce fel de mâncare mănâncă de obicei câinele ăsta? am strigat din uşă.

— De ce nu încerci să-i oferi piciorul tău? mi-a răspuns dona Soledad din camera ei.

Am căutat nişte mâncare gătită prin casă. Oalele erau goale. Nu aveam altceva de făcut decât să mă confrunt iar cu ea. Disperarea mea s-a transformat în furie. Am intrat ca o furtună în camera ei, gata să mă bat până la moarte. Stătea pe pat, acoperită cu şalul.

— Te rog, iartă-mă că ţi-am făcut toate astea, a spus ea direct, privind în tavan. Îndrăzneala ei mi-a oprit furia. Trebuie să mă înţelegi. Nu te puteam lăsa să pleci.

A râs uşor şi a spus cu o voce clară, calmă şi foarte plăcută că era vinovată, că era lacomă şi stângace, că a reuşit aproape să mă sperie cu ciudăţeniile ei, dar ca situaţia s-a schimbat dintr-odată. A făcut o pauză şi s-a sculat din pat, acoperindu-şi sânii cu şalul, apoi a adăugat că în corpul ei s-a lăsat o credinţă stranie. A privit în tavan şi a început să facă nişte gesturi ritmice, ciudate, cu braţele ca o moară

de vânt.

— Nu poţi pleca acum, a spus.

M-a cercetat fără să râdă. Furia internă a cedat, dar disperarea mea era mai acută ca niciodată. Ştiam sigur că, în materie de adevărată forţă, eu nu puteam rivaliza nici cu ea, nici cu câinele.

A spus că întâlnirea noastră era stabilită cu ani înainte şi că niciunul din noi nu avea destulă putere să o grăbească sau să o întrerupă.

— Nu încerca să te eschivezi încercând să pleci. E la fel de inutil ca încercarea mea de a te ţine aici. Ceva dincolo de voinţa ta te va elibera de aici, iar ceva dincolo de voinţa mea te va ţine aici.

Încrederea ei reuşise întru câtva nu numai s-o îmblânzească, dar îi dăduse şi o mare uşurinţă în manevrarea cuvintelor. Afirmaţiile ei erau foarte stricte şi clare. Don Juan a spus întotdeauna că deveneam încrezător când se ajungea la cuvinte. În timp ce ea vorbea, mă gândeam că nu era atât de ameninţătoare cum o credeam. Nu-mi mai dădea senzaţia că este pusă mereu pe harţă. Reţinerea mea se risipise, dar o altă parte din mine se opunea. Toţi muşchii corpului îmi erau încordaţi, dar totuşi trebuia să admit că, deşi mă speria de moarte, o găseam foarte atrăgătoare. Ea mă studia.

— O să-ţi arăt cât de lipsit de sens este să încerci să pleci, a spus ea, sărind din pat. O să te ajut. De ce ai nevoie?

Mă studia cu o sclipire în ochi. Dinţii ei mici şi albi confereau zâmbetului ei o imagine diabolică. Chipul durduliu era ciudat de neted şi complet lipsit de riduri. Două linii adânci, care plecau de la baza nărilor şi coborau spre colţurile gurii, dădeau feţei ei aparenţa maturităţii, dar nu şi vârsta. Ridicându-se din pat, ea a lăsat să-i cadă liniştit şalul, descoperindu-i sânii plini. Nu s-a deranjat să-i acopere, în schimb şi-a umflat pieptul şi şi-a ridicat sânii.

— Oh, ai remarcat, eh? a spus şi şi-a legănat corpul dintr-o parte în alta, mulţumită de sine. Îmi ţin mereu pârul legat la spate. Nagualul mi-a spus să fac aşa. Îmi întinereşte faţa.

Eram sigur că va vorbi despre sânii ei. Schimbarea subiectului m-a luat prin surprindere.

— Nu vreau să spun că pieptănătura mă face să arăt mai tânără! a continuat ea cu un zâmbet enigmatic. Procedeul de a-mi lega pârul mă face mai tânără.

— Cum este posibil?

Mi-a răspuns cu o întrebare. Voia să ştie dacă l-am înţeles corect pe don Juan, când spunea că totul este posibil, dacă doreşti acest lucru în mod categoric. Eu voiam o explicaţie mai precisă. Voiam să ştiu ce altceva mai făcea pentru a arăta aşa de tânără, în afară de faptul că îşi lega părul. Ea a spus că stătea în pat şi se golea de orice gând şi sentiment, apoi lăsa liniile podelei sale să-i întindă ridurile. Am insistat să aflu alte detalii: sentimente, percepţii, senzaţii pe care le-a avut când stătea întinsă în pat. Ea îmi repeta că nu ştia nimic, că

nu ştia cum acţionau liniile din podeaua ei şi că tot ce trebuia să facă era să nu-şi lase gândurile să interfereze.

Şi-a pus mâinile pe pieptul meu şi m-a împins uşor. Părea să fie un gest care să-mi dea de înţeles că se săturase de întrebările mele. Am ieşit din casă pe uşa din spate. I-am spus că aveam nevoie de un bâţ lung. S-a dus direct la o grămadă de lemne de foc, dar acolo nu era aşa ceva. Am întrebat-o dacă putea să-mi dea două cuie, ca să pot prinde două şipci una de alta. Am căutat prin toată casa două cuie, dar fără succes. În final, a trebuit să desfac cea mai lungă şipcă pe care am găsit-o la coteţul puilor, construit de Pablito în spate. Deşi era cam subţire, mi se părea potrivita pentru scopul meu.

Dona Soledad nu a zâmbit şi nici n-a glumit în timpul căutării. Părea extrem de absorbită de sarcina de a mă ajuta. Concentrarea ei era atât de intensă, încât aveam sentimentul că dorea să reuşesc.

M-am dus la maşină, înarmat cu şipca cea lungă şi cu un băţ mai scurt luat din grămada de lemne de foc. Dona Soledad stătea în faţa uşii.

Am început să întărit câinele cu băţul scurt, în timp ce încercam să eliberez siguranţa de la uşa din dreapta ţinând şipca lungă în mâna stângă. Câinele era gata să mă muşte de mâna dreaptă, şi a trebuit sa arunc băţul scurt. Furia şi puterea animalului erau atât de mari, încât era cât pe-aci să scap şi şipca. Câinele era s-o rupă în două, când dona Soledad mi-a venit în ajutor; bătând în geam, ea i-a atras atenţia şi l-a făcut să dea drumul băţului.

Încurajat de manevra ei, am plonjat cu capul înainte şi am trecut peste locul din faţă, reuşind să eliberez siguranţa portierei. Am încercat să mă retrag imediat, dar câinele a sărit spre mine cu toată forţa, trecând efectiv cu umerii săi masivi şi cu labele din faţă peste spătarul scaunului, înainte să mă pot retrage. I-am simţit labele pe umăr. Am îngheţat. Ştiam că o să mă sfâşie. Câinele şi-a lăsat capul într-o parte ca să mă muşte, dar, în loc s-o facă, s-a lovit de volan. M-am repezit afară şi dintr-o mişcare m-am căţărat pe capotă şi de acolo pe acoperiş. Mi se făcuse pielea de găină pe tot corpul.

Am deschis uşa din dreapta. I-am cerut donei Soledad şipca şi cu ea am deblocat siguranţa spătarului de la scaun. Plănuiam să întărit câinele, şi el să împingă spătarul, făcându-şi loc să iasă din maşină. Dar el nu s-a mişcat. În schimb, muşca furios din băţ.

În acel moment, dona Soledad a sărit pe acoperiş şi s-a întins lângă mine. Voia să mă ajute să întărit câinele. I-am spus că nu putea rămâne pe acoperiş, pentru că, atunci când câinele va ieşi, voi intra în maşină şi voi pleca. I-am mulţumit pentru ajutor şi i-am spus ca mai bine se ducea în casă. A dat din umeri, a coborât şi s-a dus în faţa uşii. Am împins iar în jos siguranţa şi am întărâtat câinele cu şipca. I-am fluturat-o pe la ochi şi în faţa botului. Furia câinelui depăşise orice limită, dar el nu părăsea locul. Până la urmă, fălcile lui masive mi-au smuls băţul din mână. Am coborât să-l iau de sub maşină. Brusc, am

auzit-o pe dona Soledad ţipând.

— Atenţie, iese din maşină!

Am privit la maşină. Câinele reuşise să se strecoare în faţă. Îşi încurcase labele cele mari în volan; în rest, era aproape liber.

Am alergat spre casă şi am intrat exact la timp ca să nu fiu prins de animal. Inerţia lui era atât de mare, încât s-a izbit de uşă.

În timp ce bara uşa cu drugul de fier, dona Soledad a spus cu o voce ciripitoare:

— Ţi-am spus că nu are sens.

S-a întors să mă privească, potrivindu-şi uşor vocea.

— Poţi să legi câinele cu o frânghie? am întrebat-o.

Eram sigur că o să-mi răspundă în doi peri, dar, spre uimirea mea, a spus că va încerca orice, chiar să atragă câinele în casă şi să-l închidă.

Ideea ei mi-a plăcut. Am deschis uşor uşa. Câinele nu mai era acolo. Am făcut câţiva paşi. Nu se vedea nicăieri. Speram să se fi întors la locul lui. Aveam de gând să mai aştept o clipă până să mă reped la maşină, când am auzit un mârâit şi am zărit capul masiv al bestiei în maşină. Se urcase iar pe locul din faţă.

Dona Soledad avea dreptate; nu aveam nicio şansă. M-a cuprins o undă de tristeţe. Simţeam că sfârşitul îmi era aproape, într-o clipă de disperare, i-am spus donei Soledad că o să iau un cuţit din bucătărie şi o să ucid câinele, sau el pe mine, şi poate aş fi făcut-o, dar în casă nu era niciun obiect de metal.

— Nu te-a învăţat Nagualul să-ţi accepţi soarta? a întrebat dona Soledad în timp ce mă urmărea. Ăsta de afară nu este un câine oarecare. El are putere. Este un luptător şi va face ce trebuie. Chiar să te ucidă.

Am avut un moment de frustrare incontrolabilă, am prins-o de umeri şi am mârâit. Ea nu a părut deloc surprinsă de ieşirea mea. Mi-a întors spatele şi şi-a aruncat şalul la podea. Avea un spate foarte puternic şi frumos. Am simţit o dorinţă irezistibilă s-o lovesc, dar în loc de asta mi-am plimbat mâna pe umerii ei. Pielea era moale şi catifelată. Braţele şi umerii erau musculoşi, fără să fie mari. Părea să aibă un strat minim de grăsime, care îi înconjura muşchii şi conferea torsului ei aparenţa netezimii; totuşi, când împingeam fiecare parte cu degetele, simţeam tăria muşchilor nevăzuţi. Nu voiam să-i privesc sânii.

S-a dus spre un spaţiu acoperit din spatele casei, care servea de bucătărie. Am urmat-o. S-a aşezat pe o bancă şi s-a spălat calmă pe picioare, într-o căldare. În timp ce ea îşi punea sandalele, am intrat foarte agitat într-o încăpere nouă a casei, care fusese construită în spate. Când am ieşit de acolo, ea stătea la uşă.

— Îţi place să vorbeşti, a spus ea liniştită, conducându-mă spre camera ei. Nu este nicio grabă. Acum putem vorbi pe îndelete.

A luat carnetul meu de pe scrin, unde-l pusese probabil chiar ea,

şi mi l-a întins cu o grijă exagerată. Apoi a luat pătura de pe pat, a împăturit-o şi a pus-o pe acelaşi scrin. Atunci am observat că scrinurile erau de aceeaşi culoare cu pereţii, alb-gălbui, iar patul fără pătură era roz-roşcat, mai mult sau mai puţin de culoarea podelei. Pe de altă parte, pătura era maro-închis, ca lemnul tavanului şi al panourilor de la ferestre.

— Să vorbim, a spus ea, aşezându-se confortabil pe pat, după ce şi-a scos sandalele.

Stătea cu genunchii strânşi la piept. Arăta ca o fată tânără. Maniera ei agresivă şi impunătoare cedase şi se transformase într-una fermecătoare. În acel moment era exact antiteza a ceea ce fusese mai devreme. Am început să rid de modul în care mă îndemna să scriu. Îmi amintea de don Juan.

— Acum avem timp, a spus. Vântul s-a schimbat. N-ai observat?

Observasem. Ea a spus că direcţia nouă a vântului era direcţia ei benefică şi astfel vântul a venit în ajutorul ei.

— Ce ştii tu despre vânt, dona Soledad? am întrebat eu, în timp ce mă aşezam calm la picioarele patului ei.

— Numai ceea ce m-a învăţat Nagualul. Fiecare dintre noi, femeile, avem câte o direcţie aparte, un vânt anume. Bărbaţii nu au. Eu sunt vântul de nord; când bate acesta, eu devin alta. Nagualul a spus că luptătoarea îşi foloseşte vântul ei prielnic pentru tot ce doreşte. Eu l-am folosit pentru a-mi aranja şi a-mi reface corpul. Priveşte-mă! Eu sunt vântul de nord. Simte-mă când vin prin fereastră.

S-a simţit o pală puternică de vânt prin fereastra care era plasată strategic, cu faţa spre nord.

— De ce crezi că bărbaţii nu au vântul lor?

S-a gândit o clipă şi a răspuns că Nagualul nu i-a spus niciodată de ce.

— Ai vrut să ştii cine mi-a făcut podeaua, a spus ea, punându-şi pătura în jurul umerilor. Eu însămi am făcut-o. Mi-au trebuit patru ani ca să o aranjez. Acum podeaua este eul meu.

În timp ce vorbea, am observat că liniile care convergeau pe podea erau aranjate astfel încât să plece din nord. Totuşi, camera nu era potrivită cu punctele cardinale. Astfel, patul ei era situat în unghiuri inegale faţă de pereţi şi la fel erau şi liniile dalelor de argilă.

— De ce ai făcut podeaua roşie, dona Soledad?

— Asta este culoarea mea. Eu sunt roşie, ca pământul roşu. Am luat argila roşie din munţii din apropiere. Nagualul mi-a spus unde să caut şi m-a ajutat să o car şi la fel au făcut şi ceilalţi. Toţi m-au ajutat.

— Cum ai ars argila?

— Nagualul m-a pus să fac o groapă. Am umplut-o cu lemne şi apoi am stivuit dalele de argilă cu bucăţi de piatră plată între ele. Am acoperit groapa cu un strat de pământ şi crengi şi am făcut focul. Au ars zile întregi.

— Cum ai împiedicat dalele să se îndoaie?

— Nu am făcut nimic. Vântul a avut grijă, vântul de nord, care a bătut în timp ce ardea focul. Nagualul mi-a arătat cum să sap groapa cu faţa spre nord. El mi-a arătat cum să fac şi patru găuri pentru vânt. Apoi mi-a arătat cum să păstrez o deschizătură în acoperiş, ca să las fumul să iasă. Vântul a făcut ca lemnele să ardă zile întregi; după ce groapa s-a răcit iar, am deschis-o şi am început să şlefuiesc dalele inegale. Am avut nevoie de un an să fac destule dale pentru podea.

— De unde cunoşteai desenul?

— M-a învăţat vântul. Când mi-am făcut podeaua, Nagualul mă învăţase deja să nu opun rezistenţă vântului. El mi-a arătat cum să mă las în voia vântului şi cum să-l las să mă ghideze. I-a trebuit mult timp să mă înveţe asta, ani de zile. La început eram o femeie simplă şi bătrână şi era foarte dificil; chiar el mi-a spus asta, şi avea dreptate. Dar am învăţat foarte repede. Poate pentru că sunt bătrână şi nu mai aveam nimic de pierdut. La început, era şi mai greu pentru mine, din cauza fricii. Simpla prezenţă a Nagualului mă făcea să mă bâlbâi şi să tremur. Nagualul avea acelaşi efect asupra tuturor. Asta era soarta lui, să fie înspăimântător. S-a oprit şi m-a privit. Nagualul nu e o fiinţă omenească, a declarat ea.

— Ce te face să spui asta?

— Nagualul este un diavol din cine ştie ce vremuri.

Afirmaţiile ei m-au cutremurat. Mi-am simţit inima bătând.

Nici că şi-ar fi putut găsi un auditoriu mai bun. Eram intrigat. Am rugat-o să-mi explice ce anume înţelegea prin asta.

— Atingerea lui schimba oamenii. Ştii şi tu asta. El ţi-a schimbat corpul. În cazul tău, nici nu ştiai că face asta. Dar el a intrat în corpul tău cel vechi. A pus ceva acolo. La fel a făcut şi cu mine. El a lăsat ceva în mine, şi acel ceva s-a dezvoltat. Numai un diavol poate face asta. Acum sunt vântul de nord şi nu mai îmi e frică de nimeni şi de nimic. Dar, înainte să mă schimbe, eram o femeie urâtă, bătrână şi slabă, care tremura numai când îi auzea numele. Bineînţeles, Pablito nu-mi era de niciun ajutor, pentru că lui îi era frică de Nagual ca de moartea însăşi.

Într-o zi, Nagualul şi Genaro au venit la noi când eram singură. I-am auzit la uşă, ca pe nişte jaguari care dau târcoale. M-am speriat; pentru mine, ei erau doi demoni, dar am ieşit să văd cu ce le puteam fi de folos. Erau foarte înfometaţi, şi eu i-am dat bucuroasă de mâncare. Aveam două tigve groase de dovleac şi le-am dat fiecăruia câte o porţie de supă. Nagualul nu părea să aprecieze mâncarea; el nu voia să mănânce mâncare pregătită de o femeie atât de slabă şi, prefăcându-se neîndemânatic, a lovit tigva de masă. Dar castronul, în loc să se întoarcă şi să împrăştie supa pe jos, a zburat din forţa loviturii Nagualului şi a aterizat pe piciorul meu, fără să sară niciun strop. Castronul a căzut efectiv pe piciorul meu şi a rămas acolo până

m-am aplecat şi l-am luat. L-am pus pe masă în faţa lui şi i-am spus că, deşi eram o femeie slabă şi întotdeauna mi-a fost frică de el, mâncarea mea era oferită cu plăcere.

Exact din acel moment, Nagualul s-a schimbat faţă de mine. Faptul că îmi căzuse castronul pe picior şi supa nu se împrăştiase i-a dovedit că puterea mă indicase pentru el. Nu ştiam asta atunci şi m-am gândit că s-a schimbat faţă de mine pentru că îi era ruşine că mi-a refuzat mâncarea. Nu am remarcat prea atent schimbarea sa. Eram încă speriată şi nu puteam să-l privesc în ochi. Dar el a început să se intereseze mai mult de mine. Îmi aducea chiar şi cadouri: un şal, o rochie, un pieptene şi alte lucruri. Asta mă făcea să mă simt teribil. Îmi era ruşine, pentru că aveam impresia că îşi căuta o femeie. Nagualul avea fete tinere, ce putea dori de la o femeie bătrână ca mine? La început n-am putut nici să port, nici măcar să iau în consideraţie cadourile lui, dar Pablito m-a bătut la cap, şi am început să le port. Frica îmi sporise şi nu voiam să rămân singură cu el. Ştiam că este un bărbat diabolic. Ştiam ce-i făcuse femeii lui.

M-am simţit obligat s-o întrerup. I-am spus că nu ştiam de existenţa unei femei în viaţa lui don Juan.

— Ştii ce vreau să spun, a spus ea.

— Crede-mă, dona Soledad, că nu ştiu.

— Nu-mi spune mie asta. Ştii că vorbesc despre La Gorda.

Singura La Gorda pe care o cunoşteam era sora lui Pablito, o fată enorm de grasă, poreclită Gorda-Grăsuna. Aveam sentimentul, deşi nu-mi vorbise nimeni nimic despre asta, că ea nu era, de fapt, fata donei Soledad. Nu voiam s-o mai stânjenesc cerându-i şi alte informaţii. Mi-am amintit brusc că fata aceea grasă dispăruse din casă şi nimeni nu putea sau nu îndrăznea să-mi spună ce se întâmplase cu ea.

— Într-o zi eram singură în faţa casei, a continuat dona Soledad. Mă pieptănam la soare, cu pieptenele pe care mi-l dăduse Nagualul: nu mi-am dat seama că el venise şi stătea în spatele meu. Dintr-odată, am simţit cum mâinile lui mă prind de bărbie. L-am auzit spunându-mi uşor să nu mă mişc, pentru că s-ar putea să-mi rup gâtul. Mi-a aplecat capul spre stânga. Nu mult, doar o idee. M-am înspăimântat, am ţipat şi am vrut să scap din prinsoarea lui, dar mi-a ţinut ferm capul în acea poziţie foarte multă vreme.

Când mi-a eliberat bărbia, am leşinat. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat după aceea. Când m-am trezit, eram întinsă pe jos, exact unde stau acum. Nagualul plecase. Îmi era atât de ruşine, încât nu voiam să văd pe nimeni, în special pe La Gorda. M-am gândit mult timp că, de fapt, Nagualul nu-mi îndoise gâtul, ci că fusese doar un coşmar.

S-a oprit. Am aşteptat să-mi explice ce s-a întâmplat. Ea părea neatenta, probabil visătoare.

— Ce s-a întâmplat exact, dona Soledad? am întrebat-o, incapabil

să mă liniştesc. Ţi-a făcut ceva?

— Da. Mi-a îndoit gâtul pentru a-mi schimba direcţia ochilor, a spus şi a râs cu poftă văzându-mă surprins.

— Adică a făcut-o?

— Da. Mi-a schimbat direcţia, a reluat ea fără să fie atentă la reacţia mea. El ţi-a făcut şi ţie asta, şi celorlalţi.

— E adevărat. Mi-a făcut şi mie asta. Dar de ce crezi că a făcut-o?

— Aşa trebuia. E cel mai important lucru de făcut.

Se referea la o acţiune anume, pe care don Juan o considera absolut necesară. Nu vorbisem despre ea cu nimeni. De fapt, aproape că uitasem de asta. La începutul uceniciei mele, el a făcut odată două focuri mici, în munţii din Mexicul de Nord. Erau la şase metri distanţă unul de altul. Mi-a spus să stau în picioare, la vreo şase metri de ele, ţinându-mi corpul, în special capul, într-o poziţie relaxată, firească. Apoi mi-a spus să mă uit la un foc şi, venind din spatele meu, mi-a îndoit gâtul spre stânga, aliniindu-mi ochii, dar nu şi umerii, spre celălalt foc. Mi-a ţinut capul în poziţia asta, ore întregi, până când focul s-a stins. Direcţia nouă era cea de sud-est, sau, mai exact, el aliniase al doilea foc spre sud-est. Am considerat toată afacerea drept una dintre ciudăţeniile necunoscute ale lui don Juan, unul dintre ritualurile sale absurde.

— Nagualul a spus că în timpul vieţilor noastre toţi ne creăm o direcţie de privire, a continuat ea. Aceasta devine poziţia ochilor spiritului. De-a lungul anilor, direcţia aceasta se uzează, slăbeşte şi devine neplăcuta, iar pentru că noi suntem legaţi de această direcţie, devenim slabi şi neplăcuţi chiar nouă înşine. În ziua aceea, Nagualul mi-a îndoit gâtul până am leşinat de frică, mi-a dat o direcţie nouă.

— Ce direcţie ţi-a dat?

— De ce întrebi asta? a spus cu o forţă neaşteptată. Crezi că Nagualul mi-a dat o direcţie diferită?

— Pot să spun direcţia pe care mi-a dat-o mie, am spus eu.

— Nu contează, a izbucnit. Mi-a spus asta chiar el.

Părea agitată. Şi-a schimbat poziţia şi s-a întins pe stomac. Mă durea spatele de atâta scris. Am întrebat-o dacă puteam să stau pe podeaua ei şi să-i folosesc patul drept masă de scris. S-a ridicat şi mi-a dat pătura strânsă, ca să o folosesc drept pernă.

— Ce altceva ţi-a mai spus Nagualul? am întrebat.

— După ce mi-a schimbat direcţia, Nagualul a început să-mi vorbească despre putere, a spus ea, întinzându-se iar. La început, el menţiona lucrurile în mod natural, pentru că nu ştia exact cum să procedeze cu mine. Într-o zi, m-a luat la o mică plimbare pe dealuri. Apoi, într-o altă zi, m-a dus cu autobuzul în deşert, la casa lui. Încetul cu încetul, m-am obişnuit cu prezenţa lui.

— Ţi-a dat vreodată plante ale puterii?

— Mi-a dat o dată Mescalito, când eram în deşert. Dar pentru că eram o femeie neîmplinită, Mescalito m-a refuzat. Am fost

înspăimântată de întâlnirea cu el. Atunci şi-a dat seama Nagualul că trebuia să mă prezinte vântului. În ziua aceea, el a spus de nenumărate ori că, deşi era un vrăjitor care învăţase să „vadă" dacă nu primea o prevestire, nu ştia în ce direcţie s-o ia. Aşteptase deja de zile întregi o indicaţie în legătură cu mine. Dar puterea n-a vrut să i-o dea. În disperare, presupun, el m-a prezentat propriei lui *guaje* şi l-am văzut pe Mescalito.

Am întrerupt-o. Folosirea cuvântului *guaje-tigvă* mă deruta. Examinat în contextul celor spuse, cuvântul nu avea înţeles. M-am gândit că poate se exprimase metaforic, folosind cuvântul ca pe un eufemism.

— Ce e *guaje,* dona Soledad?

În privirea ei a apărut o undă de surprindere. A făcut o pauză înainte de a-mi răspunde.

— Mescalito e tigva Nagualului, a spus ea în cele din urma.

Răspunsul ei a fost şi mai derutant. Mă simţeam umilit că ea credea că pentru mine cuvântul avea un înţeles anume. Când am rugat-o să-mi explice mai mult, ea a insistat că ştiam despre ce vorbea. Asta era stratagema favorită a lui don Juan ca să-mi evite întrebările. I-am povestit că don Juan îmi spusese despre Mescalito că este o zeitate sau o forţă conţinută în măciuliile de peyotă. Să spui că Mescalito era tigva lui nu avea niciun sens.

— Nagualul îţi putea prezenta totul cu ajutorul tigvei lui, a spus ea după o pauză. Ea este cheia spre puterea lui. Oricine poate să-ţi dea peyota, dar numai un vrăjitor, prin tigva lui, te poate prezenta lui Mescalito.

S-a oprit şi şi-a fixat privirea asupra mea. Era feroce.

— De ce trebuie să mă pui să repet ceea ce ştii deja? a întrebat ea pe un ton supărat.

Mă luase total prin surprindere cu ieşirea ei. Cu o clipă mai devreme fusese atât de simpatică.

— Nu lua în consideraţie schimbările mele, a spus ea, zâmbind iar. Eu sunt vântul de nord. Sunt foarte nerăbdătoare. Toată viaţa mea nu am îndrăznit să spun ce am avut în minte. Acum nu îmi mai este frica de nimeni. Înţeleg ce simţi. Ca să te întâlneşti cu mine, trebuie să fii foarte puternic. S-a lăsat să alunece mai aproape de mine, pe stomac. Ei bine, Nagualul m-a prezentat lui Mescalito, care ieşea din tigva lui. Dar el nu putea şti ce se va întâmpla cu mine. Se aştepta la ceva asemănător cu ce i se întâmplase la întâlnirea ta sau a lui Eligio cu Mescalito. În ambele cazuri, el era derutat, şi a trebuit să-şi lase tigva să hotărască ce să facă în continuare. Tigva lui l-a ajutat în ambele cazuri. Cu mine, a fost altfel; Mescalito i-a spus să nu mă mai aducă niciodată. Eu şi Nagualul am părăsit locul în mare grabă. În loc să plecăm spre casă, am luat-o spre nord. Am luat un autobuz să mergem la Mexicali, dar am coborât în mijlocul deşertului. Era foarte târziu. Nagualul a vrut să traverseze şoseaua, să mergem

pe jos spre sud. Aşteptam o maşină mai rapidă să ne ia, când, brusc, el m-a bătut pe umăr şi a arătat spre drum, în faţa noastră. Am văzut o spirala de praf. O briză de vânt ridica praful de pe marginea şoselei. L-am urmărit apropiindu-se de noi. Nagualul a fugit peste şosea şi vântul m-a înconjurat. Efectiv, m-a făcut să mă rotesc foarte uşor şi apoi a dispărut. Asta era prevestirea pe care o aştepta Nagualul. De atunci, ne-am dus în munţi sau în deşert pentru a căuta vântul. La început, vântul nu m-a plăcut, pentru că eram în vechiul meu eu. Deci Nagualul s-a străduit să mă schimbe. M-a pus întâi să construiesc camera şi podeaua asta. Apoi m-a pus să port haine noi şi să dorm pe o saltea în loc de rogojină. M-a pus să port pantofi şi să am dulapuri pline de haine. M-a forţat să mă plimb sute de kilometri şi m-a învăţat să fiu tăcută. Am învăţat foarte repede. El m-a pus să fac lucruri ciudate, fără niciun motiv.

Într-o zi, în timp ce eram în munţii din zona lui, am ascultat prima oară vântul. El venea direct în pântecele meu. Eram întinsă pe vârful unei pietre plate şi vântul îmi dădea târcoale. Îl văzusem deja în ziua aceea dând târcoale tufişurilor, dar de data asta s-a apropiat şi s-a oprit. Îl simţeam ca o pasăre care aterizase pe stomacul meu. Nagualul mă pusese să scot toate hainele de pe mine; eram goală puşcă, dar nu-mi era frig, pentru că vântul mă încălzea.

— Ţi-era frică, dona Soledad?

— Frică? Eram îngrozită. Vântul era viu; el mă mângâia din cap până în picioare. Apoi mi-a intrat în corp. Eram ca un balon, şi vântul îmi ieşea prin urechi, şi prin gură, şi prin alte părţi, pe care nu vreau să le menţionez. M-am gândit că voi muri şi aş fi fugit, dacă Nagualul nu m-ar fi ţinut strâns pe piatra aceea. El mi-a vorbit la ureche şi m-a calmat. Stăteam liniştită şi lăsam vântul să facă ce voia cu mine. Atunci mi-a spus el ce să fac.

— Ce să faci cu ce?

— Cu viaţa mea, cu lucrurile mele, cu camera mea, cu sentimentele mele. La început nu era clar. Credeam că eu eram cea care gândea. Nagualul a spus că toţi facem asta. Totuşi, când suntem tăcuţi, ne dăm seama că este altceva care ne spune tot felul de lucruri.

— Auzeai o voce?

— Nu. Vântul se plimbă în corpul unei femei. Nagualul spune că de aceea au femeile pântece. Odată ce ajunge în pântece, vântul te ia pur şi simplu şi îţi spune să faci tot felul de lucruri. Cu cât este mai tăcută şi mai relaxată o femeie, cu atât mai bune sunt rezultatele. Poţi spune că, dintr-odată, femeia însăşi îşi dă seama că face lucruri despre care nu avea nicio idee.

Din acel moment, vântul a venit la mine tot timpul. Îmi vorbea din pântece şi îmi povestea tot ce voiam să ştiu. Nagualul a văzut de la început că eram vântul de nord. Alte vânturi nu mi-au vorbit niciodată, deşi învăţasem să le disting.

— Câte tipuri de vânt sunt?

— Sunt patru vânturi, aşa cum există patru puncte cardinale. Bineînţeles, asta este pentru vrăjitori şi pentru ceea ce fac ei. Pentru ei, numărul puterii este patru. Primul vânt este briza, dimineaţa. El ţi-aduce speranţă şi fericire; este vestitorul zilei. Vine şi pleacă şi pătrunde peste tot. Uneori este blajin şi de neobservat; alteori e sâcâitor şi plictisitor.

Alt vânt este vântul tare, ori cald, ori rece, ori amândouă. Un vânt de amiază. El bate plin de energie, dar în acelaşi timp şi cu orbire. Sparge uşi şi doboară ziduri. Un vrăjitor trebuie să fie teribil de puternic ca să poată avea de-a face cu vântul tare.

Apoi este vântul rece de după-amiază. Trist şi obositor. Un vânt care nu te va lăsa niciodată în pace. Te va face să te înviorezi şi să plângi. Nagualul a spus că există atâta profunzime în el, încât merită osteneala să-l cauţi.

— Iar la sfârşit este vântul fierbinte. El învăluie, protejează şi încălzeşte totul. Pentru luptători, este un vânt de noapte. Puterea lui apare odată cu întunericul.

Acestea sunt cele patru vânturi. Ele sunt asociate cu cele patru puncte cardinale. Briza este estul. Vântul rece este vestul. Cel fierbinte este sudul. Iar cel tare este nordul.

Cele patru vânturi au, de asemenea, şi personalitate. Briza e netedă, şireată şi veselă. Vântul rece e melancolic, posac şi întotdeauna gânditor. Vântul fierbinte e voios, nestăpânit şi exuberant. Vântul tare e energic, acaparant şi nerăbdător.

Nagualul mi-a spus că aceste patru vânturi sunt femei. De aceea, luptătorii-femei le caută. Vânturile şi femeile sunt identice. Acesta este motivul pentru care femeile sunt mai bune decât bărbaţii. Aş spune că femeile învaţă mai repede dacă se asociază cu vântul lor prielnic.

— Cum poate şti o femeie care este vântul ei prielnic?

— Dacă femeia se linişteşte şi nu mai vorbeşte cu ea însăşi, vântul ei o să o prindă exact aşa.

A făcut un gest de prindere.

— Ea trebuie să stea întinsă şi goală?

— Asta ajută. În special dacă este sfioasă. Eu eram o femeie bătrână şi grasă. Nu-mi scosesem hainele de pe mine toată viaţa. Am dormit în ele, iar când făceam baie, aveam totdeauna chiloţi pe mine. Pentru mine, să-mi arăt corpul vântului era ceva asemănător cu moartea. Nagualul ştia lucrul ăsta şi a mizat pe el, pentru că era cel mai bun. El ştia despre prietenia dintre femei şi vânt, dar m-a prezentat lui Mescalito, pentru că era derutat cu mine.

După ce mi-a întors capul în acea primă şi îngrozitoare zi, Nagualul s-a trezit cu mine în mâinile lui. El mi-a spus ca habar n-avea ce să facă. Dar un lucru era sigur: nu voia ca o femeie bătrână şi grasă ca mine să dea târcoale lumii lui. El mi-a spus că sentimentele

sale faţă de mine erau similare cu acelea pe care le resimţea faţă de tine. Era derutat. Niciunul din noi nu trebuia să fie acolo. Tu nu eşti indian, iar eu sunt o vacă bătrână. Niciunul din noi nu prezintă vreo importanţă, dacă te gândeşti la asta. Şi uite-te acum la noi. Ceva s-a întâmplat.

O femeie, bineînţeles, este mai suplă decât un bărbat. O femeie se schimbă foarte uşor cu puterea unui vrăjitor. În special cu ajutorul puterii unui vrăjitor ca Nagualul. Un ucenic de sex masculin, după Nagual, este extrem de dificil. De exemplu, tu nu te-ai schimbat atât de mult ca La Gorda, şi ea a început ucenicia după tine. O femeie este mai gentilă şi mai blândă şi, mai presus de toate, femeia e ca un recipient; ea primeşte. Bărbatul, în schimb, inspiră mai multă putere. Totuşi, Nagualul nu a fost de acord niciodată cu asta. El credea că femeile sunt inegalabile, nişte vârfuri. El credea, de asemenea, că eu simţeam că bărbaţii erau mai buni, pentru că eram o femeie neîmplinită. Nagualul spunea că, dacă voi deveni vreodată deplină, îmi voi schimba şi această părere. Dar dacă ar fi avut dreptate. La Gorda lui ar fi fost la fel de bună ca Eligio şi, după cum ştii, ea nu este.

Nu puteam urmări şirul naraţiunii din cauza presupunerii sale nefondate că eu aş fi ştiut la ce se referea ea. În acest caz, nu aveam nicio idee despre ce făcuseră Eligio sau La Gorda.

— În ce consta diferenţa dintre La Gorda şi Eligio?

Ea m-a privit o clipă, de parcă ar fi cântărit ceva în mine. Apoi s-a aşezat cu genunchii la piept.

— Nagualul mi-a spus totul. El nu avea secrete faţă de mine. Eligio era cel mai bun; şi tocmai de aceea el nici nu mai este acum în lumea noastră. Nu s-a întors. De fapt, el era atât de bun, încât nici nu a trebuit să sară de pe o înălţime când i s-a terminat ucenicia. El era ca Genaro; într-o zi, când lucra pe câmp, a venit ceva la el şi l-a luat. El ştia cum să-şi dea drumul.

M-am gândit s-o întreb dacă am sărit cu adevărat în abis. Am aşteptat o clipă mai lungă înainte să pun întrebarea. În definitiv, venisem să-i văd pe Pablito şi pe Nestor, ca să-mi clarifice acest lucru. Orice informaţie pe care o puteam obţine de la cineva care făcea parte din lumea lui don Juan era într-adevăr ca un premiu pentru mine.

Ea a râs la întrebarea mea, aşa cum mă aşteptam.

— Vrei să spui că nu ştii ce-ai făcut tu însuţi? a întrebat.

— E prea ciudat ca să fie real, am spus.

— Aşa este lumea Nagualului, asta e. Niciun lucru din ea nu este real. El însuşi mi-a spus să nu cred în nimic. Dar totuşi ucenicii bărbaţi trebuie să sară. Asta dacă nu sunt, într-adevăr, ca Eligio.

Nagualul ne-a luat pe mine şi pe La Gorda la acel munte şi ne-a pus să ne uităm în prăpastie. Acolo ne-a arătat ce fel de Nagual zburător era el. Dar numai La Gorda îl putea urmări. Şi ea voia să

sară în abis. Nagualul i-a spus că nu avea niciun rost şi că luptâtorii-femei trebuie să facă lucruri mai dureroase şi mai dificile decât asta. El ne-a mai spus că saltul în abis era numai pentru voi patru. Şi asta s-a şi întâmplat, aţi sărit toţi patru.

Spusese că am sărit toţi patru, dar eu ştiam doar despre Pablito şi despre mine. În lumina afirmaţiilor ei, m-am gândit că don Juan şi don Genaro trebuie să ne fi urmat. Asta nu mi se părea ciudat; era mai degrabă plăcut şi emoţionant.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat ea când mi-am exprimat cu voce tare gândul. Am vrut să spun că tu şi ceilalţi trei ucenici ai lui Genaro. Tu, Pablito şi Nestor aţi sărit în aceeaşi zi.

— Cine este celălalt ucenic al lui don Genaro? Îi ştiu doar pe Pablito şi pe Nestor.

— Vrei să spui că nu ştiai că Benigno era ucenicul lui Genaro?

— Nu, nu ştiam.

— El era cel mai vechi ucenic al lui Genaro. El a sărit înaintea ta şi a sărit singur.

Benigno era unul dintre cei cinci indieni tineri pe care i-am întâlnit în timp ce ne plimbam în deşertul din Sonora, cu don Juan. Ei căutau obiecte ale puterii. Don Juan îmi spusese că toţi erau ucenici în vrăjitorie. Între mine şi Benigno s-a legat o prietenie aparte cu ocazia celor câteva întâlniri pe care le-am avut ulterior. El era din Mexicul de Sud. Îmi plăcea foarte mult. Din motive necunoscute, părea să se distreze prin crearea unui mister chinuitor în jurul vieţii sale. De câte ori discutam despre el, mă uimea cu candoarea cu care reuşea să-mi evite întrebările. Nu am reuşit să aflu cine era sau ce făcea. Odată, don Juan mi-a oferit câteva informaţii despre Benigno şi a spus că era foarte norocos că şi-a găsit un profesor şi un binefăcător. Am luat afirmaţiile lui don Juan drept remarcă obişnuită, care nu însemna nimic. Dona Soledad îmi clarifica acum acest mister vechi de zece ani.

— De ce crezi că don Juan nu mi-a vorbit niciodată despre Benigno?

— Cine ştie? Trebuie să fi avut un motiv. Nagualul nu făcea nimic negândit.

A trebuit să-mi sprijin spatele, care mă durea, de patul ei înainte să continui să scriu.

— Ce s-a întâmplat cu Benigno?

— E foarte bine. El este probabil cel mai avansat dintre toţi. O să-l vezi. E cu Pablito şi Nestor. Acum sunt inseparabili. Toţi trei poartă marca lui Genaro. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu fetele; ele sunt inseparabile, pentru că Nagualul şi-a lăsat marca pe ele.

A trebuit s-o întrerup iar şi s-o rog să-mi explice despre ce fete vorbea.

— Fetele mele.

— Fiicele tale? Vreau să spun, surorile lui Pablito?

— Nu sunt surorile lui Pablito. Ele sunt ucenicele Nagualului.

Dezvăluirea ei m-a şocat. De când îl întâlnisem pe Pablito, cu ani în urmă, fusesem lăsat să cred că acele patru fete care locuiau în casa lui erau surorile lui. Don Juan însuşi îmi spusese asta. Am simţit brusc cum îmi revenea sentimentul de disperare pe care-l avusesem toată după-amiaza. Dona Soledad nu putea fi crezută; ea pregătea iar ceva. Eram sigur că era imposibil ca don Juan să mă fi înşelat atât de grosolan.

Dona Soledad mă examina cu o curiozitate evidenta.

— Tocmai mi-a spus vântul că nu crezi ceea ce spun, a zis şi a râs.

— Vântul are dreptate, am răspuns eu sec.

— Fetele pe care le-ai văzut în toţi aceşti ani sunt ale Nagualului. Ele erau ucenicele lui. Acum, când Nagualul a plecat, ele sunt însuşi Nagualul. Dar sunt şi fetele mele. Ale mele!

— Vrei să spui că eşti mama lui Pablito, şi ele sunt fetele tale cu adevărat?

— Vreau să spun că sunt ale mele. Mi le-a încredinţat Nagualul, să am grijă de ele. Greşeşti întotdeauna, pentru că pui prea multă bază pe cuvinte pentru a explica totul. Pentru că sunt mama lui Pablito şi ai auzit că ele sunt fetele mele, te-ai gândit că ei trebuie să fie frate şi soră. Fetele sunt adevăraţii mei copii. Pablito, deşi este copilul care a ieşit din pântecele meu, este duşmanul meu de moarte.

Reacţia mea la afirmaţiile ei a fost un amestec de furie şi repulsie. M-am gândit că nu numai că era o femeie absurdă, dar era şi periculoasă. Într-un fel anume, ceva din mine ştia asta, chiar de când sosisem.

M-a urmărit cu privirea mult timp. Ca să evit s-o privesc, m-am aşezat pe cuvertură.

— Nagualul m-a avertizat în legătură cu ciudăţenia ta, a spus ea brusc, dar nu reuşeam să înţeleg ce voia să spună. Acum ştiu. Mi-a spus să fiu atentă şi să nu te înfurii, pentru că eşti violent, îmi pare râu că nu am fost atât de atentă cât ar fi trebuit să fiu. El mi-a mai spus că atât timp cât scrii, poţi să ajungi şi în iad şi să nici nu simţi. Nu te-am deranjat cu asta. Apoi, el mi-a spus că eşti suspicios, pentru că te învăluie cuvintele. Nu te-am sâcâit nici cu asta. Am vorbit mai mult ca niciodată, încercând să nu te zăpăcesc.

Sesizam o acuzaţie tăcută în tonul ei. M-am simţit într-un fel jenat că m-am enervat pe ea.

— Ceea ce îmi spui este foarte greu de crezut. Ori tu, ori don Juan m-aţi minţit îngrozitor.

— Nu te-a minţit niciunul dintre noi. Doar că tu înţelegi numai ce vrei. Nagualul a spus că asta este una dintre condiţiile neîmplinirii tale.

— Fetele sunt copiii Nagualului, exact ca tine şi Eligio. El a făcut şase copii, patru de sex feminin şi doi de sex masculin. Genaro a făcut trei bărbaţi. Cu totul sunt nouă. Unul dintre ei, Eligio, a reuşit, aşa că acum voi ceilalţi opt trebuie să încercaţi.

— Unde s-a dus Eligio?

— S-a dus cu Nagualul şi cu Genaro.

— Şi unde s-au dus Nagualul şi cu Genaro?

— Ştii unde s-au dus. Vrei să mă păcăleşti doar, nu-i aşa?

— Dar acesta-i adevărul, dona Soledad. Nu te păcălesc.

— Atunci o să-ţi spun. Nu-ţi pot ascunde nimic. Nagualul şi Genaro s-au întors în locul de unde au venit, în lumea cealaltă. Când timpul lor s-a sfârşit, ei au intrat în întuneric, iar pentru că ei nu vor să se mai întoarcă, întunericul nopţii i-a înghiţit.

Simţeam că nu avea niciun sens să o mai întreb. Eram gata să schimb subiectul, când a început să vorbească.

— Când ai sărit, ai prins o licărire a lumii celeilalte. Dar, probabil, saltul te-a derutat. Păcat. Nu este nimic de făcut. Soarta ta este să fii bărbat. În acest sens, femeile sunt mai bune decât bărbaţii. Ele nu trebuie să sară în abis. Femeile au propriile drumuri. Ele au abisul lor propriu. Femeile au menstruaţia. Nagualul mi-a spus că asta este poarta lor. În timpul menstruaţiei, ele devin altceva. Ştiu asta, pentru că atunci le învăţa pe fetele mele. Pentru mine era prea târziu; eu eram prea bătrână, aşa că nu ştiu cu adevărat cum arată uşa aceea. Dar Nagualul a insistat ca fetele să fie atente la tot ce se petrece cu ele în acest timp. El le lua în munţi în aceste zile şi stătea cu ele acolo, până când apucau să vadă trecerea dintre cele două lumi.

Nagualul, deoarece nu se temea de nimic, le împingea fără milă să afle totul singure, să ştie că există o trecere în femei, o trecere pe care ele o disimulează foarte bine. În timpul menstruaţiei lor, indiferent cât de bine este deghizată, ea cedează, şi femeile rămân dezgolite. Nagualul le-a forţat pe fetele mele până când au ajuns pe jumătate moarte, ca să deschidă această trecere. Ele au reuşit. El le-a făcut sa reuşească, dar le-au trebuit ani întregi.

— Cum au devenit ucenicele lui?

— Lidia a fost prima. El a găsit-o într-o dimineaţă, când s-a oprit la o colibă părăginită din munţi. Nagualul mi-a spus că nu se vedea nimeni, dar existau totuşi semne prevestitoare care îl chemau spre casa aceea încă dis-de-dimineaţă. Briza l-a sâcâit teribil. El spunea că nu-şi putea deschide ochii, ori de câte ori înccrca să plece din zona aceea. Aşa încât, când a găsit casa, a ştiut că e ceva înăuntru. S-a uitat sub o pătură de paie şi rămurele şi a găsit fata. Era foarte bolnavă. Abia putea vorbi, dar i-a spus totuşi că nu avea nevoie de nimeni s-o ajute. Ea voia să continue să doarmă acolo, iar dacă nu se va trezi, nu va fi nicio pagubă. Nagualului i-a plăcut spiritul său şi i-a vorbit în limba ei. El i-a spus că o va vindeca şi va avea grijă de ea, până când va fi refăcută şi în putere. Ea l-a refuzat. Era o femeie ce cunoştea doar durere şi greutăţi. I-a spus că luase deja doctoriile pe care i le dăduseră părinţii ei, fără niciun folos.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât înţelegea mai bine Nagualul că prevestirea i-o indicase în mod special şi că era mai mult ca o

comandă.

Nagualul a ridicat fata şi a luat-o pe umeri, ca pe un copil, şi a dus-o la Genaro. Genaro i-a pregătit medicamente. Ea nu mai putea deschide ochii. Pleoapele erau lipite, umflate şi de culoare galben-crud. Supurau. Nagualul a îngrijit-o până când s-a făcut bine. El m-a angajat să am grijă de ea şi să-i fac de mâncare. Am ajutat-o să se facă bine cu mâncarea mea. Ea e primul meu copil. Când s-a vindecat, după aproape un an, Nagualul a vrut să se reîntoarcă la părinţii ei, dar fata a refuzat şi a rămas cu el.

La puţin timp după ce a găsit-o pe Lidia bolnavă şi a dat-o în grija mea, Nagualul te-a găsit pe tine. Tu ai fost adus la el de un bărbat pe care nu-l văzuse în viaţa lui. Nagualul a „văzut" că moartea omului plana deasupra capului lui şi s-a gândit că era foarte ciudat că omul i te arăta într-un asemenea moment. Tu l-ai făcut pe Nagual să râdă, şi el ţi-a făcut imediat un test. Nu te-a luat, ţi-a spus să vii să-l cauţi. De atunci, el te-a tot testat aşa cum n-a mai făcut-o cu nimeni. Spunea ca ăsta era drumul tău.

Timp de trei ani, a avut doar doi ucenici, pe tine şi pe Lidia. Apoi, într-o zi, în timp ce îl vizita pe un prieten al lui, Vicente, un vraci din nord, nişte oameni i-au adus o fată nebună, care nu făcea altceva decât să ţipe. Oamenii l-au luat pe Nagual drept Vicente şi i-au lăsat fata. Nagualul mi-a spus că fata a alergat spre el şi s-a agăţat de el, de parcă l-ar fi cunoscut. Nagualul le-a spus părinţilor că trebuia s-o lase la el. Aceştia erau îngrijoraţi în legătură cu banii pe care i-ar fi cerut, dar Nagualul i-a asigurat că era gratis. Presupun că nu se prea sinchiseau de fata, astfel încât nu-i deranja să scape de ea.

Nagualul a adus-o la mine. Ce iad! Era într-adevăr nebună. Asta era Josephina. Nagualului i-au trebuit ani întregi ca s-o vindece. Dar chiar şi astăzi, ea este mai nebună ca un liliac. Bineînţeles, ea era nebună după Nagual şi exista o luptă teribilă între Lidia şi Josephina. Se urau una pe alta. Dar mie îmi plăceau amândouă. Nagualul, când a văzut că nu se puteau înţelege, a devenit foarte dur cu ele. Aşa cum ştii, Nagualul nu se poate supăra pe nimeni. Aşa că le-a speriat de moarte. Într-o zi, Lidia a înnebunit şi a plecat. Se hotărâse să-şi găsească un soţ tânăr. Pe drum a găsit un puişor. Tocmai ieşise din găoace şi stătea în mijlocul drumului. Lidia l-a luat, iar pentru că în jur nu era nicio casă, s-a gândit că puiul nu era al nimănui. L-a pus în bluză, între sâni, ca să-l încălzească. Lidia mi-a povestit că alerga şi astfel puiul tot aluneca într-o parte. A încercat să-l aşeze înapoi, dar nu putea să-l prindă. Puiul alerga foarte repede în jurul corpului, în bluză. La început, picioarele puiului o gâdilau, apoi au înnebunit-o. Când şi-a dat seama că nu putea să-l prindă, ea s-a întors la mine, ţipând în disperare, şi mi-a spus să scot lucrul acela înnebunitor din bluza ei. Am dezbrăcat-o, dar degeaba. Nu era niciun pui, şi totuşi ea îi simţea picioarele alergându-i pe piele, de jur-împrejurul trupului.

Nagualul a venit şi i-a spus că puiul o să dispară doar când o să se

lepede de vechiul ei eu. Lidia a fost nebună trei zile şi trei nopţi. Nagualul mi-a spus s-o leg. I-am dat de mâncare, am spălat-o şi i-am dat apă. În cea de-a patra zi, ea s-a liniştit. Am dezlegat-o, ea şi-a pus hainele şi când era din nou îmbrăcată, aşa cum fusese în ziua în care plecase, puişorul a ieşit la iveală. Ea l-a luat în mână şi l-a mângâiat, i-a mulţumit şi l-a dus în locul unde-l găsise. Am mers cu ea o bucată de drum.

Din ziua aceea, Lidia nu a mai deranjat pe nimeni. Ea şi-a acceptat soarta. Nagualul e soarta ei; fără el, ea ar fi fost moarta. Deci ce sens avea să încerce să refuze sau să modeleze acele lucruri care nu pot fi decât acceptate?

— A urmat Josephina. Ei îi era deja frică de ceea ce i se întâmplase Lidiei, dar a uitat curând asta. Într-o duminică după-amiază, când se întorcea acasă, s-a prins o frunză uscată în firele şalului ei. Şalul avea o ţesătură dezlânată. Ea a încercat să prindă frunzuliţa, dar îi era frica să nu deşire şalul. Astfel încât, când a intrat în casă, a încercat imediat s-o scoată, dar era lipită. Josephina a apucat şalul şi frunza într-un acces de furie şi le-a mototolit în mână. S-a gândit că bucăţelele mai mici se vor aduna mai uşor. Am auzit un ţipăt nebun şi Josephina a căzut la podea. Am alergat la ea şi am observat că nu-şi putea deschide palma.

Frunza îi crestase palma în fâşii, de parcă ar fi fost o lamă de ras. Eu şi Lidia am ajutat-o şi am îngrijit-o şapte zile. Josephina era mai încăpăţânată ca oricine. Aproape că a murit. În final, a reuşit să-şi deschidă palma, dar numai după ce s-a convins că trebuie să-şi abandoneze obiceiurile vechi. Din când în când, mai are şi acum dureri, în special în mână, din cauza răului care îi revine uneori. Nagualul le-a spus celor două fete că nu trebuie să se bazeze pe victoria lor, pentru că lupta pe care o ducem cu eul nostru vechi este o lupta care durează toată viaţa.

De atunci, Lidia şi Josephina nu s-au mai luptat. Nu cred că se plac, dar se descurcă una cu alta. Eu le iubesc pe ele cel mai mult. Ele au fost cu mine toţi anii ăştia. Ştiu că şi ele mă iubesc la fel.

— Dar celelalte două fete? Când au apărut?

— Un an mai târziu a apărut Elena; ea este La Gorda. Se găsea în condiţia cea mai proastă posibilă. Era o femeie disperată, Pablito îi dăduse de lucru în magazinul lui. Ea se ocupa cu spălatul şi călcatul, ca să aibă din ce să trăiască. Într-o noapte, Nagualul a venit să-l ia pe Pablito şi a găsit-o acolo pe fata aceea grasă, în timp ce deasupra capului ei roia un stol de molii. El a spus că moliile formau un cerc perfect ca să-l poată vedea el. El a „văzut” că femeia era aproape de sfârşitul vieţii sale, totuşi moliile trebuie să fi avut o încredere absolută, pentru a-i da o asemenea prevestire. Nagualul a acţionat rapid şi a luat-o cu el.

Ea a reuşit să se descurce o vreme, dar obişnuinţele vechi pe care le apucase erau prea adânci şi nu putea să scape de ele. Aşa că, într-o

zi, Nagualul a trimis vântul s-o ajute. Vântul a început s-o sufle, până când a scos-o din casă; în ziua aceea ea era singură şi nu a văzut nimeni ce s-a întâmplat. Vântul a suflat-o peste dealuri şi în râpe, până când a căzut într-un canal, o groapă săpată în pământ ca un mormânt. Vântul a ţinut-o acolo zile întregi. Când Nagualul a reuşit s-o găsească, a reuşit să oprească şi vântul, dar era prea slabă ca să meargă.

— Cum au reuşit fetele să oprească ceea ce acţiona asupra lor?

— Ei bine, ceea ce acţiona asupra lor era tigva pe care o avea Nagualul legată de cureaua lui.

— Şi ce era în tigvă?

— Aliaţii pe care îi cară Nagualul cu el. El a spus că aliatul e ghidat cu tigva. Nu mă mai întreba, că nu ştiu nimic despre aliat. Tot ce pot să-ţi spun e că Nagualul comandă doi aliaţi şi îi pune să-l ajute. În cazul fetelor mele, aliatul a renunţat în momentul în care ele au fost dispuse să se schimbe. Bineînţeles, pentru ele cazul era extrem: ori schimbarea, ori moartea. Dar asta se întâmpla cu noi toţi, într-un fel sau altul. Iar La Gorda s-a schimbat mai mult ca oricare altul. Ea era neîmplinită, de fapt mai neîmplinită decât mine, dar ea şi-a stăpânit spiritul până când a devenit însăşi puterea. Nu-mi place de ea. Mi-e frică. Ea mă cunoaşte. Pătrunde în mine şi în sentimentele mele, şi asta mă deranjează. Dar nu poate să-i facă nimeni nimic, pentru că nu se lasă descoperită niciodată. Ea nu mă urăşte, dar crede că sunt o femeie rea. Poate are dreptate. Cred că mă cunoaşte destul de bine şi nu sunt atât de bună pe cât aş vrea să fiu; dar Nagualul mi-a spus să nu mă îngrijorez de sentimentele mele faţă de ea. Ea e ca Eligio; lumea nu o mai atinge.

— Ce a făcut Nagualul cu ea, de este aşa specială?

— A învăţat-o lucruri pe care nu le-a mai spus nimănui. Nu a răsfăţat-o niciodată. Avea încredere în ea. Ea ştie totul despre oricine. Nagualul îi spunea tot, în afara lucrurilor despre ea. Poate de aceea nu-mi place de ea. Nagualul a pus-o să fie temnicerul meu. Pe unde mă duc, dau peste ea. Ştie tot ce fac. Chiar acum, de exemplu, nu m-ar surprinde dacă ar apărea.

— Crezi că ar putea?

— Mă îndoiesc. În noaptea asta, vântul este cu mine.

— Dar ce face ea? Are vreo sarcină specială?

— Ţi-am spus destule despre ea. Mă tem că, dacă voi continua să vorbesc despre ea, o să observe de acolo de unde este, şi nu vreau asta.

— Atunci vorbeşte-mi despre ceilalţi.

— La câţiva ani după ce a găsit-o pe La Gorda, Nagualul a dat peste Eligio. Mi-a spus că se dusese cu tine acasă la el. Eligio a venit să te vadă, pentru că era curios să te cunoască. Nagualul nu l-a observat. Îl cunoştea de când era copil. Dar într-o dimineaţă, în timp ce Nagualul mergea spre casa unde îl aşteptai, a dat peste Eligio pe

drum. Au mers o vreme împreună, şi apoi de pantoful stâng al lui Eligio s-a lipit o bucata uscată de cactus. El a încercat s-o desprindă, dar spinii săi erau ca nişte cuie; intraseră adânc în talpa pantofului. Nagualul a spus că atunci Eligio a arătat cu degetul spre cer şi şi-a mişcat piciorul, iar cactusul a ieşit din pantof ca un glonţ şi a dispărut în aer. Eligio a crezut că a fost o glumă bună şi a râs, dar Nagualul a ştiut că el avea putere, deşi Eligio nici nu bănuia asta. Din aceasta cauză, el a devenit fără nicio problema luptătorul perfect şi impecabil care este.

A fost norocul meu că am ajuns să-l cunosc. Nagualul s-a gândit că ne asemănăm dintr-un punct de vedere. Odată ce ne-am agăţat de ceva, nu-i mai dăm drumul. Norocul de a-l cunoaşte pe Eligio nu l-am împărtăşit cu nimeni, nici măcar cu La Gorda. Ea l-a întâlnit pe Eligio, dar nu a ajuns să-l cunoască cu adevărat, la fel ca tine. Nagualul a ştiut de la început că Eligio era excepţional şi l-a izolat. El ştia că tu şi fetele eraţi de-o parte a monedei, iar Eligio singur era de cealaltă parte. Nagualul şi Genaro erau într-adevăr foarte bucuroşi că l-au găsit.

Eu l-am întâlnit prima oară când l-a adus Nagualul în casă la mine. Eligio nu s-a înţeles cu fetele mele. Ele îl urau şi le era frică de el. Dar lui îi era complet indiferent. Lumea nu-l atingea. Nagualul nu voia ca tu, în mod special, să te întâlneşti cu el. Spunea că tu eşti genul de vrăjitor de care trebuie să te fereşti, că atingerea ta nu liniştеşte, ci păgubeşte. Mi-a spus că spiritul tău face prizonieri. Era revoltat cumva de tine, dar, în acelaşi timp, îi plăceai. A spus că, atunci când te-a găsit, erai mai nebun ca Josephina şi că încă mai eşti.

Era un sentiment tulburător să aud de la altcineva ce gândea don Juan despre mine. La început am încercat să nu iau în consideraţie ce spunea dona Soledad, dar apoi mi-am dat seama că sunt un prost şi că era lipsit de orice sens să încerc să-mi apăr orgoliul.

— El se ocupa de tine pentru că aşa îi comandase puterea. Iar el, fiind luptătorul impecabil care era, a cedat maestrului său şi a făcut bucuros ceea ce i-a indicat puterea să facă cu tine.

A urmat o pauză. Mă durea să-i mai cer să-mi vorbească despre sentimentele lui don Juan faţă de mine. Am rugat-o să-mi povestească despre cealaltă fată a ei.

— La o lună după ce l-a găsit pe Eligio, Nagualul a găsit-o pe Rosa. Ea a fost ultima. Când a găsit-o, el a ştiut că cifra sa se completase.

— Cum a găsit-o?

— Se dusese să-l vadă pe Benigno, la el acasă. Se apropia de casa, când Rosa a ieşit dintr-un tufiş gros, de lângă drum, alergând după un porc care se pierduse. Porcul alerga prea repede pentru Rosa. Ea s-a ciocnit de Nagual şi a început să strige la el. El a făcut un gest s-o prindă şi ea era gata să se bată cu el. L-a insultat şi i-a spus să nu îndrăznească să pună mâna pe ea. Nagualului i-a plăcut imediat

spiritul ei, dar în asta nu era nicio prevestire. Nagualul a spus că a aşteptat un moment înainte să plece şi atunci porcul s-a întors în fugă şi s-a oprit lângă el. Asta era prevestirea. Rosa a legat porcul cu o frânghie. Nagualul a întrebat-o dacă era bucuroasă de slujba ei. Ea a răspuns negativ. Era servitoare. Nagualul a întrebat-o dacă voia să meargă cu el, iar ea i-a răspuns că, dacă era vorba despre ceea ce credea ea, răspunsul era nu. Nagualul a răspuns că era vorba să muncească alături de el în câmpurile de tutun, de la Veracruz. Ea i-a spus că l-a încercat; dacă i-ar fi spus că vrea s-o ia să lucreze ca fată în casă, ar fi ştiut că minţea, pentru că el arăta ca unul care nu a avut niciodată în viaţă o casă.

Nagualul a fost încântat de ea şi i-a spus că, dacă voia să scape din fundătura în care era, trebuia să vină la casa lui Benigno, înainte de prânz. El i-a mai spus că n-o să aştepte mai mult de ora douăsprezece; dacă venea, trebuia să se pregătească pentru o viaţă grea şi plină de muncă. Ea l-a întrebat cât de departe erau câmpurile de tutun. Nagualul i-a răspuns că la trei zile de mers cu autobuzul. Rosa i-a replicat că, dacă erau atât de departe, ea va fi sigur gata de plecare imediat ce va duce porcul înapoi în cocina. Nagualul n-a trebuit s-o forţeze sau s-o păcălească în vreun fel. Ea nu mă place deloc şi, totuşi, are grijă de mine mai bine ca ceilalţi. Am încredere în ea, dar totuşi nu-mi place deloc când plec; ea îmi lipseşte cel mai mult. Poţi înţelege asta?

Am văzut un licăr de tristeţe în ochii ei. Neîncrederea mea reîncepea să se zdruncine. Ea şi-a şters ochii cu o mişcare firească a mâinii.

În acest moment, conversaţia s-a întrerupt de la sine. Se întunecase deja şi scriam foarte greu; apoi, trebuia să merg la toaletă. Ea a insistat să mă duc afară; cel puţin ea ar fi făcut aşa cum ar fi făcut şi Nagualul însuşi.

După aceea, a adus două ciubere rotunde, de mărimea unei căzi de copil, le-a umplut pe jumătate cu apă caldă şi a adăugat nişte frunze verzi, după ce le-a mărunţit bine în mâini. Mi-a spus pe un ton autoritar să mă spăl într-unul din ciubere, în timp ce ea se spăla în celalalt. Apa avea un miros parfumat. Îmi dădea o senzaţie de mâncărime. O simţeam uşor mentolată pe faţă şi pe spate.

Ne-am întors în camera ei. Mi-a pus lucrurile de scris, pe care le lăsasem pe patul ei, pe unul dintre scrinuri. Ferestrele erau deschise şi era încă lumină. Să fi fost în jur de şapte seara.

Dona Soledad era întinsă pe spate. Îmi zâmbea. M-am gândit că era o imagine a cordialităţii. Dar, în acelaşi timp, în pofida zâmbetului ei, ochii îmi dădeau impresia unei forţe inflexibile şi nemiloase.

Am întrebat-o cât timp a fost ea cu don Juan, ca femeia sau ucenica lui. A râs de prudenţa exprimării mele şi mi-a răspuns că şapte ani. Mi-a reamintit că nu o mai văzusem de cinci ani. Până atunci fusesem convins că o mai văzusem cu doi ani înainte. Am

încercat să-mi reamintesc când, dar nu am putut.

Mi-a spus să mă întind lângă ea. Am îngenuncheat pe pat, lângă ea. M-a întrebat cu o voce scăzută dacă-mi era frică. I-am răspuns că nu, ceea ce era adevărat. În acel moment, acolo, în camera ei, mă confruntam cu o atitudine veche de-a mea, care mi se manifestase de nenumărate ori în viaţa, un amestec de curiozitate şi de indiferenţa sinucigaşă.

Ea mi-a spus aproape în şoaptă că trebuia să fie impecabilă cu mine şi să-mi spună că întâlnirea noastră era crucială pentru amândoi. A spus că Nagualul îi dăduse ordine detaliate şi directe despre ce să facă. În timp ce vorbea, nu mă puteam abţine să nu mă amuz de efortul ei extraordinar de a vorbi ca don Juan. Îi ascultam afirmaţiile şi puteam prezice chiar şi ce va spune în continuare.

S-a ridicat brusc în capul oaselor. Faţa ei se găsea la câţiva centimetri de a mea. Îi puteam vedea dinţii albi, strălucind în semiîntunericul din cameră. M-a îmbrăţişat şi m-a tras peste ea.

Mintea mea era foarte limpede, şi totuşi era ceva care mă atrăgea din ce în ce mai adânc, ca într-o mlaştină. Mă simţeam într-un fel cu totul nedefinit. Brusc, am ştiut într-un fel anume că îi simţisem sentimentele tot timpul. Ea era cea ciudata. Mă hipnotizase cu vorbele ei. Era o femeie bătrână şi rece, iar intenţiile ei nu erau cele ale tinereţii şi ale vigorii, în pofida vitalităţii şi a puterii ei. Atunci am ştiut că don Juan nu-i întorsese capul în aceeaşi direcţie cu mine. În alt context, gândul acesta ar fi fost ridicol; oricum, în acel moment l-am luat drept adevărată intuiţie. Tot corpul mi-a fost străbătut de un sentiment de alarmă. Am vrut să cobor din patul ei, dar, după toate aparenţele, în jurul meu se găsea o forţă extraordinară, care mă ţinea fixat, astfel încât eram incapabil să mă mişc. Eram paralizat.

Ea trebuie să-şi fi dat seama de faptul că înţelesesem.Dintr-odată, şi-a scos banda care îi ţinea pârul şi cu o mişcare rapidă a legat-o în jurul gâtului meu. Am simţit tensiunea benzii pe piele, dar ea părea întru câtva ireală.

Don Juan îmi spusese întotdeauna că inamicul cel mai mare al nostru este faptul că nu credem niciodată ceea ce ni se întâmplă. În momentul în care dona Soledad lega pânza ca pe un laţ în jurul gâtului meu, am înţeles ce voia să facă. Dar chiar după această reflecţie intelectuală, corpul meu n-a reacţionat. Am rămas moale, aproape indiferent la ceea ce părea să fie moartea mea.

Simţeam presiunea braţelor şi a umerilor ei, în timp ce strângea banda în jurul gâtului meu. Mă imobiliza cu mare forţă şi pricepere. Am început să suspin adânc. Ochii ei mă fixau cu o privire înnebunitoare. Atunci am ştiut că intenţiona să mă ucidă.

Don Juan spunea că atunci când ne dăm seama, în sfârşit, de ceea ce ni se întâmplă, de obicei e prea târziu ca să ne mai întoarcem. El susţinea că întotdeauna intelectul este cel care ne păcăleşte, pentru că el este primul care primeşte mesajul, dar, în loc să-i dea crezare şi

să acţioneze imediat, el amână acţiunea.

Apoi am auzit, sau probabil am simţit, un sunet sec la baza gâtului, exact în spatele traheii. Am ştiut că mi-a frânt gâtul. Îmi bâzâiau urechile şi apoi au început să-mi ţiuie. Auzul meu devenise de o claritate excepţională. M-am gândit ca probabil muream. Detestam incapacitatea mea de a face cât de cât ceva pentru a mă apăra. Nu puteam nici măcar să-mi clintesc vreun muşchi, ca s-o lovesc. Nu mai eram în stare să respir. Corpul mi-a tresărit şi, dintr-odată, eram în picioare şi liber, scăpat din îmbrăţişarea ei mortală. Am privit în jos spre pat. Parcă mă uitam din tavan. Mi-am văzut corpul, nemişcat şi amorţit, deasupra ei. Am văzut în ochii ei groaza. Am vrut ca ea să dea drumul laţului. Am avut un acces de furie pentru că fusesem atât de prost şi am lovit-o zdravăn în frunte, cu pumnul. Ea a ţipat şi s-a apucat de cap, apoi a leşinat, dar, înainte de asta, am surprins o secvenţă fantasmagorică. Am văzut-o pe dona Soledad azvârlită din pat de forţa loviturii mele. Am văzut-o alergând spre perete şi îngrămădindu-se în el, ca un copil înspăimântat.

Următoarea senzaţie pe care am avut-o a fost aceea a unei dificultăţi în respiraţie. Mă durea gâtul. Mi se uscase atât de tare, încât nu puteam să înghit. Mi-a trebuit mult timp ca să adun destulă forţă şi să mă ridic. Apoi am examinat-o pe dona Soledad. Zăcea pe pat inconştientă. Avea pe frunte un cucui roşu imens. Am adus nişte apă şi am stropit-o pe faţă, aşa cum făcea mereu don Juan cu mine. Când şi-a revenit, am ajutat-o să meargă, ţinând-o în braţe. Era udă de transpiraţie. I-am pus pe frunte prosoape umede. Le-a aruncat, şi eu am fost aproape sigur că avea comoţie cerebrala. Tremura. Am vrut s-o acopăr cu haine şi pături, să se încălzească, dar ea le-a aruncat şi şi-a întors corpul cu faţa spre vânt. M-a rugat s-o las singură şi a spus că, dacă vântul îşi va schimba direcţia, va fi un semn că se va face bine. Mi-a luat mâna, mi-a strâns-o şi mi-a spus că soarta ne pusese faţă în faţă.

— Cred că unul din noi trebuia să moară în noaptea asta, a spus.

— Nu fi naivă. Încă n-ai murit, am spus, şi chiar gândeam aşa.

Ceva mă făcea să cred că se va face bine. Am ieşit din casă, am luat un băţ şi m-am dus la maşina. Câinele a mârâit. Era încă acolo, ghemuit pe scaun. I-am spus să coboare. A sărit paşnic din maşină. Era în el ceva schimbat. I-am văzut umbra enormă tropăind în întuneric. S-a dus la ţarcul lui.

Eram liber. Am stat un pic în maşină, să-mi pun ordine în gânduri. Nu, nu eram liber. Mă trăgea ceva în casă. Aveam acolo o treabă de terminat. Nu îmi mai era frică de dona Soledad. De fapt, mă cuprinsese o indiferenţă extraordinară. Am simţit că ea îmi dăduse o lecţie extrem de importantă, cu sau fără voia ei. Sub presiunea teribilă a încercării sale de a mă ucide, eu acţionasem efectiv asupra ei, de la un nivel care ar fi fost de neconceput în circumstanţe obişnuite. Fusesem aproape strangulat; ceva din camera aceea

blestemată a ei mă făcuse neputincios, dar totuşi mă degajasem. Nu-mi puteam imagina ce se întâmplase. Probabil că era exact aşa cum susţinea don Juan mereu, că toţi avem un extrapotenţial, ceva care este prezent, dar e folosit foarte rar. O lovisem efectiv pe dona Soledad dintr-o poziţie fantomă.

Mi-am luat lanterna din maşină, m-am întors în casă, am aprins toate lămpile cu petrol pe care le-am găsit şi m-am aşezat la masa din camera din faţă, să scriu. Munca mă relaxa.

Spre dimineaţă, dona Soledad a ieşit poticnindu-se din camera ei. Doar cu mare greutate îşi putea păstra echilibrul. Era complet goală. S-a clătinat şi a căzut lângă uşă. I-am dat nişte apă şi am încercat s-o acopăr cu o pătură. A refuzat. Eram îngrijorat că s-ar putea să răcească. A murmurat că trebuia să fie goală dacă voia ca vântul s-o vindece. Şi-a făcut o compresă din frunze zdrobite şi a pus-o pe frunte, fixând-o cu turbanul ei. S-a înfăşurat cu o pătură şi a venit la masa la care scriam şi s-a aşezat cu faţa la mine. Ochii ei erau roşii. Arăta cu adevărat bolnavă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a zis ea cu voce slabă. Nagualul m-a pus să te aştept; trebuia să te aştept, chiar dacă ar fi fost vorba de douăzeci de ani. El mi-a dat instrucţiuni cum să te momesc şi să-ţi fur puterea. El ştia ca, mai devreme sau mai târziu, trebuia să vii să-i vezi pe Pablito şi pe Nestor, aşa că mi-a spus sa folosesc această ocazie ca să te vrăjesc şi să-ţi iau tot ce ai. Nagualul mi-a spus că, dacă voi duce o viaţă impecabilă, puterea mea te va aduce aici când nu va fi nimeni în casa. Puterea mea a realizat asta. Ai venit astăzi, când toţi erau plecaţi. Viaţa mea impecabilă m-a ajutat. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să-ţi iau puterea şi apoi să te ucid.

— Dar de ce vrei să faci un lucru atât de oribil?

— Pentru că am nevoie de puterea ta pentru călătoria mea. Nagualul a trebuit să aranjeze totul în acest fel. Tu trebuia să fii acela; în definitiv, nici nu te cunosc cu adevărat. Nu însemni nimic pentru mine. Aşa că de ce să nu fi luat ceva de care am nevoie cu disperare de la cineva care pentru mine nu contează? Astea au fost exact cuvintele Nagualului.

— Dar de ce să fi vrut Nagualul să mă rănească? Tu însăţi ai spus că el îşi făcea griji pentru mine.

Ceea ce ţi-am făcut în seara asta nu are nimic de-a face cu ce simte el pentru tine sau pentru mine. Asta e doar ceva între noi. Nu trebuia să fie martori la ceea ce urma să aibă loc între noi astăzi, pentru că amândoi suntem o parte din Nagualul însuşi. Dar tu în special ai primit şi ai păstrat ceva din el, ceva ce eu nu am şi de care am nevoie cu disperare, puterea specială pe care ţi-a dat-o ţie. Nagualul a spus că a dat câte ceva fiecăruia dintre noi, cei şase copii ai săi. La Eligio nu pot ajunge. De la fetele mele nu puteam lua, aşa că doar tu ai mai rămas să devii prada mea. Am reuşit să măresc puterea pe care mi-a lăsat-o Nagualul, iar prin creşterea ei corpul mi s-a

schimbat. Ţi-ai sporit şi tu puterea. Aveam nevoie de puterea ta, aşa că trebuia să te ucid. Nagualul a spus că şi în cazul în care nu vei muri, vei rămâne sub vraja mea şi o să devii prizonierul meu pe viaţă, dacă aşa voiam. Oricum, puterea ta urma să fie a mea.

— Dar cum puteai să beneficiezi de moartea mea?

— Nu de moartea ta, ci de puterea ta. Am făcut-o pentru că aveam nevoie de un sprijin; fără el aş avea o călătorie îngrozitoare. Nu am destul curaj. De aceea nu-mi place La Gorda. Ea e tânără şi are curaj cu carul. Eu sunt bătrână şi am destule gânduri şi îndoieli. Dacă vrei să cunoşti adevărul, lupta reală se duce între mine şi Pablito. El e duşmanul meu de moarte, nu tu. Nagualul spunea că puterea ta putea face călătoria aceea mai uşoară şi mă putea ajuta să capăt ceea ce am nevoie.

— Dar cum poate fi Pablito inamicul tău?

— Când Nagualul m-a schimbat, ştia ce se va întâmpla. În primul rând, el m-a pus cu faţa spre nord şi, deşi tu şi fetele mele sunteţi la fel, eu sunt opusul vostru. Eu am o direcţie diferită; Pablito, Nestor şi Benigno sunt ca voi. Direcţia ochilor lor este aceeaşi cu a voastră. Voi toţi veţi merge împreună spre Yucatan.

Pablito este inamicul meu nu pentru că ochii lui au o direcţie opusă, ci pentru că el este fiul meu. Asta trebuia să-ţi spun, deşi tu nu ştii despre ce vorbesc. Eu trebuie să intru în lumea cealaltă. Acolo unde e acum Nagualul. Unde sunt acum Genaro şi Eligio. Chiar dacă trebuie să-l distrug pe Pablito pentru asta.

— Ce spui, dona Soledad? Eşti nebună!

— Nu, nu sunt. Pentru noi, fiinţele vii, nu este nimic mai important decât intrarea în lumea cealaltă. Îţi spun asta pentru că, pentru mine, lucrul ăsta e adevărat. Ca să ajung în lumea cealaltă, trăiesc aşa cum m-a învăţat Nagualul. Fără speranţa acelei lumi, sunt un nimic, nimic. Eram o vacă bătrână. Acum, speranţa asta mă orientează, îmi dă o direcţie; chiar dacă nu-mi pot lua puterea, am încă scopul meu.

Şi-a pus capul pe masă, folosindu-şi braţele drept pernă. Forţa afirmaţiilor ei mă năucise. Nu înţelesesem exact ceea ce îmi spusese, dar aproape că mă simţeam solidar cu pledoaria ei, deşi era cel mai ciudat lucru pe care-l auzisem de la ea în acea noapte. Ţinta ei era ţinta unui luptător, în stilul şi terminologia lui don Juan. Totuşi, n-am ştiut niciodată că trebuia să distrugi oameni pentru a o realiza.

Şi-a ridicat capul şi m-a privit printre pleoape.

— Astăzi, la început totul a fost perfect pentru mine, a spus. Am fost puţin speriată când ai sosit cu maşina. Aşteptam această clipă de ani întregi. Nagualul mi-a spus că îţi plac femeile. El a spus că eşti o pradă uşoară pentru ele, aşa că am mizat pe un final rapid. M-am gândit că o să-mi cazi în plasă. Nagualul m-a învăţat cum să te prind când eşti în momentele slabe. Te conduceam spre acele momente cu corpul meu. Dar tu ai devenit suspicios. Am fost stângace. Te-am dus

în camera mea, aşa cum îmi spusese Nagualul să fac, astfel încât liniile podelei mele să te prindă în capcană şi să te facă inofensiv. Dar tu mi-ai înşelat podeaua când ai plăcut-o şi i-ai urmărit intens liniile. Corpul tău ştia ce să facă. Apoi mi-ai speriat podeaua, strigând tare, aşa cum ai făcut. Zgomotele bruşte, ca acelea, sunt mortale, în special vocea umană a unui vrăjitor. Puterea podelei mele s-a stins ca o flacără. Eu am ştiut acest lucru, dar tu nu.

Erai pregătit să pleci, aşa că trebuia să te opresc. Nagualul îmi arătase cum să-mi folosesc mâna, ca să te prind. Am încercat s-o fac, dar puterea mea era prea mică. Podeaua mea era speriată. Ochii tăi îi amorţiseră liniile. Nimeni altcineva nu-şi mai oprise privirea pe liniile ei. Drept care, am eşuat în încercarea de a te prinde de gât. Ai scăpat din prinsoarea mea, înainte să am timp să te string. Atunci am ştiut că îmi scăpai şi a trebuit să încerc un atac final. Am folosit cheia care a spus Nagualul că te va afecta cel mai mult, frica. Te-am înspăimântat cu ţipetele mele, iar asta mi-a dat destulă putere ca să te subjug. Am crezut că te-am prins, dar câinele ăla prost al meu şi-a ieşit din fire. El e prost şi m-a aruncat de pe tine, tocmai când aproape te subjugasem cu vraja mea. Dacă mă gândesc bine, poate câinele nu a fost deloc prost. Probabil că a observat dublura ta şi s-a repezit la ea, dar în locul ei m-a dat deoparte pe mine.

— Ai spus că nu e câinele tău.

— Am minţit. El era atuul meu. Nagualul m-a învăţat că trebuie să am mereu un atu, un truc neaşteptat. Am ştiut că s-ar putea să am nevoie de câinele meu. Când te-am dus să-ţi arăt prietenul meu, el era prietenul meu adevărat; coiotul este prietenul fetelor mele. Am vrut să te miroasă câinele meu. Când ai alergat în casă, a trebuit să fiu dură cu el. L-am împins în maşina ta, făcându-l să urle de durere. Era prea mare şi a trecut cu greutate peste scaun. Atunci i-am spus să te sfâşie în bucăţi. Ştiam că în cazul ăsta ai fi fost lipsit de apărare şi te-aş fi putut ucide fără nicio problemă. Ai scăpat iar, dar nu puteai părăsi casa. Atunci am ştiut că trebuie să fiu răbdătoare şi că trebuia să aştept să se întunece. Apoi vântul şi-a schimbat direcţia şi am fost sigură de succes.

Nagualul îmi spusese că era sigur că o să mă placi ca femeie. Era doar o problemă de timp. Nagualul spunea că o să te sinucizi, odată ce o să-ţi dai seama că ţi-am furat puterea. Dar în cazul în care o să dau greş, sau în cazul în care nu te-ai sinucis, sau în cazul în care nu voiam să te păstrez viu, atunci trebuia să-mi folosesc banda de pe cap, ca să te sufoc. El mi-a arătat şi locul unde trebuia să-ţi arunc cadavrul: o prăpastie fără fund, o spărtură în munţi, nu prea departe de aici, unde dispar mereu caprele. Totuşi, Nagualul n-a pomenit niciodată de partea ta înspăimântătoare. Ţi-am spus că unul din noi trebuia să moară în seara asta. Nu ştiam că eu voi fi aceea. Nagualul mi-a dat senzaţia că voi câştiga. Cât de crud a fost, să nu-mi spună totul despre tine.

— Gândeşte-te la mine, dona Soledad. Eu ştiam şi mai puţin decât tine.

— Nu este acelaşi lucru. Nagualul m-a pregătit ani întregi pentru asta. Cunoşteam fiecare detaliu. Te aveam în plasa mea. Nagualul mi-a arătat chiar şi frunzele pe care trebuia să le păstrez proaspete şi la îndemână, ca să te amorţesc. Le-am pus în baie, ca şi cum ar fi fost pentru mireasmă. Tu nu ai observat că pentru baia mea am folosit alt fel de frunze. Ai căzut în toate capcanele pe care ţi le-am pregătit. Şi totuşi, în final, a învins latura ta înfricoşătoare.

— Ce vrei să spui prin latura mea înfricoşătoare?

— Cea care m-a lovit şi care mă va ucide în noaptea asta. Dublura ta cumplită, care a apărut ca să mă termine. Nu voi uita niciodată, iar dacă voi supravieţui, lucru de care mă îndoiesc, nu voi mai fi niciodată la fel ca înainte.

— Ea arăta ca mine?

— Erai tu, bineînţeles, dar nu aşa cum arăţi acum. Nu pot spune cu adevărat cum arăta. Când vreau să mă gândesc la ea, ameţesc.

I-am povestit despre percepţia mea de o clipă, potrivit căreia îşi părăsise corpul sub efectul loviturii mele. Voiam s-o stimulez cu relatarea mea. Mi se părea că motivul ascuns al întregului eveniment fusese acela de a ne forţa să ne stimulăm din surse care în mod normal ne sunt barate. Eu îi dădusem efectiv o lovitură teribilă; provocasem corpului ei o leziune profundă, şi totuşi nu o putusem face eu însumi. Simţeam într-adevăr că o lovisem cu pumnul stâng, iar cucuiul enorm de pe fruntea ei atesta acest lucru. Cu toate acestea, degetele nu mi se inflamaseră, nu simţeam nici cea mai mică durere sau urmă de disconfort în ele. O lovitură de asemenea forţă mi-ar fi putut rupe mâna.

După ce i-am spus cum o văzusem îngrămădită în perete, a cuprins-o disperarea. Am întrebat-o dacă avea vreo amintire despre ceea ce se întâmplase, de exemplu senzaţia de părăsire a corpului, sau o percepţie efemeră a camerei.

— Acum ştiu că sunt condamnată. Foarte puţini au supravieţuit atingerii dublurii. Dacă sufletul mea a plecat deja, nu voi supravieţui. Voi deveni din ce în ce mai slabă şi voi muri.

Ochii ei străluceau sălbatic. S-a ridicat şi părea gata să mă izbească, dar a căzut înapoi.

— Mi-ai luat sufletul, a spus. Acum trebuie să-l fi pus în săculeţul tău. Totuşi, de ce a trebuit să-mi spui asta?

I-am jurat că nu aveam nici cea mai vagă intenţie să o rănesc, că am acţionat în cine ştie ce formă doar pentru a mă apăra şi, de aceea, nu-i port niciun fel de pică.

— Dacă nu mi-ai luat sufletul în săculeţul tău, e şi mai râu. Probabil că dă târcoale în jur, fără ţintă. Aşa că nu-l voi mai recupera niciodată.

Dona Soledad părea lipsită de energie. Vocea ei părea să

slăbească din ce în ce mai mult. Am vrut să se ridice şi să se întindă. Ea a refuzat să părăsească masa.

— Nagualul a spus că, dacă dau greş cu totul, să-ţi transmit mesajul lui. Mi-a spus să-ţi transmit că ţi-a înlocuit corpul cu multă vreme în urmă. Acum eşti el.

— Ce a vrut să spună cu asta?

— El e un vrăjitor. A intrat în vechiul tău corp şi i-a înlocuit luminozitatea. Acum străluceşti ca Nagualul însuşi. Nu mai eşti fiul tatălui tău. Acum eşti însuşi Nagualul.

Dona Soledad s-a ridicat. Era nesigură pe picioare. Părea că mai vrea să spună ceva, dar avea probleme cu articularea sunetelor. S-a dus spre camera ei. Am ajutat-o până la uşă; nu voia să intru. Şi-a aruncat pătura care o acoperea şi s-a întins pe pat. M-a întrebat cu voce stinsă dacă voiam să mă duc la un deal din apropiere să urmăresc de acolo dacă vine vântul. A adăugat pe un ton firesc că trebuia să iau şi câinele cu mine. Rugămintea ei nu mi-a sunat bine. Am spus că mă voi urca pe acoperiş şi că mă voi uita de acolo. Mi-a întors spatele şi mi-a reproşat că măcar atâta lucru puteam face pentru ea, să-i iau câinele pe deal, astfel încât el să atragă vântul. M-am supărat foarte tare pe ea. Camera ei, în întuneric, îmi dădea un sentiment foarte straniu. M-am dus în bucătărie, am luat două lămpi şi m-am întors cu ele. La vederea luminii, ea a ţipat isteric şi am ţipat şi eu, dar dintr-un alt motiv. Când lumina a cuprins camera, am văzut podeaua, încovoiată ca un cocon, în jurul patului ei. Percepţia mea a fost atât de efemeră, încât în clipa următoare puteam jura că umbra măştilor protectoare ale lămpilor creaseră acea scenă fantomatică. Percepţia mea fantomă m-a înfuriat. Am zgâlţâit-o pe dona Soledad de umeri. Ea a plâns ca un copil şi a promis să nu mai încerce alte trucuri de-ale ei cu mine. Am pus lămpile pe scrinuri, şi ea a adormit imediat.

Dimineaţa s-a schimbat vântul. Am simţit o rafală puternică răbufnind pe fereastra nordică. Pe la prânz, dona Soledad a ieşit iar. Arăta puţin cam ameţită. Roşeaţa ochilor dispăruse, iar umflătura de pe frunte se diminuase; cu greu se mai putea distinge vreo inflamaţie.

Am simţit că venise momentul să plec. I-am spus că, deşi scrisesem mesajul pe care mi-l dăduse don Juan, el nu clarifica nimic.

— Nu mai eşti fiul tatălui tău. Acum eşti însuşi Nagualul, a spus.

Într-adevăr, ceva ciudat se petrecea cu mine. Cu câteva ore mai înainte fusesem neajutorat şi dona Soledad încercase efectiv să mă ucidă; dar în acel moment, când îmi vorbea, uitasem groaza acelui eveniment. Şi totuşi, în mine exista o altă parte care putea petrece zile întregi meditând la confruntările fără noimă cu oamenii pe seama personalităţii sau a muncii mele. Acea parte părea să fie adevăratul meu eu, eul pe care-l cunoscusem toată viaţa. Totuşi, eul care trecuse printr-o luptă cu moartea în acea noapte, apoi uitase de ea, nu era real. Eram eu şi totuşi nu eram. În lumina unor asemenea nepotriviri,

ideile lui don Juan păreau mai puţin stranii, dar totuşi de neacceptat.

Dona Soledad părea absentă. Zâmbea senină.

— Oh, iată-le! a spus ea brusc. Ce fericire pentru mine. Fetele mele sunt aici. Acum o să aibă ele grijă de mine.

Părea să se fi transformat în râu. Arăta la fel de în putere ca întotdeauna, dar purtarea ei era mai disociată. M-a cuprins iar frica. Nu ştiam dacă să o las acolo sau să o duc la un spital în oraş, aflat la câţiva kilometri depărtare.

Dintr-odată, ea a sărit ca un copil şi a fugit spre uşa din faţă şi mai departe, pe drum, spre şosea. Câinele alerga în urma ei. M-am grăbit să mă urc în maşină, pentru a o prinde din urmă. A trebuit să merg cu spatele, pentru că nu era loc de întors. În timp ce mă apropiam de şosea, am văzut prin lunetă că dona Soledad era înconjurată de patru femei tinere.

2. Surioarele Dona

Soledad părea că le explica ceva celor patru femei care o înconjurau. Gesticula teatral şi îşi ţinea capul în mâini. Era clar că le povestea despre mine. Am condus până la şosea, unde parcasem înainte. Intenţionam să le aştept acolo. Am stat pe gânduri dacă să rămân în maşină sau să le aştept afară, sprijinit de aripa stângă din faţă a maşinii. Am decis să stau lângă portieră, gata să sar în maşină şi să plec, dacă se repeta ceva asemănător evenimentelor din ziua precedentă.

Eram foarte obosit. Nu închisesem ochii de douăzeci şi patru de ore. Planul meu era să dezvălui celor patru tinere tot ce puteam din incidentul cu dona Soledad, astfel încât ele să poată face paşii necesari pentru a o ajuta, apoi să plec. Prezenţa lor adusese o schimbare clară. Totul părea să fie încărcat cu o vigoare şi o energie noi. Am simţit schimbarea atunci când am văzut-o pe dona Soledad înconjurată de ele.

Dezvăluirea făcută de dona Soledad, când îmi spusese că ele erau ucenicele lui don Juan, le pusese într-o lumină atât de atrăgătoare pentru mine, încât abia aşteptam să le cunosc. Mă întrebam dacă ele erau ca dona Soledad. Ea spusese că erau ca mine şi că aveam cu toţii aceeaşi orientare. Asta ar fi putut fi interpretată cu uşurinţă într-un sens pozitiv. Voiam să cred asta mai mult ca orice.

Don Juan obişnuia să le spună *las hermanitas,* surioarele, un nume foarte potrivit, cel puţin pentru cele două pe care le cunoşteam, Lidia şi Rosa, două tinere fermecătoare, ca nişte zâne, cu parul cârlionţat. Mă gândeam că puteau avea în jur de douăzeci-treizeci şi trei de ani când le-am cunoscut prima dată, deşi Pablito şi Nestor refuzau mereu să vorbească despre vârsta lor. Celelalte două, Josephina şi Elena, erau un mister total pentru mine. Le auzeam numele menţionate din când în când, totdeauna într-un context defavorabil. Dedusesem din

remarcile trecătoare ale lui don Juan că ele erau cam ciudate, una nebuna, cealaltă obeză; de aceea erau ţinute în izolare. Odată, când am intrat în casă cu don Juan, am dat peste Josephina. El mi-a făcut cunoştinţă cu ea, dar aceasta a luat-o la fugă, acoperindu-şi faţa, înainte să am timp s-o cunosc. Altă dată, am găsit-o pe Elena spălând rufe. Era enormă. M-am gândit că, probabil, suferea de o dereglare glandulara. Am salutat-o, dar ea nu s-a întors. Nu i-am văzut niciodată faţa.

După ce dona Soledad şi-a terminat dezvăluirile, m-am simţit îndemnat să vorbesc cu misterioasele *hermanitas,* dar în acelaşi timp îmi era aproape frică de ele.

Am privit liniştit înapoi spre şosea, îmbărbătându-mă singur să le întâlnesc pe toate patru în acelaşi timp. Şoseaua era pustie. Nu se apropia nimeni, şi cu doar un minut înainte erau nu mai departe de douăzeci şi cinci de metri de casă. M-am urcat pe acoperişul maşinii, ca să privesc. Nu venea nimeni, nici măcar câinele. M-am alarmat. Am coborât şi eram gata să mă urc în maşina, când am auzit pe cineva spunând:

— Hei, ia te uita cine e aici!

M-am întors repede şi m-am trezit în faţa a două fete, care tocmai ieşiseră din casă. Am dedus că trebuie să fi fugit toate înaintea mea şi să fi intrat în casă prin spate. Am răsuflat uşurat.

Cele două tinere au venit spre mine. Trebuie să recunosc că nu le băgasem în seamă cu adevărat înainte. Erau frumoase, cu tenul închis şi foarte mlădioase, dar fără să fie slabe. Părul lor negru şi lung era împletit. Erau îmbrăcate cu nişte fuste simple, bluze albastre de doc şi pantofi cu talpa uşoară şi fără tocuri. Nu purtau ciorapi, iar picioarele lor erau bine formate şi musculoase. Înălţimea lor oscila între un metru cincizeci şi şapte şi un metru şaizeci de centimetri. Păreau să fie foarte viguroase; se mişcau cu mare mobilitate. Una dintre ele era Lidia, cealaltă era Rosa.

Le-am salutat, apoi ele au iniţiat o strângere de mână la unison. M-au flancat. Arătau sănătoase şi viguroase. Le-am rugat să mă ajute să scot pachetele din portbagaj. În timp ce le căram în casă, am auzit un mârâit puternic, atât de puternic şi de aproape, încât părea să fie răgetul unui leu.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Lidia.

— Nu ştii? a întrebat ea neîncrezătoare.

— Trebuie să fie câinele, a spus Rosa, în timp ce alergau în casă, târându-mă practic după ele.

Am pus pachetele pe masă şi ne-am aşezat pe doua bănci. Amândouă fetele erau cu faţa spre mine. Le-am spus că dona Soledad era foarte bolnavă şi că voiam s-o duc la un spital în oraş, deoarece nu ştiam ce altceva puteam face pentru ea.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că păşeam pe un teren periculos. Nu ştiam cât de mult trebuia să divulg despre adevărata

natură a problemei mele cu dona Soledad. Am început să caut indicii. Mă gândeam că, dacă voi urmări atent vocile şi expresiile de pe feţele lor, voi afla cât de mult ştiau. Dar au rămas tăcute şi m-au lăsat să vorbesc. Am început să mă îndoiesc că le puteam oferi vreo informaţie. În efortul meu de a afla ce să fac şi de a preîntâmpina vreo gafă, am ajuns să discut tot felul de prostii. Lidia m-a oprit. Mi-a spus pe un ton sec că nu trebuia să mă preocupe sănătatea donei Soledad, pentru că ele, împreună, începuseră deja să se îngrijească de ea. Afirmaţia asta m-a forţat să o întreb dacă ştia care era problema donei Soledad.

— I-ai luat sufletul, a spus ea acuzator.

Prima mea reacţie a fost să mă apăr. Am început să vorbesc vehement, dar am ajuns să mă contrazic. Ele mă fixau în tăcere. Vorbeam fără niciun sens. Am încercat iar să spun acelaşi lucru, dar altfel. Oboseala mea era atât de mare, încât nu-mi puteam organiza gândurile decât cu mare greutate. În cele din urmă, am renunţat.

— Unde sunt Pablito şi Nestor? am întrebat după o pauză lunga.

— O să fie în curând aici, a spus Lidia grăbit.

— Aţi fost cu ei? am întrebat.

— Nu! a exclamat ea şi m-a privit.

— Nu mergem niciodată împreuna, a explicat Rosa. Haimanalele alea sunt diferite de noi.

Lidia a făcut un gest imperativ cu piciorul, să tacă din gură. Părea să fie cea care dădea ordine. Observând mişcarea ei, mi-am amintit de o faţetă foarte specială a relaţiei mele cu don Juan. În nenumăratele ocazii în care colindam împreuna, el a reuşit să mă înveţe, fără s-o facă înadins, un sistem de comunicaţie camuflat, cu ajutorul unor mişcări codificate ale picioarelor. Am urmărit-o pe Lidia cum i-a atras atenţia Rosei printr-un semn că se afla în faţa unui lucru neplăcut şi periculos. În acest caz, era vorba de mine. Am râs. Mi-am reamintit că don Juan îmi făcuse acelaşi semn când l-am întâlnit pe don Genaro.

M-am prefăcut că nu-mi dădeam seama de ceea ce se întâmpla, pentru a afla dacă puteam să le decodific sau nu toate semnele.

Rosa a semnalizat că voia să mă atace. Lidia i-a răspuns cu un „nu” imperativ.

După spusele lui don Juan, Lidia era foarte talentată. Atât cât îmi puteam da seama, ea era mai sensibilă şi mai vigilentă decât mine, Pablito sau Nestor. N-am fost în stare niciodată să mă împrietenesc cu ea. Era foarte retrasă şi foarte tăioasă. Avea ochi negri, mari şi alunecoşi, care nu priveau niciodată direct la cel cu care discuta, pomeţi înalţi şi un nas cizelat, care era puţin plat şi lat la rădăcină. Îmi aminteam că avea pleoapele roşii şi umflate, şi toţi o ironizau din această cauză. Roşeaţa pleoapelor ei dispăruse, dar ea continua să le frece şi să clipească foarte mult. În timpul anilor petrecuţi cu don Juan şi don Genaro, probabil că pe Lidia am văzut-o cel mai mult, dar

totuşi nu schimbaserăm decât vreo zece cuvinte. Pablito o considera o fiinţă foarte periculoasă. Eu m-am gândit întotdeauna că era doar extrem de timidă.

Pe de altă parte, Rosa era foarte zgomotoasă. M-am gândit că din cauza tinereţii sale. Ochii ei erau foarte sinceri şi strălucitori. Nu era niciodată înşelătoare, dar era în schimb foarte capricioasă. Cu Rosa vorbisem mai mult decât cu celelalte. Ea era prietenoasă, foarte curajoasă şi foarte simpatică.

— Unde sunt celelalte? am întrebat-o pe Rosa. Nu au de gând să apară?

— O să fie aici în curând, a răspuns Lidia.

Expresiile de pe feţele lor dădeau de înţeles că în niciun caz nu se gândeau la prietenie. Judecind după mesajele făcute cu picioarele, erau tot atât de periculoase ca dona Soledad, dar, în timp ce stăteam acolo şi le priveam, mi-a trecut prin cap că erau extrem de frumoase. Aveam faţă de ele cele mai frumoase sentimente. De fapt, cu cât mă priveau mai mult în ochi, cu atât sentimentul devenea mai intens. La un moment dat, ceea ce simţeam pentru ele era o pasiune nebună. Erau atât de ispititoare, încât aş fi putut sta acolo ore întregi să le privesc, dar un gând sumbru m-a făcut să mă ridic. Nu aveam de gând să repet bâlbâielile din noaptea anterioara. Am decis că apărarea cea mai bună era să pun cărţile pe masă. Le-am spus pe un ton ferm că don Juan stabilise pentru mine un fel de concurs, folosind-o pe dona Soledad, sau invers. Erau şanse ca el să le fi pus şi pe ele în aceeaşi poziţie, aşa că aveam să ne măsurăm puterile unul împotriva altuia, într-un fel de bătălie care se putea solda cu rânirea vreunuia dintre noi. Am apelat la sentimentul lor de luptătoare. Dacă erau cu adevărat moştenitoarele lui don Juan, trebuiau să fie corecte cu mine, să-mi dezvăluie dorinţele lor şi să nu se poarte ca nişte fiinţe omeneşti obişnuite şi lacome.

M-am întors spre Rosa şi am întrebat-o motivul pentru care voiau să mă atace. Ea a fost luată prin surprindere pentru o clipă, apoi s-a înfuriat. Ochii ei scânteiau de mânie; gura ei mică era contractată.

Într-un mod foarte coerent, Lidia a spus că nu aveam de ce să mă tem de ele şi că Rosa era supărată pentru că o rănisem pe dona Soledad. Sentimentele ei erau o reacţie personală.

Le-am spus apoi că era timpul să plec. M-am ridicat. Lidia a făcut un gest să mă oprească. Părea speriată sau profund îngrijorată. A început să protesteze, când un zgomot venit din afară mi-a abătut atenţia. Cele două fete au sărit lângă mine. Ceva greu se sprijinea sau împingea în uşă. Apoi am observat că fetele puseseră la uşă o bară grea de metal. Am avut un sentiment de dezgust. Întreaga afacere urma să se repete şi eram prea obosit şi plictisit de toate astea.

Fetele au făcut un schimb de priviri, apoi s-au uitat la mine şi s-au privit iar. Am auzit de afară scâncetul şi respiraţia unui animal mare. Putea fi câinele. În acel moment, extenuarea m-a orbit. M-am repezit

la uşă, am dat deoparte bara grea de metal şi am încercat s-o deschid. Lidia s-a aruncat în uşă şi a închis-o iar.

— Nagualul avea dreptate, a spus ea într-o suflare. Gândeşti şi iar gândeşti. Eşti mai tâmpit decât am crezut.

M-a împins înapoi la masă. Îmi repetam în minte cea mai bună formulă de a le spune, odată pentru totdeauna, că mă saturasem. Rosa stătea lângă mine, atingându-mă; îi simţeam piciorul nervos, frecându-se de al meu. Lidia stătea în picioare în faţa mea, fixându-mă cu privirea. Ochii ei erau arzători şi păreau să spună ceva ce nu puteam înţelege.

Am început să vorbesc, dar nu am terminat. Am avut o revelaţie brusca şi profundă. Corpul meu a sesizat o lumină verzuie, o fluorescenţă în afara casei. Nu vedeam şi nu auzeam nimic. Eram pur şi simplu conştient de lumină, de parcă aş fi adormit brusc şi gândurile mele s-ar fi transformat în imagini, care erau suprapuse peste lumea obişnuită. Lumina se mişca cu mare viteză. O simţeam cu stomacul. Am urmărit-o, sau mai degrabă mi-am focalizat atenţia asupra ei o clipă, în timp ce se mişca. În urma acestui procedeu a rezultat o mare claritate a minţii mele. Am ştiut atunci că în acea casă, în prezenţa acelor femei, era greşit şi periculos să mă comport ca un privitor inocent.

— Nu ţi-e frică? a întrebat Rosa, arătând spre uşă.

Vocea ei mi-a întrerupt gândurile.

Am recunoscut că, indiferent ce se afla acolo afară, acel ceva mă speria atât de profund, încât era suficient ca să mă facă să mor de frică. Intenţionam să spun mai mult, dar chiar atunci am fost cuprins de un acces de mânie şi am vrut s-o văd sau să-i vorbesc donei Soledad. Nu aveam încredere în ea. M-am dus direct în camera ei. Nu era acolo. Am început s-o strig, urlându-i numele. Casa mai avea o cameră. Am împins uşa şi am intrat greşit. Nu era nimeni. Furia mea a crescut în aceeaşi proporţie cu teama.

Am ieşit pe uşa din spate şi m-am plimbat prin faţa ei. Nu se vedea nici câinele. Am bătut furios în uşă. Lidia a deschis-o. Am intrat. Am ţipat la ea să-mi spună unde erau celelalte. Şi-a plecat ochii şi nu a răspuns. Voia să închidă uşa, dar n-am lăsat-o. S-a întors repede şi s-a dus în cealaltă cameră.

M-am aşezat iar la masă. Rosa nu se mişcase. Părea că a îngheţat pe loc.

— Suntem la fel, a spus ea brusc. Nagualul ne-a spus asta.

— Atunci, spune-mi, ce dădea târcoale casei? am întrebat-o.

— Aliatul, a spus.

— Unde-i acum?

— E încă aici. Nu va pleca. În clipa în care vei fi slab, te va zdrobi. Dar nu noi suntem cele care să-ţi poată spună ceva.

— Atunci cine îmi poate spune?

— La Gorda! a răspuns Rosa, deschizându-şi ochii cât de mult

putea. Ea este. Ea ştie totul.

Rosa m-a întrebat dacă putea închide uşa, doar ca să fim de partea sigură. Fără să aştepte un răspuns, ea şi-a făcut drum spre uşă şi a trântit-o.

— Nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm până vin cu toţii aici, a spus.

Lidia s-a întors în cameră cu un pachet, un obiect înfăşurat într-o stofa galbena. Părea foarte relaxată. Am observat că avea un suflu mobilizator. Ea ne împărtăşise cumva starea ei, mie şi Rosei.

— Vrei să ştii ce am aici? m-a întrebat.

Nu aveam nici cea mai vagă idee. A început să desfacă pachetul cu mişcări studiate, în mod deliberat. Apoi s-a oprit şi m-a privit. Părea că se gândeşte. A zâmbit, de parcă ar fi fost prea timidă să-mi arate ce era în pachet.

— Pachetul ăsta l-a lăsat Nagualul pentru tine, a murmurat ea, dar cred că e mai bine s-o aşteptăm pe La Gorda.

Am insistat să-l desfacă. Ea mi-a aruncat o privire feroce şi a scos pachetul din cameră, fără niciun cuvânt.

Îmi plăcea jocul Lidiei. Ea făcuse o demonstraţie conform învăţămintelor lui don Juan. Îmi dăduse un exemplu despre cum se putea exploata la maximum o situaţie obişnuită. Aducând pachetul şi prefăcându-se că-l deschide, după ce mi-a dezvăluit că don Juan îl lăsase pentru mine, ea crease într-adevăr un mister care era aproape insuportabil. Ştia că eram nevoit să rămân dacă voiam să aflu ce conţinea pachetul. Mă gândeam la o sumedenie de lucruri care ar fi putut fi în legătura aceea. Poate era pipa pe care o folosea don Juan când pregătea ciupercile psihotrope. El declarase că pipa îmi va fi dată spre păstrare. Sau putea fi cuţitul lui, sau săculeţul lui de piele, sau chiar obiectele lui de putere, pentru vrăji. Pe de altă parte, putea fi doar un truc din partea Lidiei; don Juan era prea rafinat, prea abstract, ca să lase moştenire vreun obiect.

I-am spus Rosei că dormeam în picioare şi că eram slăbit de foame. Ideea mea era să plec în oraş, să mă odihnesc două zile şi apoi să mă întorc să-i văd pe Pablito şi Nestor. Am spus că până atunci aveam chiar şi timp să le cunosc pe celelalte două fete.

Apoi s-a întors Lidia, şi Rosa i-a spus despre intenţia mea de a pleca.

— Nagualul ne-a dat ordin să ne ocupăm de tine, ca şi cum ai fi el însuşi, a spus Lidia. Noi toţi suntem Nagualul însuşi, dar tu eşti şi mai aproape de asta, dintr-un motiv pe care nu-l înţelege nimeni.

Mi-au vorbit amândouă deodată şi mi-au garantat în diverse moduri că nimeni nu va încerca nimic împotriva mea, aşa cum a făcut dona Soledad. Amândouă aveau priviri atât de pline de onestitate, încât corpul meu s-a lăsat copleşit. Am avut încredere în ele.

— Trebuie să stai până se întoarce La Gorda, a spus Lidia.

— Nagualul a lăsat vorba că trebuie să dormi în patul lui, a

adăugat Rosa.

Am început să mă plimb încolo şi încoace, pradă unei dileme. Pe de o parte, voiam să stau şi să mă odihnesc; mă simţeam fizic liber şi voios în prezenţa lor, lucru pe care nu-l simţisem cu o zi înainte, cu dona Soledad. În acelaşi timp, partea raţională din mine nu se relaxase deloc. La acel nivel, eram la fel de înspăimântat cum fusesem tot timpul. Avusesem momente de disperare oarbă şi acţiuni temerare, dar după ce inerţia acelor acţiuni încetase, mă simţeam mai vulnerabil ca oricând.

În timp ce măsurăm podeaua aproape frenetic, m-am angajat într-un fel de analiză sufletească. Cele două fete au rămas tăcute, privindu-mă neliniştite. Apoi, dintr-odată, problema s-a rezolvat; am ştiut că ceva în mine se prefăcea doar că îi este frică. Începusem să mă obişnuiesc să reacţionez în acest fel în prezenţa lui don Juan. De-a lungul anilor noştri de asociere, îl convinsesem cu mare greutate să-mi furnizeze explicaţii pe măsura fricii mele. Dependenţa mea faţă de el îmi oferise mângâiere şi siguranţă. Dar acest lucru nu mai era valabil acum. Don Juan era plecat. Ucenicii lui nu aveau răbdarea sau rafinamentul, sau modul său dur de a comanda. Cu ei, nevoia mea de mângâiere era o prostie crasă.

Fetele m-au condus în cealaltă cameră. Fereastra dădea spre sud-est şi la fel şi patul, care era o rogojină groasă, ca o saltea. O bucată voluminoasă, de vreo şaizeci de centimetri, de tulpină de *maguey* fusese îndoită astfel încât ţesutul poros servea drept pernă sau rulou de gât. În partea mediană a ei se găsea o adâncitură uşoară. Suprafaţa plantei era foarte netedă. Părea ca şi cum ar fi fost lucrata cu mâna. Am încercat patul şi perna. Confortul şi satisfacţia corporală pe care le-am simţit erau neobişnuite. Stând întins pe patul lui don Juan eram copleşit de siguranţă şi plenitudine. O pace inegalabilă mi-a cuprins trupul. Avusesem un sentiment similar odată de mult, când don Juan mi-a făcut un pat pe vârful unui deal, în deşertul din Mexicul de Nord. Am adormit.

M-am trezit dis-de-dimineaţă. Lidia şi Rosa erau aproape peste mine, dormind sănătos. Am stat nemişcat o secundă sau doua, apoi s-au trezit amândouă în acelaşi timp.

Lidia a căscat şi a spus că au trebuit să se culce lângă mine, pentru a mă proteja şi a-mi permite să mă odihnesc. Îmi era foame. Lidia a trimis-o pe Rosa la bucătărie să ne facă ceva de mâncare. Între timp, ea a aprins toate lămpile din casa. Când mâncarea a fost gata, ne-am aşezat la masă. Mă simţeam de parcă le-aş fi cunoscut sau aş fi fost cu ele de o viaţă. Am mâncat în tăcere.

Când Rosa curăţa masa, am întrebat-o pe Lidia dacă toţi dormeau în patul Nagualului; era singurul pat din casă, în afară de cel al donei Soledad. Pe un ton sec, Lidia a spus că ele se mutaseră din casa aceea de ani de zile într-un loc în imediata apropiere şi că plecase şi Pablito odată cu ele, locuind acum cu Nestor şi Benigno.

— Dar ce s-a întâmplat cu voi, oameni buni? Credeam că eraţi împreună cu toţii, am spus.

— Nu mai suntem, a replicat Lidia. De când ne-a părăsit Nagualul, am primit sarcini separate. Nagualul ne-a adunat şi tot Nagualul ne-a despărţit.

— Şi unde este Nagualul acum? am întrebat pe tonul cel mai liniştit cu putinţă.

M-au privit amândouă şi apoi s-au privit una pe cealaltă.

— Oh, nu ştim, a spus Lidia. El şi Genaro au plecat.

Părea că spune adevărul, dar am insistat încă o dată să-mi spună ce ştiau.

— Zău că nu ştim nimic, m-a repezit Lidia, evident deranjată de întrebările mele. S-au mutat în altă zonă. Trebuie s-o întrebi asta pe La Gorda. Ea are să-ţi spună ceva. Ea a ştiut ieri că ai venit şi ne-am grăbit toată noaptea să ajungem aici. Ne era teamă că te găsim mort. Nagualul ne-a spus că tu eşti singurul pe care trebuie să-l ajutăm şi în care trebuie să avem încredere. A spus că eşti el însuşi. Şi-a acoperit faţa şi a chicotit, apoi a adăugat, ca după un moment de reflecţie: Dar asta e greu de crezut.

— Nu te cunoaştem, a spus Rosa. Asta e problema. Noi patru simţim acelaşi lucru. Ne era teamă că eşti mort şi apoi te-am văzut şi ne-am supărat că nu erai mort. Soledad ne este ca o mamă; poate mai mult decât atât.

Au schimbat nişte priviri conspirative între ele. Am interpretat imediat asta ca un semn că vor urma probleme. Nu aveau gânduri bune. Lidia a observat bruscă neîncredere care m-a cuprins şi care trebuie să fi fost vizibilă pe faţa mea. A reacţionat făcându-mi o serie de declaraţii despre dorinţa lor de a mă ajuta. Nu mă îndoiam de sinceritatea lor. Dacă ar fi vrut să-mi facă vreun râu, ar fi făcut-o în timp ce dormeam. Vocea ei suna atât de sincer, încât m-am simţit meschin. Am decis să le împart cadourile pe care le adusesem. Le-am spus că în pachete erau câteva mărunţişuri şi că ele îşi puteau alege ce doreau. Lidia a spus că ar fi preferat să le ofer eu pachetele. Pe un ton foarte politicos, ea a adăugat că vor fi, de asemenea, recunoscătoare dacă o voi vindeca pe dona Soledad.

— Ce credeţi că ar trebui să fac pentru a o vindeca? am întrebat-o după o lungă tăcere.

— Foloseşte-ţi dublura, a spus ea pe un ton sec.

Am trecut discret peste faptul că dona Soledad aproape că mă asasinase şi că am supravieţuit graţie unui ceva din mine care nu era nici pricepere, nici cunoaştere. În ce mă privea, acel ceva nedefinit care părea să fi dat o lovitură adevăratului ei ego era real, dar de neatins. Pe scurt, o puteam ajuta pe dona Soledad tot atât cât aş fi putut ajunge pe lună.

M-au ascultat atente şi au rămas tăcute, dar agitate.

— Unde este acum dona Soledad? am întrebat-o pe Lidia.

— Este cu La Gorda, a spus ea pe un ton întristat. La Gorda a luat-o şi încearcă s-o vindece, dar nu ştim unde sunt. Asta-i adevărul.

— Şi unde este Josephina?

— S-a dus să-l aducă pe Martor. El e singurul care o poate vindeca pe Soledad. Rosa crede că tu ştii mai mult decât Martorul, dar întrucât tu eşti supărat pe Soledad, probabil vrei să moară. Nu te învinuim pentru asta.

Le-am asigurat că nu sunt supărat pe ea şi, mai presus de toate, nu voiam să moară.

— Atunci, vindec-o! a spus Rosa, pe un ton aspru.

— Martorul ne-a spus că tu ştii întotdeauna ce să faci, şi Martorul nu poate greşi.

— Şi cine dracu' este Martorul?

— Nestor este Martorul, a spus Lidia, ca şi cum n-ar fi vrut să-i pronunţe numele. Ştii asta. Trebuie s-o ştii.

Mi-am reamintit că, la ultima mea vizită, don Genaro îl denumise pe Nestor Martor. M-am gândit atunci că numele era o glumă sau un truc pe care-l folosea don Genaro pentru a alunga tensiunea şi angoasa acelor ultime momente petrecute împreună.

— Asta nu era o glumă, a spus Lidia pe un ton ferm. Genaro şi Nagualul au urmat un drum diferit cu Martorul. L-au luat cu ei peste tot pe unde au mers. Şi când spun asta, înţeleg peste tot! Martorul a fost martor la tot ce era de văzut.

Evident, între noi era o neînţelegere colosală. Am perorat încercând să le explic că eram, practic, un străin pentru ele. Don Juan mă ţinuse departe de toţi, inclusiv de Pablito şi de Nestor. În afara saluturilor întâmplătoare pe care toţi le-au schimbat cu mine de-a lungul anilor, nu vorbisem niciodată, cu adevărat, cu ei. Îi ştiam pe toţi în principal din descrierile pe care mi le făcuse don Juan. Deşi o întâlnisem o dată pe Josephina, nu ştiam cum arată şi tot ce văzusem din La Gorda era fundul ei gigantic. Le-am spus că abia cu o zi înainte aflasem că ele patru erau ucenicele lui don Juan şi că Benigno făcea şi el parte din grup.

Au schimbat o privire reţinută. Rosa şi-a mişcat buzele să spună ceva, dar Lidia i-a dat o comandă din picioare. Consideram că, după lunga şi însufleţită mea explicaţie, n-ar mai fi trebuit să-şi transmită acele mesaje cu picioarele. Nervii mei erau atât de întinşi, încât acele semne erau exact ceea ce m-a făcut să mă dezlănţui într-un acces de furie. Am urlat la ele din rărunchi şi am izbit în masă cu pumnul drept. Rosa s-a ridicat cu o viteză uluitoare şi, presupun că drept răspuns la mişcarea ei bruscă, corpul meu, fără nicio intervenţie din partea raţiunii mele, a făcut un pas înapoi, exact la timp ca să evite cu câţiva centimetri o lovitură de băţ masiv sau un alt obiect greu pe care Rosa îl ţinea în mâna stângă. Acel lucru s-a izbit de masă cu o lovitură asurzitoare.

Am auzit iar, aşa cum auzisem şi cu o noapte înainte, în timp ce

dona Soledad mă sufoca, un sunet specific şi misterios, un sunet sec al unei ţevi care se rupe, exact în spatele traheii mele, la baza gâtului. Urechile mi-au pocnit şi, cu viteza fulgerului, stânga mea a venit peste băţul Rosei şi l-a zdrobit. Am văzut toată scena eu însumi, ca şi cum aş fi văzut un film.

Rosa a ţipat şi apoi mi-am dat seama că mă aplecasem în faţa şi lovisem cu toată greutatea dosul mâinii ei cu pumnul meu stâng. Înlemnisem. Tot ceea ce mi se întâmpla era ireal. Era un coşmar. Rosa continua să ţipe. Lidia a luat-o în camera lui don Juan. I-am mai auzit ţipetele de durere câteva momente, şi apoi s-au oprit. M-am aşezat la masă. Gândurile mele erau disociate şi incoerente.

Sunetul specific de la baza gâtului meu era ceva de care devenisem foarte conştient. Don Juan îl descrisese ca sunetul pe care îl face cineva în momentul în care îşi schimba viteza. Îmi aminteam vag că îl mai simţisem şi în prezenţa lui. Deşi devenisem conştient de el şi cu o noapte înainte, nu-l reţinusem pe deplin până s-a întâmplat şi cu Rosa. Apoi mi-am dat seama că sunetul crease o senzaţie specială de căldură în cerul gurii şi în urechi. Forţa şi uscăciunea sunetului m-au făcut să mă gândesc la dangătul unui clopot mare, crăpat.

Lidia s-a întors puţin după aceea. Părea mai calmă şi mai reţinută. Chiar zâmbea. Am rugat-o să mă ajute să rezolv misterul acela şi să-mi spună ce s-a întâmplat. După o lungă ezitare, ea mi-a spus că, atunci când am ţipat şi am dat cu pumnul în masă, Rosa s-a ambalat şi, pentru că era nervoasă şi credea că am de gând să le lovesc, a încercat să mă lovească ea cu „mâna din vis”. Am evitat lovitura ei şi i-am izbit dosul mâinii, în acelaşi fel în care am lovit-o şi pe dona Soledad. Lidia a spus că mâna Rosei era ca şi terminată dacă nu găseam o modalitate de a o ajuta.

Apoi Rosa a intrat în cameră. Avea braţul înfăşurat într-o bucată de cârpă. M-a privit cu ochi de copil. Eram total descumpănit. O parte din mine se simţea urâtă şi vinovata. Dar cealaltă parte rămânea neînduplecată. Dacă n-ar fi fost partea aceea, n-aş fi supravieţuit nici atacului donei Soledad, nici loviturii devastatoare a Rosei.

După o lungă tăcere, le-am spus că n-a fost frumos din partea mea să mă las atât de deranjat de mesajele lor cu picioarele, dar că nu se puteau compara lovitura mea şi ţipătul pe care l-am scos cu ceea ce făcuse Rosa. Ţinând cont că nu eram familiarizat cu practicile lor, ea mi-ar fi putut rupe braţul cu lovitura aceea.

Am cerut, pe un ton foarte categoric, să-i văd mâna. Ea şi-a desfăcut-o în silă. Era umflată şi roşie. Nu aveam niciun dubiu în legătură cu faptul că oamenii aceştia desfăşurau un fel de test pe care-l aranjase don Juan pentru mine. Confruntarea cu ei mă aruncase într-un domeniu care era imposibil de atins sau de acceptat în termeni raţionali. El spusese de nenumărate ori că raţionalitatea mea cuprindea doar o parte foarte mică din ceea ce el denumise

totalitatea eului. Sub impactul pericolului cunoscut şi în acelaşi timp real de a fi anihilat fizic, corpul meu a trebuit să recurgă la resursele sale ascunse sau să moară. Se pare că trucul consta în acceptarea reală a posibilităţii ca astfel de resurse să existe şi să poată fi atinse. Anii de antrenament nu fuseseră decât paşii necesari pentru a ajunge la această acceptare. Credincios premisei sale de a nu face compromisuri, don Juan urmărise pentru mine sau o victorie totală, sau o înfrângere totală. Dacă antrenamentul reuşise să mă pună în contact cu resursele mele ascunse, testul avea să evidenţieze acest lucru, caz în care n-aş mai fi avut prea mult de ales. Don Juan îi spusese donei Soledad că m-aş fi sinucis. Fiind un cunoscător atât de profund al naturii umane, el avea probabil dreptate.

Era timpul să adopt un nou curs al acţiunilor mele. Lidia îmi spusese că le puteam ajuta pe dona Soledad şi pe Rosa cu aceeaşi forţă cu care le produsesem leziunile; de aceea, problema era să ajung din nou la aceeaşi frecvenţă exactă de sentimente, sau gânduri, sau orice altceva, care putea convinge corpul meu să elibereze acea forţă. Am luat mâna Rosei şi am frecat-o. Doream s-o vindec. Simţeam faţă de ea afecţiune. I-am mângâiat mâna şi am îmbrăţişat-o multă vreme. Am frecat-o pe cap şi ea a adormit pe umărul meu, dar nu se zărea nicio schimbare în roşeaţă sau în umflătură.

Lidia m-a urmărit fără să scoată un cuvânt. Îmi zâmbea. Am vrut să-i spun că eram o nulitate ca tămăduitor. Ochii ei se pare că mi-au înţeles starea şi au reţinut-o până când s-a stabilizat.

Rosa voia să doarmă. Era ori obosita, ori bolnava. N-am vrut să aflu care era cauza reală. Am ridicat-o în braţe; era mai uşoara decât mi-aş fi imaginat. Am dus-o la patul lui don Juan şi am pus-o uşor pe el. Lidia a acoperit-o. Camera era foarte întunecată. Am privit pe fereastră şi am văzut un cer fără nori, plin de stele. Până în acel moment nu reţinusem faptul că ne aflam la mare altitudine.

Privind la cer, am simţit un impuls plin de optimism. Stelele prezentau parcă o imagine festivă pentru mine. Sud-estul era, într-adevăr, o direcţie minunată pentru mine.

M-a cuprins un îndemn brusc, pe care m-am simţit obligat să-l satisfac. Voiam să aflu cât de diferit părea cerul din camera donei Soledad, care avea fereastra spre nord. Am luat-o pe Lidia de mână, cu intenţia s-o conduc acolo, dar o senzaţie de mâncărime în creştetul capului m-a oprit. A trecut ca un val pe spatele şi mijlocul meu, iar de acolo a ajuns în stomac. M-am aşezat pe saltea. Am făcut un efort ca să-mi pot analiza sentimentele. Se părea că, exact în momentul în care am simţit gâdilatul acela în creştet, gândurile mele s-au diminuat în număr şi intensitate. Am încercat, dar nu am reuşit, să mă angajez în acele procese mentale uzuale pe care eu le denumesc gândire.

Frământările mele m-au făcut să uit de Lidia. S-a aşezat în genunchi pe podea, în faţa mea. Am băgat de seamă că ochii ei enormi mă scrutau de la câţiva centimetri. Am luat-o iar de mână în

mod automat şi ne-am dus în camera donei Soledad. Când am ajuns la uşă, i-am simţit corpul devenind rigid. A trebuit s-o trag după mine. Eram gata să trec pragul, când ochii mei au sesizat masa întunecată şi voluminoasă a unui corp uman, ghemuit lângă peretele de vizavi de uşă. Viziunea a fost atât de neaşteptată, încât am suspinat şi i-am dat drumul Lidiei. Era dona Soledad. Se odihnea, cu capul sprijinit de perete. M-am întors spre Lidia. Ea se dăduse doi paşi înapoi. Am vrut să-i şoptesc că dona Soledad se întorsese, dar cuvintele mele au rămas lipsite de sunete, deşi eram sigur că le articulasem. Aş fi încercat să vorbesc iar dacă n-aş fi resimţit îndemnul de a acţiona. Ca şi cum cuvintele ar fi luat prea mult timp, iar eu nu aveam la dispoziţie decât prea puţin. Am intrat în cameră şi m-am dus la dona Soledad. Părea că suferă. M-am ghemuit lângă ea şi, în loc s-o întreb ce se întâmplă, i-am ridicat faţa să o privesc. Am văzut ceva pe fruntea ei; aducea cu plasturele de frunze pe care şi-l pusese. Era închis la culoare şi vâscos la atingere. Am simţit nevoia imperativa de a-l lua de pe fruntea ei. Cu o mişcare curajoasa, i-am prins capul, i l-am aplecat spre spate şi am luat plasturele. Parcă aş fi jupuit o fâşie de cauciuc. Sub el era o buba verde-galbuie. Se mişca, de parcă ar fi fost vie sau plina de energie. Am privit-o un moment, incapabil să fac ceva. Am atins-o cu degetul, şi degetul s-a lipit de parcă ar fi fost clei. N-am intrat în panică, aşa cum aş fi făcut de obicei; mai degrabă îmi plăcea. Am atins-o cu vârfurile degetelor, şi buba s-a dezlipit toată de pe fruntea ei. M-am ridicat. Substanţa lipicioasă era calda. Preţ de o clipă a rămas ca o pastă lipicioasa, apoi mi s-a uscat între degete şi pe palmă. Am simţit un nou val de aprehensiune şi am fugit în camera lui don Juan. Am prins braţul Rosei şi am ras substanţa fluorescentă verde-gâlbuie de pe braţul ei, asemănătoare aceleia pe care o luasem de pe fruntea donei Soledad.

Inima îmi bătea atât de tare, încât de-abia mă ţineam pe picioare. Voiam să mă întind, dar ceva m-a împins la fereastră şi m-a făcut să alerg pe loc.

Nu-mi pot aminti cât timp a durat această acţiune. Brusc, am simţit că îmi şterge cineva gâtul şi umerii. Apoi am devenit conştient că eram practic gol şi că transpiram din greu. Lidia îmi pusese o cârpa în jurul umerilor şi îmi ştergea transpiraţia de pe faţă. Procesele mele normale de gândire mi-au revenit imediat. Am privit în jurul camerei. Rosa dormea sănătos. Am alergat în camera donei Soledad. Mă aşteptam să o găsesc şi pe ea acolo, dormind, dar nu era nimeni. Lidia mă urmase. I-am spus ce se întâmplase. Ea s-a grăbit la Rosa şi a trezit-o, în timp ce eu mă îmbrăcam. Rosa nu voia să se scoale. Lidia i-a prins braţul lovit şi l-a strâns. De data aceasta s-a sculat dintr-o singură mişcare şi era complet trează.

Au început să alerge prin casă şi să stângă toate felinarele. Păreau că se pregătesc să plece în graba. Am vrut să le întreb de ce se grăbeau, când mi-am dat seama că mă îmbrăcasem şi eu în mare

viteză. Ne grăbeam cu toţii; mai mult decât atât, ele păreau că aşteaptă instrucţiuni de la mine.

Am ieşit în fugă din casă, cărând toate pachetele pe care le adusesem. Lidia m-a sfătuit să nu las nimic în urmă; încă nu le împărţisem şi îmi aparţineau. Le-am aruncat înapoi pe bancheta din spate, şi cele două fete s-au ghemuit pe scaunul din faţă. Am pornit maşina şi am dat încet înapoi, găsindu-mi drumul în întuneric.

Odată ajunşi pe drum, am fost pus faţă în faţă cu cea mai arzătoare problemă. Amândouă îmi spuneau la unison că eu sunt şeful; acţiunile lor depindeau de deciziile mele. Eu eram Nagualul. Nu puteam ieşi din casă şi să ne plimbăm aşa fără ţintă. Trebuia să le ghidez. Dar adevărul era că nu aveam nicio idee unde să mă duc sau ce să fac. M-am întors liniştit spre ele. Farurile aruncau în maşină lumină, şi ochii lor erau ca nişte oglinzi reflectorizante. Mi-am amintit că ochii lui don Juan erau la fel; ei păreau că reflectă mai multă lumină decât ochii unei persoane obişnuite.

Am ştiut că fetele erau conştiente de impasul în care mă găseam. Decât să glumesc pe tema asta, ca să-mi ascund incapacitatea, le-am pus în cârcă, sec, responsabilitatea soluţiei. Le-am spus că mie îmi lipsea practica de Nagual şi că aş aprecia mult dacă ele m-ar îndatora cu o sugestie sau cu un indiciu care să ne arate unde să mergem. Ele păreau dezgustate de mine. Au plescăit şi au dat din capete. M-am gândit la diferite variante de acţiune, niciuna fezabilă, ca de exemplu să le duc în oraş, sau să le iau la casa lui Nestor, sau chiar să le duc în Mexico City.

Am oprit maşina. Mergeam spre oraş. Voiam mai mult ca orice pe lume să discut cu fetele cât se poate de sincer. Am deschis gura să vorbesc, dar ele mi-au întors spatele, stând faţă în faţă, şi şi-au pus braţele în jurul umerilor. Părea să fie un semn că se închiseseră în sine şi că nu voiau să mă asculte.

Frustrarea mea era enormă. Ceea ce îmi lipsea în acel moment era măiestria cu care don Juan acţiona în orice situaţie ivită, capacitatea lui intelectuală, umorul lui. În loc de asta, eram în prezenţa a două neisprăvite.

Am surprins pe faţa Lidiei un gest de mâhnire care mi-a oprit avalanşa de autocompătimire. Pentru prima dată am devenit absolut conştient că dezamăgirile noastre vor fi nelimitate, reciproce. Evident, cele două fete erau obişnuite cu măiestria lui don Juan, deşi într-o manieră diferită. Pentru ele, trecerea de la Nagualul însuşi la mine trebuie să fi fost dezastruoasă.

Am stat multă vreme cu motorul pornit. Apoi, brusc, am simţit iar un tremur în corp, care a început din creştetul capului, cu o senzaţie de mâncărime, şi apoi am ştiut ce se întâmplase când intrasem în camera donei Soledad, cu puţin timp înainte. Nu pe cea obişnuită o văzusem acolo. Ceea ce credeam eu că era dona Soledad sprijinita de zid era de fapt amintirea ei, părăsindu-şi corpul în clipa în care am

lovit-o. Am realizat, de asemenea, că atunci când am atins substanţa aceea lipicioasă şi fosforescentă, am vindecat-o şi că lucrul respectiv era un fel de energie pe care o lăsasem pe fruntea ei şi pe mâna Rosei, cu loviturile mele.

Am văzut cu ochii minţii mele imaginea unei prăpăstii, fiind convins că La Gorda şi dona Soledad erau acolo. Această cunoaştere nu era conjuncturală, ci, mai degrabă, un adevăr care nu avea nevoie de nicio confirmare. La Gorda o luase pe dona Soledad în fundul acelei prăpăstii şi exact în acel moment încerca să o tămăduiască. Am vrut să-i spun că greşea încercând să-i trateze umflătura din frunte acolo şi că puteau ieşi.

Le-am descris viziunea mea fetelor. Amândouă m-au îndemnat, aşa cum obişnuia s-o facă şi don Juan, să nu mă mai răsfăţ. Totuşi, cu el reacţia asta era mai firească. Nu mă deranjase cu adevărat niciodată critica lui, dar cele două fete făceau parte dintr-o altfel de asociere. M-am simţit insultat.

— O să vă duc acasă, am spus. Unde locuiţi?

Lidia s-a întors spre mine şi mi-a spus pe un ton foarte aspru că amândouă se aflau în grija mea şi că trebuia să le pun la adăpost, deoarece, la cererea Nagualului, renunţaseră la libertatea lor pentru a mă ajuta.

În acest moment am avut un acces de furie. Îmi venea să le pălmuiesc, dar apoi am simţit din nou acel tremur curios care-mi trecea încă o dată prin corp. A început iar cu o senzaţie de gâdilat în creştet, care a coborât pe şira spinării până a atins regiunea ombilicală, şi apoi am ştiut unde locuiau. Gâdilatul era ca un ecran, ca o bucata moale şi caldă de peliculă. O puteam sesiza fizic, acoperind zona dintre pubis şi marginea cutiei toracice. Furia mea a dispărut, fiind înlocuita de o indiferenţă, o sobrietate ciudată şi, în acelaşi timp, o dorinţa de a râde. Atunci am cunoscut ceva transcendental. Sub impactul donei Soledad şi al micilor surori cu acţiunile lor, corpul meu suspendase judecata; în termenii lui don Juan, oprisem lumea. Amalgamasem două senzaţii disociate. Gâdilatul din creştetul capului şi sunetul sec de la baza gâtului: între ele se aflau mijloacele care duceau la acea suspendare de judecată.

Stând în maşină cu fetele acelea două, pe panta unui drum pustiu de munte, am avut certitudinea că realizasem pentru prima dată în viaţa mea o conştienţă completă a opririi lumii. Sentimentul acela mi-a amintit de un alt moment similar (petrecut cu ani în urmă), când corpul meu a fost conştient pentru prima dată de aceasta conştiinţă. Avea de-a face cu gâdilatul din creştetul capului. Don Juan spusese că vrăjitorii trebuie să cultive o astfel de senzaţie, şi o descrisese cu lux de amănunte. După el, era un fel de mâncărime, care nu era nici plăcută, nici dureroasă şi care apărea în creştetul capului. Pentru a mă face conştient de ea, la nivel intelectual, el a descris şi a analizat trăsăturile sale şi apoi, de partea practică, a încercat să mă ghideze

să-mi dezvolt conştiinţa corporală necesară şi memoria acestei senzaţii, punându-mă să alerg sub ramuri sau pietre care străpungeau un plan orizontal aflat la câţiva centimetri de capul meu.

Ani întregi am încercat să urmez ceea ce îmi arăta el, dar pe de o parte eram incapabil să înţeleg ce urmărea el prin descrierea sa, şi pe de altă parte. Eram incapabil să înzestrez corpul meu cu memoria adecvată, pe baza paşilor săi pragmatici. N-am simţit niciodată nimic în creştetul capului, alergând pe sub ramuri sau pietre pe care le alegea el cu ocazia demonstraţiilor sale. Dar într-o zi, corpul meu a descoperit senzaţia, în timp ce conduceam un camion cu cabina înaltă într-un parcaj de trei etaje. Am intrat pe poarta clădirii cu aceeaşi viteză cu care intram de obicei cu maşina mea de teren cu două uşi; rezultatul a fost că din locul înalt al şoferului am perceput traversa de ciment a acoperişului repezindu-se la capul meu. N-am putut opri la timp camionul şi sentimentul pe care l-am avut a fost că traversa de ciment mă scalpa. Nu condusesem niciodată un vehicul atât de înalt ca acel camion, de aceea eram incapabil să fac ajustările perceptuale necesare. Spaţiul dintre acoperişul parcării şi acoperişul camionului părea inexistent pentru mine. Am simţit traversa cu scalpul meu.

În ziua aceea am condus ore întregi camionul în parcare, oferind corpului şansa de a acumula memoria acelei senzaţii de gâdilat.

M-am întors spre cele două fete şi am vrut să le spun că tocmai am aflat unde stăteau, dar m-am răzgândit. Nu le puteam povesti că senzaţia aceea de gâdilat mă făcuse să-mi amintesc de o remarcă întâmplătoare făcută de don Juan, când trecusem odată pe lângă o casă, în drumul nostru spre locuinţa lui Pablito. El a menţionat o caracteristică neobişnuită a împrejurimilor, spunând că acea casa era un loc ideal pentru linişte, dar că nu era un loc de odihna. Le-am condus acolo.

Casa lor era relativ mare. Era tot o construcţie de chirpici, cu acoperiş din ţigla, ca a donei Soledad. Avea în faţă o cameră lungă, o bucătărie cu acoperiş, în aer liber, iar în spate, o curte interioara imensă lângă bucătărie şi un spaţiu pentru pui în spatele ei. Totuşi, cea mai importantă parte a casei lor era o cameră închisă, cu două uşi, una spre camera din faţă şi una spre spate. Lidia a spus că o construiseră chiar ele. Am vrut s-o văd, dar amândouă au spus ca nu era timpul potrivit, pentru că Josephina şi La Gorda nu erau prezente, ca să-mi arate părţile camerei care le aparţinea.

În colţul camerei din faţă se găsea o platformă măricică din cărămidă. Avea vreo jumătate de metru înălţime şi fusese construită ca un pat cu un capăt la perete. Lidia a pus nişte rogojini groase pe ea şi m-a îndemnat să mă întind şi să dorm în timp ce ele mă vegheau.

Rosa a aprins un felinar şi l-a agăţat de un cui deasupra patului. Era lumină destulă ca să scriu. Le-am explicat că scrisul îmi alunga încordarea şi le-am întrebat dacă le deranja.

— De ce trebuie să întrebi? a replicat Lidia. Scrie!

Am simţit îndemnul să le ofer o explicaţie şi le-am spus că făceam întotdeauna unele lucruri, cum era şi scrierea notiţelor, care păreau ciudate chiar şi pentru don Juan şi don Genaro, aşa că erau implicit ciudate şi pentru ele.

— Toţi facem lucruri ciudate, a spus Lidia sec.

M-am aşezat pe pat sub felinar, cu spatele la perete. Ele s-au întins lângă mine, una de fiecare parte. Rosa s-a acoperit cu o pătură şi a adormit ca şi cum tot ce-i trebuia era să se întindă. Apoi Lidia a spus că era timpul şi locul potrivit pentru noi să discutăm, deşi ea ar fi preferat să stâng felinarul, pentru că o adormea.

Conversaţia noastră desfăşurată pe întuneric a avut ca subiect locul în care se aflau celelalte două surori. Ea a spus că nici nu-i trecea prin cap unde putea fi La Gorda, dar că Josephina era fără îndoială în munţi, căutându-l încă pe Nestor, deşi era întuneric. A explicat că Josephina era cea mai capabilă de a se descurca în cazurile în care ar fi singura în locuri pustii, în întuneric. Iată motivul pentru care La Gorda o alesese pe ea în cazul de faţă.

Am menţionat că, ascultându-le discutând despre La Gorda, îmi formasem opinia că ea era şeful. Lidia a răspuns că, într-adevăr, La Gorda conducea şi că Nagualul însuşi îi dăduse comanda. Ea a adăugat că, şi în lipsa acestei desemnări, La Gorda ar fi luat conducerea, pentru că ea era cea mai bună.

În acest moment am fost obligat să aprind felinarul, pentru a scrie. Lidia s-a plâns că lumina felinarului nu o lăsa să stea trează, dar am trecut peste asta.

— De ce este La Gorda cea mai bună? am întrebat.

— Ea are mai multă putere personală, a răspuns. Ea ştie totul. Şi apoi, Nagualul a învăţat-o cum să deţină controlul asupra oamenilor.

— O invidiezi pe La Gorda că e cea mai bună?

— Înainte o invidiam, dar acum nu.

— De ce te-ai schimbat?

— Mi-am acceptat soarta în cele din urma, aşa cum mi-a spus Nagualul.

— Şi care este soarta ta?

— Soarta mea... soarta mea este să fiu briza. Să fiu un visător. Soarta mea este să fiu un luptător.

— Rosa sau Josephina o invidiază pe La Gorda?

— Nu, nici ele nu o invidiază. Toate ne-am acceptat soarta. Nagualul a spus că puterea vine doar după ce ne acceptăm soarta, fără reproşuri. Obişnuiam să mă plâng mult şi mă simţeam îngrozitor, pentru că îmi plăcea de Nagual. Eu mă consideram o femeie. Dar el mi-a arătat că nu eram. Mi-a arătat că eram un luptător. Viaţa mea s-a sfârşit înainte să-l întâlnesc pe el. Corpul ăsta pe care-l vezi e nou. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu toţi ceilalţi. Poate că tu nu eşti ca noi, dar pentru noi Nagualul a însemnat o viaţă nouă.

— Când ne-a spus că trebuie să plece, pentru că avea de făcut

alte lucruri, ne-am gândit că o să murim. Dar uită-te acum la noi. Suntem vii şi ştii de ce? Pentru că Nagualul ne-a arătat că suntem el însuşi. El este aici cu noi. O să fie mereu cu noi. Noi suntem corpul şi spiritul lui.

— Toate patru simţiţi la fel?

— Nu suntem patru. Suntem una. Asta este soarta noastră. Trebuie să ne îngrijim una de alta. Şi tu eşti la fel. Toţi suntem la fel. Chiar şi dona Soledad este la fel, deşi merge într-o direcţie diferită.

— Şi Pablito, Nestor şi Benigno? Ei cum sunt?

— Nu ştim. Nu ne plac. În special Pablito. El e un laş. Nu şi-a acceptat soarta şi vrea să scape de asta. Vrea chiar să renunţe la şansele lui ca vrăjitor şi să trăiască o viaţă obişnuită. Asta i-ar conveni lui Soledad. Dar Nagualul ne-a dat ordin să-l ajutăm. Am obosit să-l tot ajutăm. Poate că într-o bună zi La Gorda o să-l dea deoparte pentru totdeauna.

— Poate face asta?

— Poate! Bineînţeles că poate! Ea are mai mult din Nagual decât noi. Poate chiar mai mult decât tine.

— De ce crezi că Nagualul nu mi-a spus că eraţi ucenicele lui?

— Pentru că eşti incomplet, gol.

— A spus el că sunt gol?

— Toţi ştiu că eşti gol. Este scris pe corpul tău.

— De unde ştii asta?

— Ai o gaură în mijloc.

— În mijlocul corpului meu? Unde?

Ea a atins foarte atent un punct aflat în partea dreapta a stomacului meu. A trasat cu degetul un cerc, de parcă ar fi urmat marginile unei găuri invizibile de vreo zece centimetri în diametru.

— Eşti şi tu goală, Lidia?

— Glumeşti? Sunt întreagă. Nu vezi?

Răspunsurile ei la întrebările mele au luat o turnură pe care nu o prevăzusem. Nu voiam s-o enervez cu ignoranţa mea. Am dat din cap afirmativ.

— De ce crezi că am o gaură acolo care mă face gol? am întrebat după ce am analizat care ar fi fost cea mai inocentă întrebare.

N-a răspuns. Mi-a întors spatele şi s-a plâns că lumina felinarului îi obosea ochii. Am insistat să-mi răspundă. S-a întors spre mine sfidătoare.

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine, a spus. Eşti prost. Nici măcar Pablito nu e atât de prost, şi e cel mai râu.

N-am vrut să intru pe un alt drum închis pretinzând că ştiu despre ce vorbea, aşa că am întrebat-o iar care era cauza goliciunii. Am îndemnat-o să vorbească, dându-i asigurări că don Juan nu discutase niciodată subiectul acesta cu mine. El spusese de nenumărate ori că eram neîmplinit şi îl înţelesesem în modul în care orice om civilizat ar fi înţeles asta. Mă gândeam că eram cumva lipsit

de hotărâre, voinţă, scop sau chiar inteligenţă. El nu-mi vorbise niciodată despre vreo gaură în corp.

— Există o gaură acolo, în partea dreaptă, a spus ea sec. O gaură făcută de o femeie când te-a golit.

— Ai putea să-mi spui cine este femeia asta?

— Doar tu poţi şti. Nagualul era de părere că majoritatea bărbaţilor nu pot spune cine le-a produs acel gol. Femeile sunt mai fericite; ele ştiu sigur cine le-a descompletat.

— Surorile tale sunt şi ele ca mine?

— Nu fi prost! Cum ar putea fi ele goale?

— Dona Soledad a spus ca este goală. Ea arată ca mine?

— Nu. Gaura din stomacul ei era enormă. Se întindea de ambele părţi, ceea ce înseamnă că au golit-o un bărbat şi o femeie.

— Ce a făcut dona Soledad cu un bărbat şi o femeie?

— Le-a dat plenitudinea ei.

Am ezitat o clipă, înainte să pun o altă întrebare. Voiam să analizez toate implicaţiile afirmaţiilor ei.

— La Gorda a fost şi mai rău decât Soledad, a continuat Lidia. Pe ea au descompletat-o două femei. Gaura din stomacul ei era ca o cavernă. Dar acum a închis-o. Este iar întreaga.

— Vorbeşte-mi despre aceste două femei.

— Nu-ţi pot spune mai mult, a replicat ea pe un ton imperativ. Numai La Gorda poate discuta cu tine despre problema asta. Aşteaptă până vine ea.

— De ce doar La Gorda?

— Pentru că ea ştie totul.

— Este singura care ştie totul?

— Martorul ştie tot atât, poate chiar mai mult, dar el este Genaro însuşi şi este foarte greu de manipulat. Noua nu ne place.

— De ce nu vă place?

— Tipii ăia trei sunt groaznici. Sunt nebuni ca Genaro. Ei bine, sunt însuşi Genaro. Se luptă întotdeauna cu noi pentru că le este frică de Nagual, şi acum se răzbună pe noi. Asta spune întotdeauna La Gorda.

— Şi ce o face pe La Gorda sa vorbească aşa?

— Nagualul i-a spus lucruri pe care nu ni le-a făcut cunoscute. Ea „vede”. Nagualul a spus că şi tu „vezi”. Eu, Rosa şi Josephina nu „vedem” şi totuşi toţi cinci suntem la fel. Suntem la fel.

Acel „suntem la fel” pe care îl folosise dona Soledad cu o noapte înainte mi-a adus o avalanşă de gânduri şi de temeri. Mi-am pus notesul deoparte. Am privit în jur. Eram într-o lume ciudata, întins pe un pat ciudat, între două femei tinere pe care nu le cunoşteam. Şi totuşi, mă simţeam în largul meu acolo. Corpul meu simţea indiferenţă şi abandon. Aveam încredere în ele.

— O să dormiţi aici? am întrebat.

— Unde altundeva?

— Dar camera voastră?

— Nu te putem lăsa singur. Şi noi simţim la fel ca tine; eşti un străin, doar că suntem destinate să te ajutăm. La Gorda a spus că indiferent cât de prost eşti, trebuie să avem grijă de tine. Ea a spus că trebuie să dormim în acelaşi pat cu tine, ca şi cum ai fi însuşi Nagualul.

Lidia a stins felinarul. Am rămas şezând cu spatele proptit de perete. Am închis ochii să mă gândesc şi am adormit instantaneu.

Dimineaţa ne-a găsit pe Lidia, Rosa şi pe mine şezând pe o porţiune plata de teren din faţa uşii. De aproape două ore, de la ora opt, încercasem să le antrenez într-o conversaţie, dar ele refuzau sa discute. Păreau foarte relaxate, aproape somnoroase. Totuşi, starea lor de delăsare nu era contagioasă. Faptul că stăteam acolo, într-o tăcere forţată, mi-a indus o stare proprie. Casa lor era pe vârful unui deluşor; uşa din faţă era orientată spre est. De unde stăteam, vedeam aproape toată valea cea îngustă care trecea de la est la vest. Nu aveam oraşul în raza mea vizuală, dar vedeam zonele verzi ale câmpurilor cultivate de la baza văii. Pe partea cealaltă şi flancând valea în fiecare direcţie, se găseau nişte dealuri gigantice, rotunde şi erodate. Nu erau munţi înalţi în vecinătatea văii, doar acele dealuri erodate, rotunde şi enorme, a căror vedere crea în mine cel mai intens sentiment de apăsare. Aveam senzaţia că dealurile acelea erau gata să mă transporte în alt timp.

Lidia mi-a vorbit brusc, şi vocea ei mi-a întrerupt reveria. Ea m-a tras de mânecă.

— Uite că vine Josephina, a spus.

Am privit potecuţa care urca din vale spre casă. Am văzut o femeie venind agale şi aflată la vreo cincizeci de metri. Am observat imediat diferenţa remarcabilă de vârstă dintre Lidia, Rosa şi femeia care se apropia. Am privit-o iar. Nu m-aş fi gândit că Josephina era atât de bătrână. Judecind după mersul ei ponderat şi după poziţia corpului, părea să bată spre cincizeci şi cinci de ani. Era subţire, purta o fustă lungă, închisă la culoare şi căra în spate o încărcătura de lemne de foc. În jurul mijlocului avea o legătură; arăta ca şi cum ar fi purtat un copil legat de coapsa ei stângă. Părea că-l alăptează din mers. Urca din greu. Abia a putut să facă ultimul pas pe pantă, înainte să ajungă la casă. Când, în cele din urmă, s-a oprit în faţa noastră, la câţiva metri, gâfâia atât de tare, încât am încercat să o ajut să se aşeze. Ea a făcut un gest care părea sa spună că se simţea perfect.

Le-am auzit pe Lidia şi pe Rosa chicotind. Nu le-am privit, pentru că întreaga mea atenţie fusese acaparată. Femeia din faţa mea era, categoric, cea mai dezgustătoare creatură pe care o văzusem vreodată. A desfăcut legătura de lemne şi le-a aruncat pe jos cu un troncănit puternic. Am sărit involuntar, în parte datorită zgomotului tare şi în parte din cauza faptului că femeia, trasă de greutatea lemnelor, era să-mi cadă în braţe.

M-a privit o clipă şi apoi şi-a lăsat ochii, aparent jenată de stângăcia ei. S-a îndreptat de spate şi a oftat cu vădită uşurare. Evident, sarcina fusese prea mare pentru corpul ei bătrân.

Întinzându-se, părul i s-a desfăcut puţin. Purta o bandă unsuroasă legată peste frunte. Avea părul lung şi încărunţit şi părea murdar şi încâlcit. Firele de păr alb erau scoase în evidenţă de fondul maro al benzii. Mi-a zâmbit şi a dat din cap. Părea să-i lipsească toţi dinţii; gura ei semăna cu o veritabilă gaură neagră. Şi-a acoperit faţa cu mâna şi a râs. Şi-a scos sandalele şi a intrat în casă fără să-mi dea timp să mai spun ceva. Rosa a urmat-o.

Eram uluit. Dona Soledad dăduse de înţeles că Josephina era de aceeaşi vârstă cu Lidia şi cu Rosa. M-am întors spre Lidia. Ea mă fixa cu privirea.

— N-am ştiut că e atât de bătrână, am spus.

— Da, e destul de bătrână, a spus ea pe un ton sec.

— Are un copil? am întrebat.

— Da, şi îl ia cu ea peste tot. Nu-l lasă niciodată cu noi. Îi e teamă că o să-l mâncăm.

— E băiat?

— Da, un băiat.

— Câţi ani are?

— Îl are de o vreme. Dar nu ştiu câţi ani are. Noi ne-am gândit că nu ar fi trebuit să aibă un copil la vârsta ei. Dar ea nu ne-a dat atenţie.

— Al cui este copilul?

— Al Josephinei, bineînţeles.

— Vreau să spun, cine e tatăl?

— Nagualul, cine altcineva?

Mi-am zis că vestea asta era de-a dreptul extravagantă şi foarte deranjantă.

— Presupun că orice este posibil în lumea Nagualului, am spus.

Am spus-o mai mult pentru mine, decât pentru Lidia.

— Fii sigur, a zis şi a râs.

Influenţa sufocantă a acelor dealuri erodate a devenit insuportabilă. Era ceva cu adevărat respingător cu zona aceea, şi Josephina fusese lovitura finală. În afară de faptul că avea un corp bătrân, urât şi râu mirositor şi că îi lipseau dinţii, părea să aibă şi un fel de pareză facială. Părea că muşchii de pe partea stângă a feţei sale erau lezaţi, ceea ce crea o deformare foarte neplăcută a ochiului stâng şi a părţii stângi a gurii. Starea mea apăsătoare s-a transformat într-una de adevărat chin. O clipă am cochetat cu ideea, destul de familiară deja, de a fugi la maşină şi de a pleca.

M-am plâns Lidiei că nu mă simţeam bine. Ea a râs şi a spus că fără îndoială Josephina mă speriase.

— Ea are efectul ăsta asupra oamenilor, a spus. Toţi îi detestă prezenţa. E mai urâtă decât un gândac de bucătărie.

— Îmi amintesc, că am văzut-o odată, am spus, dar era tânără.

— Lucrurile se schimbă într-un fel sau altul, a spus Lidia filosofând. Uite-te la Soledad. Ce schimbare, nu? Şi tu te-ai schimbat. Arăţi mult mai masiv decât te ştiam. Semeni din ce în ce mai mult cu Nagualul.

Am vrut să spun că schimbarea Josephinei era dezgustătoare, dar mă temeam că m-ar putea auzi.

Am privit la dealurile erodate de peste vale. Simţeam că-mi vine să fug de ele.

— Nagualul ne-a dat casa asta, a spus ea, dar nu e un loc de odihnă. Am avut alta casă înainte, care era cu adevărat frumoasă. Acesta este un loc în care te încingi. Munţii aceia de acolo te pot înnebuni.

Îndrăzneala ei de a-mi citi gândurile mi-a oferit un răgaz. Nu ştiam ce să spun.

— Suntem leneşi de la natura, a continuat ea. Nu ne place să ne forţăm. Nagualul ştia asta, aşa că trebuie să se fi gândit că locul ăsta ne va face să ne urcăm pe pereţi.

S-a ridicat dintr-odată şi a spus că voia să mănânce. Ne-am dus în bucătărie, un spaţiu semiînchis, cu doar doi pereţi. La capătul deschis, în dreapta uşii, era un cuptor de pământ; la celălalt capăt, unde se întâlneau cei doi pereţi, era o porţiune întinsă pentru a mânca, cu o masă lungă şi trei bănci. Podeaua era pavată cu pietre de nu mici şi netede. Acoperişul plat era la vreo trei metri înălţime şi se sprijinea pe cele două ziduri şi pe nişte grinzi groase aflate în părţile deschise.

Lidia mi-a pus un castron de fasole cu carne, dintr-o oală care fierbea la foc mic. A încălzit şi nişte *tortillas.* Rosa a venit şi s-a aşezat lângă mine şi a rugat-o pe Lidia să-i dea şi ei nişte mâncare.

Am început s-o urmăresc pe Lidia cum foloseşte polonicul ca să culeagă fasolea şi carnea. Ea părea că ştie exact cantitatea necesară. Trebuie să fi fost conştientă că îi urmăream mişcările. A luat două-trei păstăi din castronul Rosei şi le-a pus înapoi în oală.

Cu colţul ochiului, am văzut-o pe Josephina intrând în bucătărie. Totuşi, nu m-am uitat la ea. S-a aşezat la masă chiar în faţa mea. M-a apucat o senzaţie de greaţă. Simţeam că nu puteam mânca cu femeia aceea privindu-mă. Ca să mă elibereze din încordarea în care eram, am glumit cu Lidia, spunându-i că scăpase două păstăi în plus în castronul Rosei. Ea a luat cu polonicul două păstăi, cu o precizie care m-a făcut să suspin adânc. Am râs nervos, ştiind că odată ce Lidia se va fi aşezat, eu voi fi nevoit să-mi iau ochii de la cuptor şi că va trebui să iau în seamă prezenţa Josephinei.

În cele din urmă şi împotriva voinţei mele a trebuit să privesc peste masă, la Josephina. A urmat o tăcere mormântală. M-am holbat la ea fără să mă pot abţine. Gura mi s-a deschis. Am auzit râsul tare al Lidiei şi al Rosei. Mi-a trebuit un moment nesfârşit de lung ca să-mi

pot pune ordine în gânduri şi sentimente. În faţa mea nu se mai afla Josephina pe care o văzusem cu puţin timp înainte, ci o tânără frumoasă. Nu avea trăsături indiene ca Lidia şi Rosa. Părea să fie mai mult un tip latin decât indian. Avea un ten cafeniu-deschis, o gură foarte mică şi un nas fin cizelat, dinţi mici şi albi, păr negru, scurt şi cârlionţat. Avea o gropiţă pe obrazul stâng, care dădea zâmbetului ei o oarecare impertinenţa.

Ea era fata pe care o întâlnisem în treacăt cu câţiva ani în urmă. Mi-a susţinut privirea cu nişte ochi prietenoşi. Treptat, m-a cuprins o nervozitate incontrolabilă. De disperare, am ajuns să fac pe măscăriciul, spre sincera mea uimire.

Ele au râs ca nişte copii. După ce au încetat, am vrut să cunosc motivul demonstraţiei histrionice a Josephinei.

— Ea practică arta *stalkjng-ului,* a spus Lidia. Nagualul ne-a învăţat să deconcertăm oamenii, astfel încât să nu ne observe. Josephina este foarte frumoasă şi dacă umblă singură noaptea, nimeni n-o bagă în seamă dacă e urâtă şi mirositoare, dar dacă s-ar lăsa văzută aşa cum este în realitate, ei bine, îţi poţi da şi singur seama ce s-ar putea întâmpla.

Josephina a dat din cap afirmativ şi apoi şi-a contorsionat faţa în cea mai urâtă grimasă posibilă.

— Poate sta cu faţa asta toată ziua, a spus Lidia.

Am contrazis-o spunându-le că, dacă aş locui în zonă, aş remarca-o pe Josephina cea deghizată mai repede decât dacă ar rămâne aşa.

— Deghizarea aceea a fost doar pentru tine, a spus Lidia şi au râs toate trei. Şi uite cât de mult te-a zăpăcit. Ai remarcat copilul mai repede decât pe ea.

Lidia s-a dus în camera lor şi a adus un pachet de cârpe care arăta ca un copil înfăşat şi l-a aruncat pe masă, în faţa mea. Am râs în hohote împreună cu ele.

— Toate vă deghizaţi? am întrebat.

— Nu. Doar Josephina. Nimeni de pe aici nu ştie cu adevărat cum arată, a răspuns Lidia.

Josephina a dat din cap şi a zâmbit, dar a rămas tăcută. Îmi plăcea extrem de mult. Era ceva atât de inocent şi de dulce în ea.

— Spune ceva, Josephina, am zis, luând-o de braţe.

M-a privit uluită şi s-a retras. M-am gândit că, în exaltarea mea, o strânsesem prea tare. I-am dat drumul. S-a aşezat băţoasă. Şi-a contorsionat guriţa şi buzele subţiri şi a scos cele mai groteşti gâfâieli şi ţipete.

Întreaga ei faţă se schimbase. O serie de spasme urâte şi involuntare i-au strâmbat expresia liniştită de dinainte.

Am privit-o, înspăimântat. Lidia m-a tras de mânecă.

— De ce a trebui s-o sperii, tâmpitule? mi-a şoptit ea. Nu ştii că a devenit mută şi nu mai poate vorbi?

Josephina înţelegea şi părea că vrea să se opună. Şi-a ridicat

pumnul la Lidia şi a dat drumul unei alte serii de ţipete foarte tari şi îngrozitoare, apoi s-a înecat şi a tuşit. Rosa a început s-o frece pe spate. Lidia a încercat să facă la fel, dar Josephina aproape că a lovit-o în faţă.

Lidia s-a aşezat lângă mine şi a făcut un gest de neputinţă. A dat din umeri.

— Aşa e ea, mi-a şoptit.

Josephina s-a întors spre ea. Faţa ei era contorsionată în cea mai urâtă grimasă de furie. Şi-a deschis gura şi a răcnit, scoţând nişte sunete guturale, înspăimântătoare.

Lidia s-a ridicat de pe bancă şi a părăsit discret bucătăria.

Rosa o ţinea de braţ pe Josephina. Ea părea să fie personificarea furiei. Îşi mişca gura şi îşi strâmba faţa. În câteva minute, îşi pierduse toată frumuseţea şi inocenţa care mă încântaseră. Nu ştiam ce să fac. Am încercat să-mi cer scuze, dar sunetele inumane ale Josephinei mă lăsau fără cuvinte. În final, Rosa a dus-o în casă.

Lidia s-a întors şi s-a aşezat la masă, în faţa mea.

—1 s-a întâmplat ceva râu aici, a spus, atingându-şi capul.

— Când? am întrebat.

— Cu multă vreme în urmă. Nagualul trebuie să-i fi făcut ceva, pentru că şi-a pierdut brusc graiul.

Lidia părea tristă. Aveam impresia că tristeţea i se arăta împotriva dorinţei ei. M-am simţit chiar tentat să-i spun să nu se lupte atât de tare să-şi ascundă emoţiile.

— Cum comunică Josephina cu voi? am întrebat. Scrie?

— Haide, nu fi prost. Nu scrie. Nu e ca tine. Îşi foloseşte mâinile şi picioarele ca să ne spună ce doreşte.

Josephina şi Rosa s-au întors în bucătărie. Ele s-au oprit în picioare lângă mine.

M-am gândit că Josephina era iar întruchiparea inocenţei şi a candorii. Expresia ei de beatitudine nu lăsa de bănuit că ar putea deveni atât de repede aşa urâtă. Privind-o, mi-a venit brusc ideea că fără îndoială abilitatea ei fabuloasă de a gesticula era intim legată de afazia pe care o avea. M-am gândit că doar o persoană care şi-a pierdut graiul poate fi atât de versată în mimică.

Rosa mi-a spus că Josephina i se confesase că ar fi dorit în mod deosebit să vorbească, pentru că mă plăcea foarte mult.

— Până când ai venit, era fericită aşa cum era, a spus Lidia cu o voce aspră.

Josephina a dat din cap afirmativ, întărind afirmaţia Lidiei, şi a izbucnit într-o cascadă de sunete blajine.

— Aş vrea să fie aici La Gorda, a spus Rosa. Lidia întotdeauna o supără pe Josephina.

— Dar nu vreau s-o fac! a protestat Lidia.

Josephina i-a zâmbit şi a întins braţele s-o atingă. Parcă şi-ar fi cerut scuze. Lidia i-a împins mâna deoparte.

— Mută imbecilă ce eşti, a murmurat.

Josephina nu s-a supărat. A privit într-o parte. Era atâta tristeţe în ochii ei, că nu am vrut s-o privesc. M-am simţit obligat să intervin.

— Crede că e singura femeie din lume care are probleme, m-a repezit Lidia. Nagualul ne-a spus s-o respingem fără milă până când n-o să-i mai fie milă de ea.

Rosa m-a privit şi a confirmat cele spuse de Lidia, dând din cap.

Lidia s-a întors spre Rosa şi i-a ordonat să plece de lângă Josephina. Rosa s-a mutat înţelegătoare şi s-a aşezat pe bancă lângă mine.

— Nagualul a spus că într-o bună zi ea va vorbi iar, mi s-a confesat Lidia.

— Hei! a spus Rosa, trăgându-mă de mânecă. Poate că tu eşti cel care o s-o facă să vorbească.

— Da! a exclamat Lidia, de parcă ar fi avut acelaşi gând. Poate că de asta a trebuit să te aşteptăm.

— Este atât de evident! a adăugat Rosa cu expresia cuiva care a avut o adevărată revelaţie.

Au sărit amândouă în picioare şi au îmbrăţişat-o pe Josephina.

— O să vorbeşti iar! a exclamat Rosa, scuturând-o pe Josephina de umeri.

Josephina şi-a deschis ochii şi i-a rostogolit. A scos nişte oftaturi slabe, reţinute, ca şi cum ar fi suspinat, şi apoi a început să alerge înainte şi înapoi, plângând ca un animal. Tulburarea ei era atât de mare, încât părea că şi-a blocat fălcile deschise. M-am gândit cu toată seriozitatea că era în pragul unei crize de nervi. Lidia şi Rosa au alergat lângă ea şi au ajutat-o să-şi închidă gura, dar n-au încercat s-o calmeze.

— O să vorbeşti din nou! O să vorbeşti din nou! strigau.

Josephina suspina şi urla într-un fel care îmi dădea fiori.

Eram absolut răvăşit. Am încercat să le vorbesc plin de tact. Am apelat la raţiunea lor, dar apoi mi-am dat seama că, potrivit standardelor mele, aveau foarte puţină. M-am plimbat înainte şi înapoi în faţa lor, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac.

— O să o ajuţi, nu-i aşa? a cerut Lidia.

— Te rog, domnule, te rog, insista Rosa.

Le-am spus că erau nebune, că n-aveam de unde să ştiu ce era de făcut. Şi totuşi, pe măsură ce vorbeam, am remarcat că undeva în mintea mea exista un sentiment de optimism şi de certitudine. Întâi am vrut să-l las deoparte, dar s-a lipit de mine. Mai avusesem odată un sentiment similar în legătură cu o prietenă dragă, care era bolnavă pe moarte. Mă gândeam că o puteam vindeca şi că va putea părăsi spitalul în care zăcea. L-am consultat chiar şi pe don Juan în legătură cu ea.

— Bineînţeles că o poţi vindeca şi o poţi face să iasă din capcana de moarte, a spus el.

— Cum? l-am întrebat.

— Este o procedura foarte simplă, a spus. Tot ce ai de făcut este să-i aminteşti că este o bolnavă incurabilă. E în faza terminală, aşa că are putere. Nu mai are nimic de pierdut. A pierdut deja totul. Când nu mai ai nimic de pierdut, devii curajos. Suntem timizi doar când există ceva de care ne agăţăm.

— Dar este de ajuns să-i reamintesc asta?

— Nu. Asta o să-i dea impulsul de care are nevoie. Apoi îşi poate scoate boala din corp cu mâna ei stângă. Trebuie să-şi împingă braţul în faţă, cu palma făcută gheară, ca şi cum ar ţine un mâner rotund. Trebuie să împingă încontinuu, pe măsură ce spune: „afară, afară". Spune-i că, deoarece nu mai are nimic de făcut, trebuie să-şi dedice fiecare secundă din viaţa rămasă pentru a realiza această mişcare. Te asigur că se poate scula şi poate pleca, dacă vrea.

— Pare atât de simplu, am spus.

Don Juan a chicotit.

— Pare simplu, a spus, dar nu este. Pentru a face asta, prietena ta trebuie să aibă un spirit impecabil.

Mă privise multă vreme, părând să măsoare grija şi tristeţea pe care le aveam pentru prietena mea.

— Bineînţeles, a adăugat, în primul rând, dacă prietena ta ar fi avut un spirit impecabil, nu ar fi fost acolo.

I-am redat prietenei mele ceea ce îmi spusese don Juan. Dar ea era deja prea slăbită ca să mai încerce să-şi mişte măcar braţul.

În cazul Josephinei, încrederea mea nemărturisită se bizuia pe faptul că ea era un luptător cu un spirit impecabil. N-ar fi posibil, m-am întrebat tăcut, să-i aplic acelaşi tratament şi ei?

I-am spus Josephinei că starea ei se datora unui fel de blocaj.

— Da, da, e un blocaj, au repetat Lidia şi Rosa după mine.

I-am explicat Josephinei cum să-şi mişte braţul ca să elimine acel blocaj. Ochii Josephinei erau transfiguraţi. Părea să fie în transă. Îşi mişca gura, scoţând nişte sunete şoptite. A încercat să-şi mişte braţul, dar tulburarea ei era atât de mare, încât îşi agita braţul fără nicio coordonare. Am încercat să-i redirecţionez mişcările, dar ea părea atât de ameţită, încât nici măcar nu auzea ce-i spuneam. Ochii ei nu mai priveau fix şi ştiam că era gata să leşine. Rosa, se pare, şi-a dat seama ce urma să se întâmple; a sărit şi a luat o cană cu apă cu care a stropit-o pe Josephina pe faţă. Ochii i s-au dat peste cap. Şi-a mişcat gura, dar n-a scos niciun sunet.

— Atinge-i gâtul! a urlat Rosa la mine.

— Nu! Nu! a ţipat Lidia. Atinge-i capul. E în capul ei, prostule! Mi-a luat mâna şi am lăsat-o, cu reţinere, să o pună pe capul Josephinei.

Josephina tremura şi, încetul cu încetul, a început să scoată o serie de sunete slabe. Într-un fel, ele îmi păreau mai melodioase decât sunetele acelea inumane pe care le scosese înainte. Rosa trebuie să fi

observat şi ea diferenţa.

— Ai auzit? Ai auzit? m-a întrebat ea în şoaptă.

Dar orice diferenţă ar fi fost, Josephina a scos o altă serie de sunete şi mai groteşti ca niciodată. Când s-a liniştit, a suspinat preţ de o clipă şi apoi a intrat într-o altă stare de euforie. Lidia şi Rosa au liniştit-o într-un târziu. S-a prăbuşit pe bancă, extenuată. De-abia îşi putea ridica pleoapele ca să mă privească. Mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Îmi pare atât de rău, am spus şi i-am luat mâna.

Îi vibra tot corpul. Şi-a plecat capul şi a început iar să plângă. Am simţit un impuls plin de compasiune faţă de ea. În acel moment mi-aş fi dat viaţa ca s-o ajut.

Ea a suspinat incontrolabil, încercând să stea de vorbă cu mine. Lidia şi Rosa păreau atât de prinse în drama ei, încât făceau aceleaşi gesturi cu gurile lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva! a exclamat Rosa cu o voce rugătoare.

Am simţit o nelinişte insuportabilă. Josephina s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat sau mai degrabă s-a agăţat frenetic de mine şi m-a împins deoparte de la masă. În clipa aceea, Rosa şi Lidia, cu o agilitate, un control şi o viteză uluitoare, m-au apucat de umeri cu ambele mâini şi, în acelaşi timp, mi-au pus piedică. Greutatea corpului Josephinei şi îmbrăţişarea ei, plus viteza manevrei celor două fete m-au lăsat fără apărare. Ele s-au mişcat toate odată şi, înainte să ştiu ce se întâmpla, mă întinseseră pe podea cu Josephina deasupra mea. Îi simţeam inima bătând. Ea se ţinea de mine cu mare forţă; sunetul inimii ei îmi reverbera în urechi. O simţeam bătându-mi în piept. Am încercat s-o împing deoparte, dar se ţinea bine. Rosa şi Lidia mă fixau la podea, cu greutatea lor lăsată pe mâinile şi picioarele mele. Rosa cotcodăcea nebuneşte şi a început să mă ciugulească din părţi. Dinţii ei mici şi ascuţiţi clănţăneau, pe măsură ce fălcile ei se deschideau şi se închideau în spasme nervoase.

Dintr-odată, am avut o senzaţie de durere monstruoasă, de repulsie fizică şi de spaimă. Mi s-a tăiat respiraţia. Ochii mi s-au dat peste cap. Am ştiut că leşin. Apoi am auzit la baza gâtului sunetul sec al unei ţevi care se rupe şi am simţit senzaţia de mâncărime în creştetul capului, trecându-mi ca un tremur prin tot corpul. Următorul lucru pe care l-am realizat a fost că priveam la ele din cealaltă parte a bucătăriei. Toate cele trei fete mă fixau, în timp ce stăteau întinse pe jos.

— Ce se întâmplă aici? am auzit pe cineva spunând cu o voce tare, aspră şi dură.

Apoi am avut o senzaţie inexprimabilă. Am simţit cum Josephina îmi dă drumul şi se ridică. Eram întins pe podea şi totuşi stăteam în picioare la distanţă de ele, privind la o femeie pe care n-o mai văzusem înainte. Era lângă uşă. A venit spre mine şi s-a oprit la vreo doi metri. M-a privit o clipă. Am ştiut imediat că era La Gorda. Ea a

cerut să ştie ce se întâmpla.

— Îi jucam o mică festă, a spus Josephina, dregându-şi glasul. Mă prefăceam că sunt mută.

Cele trei fete s-au strâns lângă ea şi au început să râdă. La Gorda a rămas impasibilă, privindu-mă.

Mă păcăliseră! Îmi găseam prostia şi naivitatea atât de caraghioase încât m-a cuprins un râs isteric, scăpat aproape de sub control. Corpul îmi tremura.

Am ştiut că Josephina nu se juca doar, aşa cum pretindea. Toate trei aveau o treabă. Simţisem efectiv corpul Josephinei ca pe o forţă care, de fapt, intra în corpul meu. Ciugulitul Rosei, care era fără îndoială o manevră pentru a-mi atrage atenţia, coincidea cu senzaţia pe care o avusesem că inima Josephinei bătea în pieptul meu.

Am auzit-o pe La Gorda îndemnându-mă să mă calmez.

Am simţit un spasm nervos în zona mediană şi apoi m-a învăluit o furie calmă, liniştită. Le detestam. Mă săturasem de ele. Mi-aş fi luat jacheta şi notesul şi aş fi plecat din casă dacă nu m-ar fi împiedicat faptul că nu prea eram eu însumi încă. Eram ameţit şi simţurile mele erau categoric în afara controlului. Avusesem senzaţia că, atunci când am privit prima dată la fete din colţul opus, le vedeam efectiv dintr-o poziţie de deasupra nivelului ochilor, dintr-un loc aproape de tavan. Dar ceva şi mai deconcertant era că percepusem că senzaţia de mâncărime din creştetul capului era cea care mă scosese din îmbrăţişarea Josephinei. Nu *ca şi cum* ar fi ieşit ceva din vârful capului; ceva ieşise *efectiv* din creştetul capului meu.

Cu câţiva ani înainte, don Juan şi don Genaro îmi manevraseră percepţia şi avusesem o senzaţie de dedublare imposibilă: simţisem că don Juan căzuse peste mine şi mă imobilizase la pământ, dar, în acelaşi timp, simţeam că eram încă în picioare. Mă aflam efectiv în două locuri în acelaşi timp. În termenii vrăjitorilor, puteam afirma că trupul meu acumulase amintirea acelei percepţii duble şi că o repetase acum. Erau totuşi două lucruri noi care se adăugaseră de data asta memoriei mele corporale. Una era că senzaţia de mâncărime de care devenisem atât de conştient în cursul confruntărilor mele cu acele femei era vehiculul care mă conducea la această percepţie dublă; iar cealaltă era că sunetul de la baza gâtului eliberase ceva din mine care era capabil să iasă din creştetul capului meu.

După un minut sau două, am simţit în mod clar cum coboram de sus de lângă tavan, până când am ajuns în picioare pe podea. Mi-a trebuit o vreme ca să-mi acomodez ochii şi să văd la nivel normal.

Privind la cele patru femei, m-am simţit gol şi vulnerabil. Apoi am avut o clipă de disociere sau de lipsă a continuităţii perceptuale. Ca şi cum aş fi închis ochii şi o forţă anume m-ar fi făcut să mă învârt de două ori. Când am deschis ochii, fetele se holbau la mine cu gurile deschise. Dar, într-un anume fel, eram iar eu.

3. La Gorda

Primul lucru pe care l-am observat la La Gorda au fost ochii: foarte întunecaţi şi calmi. Părea că mă examinează din cap până în picioare. Ochii ei îmi cercetau corpul la fel cum o făcea don Juan; de fapt, ochii ei aveau acelaşi calm şi aceeaşi forţă. Am ştiut de ce era cea mai bună. Ceea ce mi-a trecut prin cap a fost că don Juan trebuie să-i fi lăsat ochii lui.

Era puţin mai înaltă decât celelalte trei fete. Avea un corp subţire, întunecat şi un spate superb. Am remarcat linia graţioasă a umerilor ei largi, când şi-a întors pe jumătate torsul spre cele trei fete.

Apoi le-a dat o comandă pe care n-am înţeles-o şi s-au aşezat toate pe o bancă, chiar în spatele ei. Ea le apăra efectiv cu trupul ei de mine.

S-a întors iar spre mine. Avea o expresie de seriozitate extremă, dar fără urmă de tristeţe sau melancolie. Nu zâmbea, şi totuşi era prietenoasă. Avea trăsături plăcute: o faţă frumos formată, nici rotundă, nici colţuroasă; gura mică, cu buze subţiri; un nas larg; păr lung şi negru ca tăciunele.

N-am putut să nu-i remarc mâinile frumoase şi musculoase pe care le ţinea strânse în faţă, pe regiunea ombilicală, cu dosul palmelor îndreptate spre mine. Îi puteam vedea muşchii contractându-se ritmic, în timp ce îşi strângea palmele.

Purta o rochie lungă, din bumbac portocaliu, cu mâneci lungi, şi un şal maro. Era în ea ceva teribil de calmant şi de hotărât. Simţeam prezenţa lui don Juan.

— Stai jos, stai jos, m-a îndemnat ea pe un ton liniştit.

M-am întors la masa. Ea mi-a arătat un loc unde să stau, dar eu am rămas în picioare.

Ea a zâmbit pentru prima dată şi ochii ei s-au înmuiat şi au devenit mai strălucitori. Nu era atât de drăguţă ca Josephina, şi totuşi era cea mai frumoasă dintre toate.

Am rămas tăcuţi o clipă. Explicându-mi, ea a spus că în anii care trecuseră de la plecarea Nagualului făcuseră tot ce le stătuse în putinţă şi că, datorită devotamentului lor, se familiarizaseră cu sarcina pe care le-o lăsase Nagualul de realizat.

N-am prea înţeles la ce anume se referea, dar, pe măsură ce vorbea, simţeam tot mai mult prezenţa lui don Juan. Nu era vorba că i-ar fi copiat manierele sau inflexiunea vocii. Avea un control intern care o făcea să acţioneze la fel ca don Juan.

I-am spus ca venisem pentru că aveam nevoie de ajutorul lui Pablito şi al lui Nestor. Am spus că eram mai degrabă încet sau chiar prost pentru a înţelege comportamentul luptătorului, dar că eram

sincer şi că toate mă trataseră cu răutate şi înşelăciune.

Ea a început să-şi ceară scuze, dar n-am lăsat-o să termine. Mi-am luat lucrurile şi am ieşit pe uşa din faţă. Ea a alergat după mine. Nu mă oprea să plec, ci mai degrabă vorbea foarte repede, ca şi cum ar fi vrut să-mi transmită tot ce avea de spus înainte să plec.

A zis că trebuia s-o ascult şi că era gata să meargă cu mine până când îmi spunea tot ce-i încredinţase Nagualul să-mi spună.

— Eu merg în Mexico City, am spus.

— O să merg cu tine şi la Los Angeles, dacă este nevoie, a spus, şi am ştiut că vorbea serios.

— Foarte bine, am murmurat, urcă-te în maşină.

A ezitat o clipă, apoi s-a aşezat cu faţa la casă şi a stat liniştită în picioare. Şi-a pus mâinile strânse sub buric. S-a întors cu faţa spre vale şi a făcut aceeaşi mişcare cu mâinile.

Ştiam ce face. Îşi lua bun-rămas de la casa ei şi de la acele dealuri rotunde şi copleşitoare care o înconjurau.

Don Juan mă învăţase şi pe mine cu ani înainte acest gest de rămas-bun. El accentuase că era un gest extrem de puternic şi că un luptător trebuie să-l folosească cu economie. Avusesem foarte puţine ocazii să-l folosesc.

Mişcarea de rămas-bun pe care o executa La Gorda era o variantă a celei pe care o învăţasem de la don Juan. El îmi spusese că mâinile se string ca într-o rugăciune, ori încet, ori cu mare viteză, reproducând chiar un sunet de pocnitura. Făcut în orice fel, scopul gestului era acela de a prinde sentimentul pe care luptătorul nu voia să-l lase în urmă. Imediat ce mâinile s-au unit şi au prins sentimentul acela, ele sunt duse cu mare forţă spre mijlocul pieptului, la nivelul inimii. Acolo sentimentul devine un stilet, şi luptătorul se străpunge cu el, ca şi cum ar ţine cu amândouă mâinile un pumnal.

Don Juan îmi spusese că un luptător îşi ia rămas-bun în maniera aceea doar când are motive să simtă că nu se va mai întoarce.

Gestul La Gordei de a-şi lua rămas-bun m-a cucerit.

— Îţi iei rămas-bun? am întrebat-o din curiozitate.

— Da, a spus ea sec.

— Nu-ţi pui mâinile la piept? am întrebat.

— Asta o fac bărbaţii. Femeile au pântece. Ele îşi acumulează acolo sentimentele.

— Dar nu trebuie să spui la revedere în acest fel doar când nu te mai întorci? am întrebat.

— Sunt şanse să nu mă mai întorc, a răspuns. Merg cu tine.

M-a cuprins un val de tristeţe nedorită, în sensul că nu o cunoşteam deloc pe femeia aceea. N-aveam decât îndoieli şi suspiciuni legate de ea. Dar, privind în ochii ei limpezi, am avut un sentiment de analogie completă cu ea. M-am înmuiat. Furia mea dispăruse şi a fost înlocuită de o tristeţe ciudată. Am privit în jur şi am ştiut că dealurile acelea rotunde, misterioase şi erodate mă

sfâşiau în bucăţi.

— Dealurile acelea sunt vii, a spus ea, citindu-mi gândurile.

M-am întors spre ea şi i-am spus că şi locul, şi femeile mă afectaseră foarte adânc, la un nivel pe care în termeni normali nu-l puteam concepe. Nu ştiam ce era mai devastator, locul sau femeile. Atacurile femeilor fuseseră directe şi înspăimântătoare, dar efectul acelor dealuri era o nelinişte constantă, sâcâitoare, o dorinţă de a fugi de ele. Când i-am spus asta La Gordei, mi-a răspuns că aveam dreptate în aprecierea efectului acelui loc, că Nagualul le lăsase acolo datorită acestui efect şi că nu puteam da vina pe nimeni pentru ce se întâmplase, pentru că Nagualul însuşi dăduse ordin acelor femei să încerce să mă desfiinţeze.

— Ţi-a dat şi ţie astfel de ordine? am întrebat.

— Nu, nu mie. Eu sunt altfel decât ele. Ele sunt surori. Sunt la fel, exact la fel. Exact ca în cazul lui Pablito, Nestor şi Benigno. Şi noi doi putem fi exact la fel. Acum nu suntem, pentru că eşti încă incomplet. Dar într-o zi vom fi la fel, exact la fel.

— Mi s-a spus că tu eşti singura care ştie unde sunt acum Nagualul şi Genaro, am spus.

M-a privit o clipă şi a dat din cap afirmativ.

— Este adevărat, a spus. Ştiu unde sunt. Nagualul mi-a spus să te iau acolo dacă pot. Am rugat-o să nu mai ocolească subiectul şi să-mi dezvăluie exact locul în care se aflau. Cererea mea parcă ar fi aruncat-o direct în haos. Şi-a cerut scuze şi m-a asigurat că mai târziu, când vom fi pe drum, îmi va dezvălui totul. M-a rugat să n-o mai întreb nimic despre ei, pentru că avea ordine stricte să nu menţioneze nimic până la momentul oportun.

Lidia şi Rosa au venit la uşă şi m-au fixat cu privirea. M-am urcat grăbit în maşină. La Gorda s-a urcat după mine şi n-am putut să nu observ ca intrase în maşina ca şi cum ar fi intrat într-un tunel. S-a strecurat târâş. Don Juan obişnuia să facă aşa. Odată, după ce l-am văzut procedând la fel de nenumărate ori, i-am spus în gluma că era mai eficient să urce ca mine. Mă gândeam că probabil lipsa de obişnuinţa era cauza acestui mod ciudat de a intra într-o maşină. El mi-a explicat însă că maşina era o cavernă şi că în caverne trebuie intrat în acea manieră, dacă urmează să le folosim. Există un spirit inerent al cavernelor, indiferent dacă sunt naturale sau făcute de om, şi că de acel spirit trebuie să te apropii cu respect. Singura posibilitate de a arăta respectul era să te târăşti.

Mă gândeam dacă să o întreb sau nu pe La Gorda dacă don Juan îi dăduse astfel de detalii, dar ea mi-a luat-o înainte. A spus că Nagualul îi dăduse instrucţiuni concrete despre ce să facă în cazul în care voi supravieţui atacurilor donei Soledad şi ale celor trei fete. Apoi a adăugat liniştită că, înainte să o luăm spre Mexico City, trebuia să mergem într-un anumit loc din munţi, unde obişnuiam sa merg cu don Juan, şi că acolo ea îmi va dezvălui toate informaţiile pe care don

Juan nu mi le dezvăluise.

Am avut un moment de nehotărâre, şi apoi ceva din mine, care nu era raţiunea mea, m-a făcut să mă îndrept spre munţi. Am condus în tăcere totală. Am încercat de câteva ori să schiţez o conversaţie, dar ea m-a refuzat de fiecare dată cu o mişcare viguroasă din cap. În final, se pare, obosită de încercările mele, a spus cu tărie că tot ceea ce avea de spus necesita un loc al puterii şi că, până când vom ajunge acolo, trebuia să ne abţinem să ne obosim cu discuţii sterile.

După un drum lung şi extenuant, am ajuns la destinaţie. Era spre seară. Ne aflam într-un canion adânc. La baza lui era deja întuneric, în timp ce sus pe vârfurile munţilor soarele mai strălucea încă. Am mers până când am ajuns la o mică peşteră, la câţiva paşi deasupra părţii nordice a canionului, având orientarea est-vest. Acolo petrecusem mult timp cu don Juan.

Înainte sa intrăm în peşteră. La Gorda a netezit cu atenţie podeaua cu nişte crengi de copaci, aşa cum obişnuia don Juan, pentru a curăţa paraziţii şi faţa rocii. Apoi a tăiat un mănunchi mare de rămurele cu frunze moi şi le-a pus pe podeaua de piatră, ca o pătură.

Mi-a făcut semn să intru. Îl lăsasem întotdeauna pe don Juan să între primul, ca semn de respect. Am vrut să fac la fel cu ea, dar ea a refuzat. A spus că eu eram Nagualul. M-am târât în cavernă în acelaşi mod în care intrase ea în maşina mea. Am râs de inconsecvenţa mea. Nu fusesem în stare niciodată să-mi consider maşina drept o peşteră.

Ea m-a îndemnat să mă relaxez şi să mă instalez confortabil.

— Motivul pentru care Nagualul n-a putut să-ţi dezvăluie totul a fost faptul că erai incomplet, a spus La Gorda brusc. Încă mai eşti, dar după întâlnirile cu Soledad şi cu surorile, eşti mai puternic decât înainte.

— Ce înseamnă să fii incomplet? Toţi mi-au spus că tu eşti singura care îmi poate explica asta, am spus.

— Este o problemă foarte simplă. O persoană completa este una care nu a avut niciodată copii.

A făcut o pauză, ca şi cum mi-ar fi dat timp să scriu ceea ce spusese. Am ridicat capul din carneţel. Mă fixa cu privirea, judecind efectul pe care îl produseseră cuvintele sale.

— Ştiu că Nagualul ţi-a spus exact ce ţi-am spus şi eu acum, a început ea. Nu i-ai dat atenţie şi probabil că nu mi-ai dat nici mie atenţie.

Am citit tare notiţele şi am repetat cele spuse de ea. A chicotit.

— Nagualul spunea că o persoană incompletă este una care a avut copii, a repetat ea cu tonul cuiva care dicta ceva.

M-a scrutat cu privirea, aşteptând o întrebare sau un comentariu. Nu aveam nici una, nici alta.

— Acum ţi-am spus tot despre a fi complet şi incomplet, a declarat ea. Şi ţi-am redat exact aşa cum mi-a spus Nagualul. Nu a însemnat nimic pentru mine în acel moment şi nu înseamnă nimic

pentru tine acum.

A trebuit să râd de felul în care se modela după don Juan.

— O persoană incompletă are o gaură în stomac, a continuat ea. Un vrăjitor poate s-o „vadă” tot aşa cum îmi vezi tu capul. Când gaura este pe partea stângă a stomacului, copilul care a creat-o este de acelaşi sex. Dacă este pe partea dreaptă, copilul este de sex opus. Gaura de pe partea stângă este neagră, cealaltă este maro-închis.

— Poţi vedea gaura în oricine a avut copii?

— Bineînţeles. Sunt două modalităţi de a o „vedea”. Un vrăjitor poate să o „vadă” în „visat” sau privind direct la persoană. Un vrăjitor care „vede” nu are probleme să vizualizeze fiinţa luminoasă pentru a afla dacă există o gaură în luminozitatea acelui corp. Dar chiar dacă vrăjitorul nu ştie să „vadă”, el poate privi şi poate distinge efectiv întunecimea găurii prin îmbrăcăminte. S-a oprit din vorbă. Am îndemnat-o să continue. Nagualul mi-a spus că scrii şi că nu-ţi aminteşti ce-ai scris, a spus ea pe un ton acuzator.

Încercând să mă apăr, am ajuns să mă încurc în cuvinte. Oricum, ceea ce afirmase ea era adevărat. Cuvintele lui don Juan avuseseră întotdeauna un efect dublu asupra mea: o dată când auzeam pentru prima dată ceea ce avea de spus şi apoi când ajungeam acasă şi citeam ceea ce scrisesem şi de care uitasem.

Totuşi, discuţia cu La Gorda era ceva cu totul diferit. Ucenicii lui don Juan nu erau nicidecum atât de cuprinzători ca el. Revelaţiile lor, deşi extraordinare, erau doar ca nişte piese lipsă dintr-un joc gigantic de puzzle. Caracterul neobişnuit al acestor bucăţi era că, folosindu-le, ideea nu devenea mai clară, dar devenea din ce în ce mai complexă.

— Tu ai avut o gaură maro pe partea dreaptă a stomacului, a continuat ea. Asta înseamnă că o femeie te-a golit. Ai avut un copil de sex feminin.

Nagualul a spus că şi eu am avut o gaură imensă, pentru că am născut două fete. N-am văzut niciodată gaura dar am văzut alţi oameni cu găuri ca a mea.

— Ai spus că am avut o gaură; nu o mai am?

— Nu. A fost acoperită. Nagualul te-a ajutat s-o acoperi. Fără ajutorul lui, ai fi fost mai gol decât eşti acum.

— Cum arată peticeala?

— Este o pată în luminozitatea ta. Nu mă pot exprima altfel. Nagualul a spus că un vrăjitor ca el poate acoperi gaura oricând. Dar acoperirea aceea este doar o pată în luminozitatea ta. Oricine are capacitatea de a „vedea” sau de a „visa” poate spune că arată ca o pată de plumb peste luminozitatea galbenă a restului corpului.

— Nagualul ne-a acoperit pe tine, pe Soledad şi pe mine. Apoi ne-a lăsat să ne reaşezăm singuri strălucirea, luminozitatea.

— Cum ne-a acoperit?

— El este un vrăjitor, pune lucruri în corpul nostru. El ne-a înlocuit. Nu mai suntem la fel. Pata a pus-o acolo el singur.

— Dar cum a pus el lucrurile acelea acolo şi ce sunt ele?

— Ce a pus în corpurile noastre a fost luminozitatea lui, şi a folosit mâna pentru asta. El a intrat pur şi simplu în corpurile noastre şi şi-a lăsat acolo fibrele sale. A făcut la fel cu toţi cei şase copii ai lui, şi la fel şi cu Soledad. Toţi sunt la fel. Cu excepţia lui Soledad; ea este altceva.

La Gorda părea că nu vrea să continue. A ezitat şi aproape a început să se bâlbâie.

— Ce este dona Soledad? am insistat.

— E foarte greu de spus, a început ea după multe insistenţe. Ea este la fel ca tine şi ca mine, şi totuşi este diferită. Are aceeaşi luminozitate, dar nu e împreună cu noi. Ea merge în direcţie opusă. Chiar acum, este mai mult ca tine. Amândoi aveţi pete care arată ca plumbul. A mea s-a dus, şi acum sunt iar ca un ou luminos. Acesta e motivul pentru care ţi-am spus că tu şi eu vom fi exact la fel într-o zi, când vei fi iar complet. Chiar acum, ceea ce ne face să fim aproape la fel este luminozitatea Nagualului, faptul că amândoi mergem în aceeaşi direcţie şi ca amândoi am fost incompleţi.

— Cum se prezintă în ochii unui vrăjitor o persoana completa? am întrebat.

— Ca un ou luminos format din fibre, a răspuns. Toate fibrele sunt complete; ele arată ca nişte strune, strune întinse. Ca şi cum ar fi fost întinse precum se întinde o tobă.

Pe de altă parte, la o persoană incompletă, fibrele sunt încreţite la marginile găurii. Când a avut mulţi copii, fibrele nu mai arată ca nişte fibre. Oamenii aceia arată ca două porţiuni mari de luminozitate, separate de întuneric. Este o viziune urâtă. Nagualul m-a pus să le „văd” într-o zi, când eram într-un parc în oraş.

— De ce crezi că Nagualul nu mi-a vorbit niciodată despre asta?

— Ţi-a spus totul, dar tu nu l-ai înţeles niciodată corect. Imediat ce şi-a dat seama că nu înţelegeai ce spunea, era obligat să schimbe subiectul. Goliciunea ta te oprea să înţelegi. Nagualul a spus că este absolut firesc pentru tine să nu înţelegi. Odată ce o persoană devine incompletă, este efectiv golită ca o tigvă care a fost stoarsă. Pentru tine nu conta de câte ori îţi spunea că eşti gol; nu conta nici măcar că ţi-a explicat. N-ai ştiut niciodată ce voia să spună, nici nu voiai să ştii.

La Gorda alunecase pe un teren periculos. Am încercat să schimb subiectul cu o altă întrebare, dar ea m-a refuzat.

— Iubeşti un băieţel şi nu vrei să înţelegi ce voia să spună Nagualul, a spus ea acuzator. Nagualul mi-a spus că ai o fiică pe care nu ai văzut-o şi că-l iubeşti pe băieţel. Una ţi-a luat perspicacitatea, altul te-a prins. I-ai amestecat.

A trebuit să mă opresc din scris. Am ieşit din peşteră pe brânci şi m-am ridicat. Am început sa cobor pe o pantă mare spre baza canionului. La Gorda m-a urmat. M-a întrebat dacă eram supărat de faptul că a fost atât de directă. N-am vrut să mint.

— Tu ce crezi? am întrebat.

— Spumegi! a exclamat ea şi a râs cu o pofta pe care o remarcasem doar la don Juan şi la don Genaro.

A părut gata să-şi piardă echilibrul şi m-a apucat de braţul stâng. Pentru a o ajuta să ajungă la baza canionului, am ridicat-o de mijloc. M-am gândit că nu părea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Ea a încreţit din buze, aşa cum obişnuia să facă don Genaro, şi a spus că greutatea ei era de cincizeci şi unu de kilograme. Am râs amândoi deodată. A fost un moment de comunicare directă şi instantanee.

— De ce trebuie să discuţi atât de mult despre lucrurile astea? a întrebat ea.

I-am spus că avusesem odată un băieţel, pe care-l iubisem enorm. Am simţit nevoia să-i vorbesc despre el. O oarecare necesitate extravagantă, dincolo de înţelegerea mea, m-a făcut să mă dezvălui acelei femei care îmi era total străină.

Când am început să vorbesc despre băieţel, m-a cuprins o undă de nostalgie; poate că din cauza situaţiei sau a acelui ceas al zilei. Amestecasem cumva amintirea băieţelului cu imaginea lui don Juan şi, pentru prima dată de când nu-l mai văzusem, îmi lipsea don Juan. Lidia spusese că ele nu-i simt niciodată lipsa, pentru ca este mereu cu ele; el este în corpurile sau spiritele lor. Am înţeles instantaneu ce voia să spună. Simţeam şi eu acelaşi lucru. Totuşi, în acel canion, m-a copleşit un sentiment necunoscut. I-am spus La Gordei că nu-mi lipsise niciodată don Juan până atunci. Ea nu mi-a răspuns. A privit într-o parte.

Probabil că dorul meu de cele două persoane era legat de faptul că amândouă produseseră cotituri în viaţa mea. Şi amândouă erau plecate. Până în acel moment nu-mi dădusem seama cât de definitivă era despărţirea. I-am spus La Gordei că acel băieţel fusese, mai mult ca orice altceva, prietenul meu şi că într-o zi mi-a fost smuls de forţe pe care nu le puteam controla. Asta a fost, probabil, una dintre cele mai mari lovituri pe care le-am primit vreodată. M-am dus chiar la don Juan, să-i cer sprijinul. A fost singura dată când i-am cerut ajutorul. El mi-a ascultat rugămintea şi a izbucnit în râs. Reacţia lui a fost atât de neaşteptată, încât nici nu m-am putut supăra. Am reuşit să comentez doar lipsa lui de sensibilitate.

— Ce vrei să fac? a întrebat el.

I-am spus că, întrucât era vrăjitor, poate că ar fi putut face totuşi ceva ca să mă ajute să-mi recâştig micuţul prieten întru mângâierea mea.

— Greşeşti. Un luptător nu caută nimic pentru a se mângâia, a spus el pe un ton care nu admitea replică.

Apoi a început să-mi demonteze argumentele. A spus că un luptător nu poate lăsa nimic în voia şansei, că un luptător acţionează, efectiv, asupra viitorului evenimentelor prin forţa conştiinţei şi a

intenţiei sale intransigente. A spus ca, dacă aş fi avut intenţia fermă de a-l păstra pe acel băieţel, aş fi luat toate măsurile pentru a mă asigura că va rămâne cu mine. Dar după cum se vedea, dragostea mea era mai degrabă un cuvânt, o ieşire inutilă a unui bărbat incomplet. Apoi mi-a spus ceva despre goluri şi plenitudine, dar n-am vrut să ascult. Tot ce simţeam era un sentiment de pierdere, şi golul la care se referea el eram sigur că viza sentimentul de a fi pierdut pe cineva de neînlocuit.

— L-ai iubit, i-ai onorat spiritul, i-ai dorit noroc, acum trebuie să-l uiţi, a spus el.

Dar nu fusesem în stare s-o fac. Era ceva teribil de viu în sentimentele mele, deşi timpul le amestecase. La un moment dat, m-am gândit că am uitat, dar într-o noapte, un incident a produs în mine cea mai adâncă emoţie. Mergeam spre biroul meu, când o tânără mexicană s-a apropiat de mine. Stătuse pe o bancă, aşteptând autobuzul. Voia să ştie dacă acel autobuz mergea la un spital de copii. Nu ştiam. Ea a explicat că băieţelul ei avea de multă vreme febră şi că era îngrijorată, pentru că nu avea niciun ban. M-am dus spre bancă şi am văzut un băieţel stând în fund, cu capul rezemat de bancă. Purta pantaloni scurţi, jachetă şi şapcă. Nu putea să fi avut mai mult de doi ani. Probabil că m-a văzut, pentru că a venit la marginea băncii şi şi-a rezemat capul de piciorul meu.

— Mă doare căpşorul, mi-a spus el în spaniolă.

Vocea lui era atât de slabă şi ochii săi întunecaţi atât de trişti, încât m-a cuprins o undă de chin insuportabil. L-am luat şi i-am dus, pe el şi pe mama lui, cu maşina, la cel mai apropiat spital. I-am lăsat acolo şi i-am dat mamei destui bani pentru a plăti. Dar n-am vrut să stau sau să mai ştiu ceva de el. Voiam să cred că l-am ajutat şi că, făcând asta, am plătit pentru sufletul omului.

Învăţasem fapta magică de „a plăti pentru suflet” de la don Juan. L-am întrebat odată, copleşit de ideea că nu voi putea să-l răsplătesc niciodată pentru tot ce făcuse pentru mine, dacă era ceva în lume cu care aş fi putut măcar egala scorul. Părăseam o bancă după ce schimbasem nişte bani mexicani.

— Nu e nevoie să mă răsplăteşti, a spus, dar dacă vrei s-o faci, fă o depunere pentru sufletul omului. Este vorba întotdeauna de o sumă mică, dar, oricât de puţin ar fi, este mai mult decât destul.

Ajutând acel copil bolnav, răsplătisem sufletul omului pentru ajutorul pe care acel băieţel l-ar fi putut primi de la străini în drumul său.

I-am spus La Gordei că dragostea mea pentru el va rămâne vie pentru tot restul vieţii, deşi nu-l voi revedea niciodată. Am vrut să-i explic că amintirea lui era îngropată atât de adânc în mine, încât nimic n-o putea atinge, dar m-am răzgândit. Simţeam că ar fi nepotrivit să discut despre asta. Şi apoi, se întuneca şi voiam să ies din şanţul acela.

— Mai bine, hai să mergem, am spus, te iau acasă. Poate că vom vorbi altă dată despre lucrurile astea.

Ea a râs aşa cum obişnuia să râdă don Juan de mine. Aparent, spusesem ceva foarte caraghios.

— De ce râzi. La Gorda? am întrebat.

— Pentru că tu ştii ca nu putem părăsi locul acesta pur şi simplu. Ai o întâlnire cu puterea aici. Şi eu la fel.

S-a întors la peşteră şi a intrat în ea.

— Haide înăuntru, a strigat de acolo. Nu ai cum să pleci.

Am reacţionat foarte nepotrivit. M-am vârât înăuntru şi m-am aşezat iar lângă ea. Era evident că ea mă păcălise. Nu venisem acolo pentru vreo confruntare. Ar fi trebuit să fiu furios, dar eram indiferent. Nu mă puteam minţi că oprisem acolo doar în drum spre Mexico City. Mersesem acolo obligat de ceva dincolo de înţelegerea mea.

Ea mi-a dat notesul şi m-a îndemnat să scriu. A spus că, dacă scriam, nu numai că mă voi relaxa, dar că aveam s-o relaxez şi pe ea.

— Ce este această întâlnire cu puterea? am întrebat.

— Nagualul mi-a spus că noi doi avem aici o întâlnire cu ceva. Tu ai avut întâi o întâlnire cu Soledad, şi apoi una cu surioarele. Ele ar fi trebuit să te distrugă. Nagualul a spus că, dacă vei supravieţui atacurilor lor, va trebui să te aduc aici, astfel încât să putem face faţă împreună celei de a treia întâlniri.

— Ce fel de întâlnire este?

— Nu ştiu cu adevărat. Ca orice altceva, depinde de tine. Chiar acum, există nişte lucruri acolo, afară, care te aşteaptă. Spun că te-au aşteptat, pentru că eu vin aici tot timpul şi nu se întâmplă nimic. Dar în seara asta este altfel. Eşti aici, şi lucrurile acelea vor veni.

— De ce încearcă să mă distrugă Nagualul? am întrebat.

— Nu încearcă să distrugă pe nimeni! a exclamat La Gorda protestând. Eşti copilul lui. Acum el vrea ca tu să fii el însuşi. Mai mult decât oricare dintre noi. Dar, pentru a fi un adevărat Nagual, trebuie să-ţi revendici puterea. Altfel nu ar fi fost atât de atent să le pună pe Soledad şi pe surioare să-ţi dea târcoale. El a învăţat-o pe Soledad cum să-şi schimbe aspectul şi cum să reîntinerească. A pus-o să construiască în camera ei o podea diabolică. O podea căreia nimeni nu i se poate opune. Vezi, Soledad este goală, aşa că Nagualul a pus-o să facă ceva gigantic. El i-a dat o sarcină, o sarcină foarte dificilă şi periculoasă, dar singura care i se potrivea: să te termine. El i-a spus că nimic nu e mai dificil decât ca un vrăjitor să omoare un alt vrăjitor. Este mai uşor ca un om normal să omoare un vrăjitor sau pentru un vrăjitor să omoare un om normal, dar doi vrăjitori nu se prea potrivesc. Nagualul i-a spus lui Soledad ar fi că cel mai bine să te ia prin surprindere şi să te sperie. Şi asta a şi făcut. Nagualul a pus-o să fie o femeie seducătoare, să te atragă în camera ei, şi acolo podeaua ei urma să te vrăjească, pentru că, aşa cum am spus, nimeni, dar

nimeni nu-i poate rezista. Podeaua aceea a fost capodopera Nagualului pentru Soledad. Dar tu i-ai făcut ceva podelei ei, şi Soledad a trebuit să schimbe tactica, conform instrucţiunilor lui don Juan. El i-a spus că dacă podeaua ei nu va reuşi şi ea nu te va înspăimânta şi nici nu te va surprinde, va trebui să discute cu tine şi să-ţi spună tot ce vrei să afli. Nagualul a antrenat-o să poată discuta foarte bine, ca o ultima resursă. Dar Soledad n-a putut să te învingă nici cu asta.

— De ce era atât de important să mă învingă?

A făcut o pauză şi m-a studiat. Şi-a dres glasul şi s-a aşezat mai bine. A privit în sus, la acoperişul scund al cavernei, şi a expirat zgomotos pe nas.

— Soledad este o femeie ca mine. O să-ţi spun ceva despre viaţa mea şi probabil că o vei înţelege. Am avut odată un bărbat. M-a lăsat gravida când eram foarte tânără şi am avut cu el două fete. Una după alta. Viaţa mea era un iad. Bărbatul acela era un beţiv şi mă bătea zi şi noapte. Îl uram, şi el mă ura la rândul lui. Mă îngrăşasem îngrozitor. Într-o zi, a apărut un alt bărbat şi m-a plăcut şi a vrut să merg cu el să muncesc în oraş, ca servitoare. Ştia că eram muncitoare, dar a vrut doar să mă exploateze. Viaţa mea era atât de îngrozitoare, încât am fost de acord oricum şi am plecat cu el. Era mai rău decât celălalt bărbat, râu şi înfricoşător. Nu m-a mai putut înghiţi după o săptămână sau două. Obişnuia să mă bată atât de râu încât depăşea orice imaginaţie. Credeam că o să mă omoare. Nici măcar nu era beţiv, dar mă bătea pentru că nu găseam de lucru. Apoi m-a trimis pe străzi cu un copil bolnav să cerşesc. El îi plătea mamei copilului câte ceva din ceea ce scoteam. Apoi mă bătea din nou pentru că nu am scos destul. Copilul s-a îmbolnăvit, îi era din ce în ce mai râu şi am ştiut că, dacă va muri în timp ce cerşeam, mă va ucide. Aşa că într-o zi, când el nu era acolo, am trimis copilul mamei sale şi i-am dat nişte bani din ce adunasem în ziua aceea. Fusese o zi norocoasă pentru mine; o doamnă bună îmi dăduse 50 de pesos să cumpăr medicamente copilului.

Am stat cu omul acela teribil trei luni, care mi s-au părut că au fost douăzeci de ani. Am folosit banii ca să mă întorc acasă. Eram iar gravidă. Omul voia să am propriul copil, astfel încât să nu mai plătească pentru altul. Când am ajuns în oraşul meu să-mi văd copiii, fuseseră luaţi de familia tatălui lor. S-au adunat toate neamurile lui, sub pretextul că voiau să discute cu mine, dar, în loc de asta, m-au dus într-un loc pustiu şi m-au bătut cu bâte şi pietre şi m-au lăsat mai mult moartă decât vie. La Gorda mi-a arătat cicatricele de pe cap. Nici până în ziua de astăzi nu ştiu cum am reuşit să ajung înapoi în oraş. Am pierdut chiar şi copilul pe care îl purtam în pântece. M-am dus la o mătuşă pe care o mai aveam; părinţii mei muriseră. Ea mi-a oferit un loc în care să mă pot odihni şi m-a îngrijit. M-a hrănit, sărmanul suflet, două luni de zile, până când am reuşit să mă ridic.

Apoi, într-o zi, mătuşa mea mi-a spus că bărbatul acela era iar în oraş şi că mă căuta. Vorbise cu poliţia şi spusese că îmi dăduse bani în avans ca să lucrez şi că fugisem cu banii, după ce omorâsem copilul unei femei. Am ştiut că sfârşitul îmi era aproape. Dar norocul mi-a surâs din nou prin intermediul unui camion ce aparţinea unui american. Am văzut camionul pe şosea şi am ridicat mâna în disperare, şi bărbatul a oprit şi m-a luat. El m-a adus până în partea asta a Mexicului. M-a lăsat în oraş. Nu cunoşteam pe nimeni. Am bântuit peste tot zile întregi, ca un câine turbat, mâncând din gunoiul de pe străzi. Atunci norocul meu a răsărit iar, pentru ultima dată.

L-am întâlnit pe Pablito, faţă de care am o datorie pe care nu o voi putea achita vreodată. Pablito m-a luat la atelierul lui de dulgherie şi mi-a dat un colţ în care să-mi aştern patul. A făcut asta pentru că îi părea râu de mine. M-a găsit în piaţă, după ce s-a împiedicat de mine şi a căzut deasupra mea. Stăteam acolo şi cerşeam. O molie sau o albină, nu ştiu ce, îi intrase în ochi. S-a întors pe călcâie şi a căzut exact peste mine. M-am gândit că o să fie atât de furios încât o să mă lovească, dar el mi-a dat bani. L-am întrebat dacă nu mi-ar putea da ceva de lucru. Atunci m-a luat cu el la magazinul lui şi mi-a dat un fier de călcat şi o masă, bune pentru o spălătorie.

M-am descurcat foarte bine. Doar că m-am îngrăşat şi mai mult, pentru că majoritatea oamenilor pentru care spălam îmi dădeau de mâncare din resturile lor. Uneori mâncam de şaisprezece ori pe zi. Nu făceam altceva decât să mănânc. Copiii de pe stradă obişnuiau să râdă de mine şi să-mi calce pe urme, apoi cineva mă împingea şi cădeam pe spate. Copiii aceia mă făceau să plâng cu jocurile lor crude, în special când îmi murdăreau rufele intenţionat.

Într-o zi, spre seară, un bărbat bătrân foarte ciudat a venit să-l vadă pe Pablito. Nu-l mai văzusem niciodată. Nu ştiusem că Pablito cunoştea un bărbat atât de fioros şi de înspăimântător. I-am întors spatele şi am continuat să muncesc. Eram singură acolo. Brusc, am simţit mâinile omului pe gâtul meu. Mi s-a oprit inima. Nu puteam ţipa, nu puteam nici măcar respira. Am căzut, şi omul acela de temut mi-a ţinut capul aşa vreo oră. Apoi a plecat. Eram atât de înspăimântată, încât am stat acolo unde am căzut până dimineaţa următoare. Pablito m-a găsit acolo; el a râs şi a spus că ar trebui să fiu mândră şi voioasă pentru că bătrânul acela era un vrăjitor puternic şi că era unul dintre profesorii săi. Eram uluită; nu puteam crede că Pablito era un vrăjitor. El a spus că profesorul lui văzuse un cerc de molii zburând deasupra capului meu, dar că văzuse şi moartea dându-mi târcoale. Din această cauză el a acţionat cu viteza fulgerului şi mi-a schimbat direcţia ochilor. Pablito mi-a mai spus că Nagualul şi-a pus mâinile pe mine şi a intrat în corpul meu şi că în curând voi fi diferită. Nu înţelegeam despre ce vorbea, aşa cum nu aveam nicio idee despre ce-mi făcuse bătrânul nebun. Dar pentru mine nu conta. Eram ca un câine pe care toată lumea îl loveşte. Pablito fusese singura persoană

care fusese bună cu mine. La început mă gândisem că voia să fiu femeia lui. Dar eram prea urâtă şi grasă şi miroseam prea râu. El n-a vrut decât să fie bun cu mine.

Bătrânul acela nebun s-a întors în altă noapte şi m-a prins iar de gât de la spate. M-a durut teribil. Am urlat. Nu ştiam ce face. Nu-mi spusese niciodată niciun cuvânt. Muream de frica lui. Mai târziu, a început să îmi vorbească şi mi-a spus ce să fac cu viaţa mea. Mi-a plăcut ce-mi spunea. M-a luat cu el peste tot. Dar goliciunea mea era inamicul meu cel mai mare. Nu puteam accepta comportamentul lui, aşa că într-o zi el s-a plictisit să mă tot împingă şi a trimis vântul după mine. În ziua aceea, eram în spatele casei lui Soledad, singură, şi am simţit că vântul se înteţeşte. Sufla prin gard. Mi-a intrat în ochi. Am vrut să intru în casă, dar corpul meu era înspăimântat, şi în loc să treacă pe uşă am ieşit pe poartă. Vântul m-a împins şi m-a răsucit. Am încercat să mă întorc în casă, dar era inutil. Nu puteam învinge forţa vântului. M-a împins peste dealuri, departe de drum, şi am ajuns într-o gaură adâncă, o gaură ca un cavou. Vântul m-a sechestrat acolo zile întregi, până când m-am decis să mă schimb şi să-mi accept soarta fără nicio crâcnire. Apoi vântul s-a oprit şi Nagualul a venit după mine şi m-a luat înapoi acasă. El mi-a spus că sarcina mea era să dau ceea ce nu am avut, dragoste şi afecţiune, şi ca trebuia să am grijă de Lidia şi de Josephina, mai mult decât dacă ar fi fost surorile mele. Apoi am înţeles ceea ce îmi tot spusese Nagualul ani de zile. Viaţa mea se terminase cu ani în urmă. El îmi oferise o viaţă nouă, iar viaţa aceasta trebuia să fie complet nouă. Nu puteam aduce în această viaţă nouă comportamentele mele vechi şi urâte. Noaptea aceea, când moliile mă arătaseră lui, a fost de fapt prima mea noapte; nu aveam niciun interes să mă răzvrătesc împotriva sorţii.

Am început schimbarea având grijă de Lidia şi Josephina mai bine decât de mine. Am făcut tot ce mi-a spus Nagualul şi, într-o noapte, exact în acest canion, exact în caverna asta, mi-am regăsit plenitudinea. Adormisem exact aici unde sunt acum, şi apoi m-a trezit un zgomot. Am privit în sus şi m-am văzut pe mine, aşa cum fusesem odată, subţire, tânără, proaspătă. Era spiritul meu care se reîntorcea la mine. La început n-a vrut să se apropie, pentru că arătam încă râu. Dar apoi nu s-a putut reţine şi a venit la mine. Am înţeles chiar atunci într-o clipă ceea ce luptase Nagualul ani de zile să-mi spună. El spusese că atunci când ai un copil, copilul acela îţi fură agerimea spiritului. Pentru o femeie care are o fată, asta înseamnă sfârşitul acelei agerimi. Să ai două, aşa cum am avut eu, însemna sfârşitul pentru mine. Cea mai bună parte din forţa şi iluziile mele s-au dus la acele fete. Ele mi-au furat agerimea, a spus Nagualul, exact aşa cum o furasem şi eu de la părinţii mei. Asta-i soarta noastră. Băiatul fură cea mai mare parte de la tată, fata – de la mamă. Nagualul a spus că oamenii care au copii pot spune, dacă nu sunt tot atât de încăpăţânaţi ca tine, că lipseşte ceva din ei. O oarecare nebunie, o nervozitate, o

putere pe care au avut-o şi nu mai este. Au avut-o, dar unde este acum? Nagualul spunea că este în copilul care aleargă în jurul casei, plin de energie, plin de iluzii. Cu alte cuvinte, complet. El spunea că, dacă urmărim copiii, putem spune că sunt îndrăzneţi, se mişcă în salturi. Dacă îi urmărim pe părinţii lor, putem vedea că sunt atenţi şi timizi. Ei nu mai merg în salturi. Nagualul mi-a spus că noi explicăm asta prin faptul că părinţii sunt maturi şi au responsabilităţi. Dar asta nu-i adevărat. Adevărul este că ei şi-au pierdut agerimea spiritului.

Am întrebat-o pe La Gorda ce ar fi spus Nagualul dacă i-aş fi relatat că eu cunosc părinţi care au mai multa agerime de spirit decât copiii lor.

Ea a râs, acoperindu-şi faţa, într-un gest de jenă timidă.

— Poţi să mă întrebi pe mine, a spus chicotind. Vrei să auzi părerea mea?

— Bineînţeles că da.

— Oamenii aceia nu mai au spirit, ei au mai degrabă multă vigoare şi şi-au antrenat copiii să fie ascultători şi supuşi. Ei şi-au înspăimântat copiii toată viaţa lor, asta-i tot.

I-am descris cazul unui tip pe care-l cunoşteam, tată a patru copii, care la cincizeci şi trei de ani şi-a schimbat complet viaţa. Asta a presupus să îşi părăsească nevasta şi postul de conducere dintr-o mare corporaţie, după mai mult de douăzeci şi cinci de ani de carieră. A renunţat la tot cu mare îndrăzneală şi a plecat să trăiască într-o insulă din Pacific.

— Vrei să spui că s-a dus acolo singur? a întrebat La Gorda cu un ton surprins.

Îmi demontase argumentul. A trebuit să admit că omul plecase acolo cu mireasa lui de douăzeci şi trei de ani.

— Care este fără îndoială completă, a adăugat La Gorda.

A trebuit să fiu iar de acord cu ea.

— Un bărbat incomplet se foloseşte tot timpul de plenitudinea unei femei, a continuat ea. O femeie completă este mai periculoasă, în plenitudinea ei, decât un bărbat. Ea nu e demna de încredere, fiind schimbătoare şi nervoasă, dar, în acelaşi timp, este şi capabilă de mari transformări. Femeile de acest gen se pot ambala şi pot ajunge oriunde. Ele nu vor face nimic acolo pentru că nici nu aveau de gând să facă ceva acolo. Pe de altă parte, oamenii incompleţi nu mai pot sări în modul acesta, dar sunt mult mai de încredere. Nagualul spunea că oamenii incompleţi sunt ca viermii care se uita în jur înainte de a se mişca, apoi se dau înapoi şi abia după aceea se mai mişcă puţin. Oamenii compleţi sar întotdeauna, fac tumbe şi aterizează aproape întotdeauna în cap, dar nu contează pentru ei.

Nagualul a spus că pentru a intra în cealaltă lume trebuie să fii complet. Pentru a fi un vrăjitor, trebuie să ai toată luminozitatea; fără găuri, fără pete şi cu toată agerimea spiritului. Aşa că un vrăjitor incomplet trebuie să-şi recâştige plenitudinea. Bărbat sau femeie,

trebuie să fie compleţi înainte să între în lumea aceea, eternitatea aceea, unde ne aşteaptă acum Nagualul şi Genaro.

S-a oprit din vorbă şi m-a privit multă vreme. Nu prea aveam lumină la care să scriu.

— Dar cum ţi-ai recâştigat plenitudinea? am întrebat-o.

Ea a tresărit la auzul glasului meu. Am repetat întrebarea. A privit la tavanul peşterii înainte de a-mi răspunde.

— A trebuit să-mi refuz cele două fete, a spus. Nagualul ţi-a explicat odată cum să faci asta, dar n-ai vrut să-l asculţi. Ideea lui era că trebuie să-ţi furi înapoi agerimea spiritului. El a spus că o obţinem cu greu, furând-o, şi că trebuie s-o recuperăm în acelaşi mod dificil.

El m-a dirijat în operaţia asta, şi primul lucru pe care m-a pus să-l fac a fost să-mi neg dragostea faţă de cei doi copii. A trebuit să fac asta în „visat". Încetul cu încetul, am învăţat să nu-i plac, dar Nagualul a spus că asta este inutil, pentru că trebuie să înveţi să nu-ţi pese de ei nu să nu-ţi mai placă. Când fetele acelea nu mai însemnau nimic pentru mine, trebuia să le văd iar, să-mi pun ochii şi mâinile pe ele. Trebuia să le mângâi uşor pe cap şi să las ca partea mea stângă să sustragă agerimea din ele.

— Ce s-a întâmplat cu fetele?

— Nimic. N-au simţit nimic. S-au dus acasă, şi acum sunt ca două persoane mature. Incomplete ca majoritatea oamenilor din jurul lor. Nu le place compania copiilor, pentru că aceştia nu le pot folosi. Aş putea spune că le e mai bine aşa. Le-am luat nebunia. Lor nu le trebuia, în timp ce mie îmi trebuia. Nu ştiam ce fac atunci când le-am dat-o. Şi apoi, ele mai au încă agerimea pe care au luat-o de la tatăl lor. Nagualul avea dreptate; nimeni n-a observat pierderea, dar eu am remarcat câştigul. Privind în afara acestei peşteri, îmi vedeam toate iluziile aliniate ca nişte soldaţi. Lumea era nouă şi strălucitoare. Greutatea corpului şi a spiritului meu fusese îndepărtată şi eram cu adevărat o fiinţă nouă.

— Ştii cum ţi-ai luat agerimea de la copiii tăi?

— Nu sunt copiii mei! N-am avut niciun copil. Priveşte-mă!

A ieşit din peşteră pe vine, şi-a ridicat fusta şi mi-a arătat corpul ei gol. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost cât de zveltă şi de musculoasă era. M-a îndemnat să mă apropii şi să o examinez. Corpul ei era atât de subţire şi de ferm încât a trebuit să admit ca nu era posibil să fi avut copii. Şi-a pus piciorul drept pe o piatră înaltă şi mi-a arătat vaginul ei. Stăruinţa ei de a-mi dovedi schimbarea era atât de aprigă, încât am râs pentru a-mi depăşi nervozitatea. Am spus că nu eram doctor, aşa că nu puteam spune, dar că eram sigur că avea dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate, a spus, în timp ce se vâra înapoi în peşteră. Niciodată n-a ieşit nimic din acest pântece.

După o pauză de un moment, ea mi-a răspuns la întrebarea pe care o uitasem sub efectul expunerii sale.

— Partea mea stângă mi-a luat înapoi agerimea. Tot ce am făcut a fost să-mi vizitez fetele. M-am dus acolo de patru-cinci ori, ca să le las timp să se simtă în largul lor cu mine. Erau fete mari şi mergeau la şcoală. Mă gândeam că va trebui să lupt cu mine ca să nu-mi mai placă de ele, dar Nagualul a spus că nu conta, că puteam să le plac dacă voiam. Aşa că mi-au plăcut. Dar era ca sentimentul unui străin. Îmi făcusem deja planul, scopul meu era de nestrămutat. Voiam să pătrund în lumea cealaltă cât timp mai eram încă în viaţă, aşa cum mi-a spus Nagualul. Pentru a face asta, aveam nevoie de toată agerimea spiritului meu, de plenitudine. Nimic nu mă putea îndepărta de acea lume! Nimic!

M-a fixat cu o privire sfidătoare.

— Dacă vrei să obţii plenitudinea, trebuie să-i refuzi pe amândoi, pe femeia care te-a golit şi pe băieţaşul pe care îl iubeşti. Femeia o poţi refuza uşor. Cu băieţelul este altceva. Crezi că afecţiunea ta inutilă pentru acel copil merită atât de mult încât să te reţină de la intrarea în acea realitate?

Nu aveam niciun răspuns. Nu că aş fi vrut să mă mai gândesc. Mai degrabă eram complet confuz.

— Soledad trebuie să-şi ia înapoi agerimea de la Pablito dacă vrea să între în Nagual, a continuat. Cum dracu' o să facă ea asta? Pablito, indiferent cât de slab este, este un vrăjitor. Dar Nagualul i-a dat lui Soledad o şansă unică. El i-a spus că momentul va veni atunci când vei intra în casă, şi pentru acel moment el nu numai că ne-a mutat în alta casă, dar ne-a şi pus să o ajutăm să lărgească drumul de acces spre casă, astfel încât să poţi ajunge cu maşina până la uşă. El i-a spus că, dacă va duce o viaţă impecabilă, te va prinde şi îţi va suge toată luminozitatea, care este toată puterea pe care a lăsat-o Nagualul în corpul tău. Asta n-ar fi fost dificil de făcut pentru ea. Deoarece merge în direcţie opusă, ea te putea stoarce ca pe nimic. Sarcina ei cea mai mare era să te aducă într-un moment în care să fii total neajutorat.

Odată ce te-ar fi ucis, luminozitatea ta i-ar fi mărit puterea, şi ea ar fi venit după noi. Eu eram singura care ştia asta. Lidia, Josephina şi Rosa o iubeau. Eu nu. Ştiam care erau proiectele ei. Ea ne-ar fi luat la rând una câte una, pentru că nu avea nimic de pierdut, ci totul de câştigat. Nagualul mi-a spus că pentru ea nu era nici o altă cale. El mi-a dat în îngrijire fetele şi mi-a spus ce să fac în caz că Soledad te-ar fi ucis şi ţi-ar fi furat luminozitatea.

El se gândea că voi avea o şansă să mă salvez şi să o salvez, probabil, pe una dintre cele trei fete. Vezi, Soledad nu este deloc o femeie rea; ea face pur şi simplu ceea ce ar face un luptător impecabil. Surioarele o iubesc mai mult decât pe propriile mame. Ea este o adevărată mamă pentru ele. Ăsta era, a spus Nagualul, avantajul ei. N-am fost în stare să le îndepărtez de ea, indiferent ce am făcut. Aşa că, dacă te-ar fi ucis, ar fi luat cel puţin două dintre cele

trei suflete credincioase. Apoi, fără tine, nici Pablito nu este nimic. Soledad l-ar fi zdrobit ca pe un gândac. Şi apoi, cu toată plenitudinea ei şi cu puterea acumulată, ar fi intrat în lumea aceea. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi încercat şi eu să fac la fel.

Aşa că, vezi, pentru ea miza era totul sau nimic. Când ai sosit tu prima dată, toţi erau plecaţi. Se părea că sunase deja sfârşitul atât pentru tine, cât şi pentru noi. Dar iată că, în final, a fost sfârşitul pentru ea şi o şansă pentru surori. În clipa în care am aflat că ai reuşit, le-am spus surioarelor că acum este rândul lor. Nagualul le învăţase că trebuia să aştepte până dimineaţa ca să te poată prinde nepregătit. El le-a spus că dimineaţa nu este un timp bun pentru tine. Mie mi-a recomandat să stau deoparte, să nu mă interferez cu surorile şi să apar doar dacă vei încerca să le lezezi luminozitatea.

— Şi ele trebuiau să mă ucidă?

— Ei bine, da. Tu eşti partea masculină a luminozităţii lor. Plenitudinea lor este uneori un dezavantaj. Nagualul le-a condus cu o mână de fier şi le-a echilibrat, dar acum, că el este plecat, ele nu mai au nicio modalitate de a se echilibra. Luminozitatea ta ar fi putut face asta pentru ele.

— Dar tu, La Gorda? Şi tu trebuie să mă termini?

— Ţi-am spus deja că eu sunt diferită. Lipsa mea de plenitudine, care era un dezavantaj, este acum avantajul meu. Odată ce un vrăjitor îşi recâştigă plenitudinea, el este echilibrat, în timp ce un vrăjitor care a fost tot timpul complet este puţin deplasat. Aşa cum era Genaro puţin deplasat Dar Nagualul era echilibrat, pentru că el fusese incomplet, ca tine şi ca mine, chiar mai mult decât tine şi decât mine. El a avut trei băieţi şi o fată.

— Surioarele sunt ca Genaro, puţin deplasate. Şi mai tot timpul atât de nebune că nu au măsură.

— Dar eu, La Gorda? Trebuie şi eu să mă duc după ele?

— Nu. Numai ele puteau profita aspirându-ţi luminozitatea. Tu nu poţi profita în niciun mod din moartea vreuneia. Nagualul ţi-a lăsat o putere specială, un anumit echilibru, pe care nu-l are niciuna dintre noi.

— Nu pot învăţa şi ele să aibă acest echilibru?

— Bineînţeles că pot. Dar asta nu are nimic de-a face cu sarcina pe care trebuie s-o îndeplinească surioarele. Sarcina lor era să-ţi fure puterea. Pentru asta au devenit ele atât de unite, încât acum sunt ca o singură fiinţă. S-au antrenat să te absoarbă ca pe un pahar cu apă. Nagualul le-a învăţat să fie nişte prefăcute de clasă înaltă, în special Josephina. Ea a dat un spectacol de nepreţuit. Comparată cu arta lor, încercarea lui Soledad a fost un joc de copil. Ea este o femeie simplă. Surioarele sunt adevărate vrăjitoare. Două dintre ele ţi-au câştigat încrederea, în timp ce a treia te-a şocat şi te-a lăsat fără apărare. Ele şi-au jucat cărţile la perfecţie. Tu ai căzut în plasă şi aproape ai sucombat. Singura ta scăpare a fost faptul că ai lezat şi apoi ai

vindecat luminozitatea Rosei cu o noapte înainte, şi asta a făcut-o să fie săritoare. Dacă n-ar fi fost nervozitatea ei şi faptul că te-a muşcat atât de tare, erau şanse ca să nu te mai fi aflat aici. Am văzut totul de la uşă. Am intrat exact în momentul în care erai gata să le anihilezi.

— Dar ce puteam face ca să le anihilez?

— De unde să ştiu? Nu sunt în pielea ta.

— Vreau să spun, ce făceam când m-ai văzut?

— Ţi-am văzut dublura ieşind din tine.

— Cum arăta?

— Arăta ca tine, cum altfel? Dar era mai mare şi foarte ameninţătoare. Dublura ta le-ar fi ucis. Aşa că am intrat şi m-am băgat între voi. Mi-a luat cea mai mare parte a puterii mele ca să te calmez. Surorile nu-ţi erau de niciun ajutor. Ele se pierduseră. Iar tu erai furios şi violent. Ţi-ai schimbat culorile chiar în faţa noastră, de două ori. Una dintre culori era atât de violentă, încât mi-a fost teamă că o să mă ucizi şi pe mine.

— Ce culoare era, La Gorda?

— Albă, care alta? Dublura este albă, alb-gălbuie, ca soarele.

M-am holbat la ea. Zâmbetul era foarte nou pentru mine.

— Da, a continuat, suntem bucăţi de soare. De aceea suntem fiinţe luminoase. Dar ochii noştri nu pot vedea luminozitatea aceea, pentru că este foarte slabă. Doar ochii unui vrăjitor o pot „vedea”, iar asta se petrece după o luptă de o viaţă.

Revelaţia ei mă luase prin surprindere. Am încercat să-mi reorganizez gândurile, pentru a putea pune cea mai potrivită întrebare.

— Ţi-a vorbit Nagualul ceva despre soare? am întrebat-o.

— Da. Suntem toţi ca soarele, dar foarte, foarte slab. Lumina noastră este prea slabă, dar este oricum lumină.

— Dar poate că ţi-a spus că soarele este Nagualul? am insistat disperat.

La Gorda n-a răspuns. A scos o serie de sunete involuntare din buze. Aparent se gândea cum să-mi răspundă la întrebare. Am aşteptat, gata să scriu. După o pauză lungă, ea s-a strecurat afară.

— O să-ţi arăt lumina mea slabă, a spus sec.

S-a dus spre centrul canalului îngust din faţa peşterii şi s-a lăsat pe vine. De unde eram nu puteam vedea ce face, aşa că a trebuit să ies şi eu din peşteră. Am stat în picioare, la vreo trei metri de ea. Şi-a pus mâinile sub fustă, în timp ce stătea ghemuită. Brusc, s-a ridicat. Avea mâinile strânse pumn; le-a ridicat deasupra capului şi a trosnit din degete. Am auzit un sunet rapid, plesnit, şi am văzut zburând scântei din degetele ei. Apoi şi-a strâns palmele şi a trosnit iar din degete, şi din ele a zburat un alt evantai mai larg de scântei. S-a mai ghemuit o dată şi s-a căutat sub fustă. Părea că trage ceva din pubis. A repetat mişcarea cu trosnitul degetelor în timp ce-şi ridica mâinile deasupra capului şi am văzut un evantai de fibre luminoase şi lungi

zburând din degetele ei. A trebuit să-mi las capul pe spate, pentru a le urmări pe fondul întunecat al cerului. Ele păreau să fie nişte filamente lungi şi fine de lumină roşiatică. După o vreme, au slăbit şi au dispărut.

Ea s-a ghemuit încă o dată, şi când şi-a deschis degetele, din ele a emanat un evantai de lumini uluitoare. Cerul era plin cu raze groase de lumină. Era o imagine colosală. Am fost furat de ea; ochii mei s-au fixat. Nu-i dădeam atenţie La Gordei. Priveam la lumini. Am auzit brusc un strigăt care m-a forţat să mă uit la ea, exact la timp ca s-o văd prinzând una dintre liniile pe care le crea şi ridicându-se până în vârful canionului. A atârnat acolo o clipă, ca o umbră imensă, întunecată pe fondul cerului, şi apoi a coborât la baza şanţului în smucituri, sau salturi mici, ca şi cum ar fi coborât o scară pe burtă.

Am văzut-o brusc, stând în picioare deasupra mea. Nu-mi dădusem seama că şi eu căzusem în fund. M-am ridicat. Ea era udă de transpiraţie şi sufla din greu, încercând să-şi uşureze respiraţia. N-a putut vorbi multă vreme. A început să alerge pe loc. N-am îndrăznit s-o ating. În final, se pare că s-a calmat îndeajuns, ca să se strecoare în peşteră. S-a odihnit câteva minute.

Acţiunile ei fuseseră atât de rapide, încât nu prea avusesem timp să evaluez ceea ce se întâmplase. În momentul acţiunii ei simţisem în zona aflată exact sub buric o durere insuportabilă, gâdilătoare. Nu mă antrenasem fizic şi, totuşi, gâfâiam şi eu.

— Cred că este timpul să mergem la întâlnirea noastră, a spus ea, cu sufletul la gură. Zborul meu ne-a deschis pe amândoi. Mi-ai simţit zborul în buric; asta înseamnă că eşti deschis şi pregătit să întâlneşti cele patru forţe.

— Despre ce forţe vorbeşti?

— Aliaţii lui Genaro şi ai Nagualului. I-ai văzut. Sunt înspăimântători. Acum sunt eliberaţi din tigva lor. Ai auzit unul dintre ei în jurul casei lui Soledad cu o noapte înainte. Ei te aşteaptă.

În clipa în care se instalează întunericul zilei, ei sunt neînfrânaţi. Unul dintre ei a venit după tine la casa lui Soledad chiar ziua. Aliaţii aceia sunt acum ai tăi şi ai mei. Vom lua fiecare câte doi. Nu ştiu pe care. Şi nu ştiu nici cum. Tot ce mi-a spus Nagualul a fost că noi doi trebuie să-i luăm singuri.

— Stai! Stai! am ţipat.

Nu m-a lăsat să vorbesc. Mi-a pus uşor mâna pe gură. Am simţit un val de spaimă în stomac. Fusesem confruntat în trecut cu nişte fenomene inexplicabile, pe care don Juan şi don Genaro le denumeau aliaţii lor. Erau patru şi erau entităţi la fel de reale ca orice în lume. Prezenţa lor era atât de groaznică, încât crea în mine o stare de frică inegalabilă de câte ori îi percepeam. Primul pe care l-am întâlnit a fost al lui don Juan; era o formă rectangulară, întunecată, de vreo doi metri şi jumătate înălţime şi un metru şi jumătate lăţime. Se mişca cu greutatea zdrobitoare a unui bolovan gigantic şi respira atât de greoi,

încât îmi amintea de sunetul foalelor. Îl întâlnisem întotdeauna noaptea, în întuneric. Mi-l închipuisem ca pe o uşă care mergea pivotând de pe un colţ pe altul.

Al doilea aliat peste care dădusem era al lui don Genaro. Era un bărbat strălucitor, cu faţa prelungă, ras în cap şi extraordinar de înalt, cu buze groase şi enorme şi ochi ofiliţi. Purta întotdeauna pantaloni mai scurţi decât picioarele lui lungi şi slabe.

Văzusem aceşti doi aliaţi de foarte multe ori când eram în compania lui don Juan şi don Genaro. Vederea lor îmi provoca în mod invariabil o separare ireconciliabilă între raţiune şi percepţie. Pe de o parte, nu aveam nicio bază oarecum raţională ca să cred că tot ce mi se întâmpla avea loc cu adevărat, iar pe de altă parte nu aveam nicio posibilitate de a-mi îndepărta realitatea percepţiei.

Deoarece apăruseră întotdeauna în prezenţa lui don Juan şi don Genaro, credeam că erau nişte produse ale puternicei influenţe pe care cei doi bărbaţi o avuseseră asupra personalităţii mele lesne de sugestionat. După mine, explicaţia era ori asta, ori faptul că don Juan deţinea nişte forţe pe care le denumeau aliaţii lor şi care erau capabile să mi se materializeze drept acele entităţi înspăimântătoare.

O trăsătură a aliaţilor era că ei nu mă lăsau niciodată să-i cercetez cu atenţie. Am încercat de nenumărate ori să-mi focalizez atenţia întreagă asupra lor, dar de fiecare dată mă cuprindea ameţeala şi disocierea.

Ceilalţi doi aliaţi erau mult mai insesizabili. Îi văzusem doar o dată, erau un jaguar negru gigantic, cu ochi galbeni strălucitori, şi un coiot enorm, nesăţios. Cele două fiare erau extrem de agresive şi de copleşitoare. Jaguarul era al lui don Genaro, şi coiotul al lui don Juan.

La Gorda s-a strecurat afară din peşteră. Am urmat-o. Ea conducea. Am ieşit din canion şi am ajuns într-o câmpie lungă şi pietroasă. S-a oprit şi m-a lăsat în faţă. I-am spus că, dacă avea de gând să mă lase să conduc, voi încerca să ajung la maşină. A dat afirmativ din cap şi s-a agăţat de mine. Îi simţeam pielea umedă. Părea că se găseşte într-o stare de mare agitaţie. Era probabil un kilometru şi jumătate până la maşină şi, ca să ajungem la ea, trebuia să traversăm câmpia cu pietre. Don Juan îmi arătase o potecă ascunsă printre nişte bolovani imenşi, aproape de versantul muntelui care flanca spre est câmpia. M-am îndreptat spre potecă. Un îndemn necunoscut mă ghida; altfel aş fi luat-o pe acelaşi drum pe care venisem.

La Gorda părea să anticipeze ceva copleşitor. S-a prins de mine. Ochii ei erau neliniştiţi.

— Mergem pe drumul bun? am întrebat.

N-a răspuns. Şi-a scos şalul şi l-a răsucit până când arăta ca o frânghie lungă şi groasă. Mi-a încercuit talia cu el, l-a răsucit şi s-a înfăşurat şi ea cu el. A făcut un nod şi astfel ne-a legat cu o bandă care arăta ca cifra opt.

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o.

A dat din cap. Îi clănţăneau dinţii, dar nu putea scoate niciun cuvânt. Frica ei părea să fie extremă. M-a împins să merg mai departe. Nu mă puteam opri din mirarea că mie nu-mi era deloc frică.

Când am ajuns pe poteca înaltă, oboseala a început să-şi pună amprenta şi asupra mea. Şuieram şi trebuia să respir pe gură. Vedeam forma enormă a imenşilor bolovani. Nu era lună, dar cerul era atât de senin, încât era destulă lumină ca să se vadă umbrele. La Gorda şuiera şi ea.

Am încercat să mă opresc ca să-mi revină respiraţia, dar ea m-a împins uşor, în timp ce dădea a negaţie din cap. Am vrut să fac o glumă ca să alung tensiunea, când am auzit un zgomot ciudat de bătaie. Capul meu s-a mişcat involuntar spre dreapta, ca să permită urechii stângi să baleieze zona. M-am oprit o clipă din respirat şi apoi am auzit în mod clar pe altcineva în afara mea şi a La Gordei, respirând din greu. Am verificat iar, ca să fiu sigur, înainte să-i spun şi ei. Nu era niciun dubiu că forma aceea masivă se găsea între bolovani. Mi-am pus gura la urechea La Gordei în timp ce continuam să mergem şi i-am făcut semn să-şi ţină respiraţia. Se putea spune că forma aceea masivă era foarte aproape. Părea că alunecă acum cât de uşor putea. Gâfâia încet.

La Gorda era înfiorată. S-a lăsat pe vine şi m-a tras şi pe mine de şalul legat în jurul mijlocului. Şi-a pus pentru o clipă mâinile sub fustă şi apoi s-a ridicat; avea palmele strânse, şi când a trosnit din degete, din ele a zburat un val de scântei.

— Pişă-te în palme, mi-a şoptit printre dinţi.

— Cee? am spus, incapabil să înţeleg ce voia să fac.

Mi-a şoptit ordinul de trei-patru ori cu o urgenţă crescândă. Probabil că şi-a dat seama că nu ştiam ce voia să fac, pentru că s-a lăsat iar pe vine şi mi-a arătat cum urina în palme. M-am holbat la ea uluit, în timp ce ea îşi transforma urina în scântei roşii.

Mintea mea a cedat. Nu ştiam ce era mai captivant, viziunea unei La Gorda care făcea scântei cu urina ei sau entitatea gâfâitoare care se apropia. N-am putut decide pe care din cei doi stimuli să-mi focalizez atenţia; amândoi erau fascinanţi.

— Repede! Fă în palmă! a mârâit La Gorda printre dinţi.

Am auzit-o, dar atenţia mea era deplasată. La Gorda a adăugat cu o voce imploratoare că scânteile mele vor face creatura care se apropia, orice ar fi fost ea, să se retragă. Ea a început să scâncească, iar eu am început să mă simt disperat. Puteam nu numai auzi, dar şi sesiza cu tot corpul entitatea care se apropia. Am încercat să urinez în palme; efortul meu era inutil. Eram prea nervos şi conştient. Am devenit posedat de agitaţia La Gordei şi m-am luptat cu disperare să urinez. În final am reuşit. Am trosnit de trei-patru ori din degete, dar n-a zburat nimic din ele.

— Fă-o iar, a spus La Gorda. Îţi trebuie o vreme ca să faci scântei.

I-am spus că folosisem toată urina pe care o aveam. În ochii ei era cea mai intensă privire de disperare.

În clipa aceea, am văzut forma masivă şi rectangulară mişcându-se spre noi. Nu părea ameninţătoare pentru mine, deşi La Gorda era gata să leşine de frică.

Brusc şi-a dezlegat şalul, a sărit pe o piatră mică din spatele meu şi m-a îmbrăţişat din spate, punându-şi bărbia pe capul meu. S-a căţărat efectiv pe umerii mei. În clipa în care a adoptat această poziţie, forma a încetat să se mişte. A continuat să gâfâie, la vreo şase metri de noi.

Am simţit o tensiune gigantică, care părea să se centralizeze în partea mediană a corpului. După o vreme, ne-am dat seama categoric că, dacă am fi rămas în poziţia aceea, ni s-ar fi scurs din trupuri toată energia şi am fi căzut pradă lucrului care ne urmărea.

I-am spus că va trebui să fugim ca să ne salvăm viaţa. Ea a dat din cap că nu. Părea să-şi fi recâştigat forţa şi încrederea. Apoi a spus că trebuia să ne îngropăm capetele între braţe şi să stăm jos cu coapsele lipite de stomac. Mi-am reamintit că don Juan mă pusese să fac acelaşi lucru cu ani înainte, într-o noapte, când fusesem prins pe un câmp pustiu în Mexicul de Nord de ceva la fel de necunoscut şi, totuşi, atât de real pentru simţurile mele. La vremea aceea don Juan spusese că fuga este inutilă şi că singurul lucru pe care îl poţi face este să rămâi pe loc, în poziţia despre care tocmai îmi vorbise La Gorda.

Eram gata să mă ghemuiesc, când am avut cel mai neaşteptat sentiment, şi anume că făcusem o greşeală de neiertat că părăsisem peştera. Trebuia să ne întoarcem la ea cu orice preţ.

Mi-am trecut şalul La Gordei peste umeri şi pe sub braţe. I-am spus să ţină de capetele lui deasupra capului meu, să se caţere pe umerii mei şi să stea în picioare pe ei şi să se asigure trăgând de capetele şalului ca de nişte hăţuri. Cu ani înainte, don Juan îmi spusese că dacă întâlneşti evenimente ciudate, aşa ca forma ciudată din faţa noastră, trebuie să acţionezi cu totul neaşteptat. El a spus că a dat odată peste o căprioară care „a vorbit” cu el, şi el a stat în cap pe toată durata evenimentului, ca măsură pentru garantarea siguranţei sale şi alungarea tensiunii unei astfel de întâlniri.

Ideea mea era să încercăm să ocolim forma rectangulară şi să ne întoarcem la peşteră, cu La Gorda stând în picioare pe umerii mei.

Ea mi-a şoptit că nici nu putea fi vorba de peşteră. Nagualul îi spusese să nu rămânem acolo. Am argumentat, în timp ce-i fixam şalul, că prin corpul meu ştiu cu certitudine că în peşteră va fi perfect. Ea a răspuns că era adevărat şi că ar merge, doar că nu aveam niciun control asupra acelor forţe. Aveam nevoie de un recipient special, un fel de tigvă, ca acelea pe care le văzusem atârnate de centurile lui don Juan şi don Genaro.

Şi-a scos pantofii, s-a căţărat pe umerii mei şi a rămas acolo. O

ţineam de pulpe. În timp ce trăgea de capetele şalului, am simţit tensiunea benzii sub braţe. Am aşteptat până când şi-a găsit echilibrul. Să merg în întuneric şi să car o sarcină de cincizeci şi unu de kilograme pe umeri nu era un lucru uşor. Mergeam foarte încet. Am socotit douăzeci şi trei de paşi şi a trebuit s-o pun jos. Durerea din omoplaţi era insuportabilă. I-am spus că, deşi era foarte subţire, greutatea ei îmi zdrobea clavicula.

Totuşi, partea interesantă a fost că forma rectangulară nu se mai vedea. Strategia noastră funcţionase. La Gorda a sugerat să mă care ea pe umeri o bucată de drum. Am găsit ideea lugubră; greutatea mea era mai mare decât ar fi putut rezista osatura ei mică. Am decis să mergem o vreme şi să vedem ce se mai întâmplă.

În jurul nostru era o tăcere mormântală. Mergeam încet, sprijinindu-ne unul pe altul. N-am făcut mai mult de câţiva metri, când am început să aud iar zgomote ciudate de respiraţie, un sâsâit moale, prelungit, ca sâsâitul unei feline. M-am grăbit s-o ajut să se urce pe umerii mei şi am mai mers zece paşi.

Am ştiut că trebuie să continuăm cu tactica improvizării dacă voiam să scăpăm din locul acela. Încercam să-mi imaginez o altă succesiune de mişcări neaşteptate pe care să le folosim, în locul poziţiei cu La Gorda pe umerii mei, când şi-a scos rochia lungă. Dintr-o singură mişcare era goală. S-a apucat să caute ceva pe jos. Am auzit un trosnet şi s-a ridicat cu o ramură dintr-un tufiş mic. A manevrat şalul în jurul umerilor şi gâtului meu şi a făcut un fel de suport pentru agăţat în care se putea aşeza, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului meu, ca un copil călare pe porc. Apoi şi-a pus ramura în rochie şi a ţinut-o deasupra capului. A început să mişte ramura, dând rochiei o mişcare ciudată. Ea a adăugat la acest efect un fluierat, imitând strigătul unei bufniţe de noapte.

După vreo sută de metri, am auzit aceleaşi sunete din spate şi din părţile laterale. Ea a scos o altă onomatopee, un sunet pătrunzător, de păun. Câteva minute mai târziu, în jurul nostru auzeam aceleaşi sunete.

Cu ani înainte, fiind cu don Juan, fusesem martor la un fenomen similar, când la sunete de chemări de păsări se răspundea. Atunci crezusem că autorul scenei era don Juan, care se ascundea în apropiere în întuneric, sau cineva foarte apropiat de el, de exemplu don Genaro, care îl ajuta pe don Juan să creeze în mine o teamă de netrecut, atât de mare încât m-a făcut să alerg în bezna aceea, fără ca măcar să mă împiedic. Don Juan denumise această acţiune specifică de a alerga prin întuneric „mersul puterii".

Am întrebat-o pe La Gorda dacă ea cunoştea mersul puterii. Ea a răspuns afirmativ. I-am spus că trebuia să încercăm, deşi nu eram sigur că eu puteam s-o fac. Ea a răspuns că nu era nici timpul, nici locul pentru asta şi a indicat cu degetul drept în faţa noastră. Inima mea, care bătea deja într-un ritm alert, era să-mi sară din piept. Chiar

în faţa noastră, la vreo trei metri, şi chiar pe mijlocul potecii era unul dintre aliaţii lui don Genaro, omul acela ciudat cu faţa prelungă şi capul pleşuv şi care strălucea. Am îngheţat pe loc. Am auzit ţipătul La Gordei ca şi cum ar fi venit de foarte departe. Ea mă lovea cu disperare cu pumnii în coaste. Acţiunea ei mi-a sustras atenţia. Ea mi-a întors capul spre stânga şi apoi spre dreapta. În stânga mea, aproape atingându-mi piciorul, era masa neagră a unei feline gigantice cu ochi galbeni fosforescenţi. În dreapta am văzut un coiot enorm, fosforescent. În spatele nostru, aproape atingând spatele La Gordei, se găsea forma întunecată şi rectangulară.

Bărbatul ne-a întors spatele şi a început să se mişte pe potecă. Am început şi eu să merg. La Gorda continua să scâncească şi să ţipe. Forma rectangulara aproape o prindea de spate. O auzeam mişcându-se cu duduituri zdrobitoare. Sunetul reverbera pe dealurile din jurul nostru. Îi simţeam respiraţia rece pe gât. Ştiam că La Gorda era gata să înnebunească. Nici eu nu stăteam mai bine. Felina şi coiotul aproape că se frecau de picioarele mele. Le auzeam sâsâitul şi mârâitul crescând în intensitate. La un moment dat, am dat curs unui îndemn inconştient de a emite un anumit sunet învăţat de la don Juan. Aliaţii mi-au răspuns. Am continuat să scot sunetul acela cu înfrigurare şi aliaţii mi-au răspuns în continuare. Tensiunea s-a diminuat treptat şi, înainte să ajungem la drum, constituiam un detaliu al unei scene foarte extravagante. La Gorda mă călărea cu poalele ridicate şi fericită, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, săltându-se în ritmul în care produceam eu sunetul, în timp ce patru creaturi din altă lume îmi răspundeau mişcându-se la pas, flancându-ne din toate părţile.

În această formaţiune am ajuns la drum. Dar nu voiam să plec. Parcă ar fi lipsit ceva. Am stat nemişcat, cu La Gorda pe umeri, şi am emis un sunet special învăţat de la don Juan. El spusese că era chemarea moliei. Pentru a-l produce, trebuia să-ţi foloseşti marginea interioară a palmei stângi şi buzele.

Părea că imediat totul s-ar fi liniştit. Cele patru entităţi mi-au răspuns şi, datorită acestui fapt, am ştiut care erau ale mele şi care ale La Gordei.

Apoi ne-am dus la maşină şi i-am dat drumul La Gordei pe scaunul şoferului, după care am împins-o pe celălalt loc. Am condus într-o tăcere totală. Ceva mă atinsese undeva şi gândurile mele se opriseră.

La Gorda a sugerat să mergem la casa lui don Genaro şi nu la ea. A spus că acolo trăiau Benigno, Nestor şi Pablito, dar că nu erau în oraş. Sugestia ei mi-a plăcut.

Ajunşi acolo, La Gorda a aprins o lampă. Locul arăta exact ca ultima dată când îl vizitasem pe don Genaro. Ne-am aşezat pe podea. Am tras o banchetă şi mi-am pus pe ea notesul. Nu eram obosit şi voiam să scriu, dar nu puteam s-o fac. Pur şi simplu nu puteam să

scriu.

— Ce ţi-a spus Nagualul despre aliaţi? am întrebat-o.

Întrebarea mea păru să o fi prins nepregătită. Nu ştia ce să răspundă.

— Nu mă pot gândi, a spus ea în final.

Ca şi cum n-ar mai fi trecut prin aşa ceva până atunci. Se plimba înainte şi înapoi în faţa mea. Pe vârful nasului şi pe buza ei superioara se formaseră mici picături de transpiraţie.

M-a prins brusc de mână şi m-a tras, practic, afară din casă. M-a condus la o crăpătură apropiată, şi acolo i s-a făcut rău.

Îmi era greaţă şi mie. Ea a spus că atracţia aliaţilor fusese prea mare şi că trebuia să mă forţez să vomit. Am fixat-o cu privirea, aşteptând alte explicaţii. Ea mi-a luat capul în braţe şi mi-a băgat degetul pe gât, cu siguranţa unei surori medicale care are de-a face cu un copil, şi m-a făcut efectiv să vomit. A explicat că fiinţele umane au o strălucire foarte delicată în jurul stomacului şi că strălucirea aceea este întotdeauna atrasă de tot ce-i în jurul nostru. Atunci când atracţia este prea tare, ca în cazul contactului cu aliaţii, sau chiar în cazul unui contact cu oameni puternici, strălucirea devine agitată, îşi schimbă culoarea sau chiar se reduce mult. În astfel de clipe, singurul lucru pe care poţi să-l faci este să verşi.

M-am simţit mai bine, dar nu chiar în starea mea obişnuită. Aveam un sentiment de oboseală, de greutate în jurul ochilor. Ne-am întors la casă. Când am ajuns în uşă, La Gorda a început să adulmece aerul ca un câine şi a spus că ştia care erau aliaţii mei. Afirmaţia ei, care în mod normal n-ar fi avut nici o altă semnificaţie decât cea la care se referea ori cea pe care o interpretasem eu, a avut o capacitate specială de accelerare. Mi-a generat o explozie de gânduri. Dintr-odată, frământările mele intelectuale obişnuite au revenit. M-am simţit sărind în aer, ca şi cum gândurile ar fi avut o energie proprie.

Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că aliaţii erau entităţi efective, aşa cum bănuisem fără să îndrăznesc să admit, nici chiar faţă de mine. Îi văzusem, îi simţisem şi comunicasem cu ei. Mă simţeam plin de euforie. Am îmbrăţişat-o pe La Gorda şi am început să-i explic în ce consta enigma dilemei mele intelectuale. Văzusem aliaţii fără ajutorul lui don Juan şi lui don Genaro şi în acţiunea aceasta consta uriaşa diferenţă. I-am povestit La Gordei că, odată, când i-am spus lui don Juan că văzusem unul din aliaţi, el a râs, apoi m-a îndemnat să nu mă iau prea în serios şi să uit ceea ce văzusem.

N-am vrut să cred niciodată că am halucinaţii, dar nici nu voiam să admit că existau aliaţi. Bagajul meu raţional era neiertător. Nu puteam acoperi golul. Totuşi, de data asta, totul era diferit, şi gândul că pe acest pământ există efectiv fiinţe care provin dintr-o altă lume, fără a fi străine de pământ, era mai mult decât puteam suporta. I-am spus La Gordei, jumătate în glumă, jumătate serios, că aş fi dat orice să fiu nebun. Asta ar fi absolvit o parte din mine de responsabilitatea

zdrobitoare de a trebui să-mi reajustez modul de înţelegere a lumii. Ironia situaţiei consta în faptul că eram mai dornic acum ca oricând să-mi reevaluez concepţia asupra lumii, la nivel intelectual, vreau să spun. Dar asta nu era de ajuns. Nu fusese niciodată de ajuns. Acest lucru a constituit întotdeauna pentru mine obstacolul insurmontabil, viciul meu capital. Fusesem de acord să-mi irosesc timpul cu lumea lui don Juan într-un fel semiconvins; de aceea, ajunsesem un cvasi-vrâjitor. Toate eforturile mele s-au rezumat la ardoarea stupidă de a-mi îngrădi intelectul, ca şi cum aş fi fost la o academie, unde poţi face acest lucru între orele opt-şaptesprezece, moment în care, obosit, fireşte, te duci acasă. Don Juan obişnuia să spună, în glumă, că după aranjarea lumii în cea mai minunată şi mai luminată manieră, savantul se duce acasă la cinci după-amiaza pentru a uita acest aranjament minunat.

În timp ce La Gorda ne pregătea ceva de mâncare, am lucrat cu fervoare la notiţe. După ce am mâncat, m-am simţit mult mai relaxat. La Gorda era şi ea în cea mai bună formă. A făcut puţin pe bufonul, aşa cum obişnuia don Genaro, imitând gesturile pe care le fac în timp ce scriu.

— Ce ştii despre aliaţi, La Gorda? am întrebat-o.

— Doar ce mi-a spus Nagualul, a răspuns. El spunea că aliaţii sunt forţe pe care un vrăjitor învaţă să le controleze. El avea în tigva lui doi, şi Genaro avea şi el doi.

— Cum îi păstrau în tigve?

— Nimeni nu ştie. Tot ce ştia Nagualul era că, înainte de a putea pune şaua pe aliaţi, trebuie găsită o tigvă micuţă, perfectă, cu gât cu tot.

— Unde poţi găsi aşa o tigvă?

— Oriunde. Nagualul mi-a lăsat vorbă, în caz că scăpăm vii în urma atacului aliaţilor, că trebuie să începem să căutăm tigva perfecta, care trebuie să fie de mărimea degetului mare de la mâna stângă. Asta era mărimea tigvei lui.

— I-ai văzut-o?

— Nu. Niciodată. Nagualul a spus că o tigvă de acest fel nu face parte din lumea oamenilor. Este ca o punguţă pe care o poţi distinge atârnând de centura lor. Dar dacă priveşti deliberat la ea, nu poţi vedea nimic. Odată ce a fost găsită, tigva trebuie îngrijită foarte bine. De obicei, vrăjitorii găsesc astfel de tigve pe viţele din pădure. Ei le culeg, le usucă şi le scobesc. Apoi le lustruiesc şi le şlefuiesc. După ce vrăjitorul are tigva lui, el trebuie s-o ofere aliaţilor şi să îi îndemne să trăiască acolo. Dacă aliaţii sunt de acord, tigva dispare din lumea oamenilor şi aliaţii devin un ajutor al vrăjitorului. Nagualul şi Genaro puteau să-şi convingă aliaţii să facă tot ce trebuia făcut. Lucruri pe care ei singuri nu le puteau face. Ca, de exemplu, să trimită vântul să mă urmărească sau să trimită puiul acela să alerge în bluza Lidiei.

Dinspre uşă auzeam un sâsâit prelung, ciudat. Era exact sunetul

pe care îl auzisem la casa donei Soledad cu două zile înainte. De data asta ştiam că era jaguarul. Sunetul nu m-a speriat. De fapt, aş fi ieşit să-l văd, dacă nu m-ar fi oprit La Gorda.

— Eşti încă incomplet, a spus ea. Aliaţii te-ar face arşice dacă ai ieşi singur afară. În special cel îndrăzneţ, care dă acum târcoale casei.

— Corpul meu se simte în siguranţa, am protestat.

Ea m-a bătut pe spate şi m-a ţinut jos pe bancă, unde scriam.

— Încă nu eşti un vrăjitor complet, a spus. Ai o pată imensă pe mijlocul corpului, şi forţa acelor aliaţi ar smulge-o din loc. Ei nu sunt o glumă.

— Ce trebuie să faci când vin aliaţii la tine în felul ăsta?

— Nu mă preocupă treaba asta. Nagualul m-a învăţat să fiu echilibrată şi să nu caut nimic cu ardoare. De exemplu, astă-seară am ştiut care aliat va merge cu tine, dacă vei găsi vreodată o tigvă şi o vei prelucra. Tu poţi râvni să-i obţii. Eu nu. S-ar putea ca eu să nu îi obţin vreodată. Ei sunt durerea din gât.

— De ce?

— Pentru că ei sunt nişte forţe şi astfel te pot vlăgui de toată puterea. Nagualul a spus că eşti mai bine plasat doar prin scop şi libertate. Într-o zi o să fii complet, şi atunci va trebui să alegem dacă să-i păstrăm sau nu.

I-am spus că mie personal îmi plăcea jaguarul, deşi avea ceva copleşitor în el.

Ea m-a fixat cu privirea. În ochii ei se citea o privire ce oglindea surpriză şi dezorientare.

— Îmi place cu adevărat acesta, am spus.

— Spune-mi ce ai văzut, m-a îndemnat ea.

În acel moment, mi-am dat seama că presupusesem în mod automat că şi ea văzuse acelaşi lucru ca mine. I-am descris foarte detaliat pe cei patru aliaţi aşa cum îi văzusem. Ea m-a ascultat mai mult decât atentă; părea să fie fermecata de descrierea mea.

— Aliaţii nu au formă, a spus ea când am terminat. Ei sunt ca o prezenţă, ca un vânt, ca o strălucire. Primul pe care l-am văzut astă-seară era o negreală care voia să-mi între în corp. De aceea am ţipat. Îl simţeam atingându-mi picioarele. Ceilalţi erau doar culori. Totuşi, strălucirea lor era atât de puternică, încât făcea ca poteca să arate ca ziua.

Afirmaţiile ei m-au uluit. Acceptasem în final, după ani de luptă şi pe baza întâlnirii cu ei în noaptea aceea, că aliaţii au o formă consensuală, ca o substanţă ce poate fi percepută la fel de simţurile oricui.

I-am spus La Gordei în glumă că scrisesem deja în notiţele mele că erau creaturi care aveau formă.

— Ce o să fac acum? am întrebat retoric.

— Este foarte simplu, a spus. Scrie că nu au formă.

M-am gândit că avea absolută dreptate.

— De ce îi văd ca pe nişte monştri?

— Ăsta nu-i un mister. Nu ţi-ai pierdut încă forma umană. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. Îi vedeam pe aliaţi sub formă de bărbaţi; toţi erau indieni cu feţe oribile şi priviri rele. Mă aşteptau în locuri pustii. Credeam că mă urmăresc ca pe o femeie. Nagualul râdea grozav de temerile mele. Dar eu eram totuşi pe jumătate moartă de frică. Unul dintre ei obişnuia să vină şi să se aşeze pe patul meu şi să-l mişte până când mă trezeam. Frica pe care mi-o provoca acel aliat era ceva ce n-aş vrea să se repete, nici chiar acum când sunt schimbată. În noaptea asta cred că mi-a fost frică de aliaţi aşa ca înainte.

— Vrei să spui că nu i-ai mai perceput sub forma unor fiinţe umane?

— Nu. Nu i-am mai văzut ca nişte oameni. Nagualul ţi-a spus că un aliat este fără formă. Avea dreptate. Un aliat este doar o prezenţă, un ajutor, care nu este nimic, şi totuşi este la fel de real ca tine şi ca mine.

— Surioarele au văzut aliaţii?

— Toate i-au văzut cel puţin o dată.

— Aliaţii sunt şi pentru ele doar o forţă?

— Nu. Ele sunt ca tine; încă nu şi-au pierdut forma umană. Niciuna dintre ele. Pentru toţi, surioarele, Genarele şi Soledad, aliaţii sunt lucruri groaznice; cu ei aliaţii sunt creaturi ale nopţii, răuvoitoare şi mortale. O simplă menţionare a aliaţilor îi face pe Pablito, Lidia şi Josephina să înnebunească. Rosa şi Nestor nu sunt atât de speriaţi, dar nici nu vor să aibă de-a face cu ei. Benigno are propriile proiecte, aşa că nu are interese legate de aliaţi. Ei nu-l deranjează, şi nici pe mine. Dar ceilalţi sunt prăzi uşoare pentru aliaţi, în special acum, când au scăpat din tigvele lui Genaro şi ale Nagualului. Ei vin tot timpul să te caute.

Nagualul mi-a spus că, atât timp cât te agăţi de forma umană, nu poţi reflecta decât acea formă şi, deoarece aliaţii se alimentează direct din forţa vieţii noastre aflate în mijlocul stomacului, de obicei ne fac să ne simţim râu, şi noi îi putem vedea ca pe nişte creaturi urâte şi greoaie.

— Se poate face ceva pentru a ne proteja, sau pentru a schimba forma acestor creaturi?

— Ceea ce aveţi cu toţii de făcut este să vă pierdeţi forma umană

— Ce vrei să spui?

Părea că întrebarea nu avea niciun sens pentru ea. M-a privit expresiv, ca şi cum ar fi aşteptat să-i clarific ceea ce tocmai îi spusesem. A închis ochii o clipă.

— Nu ştii nimic despre matriţa umană şi forma umană, nu-i aşa? a întrebat.

Am privit-o.

— Tocmai am „văzut” că nu ştii nimic despre ele, a spus şi a

zâmbit.

— Ai absolută dreptate, am recunoscut.

— Nagualul mi-a spus că forma umană este o forţă, a explicat La Gorda. Şi matriţa umană este... ei bine... o matriţă. El a spus că totul are o matriţă anume. Plantele au matriţe, animalele au matriţe, viermii au matriţe. Eşti sigur că Nagualul nu ţi-a arătat niciodată matriţa umană?

I-am spus că el atinsese subiectul, dar foarte pe scurt, la un moment dat când a încercat să-mi explice câte ceva despre un vis pe care îl avusesem. În visul respectiv văzusem un bărbat care părea că se ascunde în întuneric, într-un canal îngust. Faptul că l-am aflat acolo m-a speriat. L-am privit o clipă, şi apoi omul a făcut un pas în faţă şi s-a făcut vizibil. Era gol, şi corpul lui strălucea. Părea să fie delicat, aproape fragil. Mi-au plăcut ochii lui. Erau prietenoşi şi profunzi. Mi s-au părut foarte buni. Dar apoi a făcut iar un pas înapoi, în umbra canalului, şi ochii lui au devenit ca două oglinzi, ca ochii unui animal feroce.

Don Juan a spus că întâlnisem matriţa umană în „vis”. El a explicat că vrăjitorii au la dispoziţie „visatul” lor care să-i conducă la matriţă şi că matriţa oamenilor este în mod cert o entitate, o entitate care poate fi văzută de unii dintre noi în anumite momente când suntem îmbibaţi cu putere şi de noi toţi în mod sigur în clipa morţii. El a descris matriţa ca fiind sursa, originea omului, deoarece, fără ca matriţa să asambleze forţa vitală, acea forţă nu s-ar putea aşeza singura sub forma umană.

El a interpretat visul meu ca pe o privire scurtă şi extraordinar de simplă asupra matriţei. A spus că visul meu reafirmase faptul că eram un om cu mintea simplă şi foarte pământean.

La Gorda a râs şi a spus că ea ar fi spus acelaşi lucru. Să vezi matriţa umană sub forma unui bărbat gol şi apoi ca pe un animal fusese într-adevăr o viziune foarte simplistă a matriţei.

— Poate că era doar un vis obişnuit, stupid, am spus, încercând să mă apăr.

— Nu, a replicat ea cu un zâmbet larg. Vezi, matriţa umană străluceşte şi se află întotdeauna în bălţi şi în canale înguste.

— De ce în bălţi şi canale? am întrebat.

— Se alimentează din apă. Fără apă nu există matriţă, a răspuns. Ştiu că Nagualul te-a luat deseori în bălţi, în speranţa că o să-ţi arate matriţa. Dar lipsa ta de plenitudine te-a împiedicat să vezi ceva. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. El obişnuia să mă pună să stau întinsă şi goală pe o piatră, exact în centrul unei foste bălţi, dar tot ce am făcut a fost să simt prezenţa a ceva care m-a speriat groaznic.

— De ce te opreşte lipsa de plenitudine să vezi matriţa?

— Nagualul a spus că tot ce este în lume este forţă, de atracţie sau de respingere. Pentru ca noi să putem fi atraşi sau respinşi, trebuie să fim ca o pânză, ca un zmeu în vânt. Dar dacă avem o gaură

în mijlocul luminozităţii noastre, forţa aceea va trece prin ea şi nu va acţiona niciodată asupra noastră.

Nagualul mi-a spus că Genaro te plăcea foarte mult şi a încercat să te facă conştient de gaura din mijlocul tău. El îşi trimitea în zbor sombreroul ca pe un zmeu pentru a te împunge; chiar te-a tras odată de gaura aceea până când te-a apucat diareea, dar tu nu ţi-ai dat seama ce făcea.

— De ce nu mi-au spus atât de clar ca tine?

— Au făcut-o, dar n-ai remarcat cuvintele lor.

Am găsit că afirmaţia aceasta era imposibil de crezut. A accepta că ei îmi vorbiseră despre asta şi că eu nu înţelesesem era de neconceput.

— Ai văzut vreodată matriţa, La Gorda? am întrebat-o.

— Bineînţeles, când am devenit iar completă. Am mers singură la acea baltă într-o zi şi era acolo. Era o fiinţă luminoasă, radiantă. Nu am putut-o privi. Mă orbea. Dar faptul că mă găseam în prezenţa ei era de ajuns. Mă simţeam fericită şi puternică. Şi nimic altceva nu conta, nimic. Doar faptul că eram acolo era tot ce voiam. Nagualul a spus că, uneori, dacă avem destulă putere personală, putem prinde o sclipire a matriţei, deşi nu suntem vrăjitori; când se întâmplă asta, putem spune că l-am văzut pe Dumnezeu. El a zis că, dacă îi spusesem Dumnezeu, nu greşim. Matriţa este Dumnezeu.

Am trecut prin momente îngrozitoare ca să-l înţeleg pe Nagual, pentru că eram o femeie religioasă. Nu aveam nimic altceva în lume decât religia mea. Aşa că, auzindu-l pe Nagual spunând acele lucruri pe care obişnuia să le spună, mă cuprindea un tremur. Dar apoi am devenit completă şi forţele lumii au început să mă atragă şi am ştiut că Nagualul avea dreptate. Matriţa este Dumnezeu. Ce crezi?

— În ziua în care o s-o văd, o să-ţi spun, La Gorda, am răspuns.

Ea a râs şi a spus că Nagualul obişnuia să râdă de mine, spunând că în ziua în care voi vedea matriţa, probabil că voi deveni un călugăr franciscan, pentru că în adâncul meu eram un suflet religios.

— Matriţa pe care ai văzut-o era bărbat sau femeie? am întrebat

— Nici una, nici alta. Era pur şi simplu o fiinţă umană luminoasă. Nagualul a spus că aş fi putut cere ceva pentru mine. Că un luptător nu poate lăsa să treacă şansa asta. Dar nu m-am putut gândi să cer ceva. A fost mai bine aşa. Am cea mai minunată amintire despre ea. Nagualul a spus că un luptător cu destulă putere poate „vedea” matriţa de foarte multe ori. Ce mare noroc trebuie să fie asta!

— Dar dacă matriţa umană este ceea ce ne asamblează, atunci ce este forma umană?

— Ceva nelămurit, o forţă nelămurită care ne face oamenii care suntem. Nagualul mi-a spus că forma umană nu are formă. La fel ca aliaţii pe care şi-i avea în tigva lui, este ceva, dar, în pofida faptului că nu are formă, ea ne posedă în timpul vieţii şi nu ne părăseşte până la moarte. N-am văzut niciodată forma umană, dar am simţit-o în corp.

Apoi mi-a descris o serie foarte complexă de senzaţii pe care le avusese într-o perioadă care durase câţiva ani de zile şi care a culminat cu o boală gravă manifestată printr-o stare care îmi amintea de descrierile pe care le citisem despre un puternic atac de cord. Ea a spus că forma umană, ca o forţă ce este, i-a părăsit corpul după o luptă internă care s-a manifestat ca o boală.

— Sună ca şi cum ai fi avut un atac de inimă, am spus.

— Poate că am avut, a răspuns ea, dar un lucru este sigur, în ziua în care l-am avut, mi-am pierdut forma umană. Am fost atât de slabă, încât zile întregi nici nu m-am putut mişca din pat. Din ziua aceea n-am mai avut energia de a fi vechiul meu eu. Din când în când, am încercat să-mi reiau vechile mele tabieturi, dar n-am mai avut forţa de a mă bucura de ele aşa cum făcusem înainte. În cele din urmă, am renunţat să mai încerc.

— Ce se înţelege prin pierderea formei umane?

— Un luptător trebuie să-şi abandoneze forma umană pentru a se schimba, pentru a se schimba cu adevărat. Altfel, vorbim doar despre schimbare, ca în cazul tău. Nagualul a spus că este inutil să te gândeşti sau să speri că poţi schimba obişnuinţele cuiva. Nu poţi schimba nimic atâta timp cât te agăţi de forma umană. Nagualul mi-a spus că un luptător ştie că nu se poate schimba, şi totuşi face din asta o problemă personală, de a încerca să se schimbe, deşi el ştie că nu va fi în stare să reuşească. Acesta este singurul avantaj pe care îl are un luptător în faţă unui om normal. Luptătorul nu este niciodată dezamăgit când nu reuşeşte să se schimbe.

— Dar eşti încă tu însăţi, La Gorda, nu-i aşa?

— Nu. Nu mai sunt. Singurul lucru care te face să crezi că eşti tot tu însuţi este forma umană. Odată ce te părăseşte, nu mai eşti nimic.

— Dar totuşi gândeşti, vorbeşti şi simţi aşa cum ai făcut-o întotdeauna, nu-i aşa?

— Deloc. Sunt nouă.

A râs şi m-a îmbrăţişat, ca şi cum ar fi consolat un copil.

— Doar eu şi Eligio ne-am pierdut forma umană, a continuat. A fost marele nostru noroc că am pierdut-o în timp ce Nagualul era printre noi. Voi o să aveţi o perioadă groaznică.

Asta este soarta voastră. Cel care o va pierde în continuare nu mă va avea decât pe mine de companie. Deja îmi pare rău pentru oricare o fi acela.

— Ce altceva ai mai simţit, La Gorda, când ţi-ai pierdut forma umană, în afară de faptul că nu mai aveai destulă energie?

— Nagualul mi-a spus că un luptător fără formă începe să vadă un ochi. Vedeam în faţa mea un ochi de fiecare dată când îmi închideam ochii. Ajunsesem atât de rău, încât nu mai reuşeam să mă odihnesc deloc; ochiul mă urmărea oriunde mergeam. Aproape am înnebunit. Bănuiesc că, până la urmă, m-am obişnuit cu el. Acum nici măcar nu îl mai remarc, pentru că a devenit o parte din mine.

Luptătorul fără formă foloseşte ochiul acela pentru a începe „visatul”. Dacă nu ai formă, nu trebuie să te mai culci pentru a putea „visa”. Ochiul din faţa ta te trage ori de câte ori ai nevoie să te duci.

— Unde este exact ochiul acela, La Gorda?

Şi-a închis ochii şi şi-a mişcat mâna dintr-o parte în alta în faţa ochilor ei, acoperind toată faţa.

— Uneori ochiul este foarte mic, alteori este enorm, a continuat

— Când este mic, „visatul” este precis. Dacă este mare, „visatul” tău va fi ca zborul peste munţi, fără a vedea prea mult. Încă n-am „visat” destul, dar Nagualul mi-a spus că ochiul este atuul meu. Într-o zi, când voi deveni cu adevărat fără formă, nu voi mai vedea deloc ochiul; el va deveni exact ca mine, nimic, şi totuşi va fi acolo, precum aliaţii. Nagualul a spus că totul trebuie cernut prin forma noastră umană. Când nu avem formă, atunci nimic nu are formă şi, totuşi totul este prezent. Nu puteam înţelege ce voia să spună cu asta, dar acum văd că avea absolută dreptate. Aliaţii sunt doar o prezenţă şi aşa va fi şi ochiul. Dar acum, ochiul acesta este totul pentru mine. De fapt, având ochiul acela, nu mi-ar mai trebui nimic altceva pentru a începe „visatul” meu, chiar dacă sunt trează. Încă nu am fost în stare să fac asta. Poate că sunt ca tine, puţin încăpăţânată şi leneşă.

— Cum ai făcut zborul pe care mi l-ai arătat astă-noapte?

— Nagualul m-a învăţat cum să-mi folosesc corpul ca să fac lumini, pentru că oricum suntem o lumină, aşa că fac scântei şi lumini, şi ele la rândul lor ademenesc liniile lumii. Odată ce „văd” una dintre ele, este uşor să mă agăţ de ea.

— Cum te agăţi?

— O înhaţ. A făcut un gest cu mâinile. Şi-a îndoit palmele şi le-a unit la încheieturi, formând un fel de cupă, cu degetele îndoite înainte. Trebuie să prinzi linia ca jaguarul şi să nu-ţi separi deloc încheieturile. Dacă o faci, o să cazi şi o să-ţi rupi gâtul. A făcut o pauză şi asta m-a forţat să mă uit la ea, aşteptând mai mult din revelaţiile ei. Nu mă crezi, nu-i aşa? a întrebat.

Fără să-mi dea timp să răspund, s-a ghemuit şi a început iar să producă scânteile ei. Eram calm şi atent şi am putut să-mi îndrept întreaga atenţie asupra acţiunilor ei. Când a pocnit din degete, fiecare fibră a muşchilor ei părea să se fi încordat dintr-odată. Tensiunea părea că era focalizată chiar în vârful degetelor ei şi era proiectată în afară ca nişte raze de lumină. Umezeala din vârful degetelor ei era efectiv un vehicul care transporta un fel de energie emanând din corpul ei.

— Cum faci asta, La Gorda? am întrebat, cu adevărat minunat de ea.

— Zău că nu ştiu, a spus. O fac pur şi simplu. Am făcut-o de foarte multe ori şi, totuşi nu ştiu cum o fac. Când prind una dintre razele acelea, simt că sunt trasă de ceva. Nu fac absolut nimic altceva decât să las liniile pe care le-am prins să mă tragă. Când vreau să mă întorc,

simt că linia nu vrea să-mi dea drumul şi devin frenetică. Nagualul a spus că asta este cea mai rea trăsătură a mea. Mă înspăimânt atât de tare, încât într-o bună zi o să-mi rănesc corpul. Dar cred că în curând o să fiu şi mai fără formă, şi atunci nu mă voi mai înspăimânta, aşa că, atâta timp cât rezist până în ziua aceea, mă simt perfect.

— Atunci spune-mi, La Gorda, cum laşi liniile să te tragă?

— Ne-am întors în acelaşi punct. Nu ştiu. Nagualul m-a avertizat despre tine. Vrei să ştii lucruri care nu pot fi cunoscute.

M-am luptat să o lămuresc că mă interesau procedurile. Renunţasem cu adevărat să mai caut explicaţii, pentru că explicaţiile primite nu-mi explicau nimic. Să-mi descrie paşii care trebuiau urmaţi era totuşi cu totul altceva.

— Cum ai învăţat să-ţi laşi corpul să se agaţe de liniile lumii?

— Am învăţat asta în „vis”, dar nu ştiu cum. Totul pentru o femeie luptător începe în „vis”. Nagualul mi-a spus, aşa cum ţi-a spus şi ţie, să-mi caut întâi mâinile în vise. Nu le-am putut găsi deloc. În visele mele nu aveam mâini. Am încercat ani de zile să le găsesc. În fiecare noapte obişnuiam să-mi dau comanda să-mi găsesc mâinile, dar degeaba. Nu am găsit niciodată nimic în visele mele. Nagualul era neiertător cu mine. El spunea că trebuia să le găsesc sau să dispar. Aşa că l-am minţit că mi-am aflat mâinile în vise. Nagualul n-a scos niciun cuvânt, dar Genaro şi-a aruncat pălăria la pământ şi a dansat pe ea. El m-a bătut pe cap şi a spus că eram într-adevăr un mare luptător. Cu cât mă lăuda mai mult, cu atât mă simţeam mai rău. Eram gata să-i spun Nagualului adevărul, când nebunul de Genaro şi-a întors spatele la mine şi a tras cea mai mare şi mai lungă băşină pe care am auzit-o vreodată. El m-a împins efectiv cu ea. Era ca un vânt fierbinte, nebun, dezgustător şi urât mirositor, exact ca mine. Nagualul s-a înecat de râs.

Am alergat în casă şi m-am ascuns acolo. Atunci eram foarte grasă. Mâncam foarte mult şi aveam foarte multe gaze. Aşa că am decis să nu mai mănânc o vreme. Lidia şi Josephina m-au ajutat. N-am mai mâncat nimic douăzeci şi trei de zile, şi apoi într-o noapte mi-am găsit mâinile în vis. Erau bătrâne, verzi şi urâte, dar erau ale mele. Aşa a fost la început. Restul a fost uşor.

— Şi ce a fost restul, La Gorda?

— Următorul lucru pe care a vrut Nagualul să-l fac a fost să găsesc în visele mele case sau clădiri şi să privesc la ele, încercând să nu las imaginea să se destrame. El a spus că arta visătorului este să reţină imaginea visului. Pentru că asta este oricum ceea ce facem toată viaţa noastră.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Arta noastră ca oameni obişnuiţi este să ştim cum să menţinem imaginea la care ne uităm. Nagualul spunea că facem asta, dar nu ştim cum. Doar o facem; corpurile noastre o fac. În „visat” trebuie să facem acelaşi lucru, doar că în „visat” trebuie să învăţăm s-o facem.

Trebuie să ne luptăm să nu ne uităm, ci doar să aruncăm câte o privire şi totuşi să menţinem imaginea.

Nagualul mi-a spus să găsesc în visele mele o legătură pentru buric. Mi-a trebuit mult timp, pentru că nu înţelegeam ce voia. El spunea că în „visat” noi suntem atenţi cu buricul; de aceea el trebuie protejat. Avem nevoie de puţină căldură sau de o senzaţie că este ceva presat pe buric, pentru a menţine imaginile din visele noastre.

Am găsit în visele mele o piatră micuţă care se potrivea cu buricul meu, şi Nagualul m-a pus s-o caut în fiecare zi în canioane şi gropi, până când am găsit-o. Am făcut o centură pentru ea şi încă o mai port zi şi noapte. Purtarea ei mi-a uşurat menţinerea imaginilor din visele mele.

Apoi Nagualul a început să-mi spună să mă duc în anumite locuri în „visatul” meu. Mergeam foarte bine cu îndeplinirea acestei sarcini, dar atunci mi-am pierdut forma umană şi am început să văd în faţa mea ochiul. Nagualul a spus că ochiul schimba totul şi mi-a dat ordine să încep să folosesc ochiul ca să mă trag. El a spus că nu aveam timp să ajung la dublura mea în „vis”, dar că ochiul era încă şi mai bun. Mă simţeam înşelată.

Acum nu-mi mai pasă. Am folosit ochiul în cel mai bun mod în care am putut. L-am lăsat să mă tragă în „visat”. Îmi închideam ochii şi adormeam într-o clipită, chiar şi ziua şi oriunde. Ochiul mă trage şi intru în altă lume. Aproape tot timpul mă perind prin ea. Nagualul mi-a spus mie şi surioarelor că în timpul perioadelor noastre menstruale, „visatul” devine putere. Eu sunt puţin deplasată în orice caz. Devin mai îndrăzneaţă. Şi aşa cum ne-a arătat Nagualul, în faţa noastră se deschide o spărtură în acele zile. Tu nu eşti femeie, aşa că nu poate avea sens pentru tine, dar, cu două zile înainte de menstruaţie, o femeie poate deschide acea spărtură şi poate trece prin ea în altă lume.

Cu mâna stângă, ea a urmărit conturul unei linii invizibile care părea că merge vertical în faţa ei, la o lungime de braţ.

— În acele momente, o femeie, dacă vrea, poate da drumul imaginilor lumii, a continuat la Gorda. Asta este spărtura dintre lumi şi, aşa cum a spus Nagualul, se află chiar în faţa noastră, a femeilor.

Motivul pentru care Nagualul crede că femeile sunt vrăjitoare mai bune decât bărbaţii este că ele au întotdeauna spărtura în faţa ochilor, în timp ce bărbatul trebuie s-o facă.

Ei bine, în timpul menstruaţiilor mele am învăţat în „vis” să zbor cu liniile lumii, am învăţat să fac scântei cu corpul pentru a ademeni liniile, apoi am învăţat să le prind. Şi asta este tot ce am învăţat în „vis”.

Am râs şi i-am spus că nu aveam nimic de arătat în urma tuturor anilor mei de „visat”.

— Ai învăţat cum să chemi aliaţii în „visat”, a spus ea cu mare siguranţă.

I-am spus că don Juan mă învăţase să scot sunetele acelea. Ea nu părea să mă creadă.

— Atunci aliaţii trebuie să vină la tine pentru că îi caută luminozitatea, a spus, luminozitatea pe care a lăsat-o în tine. El mi-a spus că fiecare vrăjitor are atâta luminozitate de cedat. Aşa că el o parcelează în toţi copiii săi, conform unui ordin care îi vine de undeva de acolo, din vastitatea aceea. În cazul tău, ţi-a dat chiar chemarea lui.

A plescăit din limbă şi mi-a făcut cu ochiul.

— Dacă nu mă crezi, a continuat ea, de ce nu produci sunetul pe care l-ai învăţat de la Nagual, să vezi dacă vin la tine aliaţii?

Nu prea voiam s-o fac. Nu pentru că nu aş fi crezut că sunetul meu va aduce ceva, dar pentru că nu voiam să râd de ea.

A aşteptat o clipă şi, atunci când a fost sigură că nu voi încerca, şi-a pus mâna la gură şi a imitat sunetul meu la perfecţie. A făcut-o câteva minute, oprindu-se doar ca să respire.

— Vezi ce vreau să spun? a întrebat zâmbind. Aliaţii nu dau niciun ban pe chemarea mea, indiferent cât de apropiată este de a ta. Acum încearcă şi tu.

Am încercat. După câteva secunde am auzit răspunsul la chemare. La Gorda a sărit în picioare. Am avut senzaţia clară că ea era şi mai surprinsă decât mine. M-a oprit în grabă, a stins lampa şi mi-a strâns notiţele.

Era gata să deschidă uşa din faţă, dar s-a oprit repede; exact de dincolo de uşă venea un zgomot de-a dreptul înfricoşător. Pentru mine suna ca un mârâit. Era atât de oribil şi de ciudat, încât ne-a făcut pe amândoi să sărim de la uşă. Alarma mea fizică era atât de intensă, încât aş fi întins-o dacă aş fi avut un loc unde să mă duc. Ceva greu se sprijinea de uşă; o făcea să scârţâie. Am privit la La Gorda. Ea părea chiar şi mai alarmată. Stătea încă în picioare, cu braţele întinse, ca să deschidă uşa. Avea gura deschisă. Părea că a paralizat în mijlocul acţiunii.

Uşa era gata să cedeze în orice moment. Nu erau bătăi în ea, doar o presiune înspăimântătoare, nu numai pe uşă, ci şi în jurul casei.

La Gorda s-a ridicat şi mi-a spus s-o îmbrăţişez repede din spate, să-mi unesc palmele peste mijlocul ei în dreptul buricului. Apoi a executat cu mâinile o mişcare foarte ciudată. Ca şi cum ar fi lovit uşor un prosop în timp ce îl ţinea la nivelul
ochilor. A făcut-o de patru ori. Apoi a executat o alta mişcare ciudata. Şi-a pus mâinile la mijlocul pieptului cu palmele în sus, una peste alta, fără să se atingă. Coatele le avea drept în lateral. Şi-a strâns mâinile ca şi cum ar fi prins brusc nişte bare nevăzute. Şi-a întors uşor mâinile până când avea palmele îndreptat în jos şi apoi a făcut o mişcare foarte frumoasă şi care presupunea mult efort, o mişcare care părea că angajează fiecare muşchi din corpul ei. Ca şi cum ar fi

deschis o uşă glisantă care funcţiona greu. Corpul ei tremura de efort. Braţele i se mişcau încet, ca şi cum ar fi deschis o uşă extrem de grea, până când au fost complet extinse lateral.

Imediat ce a deschis uşa aceea, am avut senzaţia clară că a intrat un vânt prin ea. Vântul acela ne-a tras efectiv, şi chiar am trecut prin zid. Sau, mai degrabă, zidurile casei au trecut prin noi sau poate toţi trei, eu, La Gorda şi casa, am trecut prin uşa pe care o deschisese. Brusc, eram afară, în câmp deschis. Vedeam formele întunecate ale copacilor şi ale munţilor înconjurători. Nu mă mai ţineam de mijlocul La Gordei. Un zgomot deasupra mea m-a făcut să privesc în sus şi am văzut-o plutind ceva la vreo trei metri deasupra mea. Era ca umbra neagră a unui zmeu gigant. Am simţit o mâncărime teribilă în buricul meu, şi apoi La Gorda a plutit la pământ cu mare viteză, dar în loc să se zdrobească, ea s-a oprit uşor.

În momentul în care la Gorda a aterizat, mâncărimea din zona mea ombilicală s-a transformat într-o durere nervoasă teribil de extenuantă. Ca şi cum aterizarea ei mi-ar fi întors pe dos maţele. Am ţipat de durere cât am putut de tare.

Apoi La Gorda stătea în picioare lângă mine, de-abia trăgându-şi sufletul. Eu stăteam jos. Ne găseam iar în camera din casa lui don Genaro, unde fusesem înainte.

La Gorda părea incapabilă să-şi revină. Era îmbăiată în transpiraţie.

— Trebuie să ieşim de aici, a murmurat.

Până la casa surioarelor a fost un drum scurt cu maşina. Nu era niciuna pe acolo. La Gorda a aprins o lampă şi m-a condus direct la bucătăria în aer liber din spate. Acolo s-a dezbrăcat şi m-a rugat s-o spăl ca pe un cal, aruncând apă pe corpul ei. Am luat o găleata mică cu apă şi am început să tom uşor pe ea, dar ea a vrut s-o ud zdravăn.

A explicat că un contact cu aliaţii de genul celui pe care-l avusesem produce o transpiraţie foarte dăunătoare, care trebuie spălată imediat. M-a pus să-mi scot hainele şi apoi m-a scăldat în apă rece ca gheaţa. Apoi mi-a dat o bucată curată de cârpă şi ne-am şters pe drumul spre casă. Ea s-a aşezat pe patul mare din camera din faţă, după ce a atârnat o lampă pe zidul de deasupra lui. Stătea cu genunchii ridicaţi şi îi puteam vedea fiecare amănunt al corpului. I-am îmbrăţişat corpul gol şi de-abia atunci am înţeles ce voia să spună dona Soledad când spunea că La Gorda este femeia Nagualului. Ea era fără formă, la fel ca don Juan. Nu mă puteam gândi la ea ca la o femeie.

Am început să-mi pun hainele. Ea mi le-a luat. A spus că înainte să le port iar trebuia să le expun la soare. Mi-a dat o pătură să o pun pe umeri şi a luat şi ea alta.

— Atacul aliaţilor a fost cu adevărat de speriat, a spus aşezându-se pe pat. Am avut mare noroc că am scăpat din ghearele lor. Nu aveam idee de ce mi-a spus Nagualul să merg cu tine la Genaro. Acum

ştiu. Casa aceea este locul unde aliaţii sunt cei mai puternici. Am scăpat de ei ca prin urechile acului. Am avut noroc mare că am ştiut cum să ieşim de acolo.

— Cum ai făcut-o, La Gorda?

— Nu ştiu exact, a spus. Pur şi simplu am făcut-o. Presupun că trupul meu ştie cum s-o facă, dar, când vreau să mă gândesc la asta, nu pot.

Ăsta a fost un test mare pentru amândoi. Până astă-noapte nu ştiam că pot deschide ochiul, dar uite că am făcut-o. Am deschis efectiv ochiul, exact cum spunea Nagualul că pot face.

Nu am fost în stare s-o fac până nu ai apărut tu. Am încercat, dar n-a mers niciodată. De data asta, frica de aliaţii aceia m-a făcut să prind ochiul aşa cum mi-a spus Nagualul s-o fac, zgâlţâindu-l de patru ori în cele patru direcţii ale sale. El a spus că trebuie să-l scutur aşa cum scuturi un cearşaf de pat şi că apoi trebuie să-l deschid ca pe o uşă, ţinându-l chiar de mijloc. Restul a fost uşor. Odată ce uşa a fost deschisă, am simţit un vânt puternic care ne-a atras în loc să ne împingă. Problema este, spunea Nagualul, să te întorci. Trebuie să fii foarte puternic ca să faci asta. Nagualul, Genaro şi Eligio puteau să între şi să iasă din ochiul acela când voiau. Pentru ei ochiul nici nu mai era un ochi; ei spuneau că era o lumină portocalie, ca soarele. Şi la fel erau şi Nagualul şi Genaro când zburau, o lumină portocalie. Eu sunt încă foarte jos pe scală; Nagualul a spus că, atunci când zbor, mă întind şi arat ca o grămadă de rahat de cioară pe cer. Nu am lumină. De aceea întoarcerea este aşa grea pentru mine. Astă-seară m-ai ajutat şi m-ai tras de două ori înapoi. Motivul pentru care ţi-am arătat zborul meu în noaptea asta a fost că Nagualul mi-a lăsat ordine să te las să-l „vezi” indiferent cât de greoi sau de dificil este. Eu trebuia să te ajut cu zborul meu, în acelaşi fel în care tu trebuia să mă ajuţi atunci când mi-ai arătat dublura ta. Am „văzut” întreaga ta manevră de la uşă. Erai atât de preocupat să-ţi pară rău de Josephina încât corpul tău nu mi-a remarcat prezenţa. Am „văzut” cum ţi-a ieşit dublura din creştetul capului. Ea s-a scurs afară ca un vierme. Am „văzut” un tremur care a început în picioarele tale şi a trecut prin corp şi apoi a ieşit dublura. Era ca tine, dar foarte strălucitoare. Era ca Nagualul însuşi. De aceea surioarele au rămas împietrite. Am ştiut că ele s-au gândit că este Nagualul însuşi. Dar n-am putut „vedea” totul. Mi-a scăpat sunetul, pentru că n-am atenţie pentru el.

— Poftim?

— Dublura are nevoie de o colosală atenţie. Nagualul ţi-a dat atenţia aceea ţie, dar nu şi mie. El mi-a spus că nu mai avea timp.

A mai spus ceva, despre un anumit tip de atenţie, dar eram foarte obosit. Am adormit atât de brusc, încât nici n-am avut timp să-mi pun notiţele deoparte.

4. Genarii

M-am trezit pe la opt dimineaţa şi am descoperit că La Gorda îmi aerisise hainele şi îmi făcuse micul dejun. Am mâncat în bucătărie. Când am terminat, am întrebat-o despre Lidia, Rosa şi Josephina. Ele păreau să fi dispărut din casă.

— O ajută pe Soledad, a spus. Se pregăteşte să plece.

— Unde se duce?

— Undeva departe de aici. Nu mai are niciun motiv să stea. Te-a aşteptat şi ai venit.

— Surioarele merg cu ea?

— Nu. Ele vor doar să nu fie aici astăzi. Se pare că nu le prieşte să se vânture pe aici.

— De ce?

— Genarii vin să te vadă astăzi, şi fetele nu se înţeleg cu ei. Dacă ar fi cu toţii împreună, ar ieşi o luptă mortală. Ultima dată când s-a întâmplat, aproape că s-au ucis unul pe altul.

— Se luptă fizic?

— Ba bine că nu. Toţi sunt foarte puternici şi niciunul nu vrea locul secund. Nagualul mi-a spus că se va întâmpla aşa, dar nu am putere să-i opresc; şi nu numai asta, dar trebuie să iau şi apărarea unora, aşa că este o nebunie.

— De unde ştii că vin astăzi Genarii?

— N-am vorbit cu ei. Ştiu doar că vor fi aici astăzi, asta-i tot.

— Ştii asta pentru că „vezi”, La Gorda?

— Exact. Îi „văd” venind. Iar unul dintre ei vine direct la tine, pentru că îl tragi.

Am asigurat-o că nu trăgeam pe nimeni. Am spus că nu dezvăluisem nimănui scopul călătoriei mele, dar că avea de-a face cu ceva ce voiam să-i întreb pe Pablito şi pe Nestor.

Ea a zâmbit timid şi a spus că soarta m-a împerecheat pe mine cu Pablito, că eram foarte asemănători şi că, fără îndoială, el o să mă vadă primul. Ea a adăugat că tot ce se întâmplă unui luptător poate fi luat drept o indicaţie, astfel întâlnirea mea cu Soledad era o indicaţie a ceea ce urma să aflu în vizita mea. Am rugat-o să-şi dezvolte ideea.

— De data asta, bărbaţii o să-ţi acorde foarte puţine lucruri, a spus. Femeile sunt cele care o să te rupă în bucăţi, aşa cum a făcut Soledad. Asta aş spune, dacă aş traduce prevestirea. Îi aştepţi pe Genari, dar ei sunt bărbaţi asemenea ţie. Şi uită-te la cealaltă prevestire; ei au întârziat puţin. Aş spune cu vreo două zile. Asta-i soarta ta, dar şi a lor, ca bărbaţi, să fiţi întotdeauna cu două zile în urmă.

— În urma cui, La Gorda?

— În urma oricărui lucru. În urma femeilor, de exemplu.

A râs şi m-a mângâiat pe cap.

— Indiferent cât ai fi de încăpăţânat, a continuat, trebuie să recunoşti că am dreptate. Aşteaptă şi ai să vezi.

— Ţi-a spus Nagualul că bărbaţii sunt în urma femeilor? am întrebat.

— Bineînţeles că mi-a spus. Tot ce ai de făcut este să priveşti în jur.

— O fac, La Gorda. Dar nu văd aşa ceva. Femeile sunt întotdeauna în urmă. Ele sunt dependente de bărbaţi.

A râs. Râsul ei nu era usturător sau amar; era mai degrabă un sunet limpede, voios.

— Cunoşti lumea oamenilor mai bine decât mine, a spus cu putere. Dar chiar acum, eu sunt fără formă şi tu nu eşti. Îţi spun eu, femeile sunt vrăjitoare mai bune, pentru că există o spărtură în faţa ochilor lor şi nu este niciuna în faţa voastră.

Nu părea supărată, dar m-am simţit obligat să-i explic că puneam întrebări şi făceam comentarii nu pentru că aş fi apărat vreo idee, ci pentru că voiam ca ea să vorbească.

A spus că din momentul în care ne-am întâlnit asta făcea şi că Nagualul o antrenase să vorbească, deoarece sarcina ei era aceeaşi cu a mea, să fie în lumea oamenilor.

— Tot ce spunem, a continuat, este o reflexie a lumii oamenilor. O să afli înainte ca vizita să se termine că vorbeşti şi acţionezi aşa cum o faci, pentru că te agăţi de forma umană, tot aşa cum Genarii şi surioarele se agaţă de forma umană când se luptă să se ucidă.

— Dar nu ar trebui să cooperaţi toate cu Pablito, Nestor şi Benigno?

— Genaro şi Nagualul ne-au spus fiecăruia dintre noi că trebuie să trăim în armonie şi să ne ajutăm şi să ne apărăm unul pe altul, pentru că suntem singuri în lume. Pablito a fost lăsat să aibă grijă de noi patru, dar el e un laş. Dacă ar fi după el, ne-ar lăsa să murim ca nişte câini. Totuşi, când Nagualul era aici, Pablito era foarte drăguţ şi avea mare grijă de noi. Toţi îl împungeau şi glumeau din această cauză, spunându-i că o face de parcă am fi nevestele lui. Nagualul şi Genaro i-au spus, nu cu mult timp înainte de plecarea lor, că avea şanse reale să ajungă un Nagual într-o zi, pentru că noi am putea deveni cele patru vânturi ale sale. Cele patru unghere ale sale. Pablito a înţeles-o ca pe o sarcină pentru el, şi din ziua aceea s-a schimbat. A devenit insuportabil. A început să ne dea ordine de parcă am fi fost chiar nevestele lui.

L-am întrebat pe Nagual despre şansele lui Pablito şi mi-a spus că ar trebui să ştiu că în lumea luptătorului totul depinde de puterea personală şi că puterea personală depinde de impecabilitate. Dacă Pablito va fi impecabil, va avea o şansă. Am râs când mi-a spus asta. Îl cunoşteam foarte bine pe Pablito. Dar Nagualul mi-a explicat că nu ar trebui s-o iau atât de uşor. El a spus că luptătorii au întotdeauna o şansă, indiferent cât de mică. M-a pus să văd că şi eu eram luptător şi că nu trebuia să-l hărţuiesc pe Pablito cu gândurile mele. A spus că ar trebui să le opresc şi să-l las pe Pablito să facă ce ştie; că, pentru

mine, cel mai bun lucru ar fi să-l ajut pe Pablito, în pofida faptului că ştiam ce ştiam despre el.

Am înţeles ce a spus Nagualul. Şi apoi, aveam propria datorie faţă de Pablito şi am întrezărit şansa de a-l ajuta. Dar am ştiut, de asemenea, că, indiferent cât de mult îl voi ajuta, el nu va reuşi. Am ştiut tot timpul că el nu are ceea ce-i trebuie pentru a fi ca Nagualul. Pablito este foarte copilăros şi nu-şi va accepta înfrângerea. Este nenorocit pentru că nu este impecabil şi, totuşi încearcă în gândurile lui să fie ca Nagualul.

— Cum a eşuat?

— Imediat după plecarea Nagualului, Pablito a avut o întâlnire mortală cu Lidia. Cu ani în urmă, Nagualul îi dăduse sarcina să fie bărbatul Lidiei, pentru aparenţe. Oamenii de pe aici credeau că ea e nevasta lui. Lidiei nu i-a plăcut deloc asta. E foarte dură. Adevărul este că lui Pablito i-a fost întotdeauna o fiică de moarte de ea. Nu s-au putut înţelege niciodată şi s-au tolerat doar pentru că era şi Nagualul pe aici; dar de când a plecat, Pablito a înnebunit şi mai tare şi s-a convins singur că are destulă putere personală ca să ne ia pe toate patru ca neveste. Toţi trei Genarii s-au întrunit şi au discutat ce să facă Pablito şi au decis că întâi trebuie s-o ia pe cea mai dură, pe Lidia. Au aşteptat până când aceasta a rămas singură şi au intrat toţi trei în casă şi au prins-o de mâini şi au aruncat-o pe pat. Pablito s-a urcat pe ea. Credea la început că Genarii glumeau. Dar când şi-a dat seama că erau serioşi, l-a lovit pe Pablito cu capul în mijlocul frunţii şi aproape l-a ucis. Genarii au întins-o, şi Nestor a trebuit să-l tămăduiască pe Pablito luni de zile.

— Pot să acţionez cumva ca să-i fac să se înţeleagă?

— Nu. Din nefericire nu înţelegerea este problema lor. Toţi şase se înţeleg foarte bine. Adevărata problemă este alta, ceva foarte urât, şi nimeni nu-i poate ajuta. Ei se complac să nu încerce să se schimbe. Deoarece ştiu că nu vor reuşi să se schimbe indiferent cât de mult încearcă, au renunţat să mai încerce. Asta-i la fel de rău ca sentimentul de dezamăgire în faţa eşecurilor. Nagualul i-a spus fiecăruia dintre ei că luptătorii, şi bărbaţi şi femei, trebuie să fie impecabili în efortul lor de a se schimba, pentru a speria forma umană şi a o scutura. După ani de impecabilitate, spunea Nagualul, va veni un moment în care forma nu mai poate rezista şi pleacă, exact aşa cum m-a părăsit şi pe mine. Bineînţeles, făcând asta, lezează corpul şi îi poate provoca moartea, dar un luptător impecabil supravieţuieşte întotdeauna.

A întrerupt-o un ciocănit brusc la uşa din faţă. La Gorda s-a ridicat şi s-a dus să descuie. Era Lidia. Ea m-a salutat formal şi a rugat-o pe La Gorda să meargă cu ea. Au plecat împreună.

Mi-a plăcut că am rămas singur. Am lucrat la notiţele mele ore întregi. Spaţiul deschis în care stăteam era răcoros şi avea lumină foarte bună.

La Gorda s-a întors pe la prânz. M-a întrebat dacă voiam să mănânc ceva. Nu-mi era foame, dar ea a insistat să mănânc spunându-mi că întâlnirile cu aliaţii te consumă foarte mult şi că se simţea şi ea foarte slăbită.

După ce am mâncat, m-am aşezat cu La Gorda şi eram gata s-o întreb despre „visat”, când uşa din faţă s-a deschis zgomotos şi a intrat Pablito. Respira greu. În mod evident alergase şi părea să fie într-o stare de mare agitaţie. S-a oprit o clipă în uşă să-şi recapete suflul. Nu se schimbase prea mult. Părea un pic mai bătrân, sau mai greoi, sau poate mai musculos. Totuşi, era foarte subţire şi vânjos. Tenul lui era palid, ca şi cum n-ar mai fi umblat de multă vreme în soare. Culoarea căprui a ochilor îi era accentuată de o uşoară amprentă de oboseală de pe faţa lui. Îmi aminteam că Pablito avea un zâmbet foarte ispititor; stând acolo şi privindu-mă, zâmbetul lui era la fel de încântător ca întotdeauna. A alergat spre mine şi m-a prins de antebraţe, fără să spună vreun cuvânt. M-am ridicat. Atunci m-a scuturat uşor şi m-a îmbrăţişat. Eu eram foarte încântat să-l revăd. Ţopăiam cu o bucurie infantilă. Nu ştiam ce să-i spun. El a spart în final tăcerea.

— *Maestro,* a spus moale, dând uşor din cap, de parcă mi-ar fi făcut o reverenţă.

Titlul de *maestro*, profesor, m-a luat prin surprindere. M-am întors să văd dacă era altcineva în spatele meu. Mi-am exagerat deliberat mişcările, ca să-l las să înţeleagă că eram uimit. El a zâmbit şi singurul lucru care mi-a venit să-l întreb a fost cum de ştia că eram acolo.

Mi-a spus că el, Nestor şi Benigno fuseseră forţaţi să se întoarcă, din cauza unei nelinişti foarte ciudate, care i-a făcut să alerge fără oprire zi şi noapte. Nestor s-a dus la casa lor să afle dacă era ceva acolo care putuse provoca sentimentul care îi condusese. Benigno se îndreptase spre locuinţa lui Soledad, şi el venise la casa surioarelor.

— Ai câştigat, Pablito, a spus La Gorda şi a râs.

El n-a răspuns. A fulgerat-o cu privirea.

— Pun pariu că te pregăteşti să mă dai afară, a exclamat foarte mânios.

— Nu te lupta cu mine, Pablito, l-a avertizat La Gorda, liniştită.

Pablito s-a întors spre mine şi s-a scuzat, adăugând cu voce tare, ca şi cum ar fi vrut să-l audă şi altcineva din casă, că îşi adusese cu sine propriul scaun pe care să stea şi că putea să-l pună oriunde voia.

— Nu e nimeni pe aici în afară de noi, a spus încet La Gorda şi a chicotit.

— O să-mi aduc oricum scaunul, a spus Pablito. Nu te superi, Maestro, nu-i aşa?

Am privit spre La Gorda. Mi-a făcut un semn aproape imperceptibil cu vârful piciorului, indicându-mi să fiu de acord.

— Adu-l înăuntru. Adu orice vrei, am spus.

Pablito a ieşit din casă.

— Toţi sunt aşa, a spus La Gorda, toţi trei.

Pablito s-a întors peste o clipă, cărând pe umeri un scaun neobişnuit. Era construit astfel încât să-i urmeze conturul spatelui, iar când îl ţinea pe umeri, cu faţa în jos, să arate ca un pachet de cărat în spate.

— Pot să-l pun jos? m-a întrebat el.

— Bineînţeles, am replicat, mişcând banca pentru a-i face loc.

El a râs cu o uşurinţă exagerată.

— Nu eşti tu Nagualul? m-a întrebat, apoi a privit la La Gorda şi a adăugat: Sau trebuie să aştepţi ordine?

— Eu sunt Nagualul, am spus în glumă, ca să mă amuz.

Am sesizat că era gata să se ia la luptă cu La Gorda; probabil că a remarcat şi ea, pentru că s-a scuzat şi a ieşit prin spate.

Pablito şi-a pus scaunul jos şi m-a înconjurat încet, de parcă mi-ar fi inspectat corpul. Apoi şi-a luat scaunul cu spătar jos şi îngust într-o mână, l-a întors şi s-a aşezat, odihnindu-şi mâinile îndoite pe spatele scaunului. Acesta era făcut astfel încât să-i ofere un confort maxim când stătea pe el. M-am aşezat cu faţa spre el. Starea lui s-a schimbat complet în momentul în care La Gorda a plecat.

— Trebuie să te rog să mă ierţi că m-am comportat în felul acesta, a spus zâmbind. Dar a trebuit să scap de vrăjitoarea aia.

— E aşa rea, Pablito?

— Poţi să fii sigur de asta, a răspuns.

Ca să schimb subiectul, i-am spus că arăta foarte bine şi prosper.

— Şi tu arăţi minunat, Maestro, a spus.

— Ce-i prostia asta, să-mi spui Maestro? am întrebat pe un ton glumeţ.

— Lucrurile nu mai sunt ca înainte, a răspuns. Acum ne găsim pe un alt tărâm, şi Martorul spune că tu eşti acum un *maestro,* şi Martorul nu se poate înşela. Dar o să-ţi spună chiar el toată povestea. În scurt timp va veni şi el aici şi va fi bucuros să te revadă. Cred că de acum trebuie să fi simţit că eşti aici. Când ne întorceam, toţi am avut sentimentul că ai putea fi pe drum, dar niciunul dintre noi n-a simţit că ai sosit deja.

I-am spus că venisem cu singurul scop de a-i vedea pe el şi pe Nestor, că ei erau singurii oameni din lume cu care puteam discuta despre ultima noastră întâlnire cu don Juan şi don Genaro şi că aveam nevoie, mai mult ca orice, să-mi clarific incertitudinile pe care le crease în mine acea ultimă întâlnire.

— Suntem legaţi unul de altul, a spus. O să fac tot ce pot ca să te ajut. Ştii asta. Dar trebuie să te avertizez că nu sunt atât de puternic cum ai vrea să fiu. Probabil că ar fi mai bine dacă n-am discuta deloc. Dar, pe de altă parte, dacă nu discutăm, nu vom învăţa niciodată nimic.

Mi-am exprimat dilema prin care treceam într-un mod foarte

atent, explicându-i că în centrul încurcatei mele raţiuni există o singură problemă.

— Spune-mi, Pablito, l-am rugat, am sărit cu adevărat în abis?

— Nu ştiu, a spus. Zău că nu ştiu.

— Dar ai fost acolo, cu mine.

— Asta e problema. Chiar am fost acolo?

Simţeam cum mă enervam, din cauza răspunsurilor sale criptice. Aveam senzaţia, că, dacă l-aş mişca sau l-aş strânge puţin, ceva în el s-ar elibera. Îmi era clar că tăinuia în mod deliberat ceva de mare valoare. Am protestat reproşându-i că e secretos faţă de mine, când între noi exista o legătură de încredere totală.

Pablito a dat din cap, de parcă ar fi obiectat în tăcere la acuzaţia mea.

L-am rugat să-mi descrie întreaga experienţă acumulată din momentul dinaintea saltului nostru, când don Juan şi don Genaro ne-au pregătit împreună pentru fapta noastră finală.

Descrierea lui Pablito era încurcată şi inconsecventă. Tot ce-şi putea aminti despre ultimele momente înainte să sărim în abis era că, după ce don Juan şi don Genaro îşi luaseră bun-rămas şi dispăruseră în întuneric, forţa lui s-a terminat, era gata să cadă în faţă, dar l-am ţinut de braţ şi l-am dus la marginea abisului, iar acolo a leşinat.

— Ce s-a întâmplat după aceea, Pablito?

— Nu ştiu.

— Ai avut vise sau viziuni? Ce-ai văzut?

— Atât cât îmi dau seama, nu am avut viziuni, sau dacă am avut, nu le-am putut da atenţie. Din cauza imperfecţiunii mele mi-e imposibil să mi le amintesc.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— M-am trezit la vechiul loc al lui Genaro. Nu ştiu cum am ajuns acolo.

A rămas tăcut, în timp ce eu îmi storceam creierii după o întrebare, un comentariu, o declaraţie critică sau orice ar fi putut adăuga adâncime afirmaţiilor sale. Dar, după cum se prezentau lucrurile, nimic din descrierea lui Pablito nu-mi putea folosi pentru a susţine ceea ce mi se întâmplase. Mă simţeam frustrat Eram aproape supărat pe el. Sentimentele mele erau un amestec de milă pentru Pablito şi pentru mine şi, în acelaşi timp, o dezamăgire intensă.

— Îmi pară râu că te-am dezamăgit, a spus Pablito.

Reacţia mea imediată la cuvintele lui a fost să-mi ascund sentimentele şi să-l asigur că nu eram deloc dezamăgit.

— Sunt un vrăjitor, a spus el, unul slab, dar destul de bun pentru a înţelege ceea ce îmi spune corpul. Şi chiar acum el îmi spune că eşti supărat pe mine.

— Nu sunt supărat, Pablito! am exclamat.

— Asta îţi spune raţiunea, dar nu şi corpul tău, a spus. Corpul este supărat. Totuşi, raţiunea ta nu găseşte niciun motiv de a se

supăra pe mine, aşa că eşti prins între ciocan şi nicovală. Tot ce pot face pentru tine este să descurc asta. Corpul tău este supărat pentru că ştie că nu sunt impecabil şi că doar un luptător impecabil te poate ajuta. Corpul tău este supărat pentru că ştie că mă consum degeaba. A ştiut-o din clipa în care am intrat pe uşa aceea.

Nu ştiam ce să spun. Am simţit un potop de concluzii întârziate. Probabil că avea dreptate când spunea despre corpul meu că ştia toate astea. În orice caz, francheţea lui în a mă confrunta cu sentimentele mele îmi tăiase din ascuţimea frustrării. Am început să mă întreb dacă Pablito nu cumva se juca cu mine. I-am răspuns că însuşi faptul că era atât de direct şi de precis demonstra că nu era atât de slab cum declarase.

— Slăbiciunea mea provine din faptul că sunt făcut să am năzuinţe, a spus aproape în şoaptă. Sunt chiar în punctul în care tânjesc după viaţa mea de om normal. Poţi crede asta?

— Nu vorbeşti serios, Pablito! am exclamat.

— Ba da, a replicat. Tânjesc după marele privilegiu de a umbla pe faţa pământului ca un om obişnuit, fără sarcina asta îngrozitoare.

Am găsit declaraţia pur şi simplu deplasată şi m-am surprins exclamând iar şi iar că nu putea fi serios. Pablito m-a privit şi a oftat. Am fost copleşit de o bruscă nelinişte. Părea gata să înceapă să plângă. Neliniştea a făcut loc unui sentiment intens de pătrundere în miezul lucrurilor. Niciunul din noi nu-l putea ajuta pe celălalt.

La Gorda s-a întors o clipa în bucătărie. Pablito a părut să simtă o revitalizare subită. A sărit în picioare şi a bătut din picior.

— Ce dracu’ vrei? a ţipat cu o voce subţire şi nervoasă. De ce dai târcoale?

La Gorda mi s-a adresat ca şi cum Pablito nici n-ar fi existat. A spus politicos că se va duce la casa donei Soledad.

— Ce dracu’ ne interesează unde te duci? a urlat el. Poţi să te duci şi în iad dacă vrei.

A bătut din picior ca un copil enervat, în timp ce La Gorda râdea.

— Hai să ieşim din casa asta, Maestro, a spus el tare.

Această trecere bruscă a sa de la tristeţe la furie mă fascina.

Am fost cuprins de dorinţa de a-l studia. Una dintre trăsăturile sale, pe care o admirasem întotdeauna, era agilitatea; chiar şi când bătea din picior, mişcările lui aveau graţie.

S-a repezit brusc peste masă şi aproape ca mi-a smuls notesul din mână. L-a prins cu degetul mare şi cu arătătorul de la mână stângă. A trebuit să-l ţin cu amândouă mâinile, folosindu-mi toată forţa. Avea o forţă atât de extraordinară, încât, dacă ar fi vrut cu adevărat să-l ia, l-ar fi tras din strânsoarea mea. I-a dat drumul, şi, retrăgându-şi mâna, am văzut imaginea efemeră a unei extensii a ei. S-a întâmplat atât de rapid, încât i-aş fi putut da şi explicaţia unei distorsiuni vizuale produse în urma şocului ridicării mele în picioare pe jumătate, fiind tras de forţa mişcării sale. Dar învăţasem deja că nu mă puteam purta

cu oamenii aceia după un tipar deja format şi nici nu-mi puteam explica ceva în stilul meu obişnuit, aşa că nici n-am încercat.

— Ce-i în mâna ta, Pablito? am întrebat.

El s-a retras surprins şi şi-a ascuns mâna la spate. Avea o expresie stingherită şi a murmurat că voia să părăsim casa pentru că-l apucase ameţeala.

La Gorda a început să râdă cu voce tare şi a spus că, în privinţa înşelătoriilor, Pablito era la fel de bun ca Josephina, poate chiar mai bun şi că, dacă voi insista să-mi spună ce era în mâna lui, va leşina, şi Nestor va trebui să-l îngrijească luni de zile.

Pablito a început să se înece. Faţa lui a devenit aproape purpurie. La Gorda i-a spus pe un ton nonşalant s-o lase baltă, pentru că nu ne putea păcăli; ea pleca, iar eu nu aveam prea multă răbdare. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus pe un ton imperativ să nu părăsesc casa lui Genaro.

— De ce dracu' nu? a urlat Pablito şi a sărit în faţa ei de parcă ar fi încercat s-o oprească. Ce gogoaşă! Să-i spui Maestrului ce are de făcut!

— Am avut o întâlnire cu aliaţii în casa ta noaptea trecută, i-a spus La Gorda lui Pablito pe un ton sec. Eu şi Nagualul suntem încă slăbiţi de la asta. Dacă aş fi în locul tău, Pablito, mi-aş folosi atenţia mai intens. Lucrurile s-au schimbat. Totul s-a schimbat de când a venit el.

La Gorda a plecat pe uşa din faţă. Atunci mi-am dat seama că ea arăta într-adevăr obosită. Parcă ar fi strâns-o pantofii, sau poate că era atât de slabă, încât îşi târşâia puţin picioarele. Părea mică şi fragilă.

M-am gândit că şi eu trebuia să arăt la fel de obosit. Deoarece în casă nu erau oglinzi, am simţit îndemnul să ies din casă şi să merg să mă uit în cea de la maşină. Probabil că aş fi făcut-o, dacă Pablito nu s-ar fi împotrivit. M-a rugat pe cel mai cald ton să nu cred niciun cuvânt din ce spusese ea despre el. I-am spus să nu fie îngrijorat în privinţa asta.

— Nu-ţi place La Gorda deloc, nu-i aşa? am întrebat.

— Poţi s-o mai spui o dată, a răspuns el, cu o privire feroce. Ştii mai bine ca oricine ce fel de monştri sunt femeile astea. Nagualul ne-a spus că o să vii într-o zi şi o să cazi în capcana lor. El ne-a rugat să fim cu ochii în patru şi să te avertizăm în legătură cu proiectele lor. Nagualul spunea că şansele tale sunt unu la patru: dacă puterea noastră va fi mare, vom fi capabili să te aducem aici şi te vom putea avertiza şi salva; în caz contrar, vom sosi la timp ca să-ţi vedem cadavrul. A treia şansă era să te găsim ori sclavul vrăjitoarei de Soledad, ori sclavul acelor femei dezgustătoare şi bărbătoase; a patra şansă şi cea mai mică dintre toate era să te găsim bine şi în viaţa.

Nagualul ne-a spus că, în cazul în care vei supravieţui, tu vei fi Nagualul şi că va trebui să avem încredere în tine, pentru că numai tu

vei putea să ne ajuţi.

— Voi face totul pentru tine, Pablito. Ştii asta.

— Nu numai pentru mine. Nu sunt singur. Martorul şi Benigno sunt şi ei cu mine. Suntem împreună, şi va trebui să ne ajuţi pe toţi.

— Bineînţeles, Pablito. Nu mai este nevoie să-mi repeţi.

— Oamenii de pe aici nu ne-au deranjat deloc. Problemele le avem cu femeile astea urâte şi bărbătoase. Nu ştim ce să facem cu ele. Nagualul ne-a dat ordin să stăm pe aici, indiferent ce se va întâmpla. El mi-a dat o sarcină personală, dar n-am îndeplinit-o.

Înainte eram fericit. Îţi aminteşti. Acum se pare că nu mai reuşesc să-mi controlez viaţa.

— Ce s-a întâmplat Pablito?

— Vrăjitoarele astea m-au scos din casa mea. Ele au luat conducerea şi ne-au îndepărtat de acolo. Acum stau în casa lui Genaro, cu Nestor şi Benigno. Trebuie să ne pregătim chiar şi mâncarea. Nagualul ştia că se va întâmpla asta şi i-a dat La Gordei sarcina de a media între noi şi nenorocitele alea. Dar La Gorda este încă, aşa cum obişnuia să-i spună Nagualul, nouăzeci şi nouă de buci. Asta a fost porecla ei ani şi ani de zile, pentru că greutatea ei a depăşit nouăzeci şi nouă de kilograme. Pablito a chicotit amintindu-şi de La Gorda. Era cea mai urât mirositoare şi mai grasă târâtură pe care ai fi vrut s-o vezi, a continuat. Astăzi este pe jumătate din mărimea ei reală, dar în mintea ei este aceeaşi femeie înceată şi grasă şi nu poate face niciun lucru pentru noi. Dar acum eşti aici, Maestro, şi grijile noastre s-au terminat. Acum suntem patru contra patru.

Am vrut să spun ceva, dar el m-a oprit.

— Lasă-mă să termin ce am de zis, înainte ca vrăjitoarea aia să vină şi să mă arunce afară, a continuat uitându-se nervos la uşă. Ştiu că ţi-au spus că voi cinci sunteţi la fel, pentru că Nagualul v-a făcut copiii lui. E o minciună! Eşti, de asemenea, la fel ca noi, Genarii, pentru că şi Genaro te-a ajutat să-ţi formezi luminozitatea. Eşti unul dintre noi. Înţelegi ce vreau să spun? Aşa că să nu crezi ce-ţi spun ele. Ne aparţii şi nouă. Vrăjitoarele nu ştiu că Nagualul ne-a spus totul. Ele cred că sunt singurele care ştiu. A fost nevoie de doi Tolteci ca să ne formeze. Suntem copiii amândurora. Vrăjitoarele astea...

— Stai, stai, Pablito! am spus, punându-mi mâna pe gura lui.

S-a ridicat, aparent înspăimântat de mişcarea mea bruscă.

— Cum adică au trebuit doi Tolteci ca să ne formeze?

— Nagualul ne-a spus că suntem Tolteci. Toţi suntem Tolteci. El a spus că un Toltec este un receptor şi un deţinător de mistere. Nagualul şi Genaro erau Tolteci. Ei ne-au dat luminozitatea lor specială şi misterele lor. Noi am recepţionat misterele lor, şi acum le deţinem.

Folosirea de către el a cuvântului Toltec mă uluise. Îl întâlnisem doar în antropologie şi, în acest context, se referea la cultura unui popor de limbă Nahuatl, din Mexicul Central şi de Sud, care era stins

deja în momentul Cuceririi.

— De ce ne numeau Tolteci? am întrebat, neştiind ce să mai spun.

— Pentru că asta suntem. În loc să spună că suntem vrăjitori sau vrăjitoare, el spunea că suntem Tolteci.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce le spui surioarelor vrăjitoare?

— Oh, doar pentru că le urăsc. Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce suntem.

— Nagualul a spus asta tuturor?

— Dar, bineînţeles. Toţi ştiu.

— Dar mie nu mi-a spus niciodată asta.

— Oh, pentru că eşti un om foarte educat şi discuţi întotdeauna lucruri stupide.

A râs pe un ton ridicat şi forţat şi m-a bătut pe spate.

— Ţi-a spus cumva Nagualul că Toltecii erau un popor străvechi, care a trăit în partea asta a Mexicului? am întrebat.

— Vezi, iar începi. De asta nu ţi-a spus. Bătrâna Cioară nu ştia probabil că erau un popor vechi.

Se legăna pe scaun când râdea. Râsul lui era foarte plăcut şi contagios.

— Suntem Tolteci, Maestro, a spus. Fii sigur că suntem. Asta-i tot ce ştiu. Dar poţi să-l întrebi şi pe Martor. El ştie. Eu mi-am pierdut interesul cu multă vreme în urmă.

S-a ridicat şi s-a dus la cuptor. L-am urmat. A examinat o oală cu mâncare care fierbea la foc mic. M-a întrebat dacă ştiam cine făcuse mâncarea. Eram destul de sigur că o făcuse La Gorda, dar am spus că nu ştiam. El a adulmecat de patru-cinci ori scurt, ca un câine. Apoi a anunţat că nasul lui îi spunea că bucătăreasa fusese La Gorda. M-a întrebat dacă mâncasem, şi când i-am răspuns afirmativ, a luat o farfurie de pe un raft şi şi-a pus o porţie enormă. Mi-a recomandat în termeni foarte categorici să mănânc doar mâncarea pregătită de La Gorda şi să folosesc doar farfuria ei, aşa cum făcea şi el. I-am spus că La Gorda şi surioarele îmi serviseră mâncarea într-o farfurie întunecată, pe care o păstrau pe un raft separat de celelalte. El a spus că-i aparţinea Nagualului. Ne-am întors la masă. A mâncat foarte încet şi n-a vorbit deloc. Atitudinea lui m-a făcut să-mi dau seama că toţi procedau la fel: mâncau într-o tăcere absolută.

— La Gorda este o bucătăreasa grozavă, a spus când şi-a terminat porţia. Ea îmi făcea de mâncare. Asta era cu ani în urmă, înainte să mă urască, înainte să devină o vrăjitoare, vreau să spun un Toltec.

M-a privit cu o sclipire în ochi şi mi-a făcut cu ochiul.

M-am simţit obligat să comentez că La Gorda nu mi s-a părut capabilă să poată urî pe cineva. L-am întrebat dacă ştia că ea îşi pierduse forma umană.

— Asta-i doar o gogoriţa! a exclamat el.

M-a fixat cu privirea ca să-mi măsoare surpriza şi apoi şi-a ascuns

faţa sub braţ şi a chicotit ca un copil jenat.

— Ei, chiar că a făcut-o, a adăugat. E mare.

— Atunci, de ce nu o placi?

— O să-ţi spun ceva, Maestro, pentru că am încredere în tine. Nu-mi displace deloc. Ea este cea mai bună. Ea este femeia Nagualului. Eu acţionez în felul acesta cu ea doar pentru că îmi place să mă tachineze, şi ea o face. Nu se supără niciodată pe mine. Pot face orice. Uneori mă las furat şi ajung să fiu gata să o lovesc. Când se întâmplă asta, ea se dă doar la o parte, aşa cum făcea Nagualul. În clipa următoare nu-şi mai aduce aminte ce am făcut. Acesta este un adevărat luptător fără formă. Ea face acelaşi lucru cu oricine. Dar noi, restul, suntem doar o adunătură. Suntem cu adevărat răi. Cele trei vrăjitoare ne urăsc, iar noi le urâm la fel.

— Sunteţi vrăjitori, Pablito; de ce nu opriţi tot jocul ăsta?

— Bineînţeles că putem, dar nu vrem s-o facem. Ce-ai vrea să facem, să ne avem ca fraţii?

N-am ştiut ce să spun.

— Au fost femeile Nagualului, a continuat el. Şi totuşi, toţi se aşteptau să mi le supun. Dar cum să fac asta, în numele cerului! Am încercat cu una dintre ele şi, în loc să mă ajute, vrăjitoarea dracului aproape că m-a omorât. Aşa că acum fiecare dintre femeile astea mă urmăreşte ca şi cum aş fi comis o crimă. Tot ce am făcut a fost să urmez instrucţiunile Nagualului. El mi-a spus că trebuia să ajung în intimitatea fiecăreia dintre ele, rând pe rând, până când voi putea să le ţin pe toate odată. Dar n-am reuşit nici măcar cu una dintre ele.

Am vrut să-l întreb despre mama lui, dona Soledad, dar nu găseam calea de a o introduce în conversaţie. Am rămas tăcuţi o clipă.

— Le urăşti pentru ceea ce au încercat să-ţi facă? m-a întrebat el brusc.

Mi-a surâs şansa.

— Nu, deloc, am spus. La Gorda mi-a explicat motivele lor. Dar atacul donei Soledad a fost foarte tare. O mai vezi?

N-a răspuns. A privit la tavan. Apoi am remarcat că avea ochii plini de lacrimi. Corpul îi tremura, convulsionat de suspine tăcute.

A spus că avusese odată o mamă frumoasă, pe care, fără îndoială, mi-o aminteam. Numele ei era Manuelita, o femeie sfântă care avusese doi copii, lucrând ca un catâr ca să-i crească. El simţea o veneraţie profundă pentru acea mamă care îl iubise şi avusese grijă de el. Dar, într-o zi oribilă, soarta lui s-a îndeplinit şi a avut nenorocul să-i întâlnească pe Genaro şi pe Nagual, iar cei doi i-au distrus viaţa. Pe un ton foarte emoţionat, Pablito a spus că cei doi diavoli le-au luat sufletul, atât lui cât şi mamei sale. Ei au ucis-o pe Manuelita şi au lăsat în urmă o vrăjitoare groaznică, pe Soledad. M-a privit cu ochii plini de lacrimi şi a spus că femeia aceea hidoasă nu era mama lui. Era imposibil să fie Manuelita lui.

Suspina fără a se putea opri. Nu ştiam ce să spun. Ieşirea lui emoţională era atât de sinceră, şi plângerile sale atât de adevărate, încât m-am simţit mişcat de o undă de sentimentalism. Gândind ca un om normal şi civilizat, eram de acord cu el. Se părea că, într-adevăr, fusese un mare ghinion pentru Pablito că se intersectase cu drumurile lui don Juan şi don Genaro. Mi-am pus braţul în jurul umerilor lui şi aproape că mă podideau şi pe mine lacrimile. După o lungă tăcere, s-a ridicat şi s-a dus în spate. L-am auzit cum îşi sufla nasul şi se spăla pe faţă. Când s-a întors era mai calm. Mi-a şi zâmbit.

— Să nu mă înţelegi greşit, Maestro, a spus. Nu acuz pe nimeni pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Aşa a fost soarta mea. Genaro şi Nagualul au acţionat ca nişte luptători impecabili ce erau. Doar că eu sunt slab, asta-i tot. Şi am eşuat în sarcina mea. Nagualul a spus că singura mea şansă de a evita atacul acelei vrăjitoare groaznice era să adun cele patru vânturi şi să le transform în colţurile mele. Dar am eşuat. Femeile acelea erau în cârdăşie cu vrăjitoarea de Soledad şi nu au vrut să mă ajute. Mă voiau mort.

Nagualul mi-a mai spus că dacă eu eşuez, nici tu, la rândul tău, nu vei avea nicio şansă. El mi-a spus că, dacă ea te va ucide, trebuie să fug şi să-mi salvez viaţa. Se îndoia că voi ajunge mai departe de drum. Spunea că, având puterea ta şi cu ceea ce ştie deja, ea va fi de neînvins. Aşa că atunci când am simţit că am eşuat cu cele patru vânturi, m-am considerat mort. Dar astăzi, Maestro, îmi aduci speranţe noi.

I-am spus că sentimentele sale faţă de mama lui mă mişcaseră foarte adânc. De fapt, eram îngrozit de tot ceea ce se întâmplase, dar mă îndoiam intens că îi adusesem vreo speranţă.

— Ai făcut-o! a exclamat el cu mare certitudine. M-am simţit teribil tot timpul ăsta. Nu este o fericire ca propria mamă să te urmărească cu un topor în mână. Dar acum, ea este dată deoparte, mulţumită ţie şi a ceea ce ai făcut.

Femeile acelea mă urăsc pentru că sunt convinse că sunt un laş. Ele pur şi simplu nu pot să înţeleagă că suntem deosebiţi. Tu şi cele patru femei sunteţi foarte diferiţi de mine, de Martor şi de Benigno. Toţi cinci eraţi aproape morţi înainte ca Nagualul să dea peste voi. El ne-a spus odată că ai încercat chiar să te sinucizi. Noi nu suntem aşa. Suntem toţi bine, şi vii, şi fericiţi. Suntem opusul vostru. Voi sunteţi oameni disperaţi; noi nu. Dacă Genaro nu mi-ar fi apărut în drum, aş fi fost şi astăzi un dulgher fericit. Sau poate că aş fi murit. Nu contează. Aş fi făcut ce aş fi putut, şi aş fi făcut-o bine.

Cuvintele sale m-au proiectat într-o stare ciudată. Trebuia să admit că avea dreptate în privinţa faptului că atât eu, cât şi acele femei eram oameni disperaţi. Dacă nu l-aş fi întâlnit pe don Juan, aş fi fost fără îndoială mort, dar nu puteam spune, aşa cum spusese Pablito, că aş fi reuşit ceva în vreun fel. Don Juan dăduse viaţă şi vigoare trupului şi libertate spiritului meu.

Afirmaţiile lui Pablito m-au făcut să-mi amintesc ceva ce îmi spusese don Juan odată, când vorbeam despre un prieten de-al meu, un bătrân. Don Juan afirmase în termeni categorici că viaţa sau moartea bătrânului nu aveau nicio semnificaţie. M-am simţit puţin enervat de ceea ce consideram că era o exagerare din partea lui don Juan. I-am spus că se înţelege că viaţa şi moartea bătrânului nu aveau nicio semnificaţie, deoarece nimic în lume nu poate avea vreo semnificaţie, cu excepţia fiecăruia dintre noi în persoană.

— Tu ai spus-o! a exclamat el şi a râs. Este exact ce am vrut să spun. Viaţa şi moartea acelui bătrân nu au nicio semnificaţie pentru el personal. El ar fi putut muri în o mie nouă sute douăzeci şi nouă sau în o mie nouă sute cincizeci sau ar fi putut trăi până în o mie nouă sute nouăzeci şi cinci. Nu contează. Totul este la fel de stupid pentru el.

Viaţa mea înainte de a-l întâlni pe don Juan fusese la fel. Nu contase niciodată nimic pentru mine. Obişnuiam să acţionez ca şi cum anumite lucruri m-ar fi afectat, dar asta era doar o manevră calculată pentru a părea un om sensibil.

Pablito mi-a vorbit şi mi-a întrerupt reflecţiile. Voia să ştie dacă îmi rănise cumva sentimentele. L-am asigurat că nu era nimic. Pentru a începe iar conversaţia, l-am întrebat unde îl întâlnise pe don Genaro.

— Soarta mea a vrut ca şeful meu să se îmbolnăvească, a început el. A trebuit să merg în locul lui în piaţa oraşului, ca să ridic o serie nouă de cabine de probă. Am lucrat acolo două luni. Când eram acolo, am întâlnit-o pe fiica proprietarului unei gherete. Ne-am îndrăgostit. Am făcut standul tatălui ei puţin mai mare decât celelalte, astfel încât să pot face dragoste cu ea în timp ce sora ei avea grijă de clienţi.

Într-o zi, Genaro a adus un sac de plante medicinale unui vânzător cu amănuntul de pe partea cealaltă şi, în timp ce ei discutau, a observat că standul se zgâlţâia. S-a uitat atent la stand, dar n-a văzut-o decât pe soră stând pe un scaun, pe jumătate adormită. Omul i-a spus că în fiecare zi standul se zgâlţâie pe la acea oră. În ziua următoare, Genaro l-a adus pe Nagual să observe standul tremurând şi bineînţeles că şi în ziua aceea se zgâlţâia. S-au întors în ziua următoare, şi tot se scutura. Aşa că au aşteptat până când am ieşit. În ziua aceea, am făcut cunoştinţă şi, curând după aceea, Genaro mi-a spus că el era un vânzător de plante medicinale şi mi-a propus să-mi facă o poţiune la care nu putea rezista nicio femeie. Îmi plăceau femeile, aşa că am căzut în plasă. El a făcut, bineînţeles, poţiunea pentru mine, dar i-au trebuit zece ani. Între timp am ajuns să-l cunosc foarte bine şi să-l iubesc mai mult decât dacă ar fi fost fratele meu. Iar acum îmi lipseşte al dracului. Aşa că, vezi, m-a păcălit. Uneori sunt bucuros că a făcut-o; totuşi, mai tot timpul i-o iau în nume de rău.

— Don Juan mi-a spus ca vrăjitorii trebuie să capete o prevestire înainte de a alege pe cineva. A fost ceva de genul ăsta cu tine,

Pablito?

— Da. Genaro a spus că a devenit curios urmărind standul mişcându-se şi că a „văzut” cum doi oameni făceau dragoste sub podea. Aşa că a stat să-i aştepte pe cei doi ieşind; voia să vadă cine erau. După o vreme, a apărut o fată în stand, dar pe mine m-a pierdut. S-a gândit că era foarte ciudat că n-a reuşit, cu toate că era atât de decis să pună ochii pe mine. În ziua următoare s-a întors cu Nagualul. Şi el a „văzut” că doi oameni făceau dragoste, dar când a venit timpul să mă prindă, m-au pierdut amândoi. S-au întors în ziua următoare; Genaro s-a dus în spatele standului, în timp ce Nagualul stătea în faţă. Am dat peste

Genaro în timp ce mă strecuram afara. M-am gândit ca nu m-a văzut pentru că eram încă în spatele cortinei care acoperea o mică deschidere pătrata pe care o făcusem în perete. Am început să latru, ca să-l fac să creadă că în spatele cortinei era un căţel. El a mârâit şi a lătrat, făcându-mă să cred că într-adevăr acolo era un câine imens. M-am speriat atât de tare, încât am alergat pe partea cealaltă şi m-am ciocnit de Nagual. Dacă ar fi fost un om obişnuit, l-aş fi trântit la pământ, pentru că am dat peste el în alergare, dar, în loc de asta, m-a ridicat ca pe un copil în aer. Eram absolut uluit. Pentru un om atât de bătrân era cu adevărat puternic. M-am gândit că puteam folosi un om cu o asemenea forţă pentru a-mi căra cherestea de şarpantă. Şi, apoi, nu voiam să-mi pierd prestigiul faţă de oamenii care mă văzuseră alergând de sub podea. L-am întrebat dacă ar vrea să lucreze pentru mine. El a spus că da. În aceeaşi zi a venit la magazin şi a început să lucreze ca ajutorul meu. A lucrat acolo în fiecare zi timp de două luni. N-am avut nicio şansă cu cei doi diavoli.

Imaginea incredibilă a lui don Juan lucrând pentru Pablito era extrem de comică pentru mine. Pablito a început să imite modul în care don Juan căra cheresteaua pe umeri. A trebuit să fiu de acord cu La Gorda că Pablito era un actor la fel de bun ca Josephina.

— De ce au trecut prin tot spectacolul ăsta, Pablito?

— Trebuia să mă păcălească. Doar nu crezi că aş fi mers cu ei aşa, pur şi simplu? Am auzit toată viaţa mea despre vrăjitori, şi tămăduitori, şi vrăjitoare, şi spirite, şi n-am crezut niciodată niciun cuvânt. Cei care vorbeau despre asta erau oameni ignoranţi. Dacă Genaro mi-ar fi spus că el şi prietenul lui erau vrăjitori, i-aş fi părăsit. Dar erau prea isteţi pentru mine. Vulpile alea erau cu adevărat şirete. Nu se grăbeau. Genaro a spus că el ar fi aşteptat pentru mine chiar dacă i-ar fi trebuit douăzeci de ani. De aceea a venit Nagualul să lucreze pentru mine. Eu l-am rugat, aşa că am fost chiar eu cel care le-a dat cheia.

Nagualul era un muncitor foarte bun. Eu eram puţin cam pungaş în zilele acelea şi mă gândeam că îi jucam un renghi. Credeam că Nagualul era un indian bătrân şi prost, aşa că l-am anunţat că o să-i spun şefului că este bunicul meu, altfel nu l-ar angaja, dar că trebuia

să-i iau un procent din salariu. Nagualul a spus că era perfect de acord cu asta. Îmi dădea ceva din cei câţiva pesos pe care îi lua în fiecare zi.

Şeful meu era foarte impresionat de bunicul meu, pentru că era un muncitor atât de bun. Dar ceilalţi râdeau de el. După cum ştii, el avea obiceiul să-şi trosnească din când în când încheieturile. În magazin el şi le trosnea de câte ori căra câte ceva. Oamenii se gândeau în mod firesc că era atât de bătrân încât îi trosnea tot corpul când căra câte ceva pe spate.

Eram destul de râu cu Nagualul, ca bunic al meu. Dar Genaro reuşise deja să-mi dibuiască partea lacomă. El îmi spusese că îi dădea Nagualului o formulă specială făcută din plante care îl făcea puternic ca un taur. Aducea cu sine zilnic câte un mănunchi de plante verzi zdrobite pe care, le dădea Nagualului. Genaro spunea că prietenul lui n-ar fi fost bun de nimic fără acel amestec şi, pentru a-mi dovedi, nu i-a dat două zile. Fără plante, Nagualul părea să fie doar un bătrân oarecare. Genaro mi-a spus că puteam folosi şi eu amestecul pentru a face ca femeile să mă iubească. Am devenit foarte interesat de asta, şi el mi-a explicat că puteam fi parteneri, dacă îl voi ajuta să-şi pregătească formula şi să i-o dea prietenului său. Într-o zi, mi-a arătat nişte bani americani şi mi-a spus că vânduse prima cantitate unui american. Asta m-a prins, aşa că am devenit partenerul său.

Eu şi partenerul meu, Genaro, şi cu mine aveam mari proiecte. El spunea că ar trebui să am propriul magazin, deoarece cu banii pe care îi puteam scoate din formula lui mi-aş putea permite orice. Am cumpărat un magazin, şi partenerul meu a plătit pentru el. Aşa că am înnebunit. Ştiam că partenerul meu era bun, şi am început să lucrez ca să-i prepar marfa verde.

În acel moment am avut convingerea ciudată că don Genaro trebuie să fi folosit plante psihotrope pentru amestecul său. M-am gândit că el l-a păcălit pe Pablito să ingereze amestecul pentru a se asigura de colaborarea sa.

— Ţi-a dat plante ale puterii, Pablito? am întrebat.

— Bineînţeles, a răspuns. Mi-a dat din marfa lui verde. Am mâncat tone întregi.

Mi-a descris şi a imitat felul în care stătea don Juan în faţa uşii casei lui don Genaro într-o stare de profundă letargie şi cum îşi revenea îndată ce îi atingeau buzele cu amestecul acela. Pablito a spus că în vederea unei astfel de transformări a fost forţat să încerce şi el.

— Ce era în formula aceea? am întrebat.

— Plante verzi, a răspuns. Orice plante verzi de care putea face rost. Aşa era diavolul acela de Genaro. Obişnuia să vorbească despre formula lui şi mă făcea să rid până când mă simţeam ca un zmeu în aer. O, zei, mi-au plăcut cu adevărat zilele acelea.

Am râs nervos. Pablito a dat din cap dintr-o parte în alta şi şi-a

dres glasul de două-trei ori. Părea că luptă să nu plângă.

— Aşa cum ţi-am spus deja, Maestro, a continuat, eram condus de lăcomie. Plănuiam în secret să scap de partenerul meu odată ce am învăţat cum să fac şi eu marfa verde. Genaro mi-a cunoscut probabil dintotdeauna acele proiecte şi chiar înainte să plece m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că era timpul să-mi îndeplinesc dorinţa; era timpul să scap de partener, pentru că învăţasem deja să prepar marfa verde.

Pablito s-a ridicat. Ochii lui erau plini de lacrimi.

— Împieliţatul acela de Genaro, a spus el încet. Diavolul acela corupt. L-am iubit cu adevărat, şi, dacă n-aş fi fost laşul care eram, aş prepara şi astăzi marfa lui verde. N-am vrut să mai scriu. Ca să-mi împrăştii tristeţea, i-am spus lui Pablito că trebuia să mergem să-l căutăm pe Nestor.

Îmi puneam notiţele în ordine pentru a pleca, când uşa din faţă a fost deschisă cu un zgomot puternic. Eu şi Pablito am sărit involuntar şi ne-am întors rapid să vedem cine era. În uşă stătea Nestor. Am alergat la el. Ne-am întâlnit în mijlocul camerei din faţă. Aproape că a sărit pe mine şi m-a scuturat de umeri. Arăta mai înalt şi mai puternic decât ultima dată când îl văzusem. Corpul lui lung şi slab căpătase o netezime aproape felină. Persoana care se găsea în faţa mea şi mă fixa cu privirea nu era acel Nestor pe care îl cunoşteam eu. Mi-l aminteam ca pe un tip foarte timid, care se jena să râdă din cauza unui dinte rupt, un bărbat dat în grija lui Pablito. Nestor pe care îl priveam era un amestec din don Juan şi don Genaro. Era vinos şi agil ca don Genaro, dar avea şi autoritatea hipnotizatoare a lui don Juan. Am vrut să mă complac în a mă arăta perplex, dar tot ce am putut face era să râd. El mă bătea pe spate. Şi-a scos pălăria. De-abia atunci mi-am dat seama că Pablito nu avea pălărie. Am observat, de asemenea, că Nestor avea tenul mai întunecat şi mai aspru. Pe lângă el, Pablito arăta aproape fragil. Amândoi purtau blugi americani marca Levi’s, geacă şi pantofi cu talpă de crep.

Apariţia lui Nestor în casă a limpezit imediat atmosfera apăsătoare existentă. L-am rugat să vină cu noi în bucătărie.

— Ai picat la ţanc, i-a spus Pablito cu un zâmbet enorm, în timp ce ne aşezam. Eu şi Maestro tocmai plângeam, amintindu-ne de diavolii aceia de Tolteci.

— Chiar plângeai, Maestro? a întrebat Nestor cu un zâmbet maliţios pe faţă.

— Poţi fi sigur că da, a răspuns Pablito.

Un sunet foarte uşor s-a auzit dinspre uşa din faţă, făcându-i pe Nestor şi pe Pablito să se oprească din vorbă. Dacă ar fi fost după mine, n-aş fi remarcat sau auzit nimic. Pablito şi Nestor s-au ridicat; am făcut şi eu la fel. Am privit la uşa din faţă; cineva o deschidea. M-am gândit că poate La Gorda se întorsese şi umbla încet, ca să nu ne deranjeze. Când uşa s-a deschis în final destul de larg pentru a putea trece o persoană, a apărut Benigno ca şi cum s-ar fi strecurat într-o

cameră în beznă. Avea ochii închişi şi mergea pe vârfuri. Aducea cu un puşti care se strecura într-o sala de cinema printr-o uşă neîncuiată pentru a vedea un matineu, neîndrăznind să facă vreun zgomot şi în acelaşi timp incapabil să vadă ceva în beznă.

Toţi îl priveam cu atenţie. El a întredeschis doar un ochi, atât cât să poată privi printre gene, şi apoi şi-a făcut drum spre bucătărie pe vârfuri. A rămas în picioare o clipă lângă masă, cu ochii închişi. Pablito şi Nestor s-au aşezat şi mi-au făcut semn să fac şi eu la fel. Apoi Benigno s-a lăsat pe bancă lângă mine. Mi-a împins uşor umărul cu capul; era o atingere uşoară pentru a-i face loc pe bancă; apoi s-a aşezat confortabil cu ochii încă închişi.

Era îmbrăcat la fel ca şi Pablito şi Nestor, în Levi's. Faţa lui se mai împlinise puţin de când nu-l mai văzusem, şi pieptănătura era şi ea diferită de cea pe care o purtase cu ani înainte, dar nu puteam spune în ce fel. Avea tenul mai deschis decât mi-l aminteam, dinţi foarte mici, buze pline, pometi înalţi, un nas mic şi urechi mari. Întotdeauna îmi păruse un puşti ale cărui trăsături nu s-au maturizat.

Pablito şi Nestor, care se întrerupseseră din ceea ce discutau pentru a urmări intrarea lui Benigno, au început să vorbească imediat ce el s-a aşezat, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Bineînţeles, plângea cu mine, a spus Pablito.

— El nu e copil plângăreţ ca tine, i-a spus Nestor lui Pablito. Apoi s-a întors spre mine şi m-a îmbrăţişat. Sunt atât de bucuros că eşti viu, a spus. Tocmai am vorbit cu La Gorda şi a zis că tu eşti Nagualul, dar nu ne-a dezvălui şi cum ai supravieţuit. Cum ai supravieţuit, Maestro?

În acel moment, m-am aflat în faţa unei răspântii. Mi-aş fi putut urma drumul raţional, aşa cum făcusem întotdeauna, şi să spun că nu aveam nici cea mai vagă idee, şi aş fi avut dreptate. Sau aş fi putut spune că dublura mea mă smulsese din prinsoarea acelor femei. Cântăream efectul posibil al fiecăreia dintre cele două alternative, când atenţia mi-a fost distrasă de Benigno. Şi-a deschis puţin un ochi, m-a privit şi a chicotit, apoi şi-a ascuns capul în braţe.

— Benigno, nu vrei să vorbeşti cu mine? am întrebat.

A clătinat din cap.

Mă simţeam semiconştient cu el lângă mine şi am decis să întreb ce era cu el.

— Ce face? l-am întrebat pe Nestor cu voce tare.

Nestor l-a frecat pe cap şi l-a scuturat. Benigno a deschis ochii şi apoi i-a închis la loc.

— Aşa e el, ştii, mi-a spus Nestor. Este extrem de timid. O să deschidă ochii mai devreme sau mai târziu. Nu-i da atenţie. Dacă se plictiseşte, o să adoarmă.

Benigno a dat din cap afirmativ, fără să deschidă ochii.

— Ei, cum ai scăpat? a insistat Nestor.

În mod intenţionat am spus că dublura îmi ieşise din creştetul

capului de trei ori. Le-am descris ceea ce se întâmplase.

Nu păreau deloc surprinşi şi au considerat că descrierea mea era absolut normală. Pablito a devenit foarte încântat, speculând că dona Soledad s-ar putea să nu-şi revină şi că ar putea muri. Voia să ştie dacă o lovisem şi pe Lidia. Nestor i-a făcut un semn imperativ cu mâna să se liniştească, şi Pablito s-a oprit ascultător în mijlocul unei fraze.

— Îmi pare rău, Maestro, a spus Nestor, dar aceea nu era dublura ta.

— Dar toţi au spus că era dublura mea.

— Ştiu că ai înţeles-o greşit pe La Gorda, pentru că atunci când eu şi Benigno veneam spre casa lui Genaro, La Gorda ne-a prins şi ne-a spus că eşti aici în casa asta cu Pablito. Ea te-a numit Nagual. Ştii de ce?

Am râs şi am spus că asta se datora noţiunii ei că primisem aproape toată luminozitatea Nagualului.

— Unul dintre noi este nebun! a spus Benigno pe un ton bubuitor fără să deschidă vreun ochi.

Sunetul vocii lui a fost atât de uluitor, încât am sărit de lângă el. Afirmaţia lui complet neaşteptata, plus reacţia mea la ea, i-a făcut pe toţi să râdă. Benigno a deschis un ochi şi m-a privit o clipă, apoi şi-a îngropat iar faţa în braţe.

— Ştii de ce îi spuneam Nagualul lui Juan Matus? m-a întrebat Nestor.

Am spus că mă gândisem întotdeauna că ăsta era modul lor de a-l denumi pe don Juan vrăjitor.

Benigno a râs atât de tare, încât sunetul râsului său i-a acoperit pe toţi. Părea că se distrează enorm. Şi-a lăsat capul pe umărul meu, ca şi cum ar fi fost un obiect greu pe care nu-l mai putea suporta.

— Motivul pentru care îl denumeam Nagualul, a continuat Nestor, este pentru că el era împărţit în două. Cu alte cuvinte, oricând avea nevoie, el putea trece în altă stare pe care noi n-o avem; ieşea ceva din el, ceva care nu era dublură, ci o formă oribilă, ameninţătoare, care arăta ca el, dar care avea de două ori mărimea lui. Noi denumim forma aceea nagual şi pe oricine o are, bineînţeles, Nagual.

— Nagualul ne-a spus că toţi putem avea forma aceea care iese din creştetul capului dacă vrem, dar sunt şanse ca niciunul dintre noi să nu vrea. Genaro n-a vrut-o, aşa că eu cred că nici noi nu o vrem. Aşa că se pare că tu eşti singurul care o are.

Au chicotit şi au urlat ca şi cum s-ar fi adunat o grămadă de catâri. Benigno şi-a pus braţele în jurul umerilor mei fără să-şi deschidă ochii şi a râs până când îi curgeau lacrimile pe obraji.

— De ce spui că sunt prins cu ea? l-am întrebat pe Nestor.

— Îţi trebuie prea multă energie, prea multă muncă. Nu ştiu cum de mai poţi sta în picioare.

— Nagualul şi Genaro te-au despărţit odată în două în crângul cu eucalipţi. Ei te-au dus acolo, pentru că eucalipţii sunt copacii tăi. Am fost şi eu acolo şi am văzut când te-au împărţit în două şi ţi-au scos nagualul. Te-au tras de urechi până când ţi-au împărţit luminozitatea şi nu mai erai un ou, ci două bucăţi lungi de luminozitate. Apoi te-au pus iar la un loc, dar orice vrăjitor care „vede” poate spune că ai în mijloc o gaură imensă.

— Care este avantajul de a fi împărţit?

— Ai o ureche care aude totul şi un ochi care „vede” totul şi vei fi întotdeauna capabil să mergi un kilometru în plus în momentele de necesitate. Tot împărţirea aceasta este şi motivul pentru care ei ne-au spus că tu eşti Maestrul.

— Au încercat să-l împartă şi pe Pablito, dar se pare că n-au reuşit. El e prea răsfăţat şi s-a complăcut întotdeauna ca un nenorocit. De aceea este aşa de sucit acum.

— Atunci ce este o dublură?

— Dublura este celălalt, corpul pe care îl acumulezi în „visat”. Arată exact ca originalul.

— Aveţi fiecare o dublură?

Nestor m-a scrutat cu o privire surprinsă.

— Hei, Pablito, vorbeşte-i Maestrului despre dublurile noastre, a spus el râzând.

Pablito s-a întins peste masă şi l-a scuturat pe Benigno.

— Spune-i tu, Benigno, i s-a adresat. Sau, şi mai bine, arată-i.

Benigno s-a ridicat, şi-a deschis larg ochii şi a privit la acoperiş, apoi şi-a dat jos pantalonii şi mi-a arătat penisul lui.

Genarii au izbucnit într-un râs tumultos.

— Chiar ai vorbit serios când ai întrebat asta, Maestro? m-a întrebat Nestor cu o expresie nervoasă.

L-am asigurat că eram extrem de serios în dorinţa mea de a şti ceva legat de cunoaşterea lor. Am început o explicaţie lungă despre cum mă ţinuse don Juan departe de ei din raţiuni pe care eu nu mi le puteam închipui, împiedicându-mă astfel să aflu mai mult despre ei.

— Gândiţi-vă, am spus. Până acum trei zile nici n-am ştiut că cele patru fete erau ucenicele Nagualului sau că Benigno era ucenicul lui don Genaro.

Benigno şi-a deschis ochii.

— Gândeşte-te la asta, a spus el. N-am ştiut până acum că eşti atât de prost.

Şi-a închis iar ochii şi toţi au râs frenetic. N-am avut nicio alta şansă decât să mă alătur lor.

— Te tachinăm doar, Maestro, a spus Nestor scuzându-se. Ne gândeam că voiai să ne încerci doar, insistând atât. Nagualul ne-a spus că „vezi”. Dacă e aşa, atunci poţi spune că nu suntem decât o grămadă slăbuţă. Nu avem „corpul din vis”. Niciunul dintre noi nu are o dublură.

Nestor a spus într-o manieră foarte serioasă şi hotărâtă că a intervenit ceva între ei şi dorinţa lor de a avea o dublură. Am înţeles că, de când don Juan şi don Genaro au plecat, a intervenit un fel de barieră. El credea că ar putea fi rezultatul faptului că Pablito a eşuat în executarea misiunii sale. Pablito a adăugat că, de când plecaseră Nagualul şi Genaro, părea că îi urmăreşte ceva, şi chiar Benigno, care locuia în capătul cel mai de sud al Mexicului în acea vreme, a trebuit să se întoarcă. Doar când s-au adunat s-au simţit mai în largul lor.

— Ce crezi despre asta? l-am întrebat pe Nestor.

— Există ceva acolo în imensitatea aceea care ne atrage, a răspuns el. Pablito crede că este vina lui pentru că a intrat în conflict cu femeile acelea.

Pablito s-a întors spre mine. Avea în ochi o strălucire intensă.

— Mi-au lăsat un blestem, Maestro, a spus el. Ştiu că eu sunt cauza tuturor problemelor. Am vrut să dispar din părţile astea după lupta mea cu Lidia, şi câteva luni mai târziu am plecat la Veracruz. Acolo am fost foarte fericit cu o fată cu care voiam să mă căsătoresc. Am obţinut o slujbă şi îmi mergea foarte bine până într-o zi, când am venit acasă şi le-am găsit acolo pe acele patru creaturi. Ca nişte păsări de pradă, îmi luaseră urma după miros. Erau în casa mea şi îmi tulburau femeia. Vrăjitoarea aia de Rosa şi-a pus mâna ei urâtă pe abdomenul femeii, iar ea a făcut pur şi simplu pe ea. Şefa lor, O-Sută-de-Buci, mi-a spus că au cutreierat tot continentul căutându-mă. M-a luat de curea şi m-a cărat afară. M-au împins până la staţia de autobuz şi m-au adus aici. Am fost mai al dracu' ca diavolul, dar nu mă puteam opune lui O-Sută-de-Buci. M-a urcat în autobuz. Dar pe drum încoace am scăpat. Am alergat prin tufişuri şi peste dealuri până când picioarele mi s-au umflat atât de tare, încât n-am mai putut să-mi scot pantofii. Eram aproape mort. Am bolit nouă luni. Dacă Martorul nu m-ar fi găsit, aş fi murit.

— Nu eu l-am găsit, mi-a spus Nestor. La Gorda l-a găsit. Ea m-a dus unde era şi l-am cărat amândoi la autobuz şi l-am adus aici. Delira şi a trebuit să plătim în plus ca să-l lase şoferul în autobuz.

Pablito a spus pe un ton foarte dramatic că nu-şi schimbase gândul; încă voia să moară.

— Dar de ce? l-am întrebat.

În locul lui a răspuns, cu o voce bubuitoare şi guturală, Benigno.

— Pentru că nu-i mai lucrează ciocănitoarea, a spus.

Sunetul vocii lui a fost atât de extraordinar, încât pentru o clipă am avut impresia că vorbea dintr-o cavernă. Era în acelaşi timp înspăimântătoare şi distonantă. Am râs aproape necontrolat.

Nestor a spus că Pablito încercase să-şi rezolve sarcina de a avea relaţii sexuale cu femeile, conform instrucţiunilor Nagualului. Acesta îi spusese lui Pablito că acele patru colţuri ale lumii sale erau puse deja pe poziţie şi tot ce avea de făcut era să le pretindă. Dar când Pablito s-a dus să-şi aroge primul colţ, pe Lidia, aceasta aproape că l-a

ucis. Nestor a adăugat că opinia lui ca martor al evenimentului era că Lidia l-a lovit cu capul, pentru că Pablito nu s-a comportat ca un adevărat bărbat şi, decât să se simtă jenat de tot incidentul, ea l-a lovit.

— Pablito chiar s-a îmbolnăvit în urma loviturii sau s-a prefăcut doar? am întrebat jumătate în glumă.

Benigno a răspuns iar cu aceeaşi voce bubuitoare.

— Se prefăcea doar! a spus. Tot ce a primit a fost o lovitură în cap!

Pablito şi Nestor au chicotit şi au urlat.

— Nu-l acuzăm pe Pablito pentru că-i e frică de femeile acelea, a spus Nestor. Ele sunt toate ca Nagualul însuşi, luptători înfricoşători. Sunt rele şi nebune.

— Chiar crezi că sunt atât de rele? l-am întrebat.

— Să spui că sunt rele ar fi doar o parte a adevărului, a spus Nestor. Ele sunt doar ca Nagualul. Sunt serioase şi mohorâte. Când Nagualul era pe aici, ele obişnuiau să stea aproape de el şi să privească la distanţă cu ochii pe jumătate deschişi ore întregi, uneori zile.

— Este adevărat că Josephina a fost chiar nebună cu multă vreme în urmă? am întrebat.

— Asta-i o glumă, a spus Pablito. Nu multă vreme în urmă; e nebună acum. Este cea mai nebună din tot grupul.

Le-am spus ce-mi făcuse mie. Credeam că vor aprecia umorul jocului ei magnific. Dar povestea mea se pare că i-a afectat într-un mod invers. M-au ascultat ca nişte copii înspăimântaţi; chiar şi Benigno şi-a deschis ochii ca să-mi asculte relatarea.

— Ooh! a exclamat Pablito. Vrăjitoarele alea sunt cu adevărat groaznice. Şi ştii că şefa lor este O-Sută-de-Buci. Ea e cea care aruncă piatra şi apoi pretinde că e o fată inocentă. Ai grijă cu ea, Maestro.

— Nagualul a antrenat-o pe Josephina să fie orice, a spus Nestor. Ea poate face orice vrei: să plângă, să râdă, să se supere, orice.

— Dar cum este când nu joacă? l-am întrebat pe Nestor.

— E doar mai nebună ca un liliac, a răspuns Benigno cu voce moale. Am întâlnit-o pe Josephina în prima zi când a sosit. A trebuit s-o bag în casă. Eu şi Nagualul obişnuiam s-o legăm de pat tot timpul. Odată a început să plângă după prietena ei, o fetiţă cu care se juca. A plâns trei zile. Pablito a consolat-o şi i-a dat să mănânce ca unui copil. Ea e ca el. Niciunul nu ştie să se oprească odată ce a început.

Brusc, Benigno a început să adulmece aerul. S-a ridicat şi s-a dus la cuptor.

— Chiar e timid? l-am întrebat pe Nestor.

— E timid şi excentric, a răspuns Pablito. Aşa o să fie până când îşi va pierde forma umană. Genaro ne-a spus că o să ne pierdem forma, mai devreme sau mai târziu, aşa că nu are sens să fim nefericiţi încercând să ne schimbăm aşa cum ne-a îndemnat Nagualul.

Genaro ne-a spus să ne veselim şi să nu ne îngrijorăm de orice. Tu şi femeile vă îngrijoraţi şi încercaţi; noi, pe de altă parte, ne distrăm. Tu nu ştii cum să te bucuri de lucruri, şi noi nu ştim cum să ne facem nefericiţi. Nagualul a denumit acest mod de a te face nefericit „a fi impecabil”; noi îi spunem stupiditate, nu-i aşa?

— Vorbeşti pentru tine, Pablito, a spus Nestor. Eu şi Benigno nu gândim la fel.

Benigno a adus o farfurie de mâncare şi mi-a pus-o în faţă. El i-a servit pe toţi. Pablito a examinat farfuriile şi l-a întrebat pe Benigno unde le-a găsit. Benigno a răspuns că erau într-o cutie unde îi spusese La Gorda că le pusese. Pablito mi s-a confesat că farfuriile alea erau ale lor înainte să se despartă.

— Trebuie să fim atenţi, a spus Pablito pe un ton nervos. Farfuriile astea sunt fără îndoială vrăjite. Vrăjitoarele alea au pus ceva în ele. Aş mânca mai degrabă din farfuria La Gordei.

Nestor şi Benigno au început să mănânce. Apoi am observat că Benigno îmi dăduse farfuria maro. Pablito părea să treacă printr-o mare frământare. Am vrut să-l uşurez, dar Nestor m-a oprit.

— Nu-l lua aşa în serios, a spus. Îi place să fie aşa. O să se aşeze şi o să mănânce. Aici vă înşelaţi tu şi femeile. Tu nu poţi înţelege că Pablito este aşa. Te aştepţi ca toţi să fie ca Nagualul. La Gorda este singura care e netulburată cu el, nu pentru că-l înţelege, ci pentru că şi-a pierdut forma.

Pablito s-a aşezat să mănânce şi am terminat toţi patru o oală de mâncare. Benigno a spălat farfuriile şi le-a pus atent înapoi în cutie, iar apoi ne-am aşezat cu toţii confortabil în jurul mesei.

Nestor a propus ca, de îndată ce se întunecă, să ne ducem la o râpă din apropiere, unde mergeam de obicei cu don Juan şi cu don Genaro. Eram puţin refractar. Nu mă simţeam destul de sigur în compania lor. Nestor a spus că erau obişnuiţi să umble în întuneric şi că arta unui vrăjitor este să fie de neremarcat, chiar şi în mijlocul unei mulţimi. I-am repetat ceea ce-mi spusese odată don Juan, înainte să mă lase într-un loc pustiu în munţi, nu departe de acolo. El îmi ceruse să mă concentrez total pe încercarea de a nu ieşi în evidenţă. Îmi spunea că oamenii din zona aceea îi ştiau pe toţi din vedere. Nu erau prea mulţi oameni, dar cei care locuiau acolo se plimbau tot timpul şi puteau remarca un străin de la kilometri întregi. A mai adăugat că mulţi dintre oamenii aceia aveau arme de foc şi nu s-ar fi gândit prea mult ca să tragă în mine.

— Nu te îngrijora din cauza fiinţelor din cealaltă lume, a spus don Juan râzând. Cei periculoşi sunt mexicanii.

— Asta este foarte adevărat, a spus Nestor. Tot timpul a fost adevărat. De aceea erau Nagualul şi Genaro artiştii care erau. Ei au învăţat să fie de neobservat în mijlocul acestei situaţii. Ei cunoşteau arta *stalking*-ului.

Era încă prea devreme pentru plimbarea noastră în întuneric.

Voiam să profit de timpul rămas pentru a-i pune lui Nestor întrebarea care mă frământa. O evitasem până atunci; un oarecare sentiment ciudat mă făcuse să o tot amin. Ca şi cum mi-aş fi pierdut interesul după răspunsul lui Pablito. Dar Pablito însuşi a sărit în ajutorul meu şi a deschis brusc subiectul, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Nestor a sărit şi el în abis în aceeaşi zi cu noi, a spus. Şi în acest mod el a devenit Martorul, tu ai devenit Maestrul, şi eu am devenit idiotul satului.

L-am întrebat pe Nestor într-o manieră obişnuită despre saltul lui în abis. Am încercat să mă arăt doar uşor interesat. Dar Pablito era conştient de adevărata natură a indiferenţei mele forţate. A râs şi i-a spus lui Nestor că eram foarte atent, pentru că fusesem foarte dezamăgit de descrierea lui asupra evenimentului.

— Am sărit după voi doi, a spus Nestor şi m-a privit de parcă ar fi aşteptat o altă întrebare.

— Ai sărit imediat după noi? am întrebat.

— Nu. Mi-a trebuit ceva timp până să fiu gata. Nagualul şi Genaro nu mi-au spus ce să fac. Ziua aceea a fost testul pentru toţi. Pablito părea descurajat. S-a ridicat din scaunul lui şi s-a plimbat prin cameră. S-a aşezat iar, dând din cap în semn de disperare.

— Chiar ne-ai văzut sărind peste margine? l-am întrebat pe Nestor.

— Eu sunt Martorul, a spus. Să ajung martor a fost pentru mine drumul cunoaşterii; sarcina mea este să-ţi descriu fără greş ceea ce am văzut.

— Dar ce ai văzut cu adevărat? am întrebat.

— V-am văzut pe voi doi ţinându-vă şi alergând spre margine, a spus. Şi apoi v-am văzut ca două zmeie pe cer. Pablito se mişca mai departe în linie dreaptă şi apoi a căzut. Tu te-ai ridicat o clipă şi apoi te-ai mişcat puţin de la margine înainte să cazi.

— Dar am sărit cu corpurile noastre? am insistat.

— Ei bine, cred că nu se poate altfel, a râs el.

— Putea fi doar o iluzie? am insistat.

— Cum adică, Maestro? a întrebat el pe un ton sec.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat, am spus.

— Ai leşinat cumva, din întâmplare, ca Pablito? m-a întrebat Nestor, cu o strălucire în ochi.

Am încercat să-i explic natura problemei mele în legătură cu acest salt. El n-a putut sta liniştit şi m-a întrerupt. Pablito a intervenit pentru a-l aduce la realitate şi au început să se certe. Pablito s-a smuls din altercaţie, plimbându-se pe jumătate aşezat în jurul mesei, ţinându-se de scaun.

— Nestor nu vede dincolo de nasul lui, mi-a spus el. Benigno la fel. Cel puţin tu ai simpatia mea.

Pablito a chicotit, lăsându-şi umerii să-i tremure, şi şi-a ascuns faţa cu pălăria lui Benigno.

— Atât cât mă priveşte pe mine, voi doi aţi sărit, mi-a spus Nestor cu o ieşire bruscă. Nagualul şi Genaro nu v-au lăsat nici o altă şansă. Asta a fost arta lor de a vă aduna şi de a vă conduce spre singura poartă care este deschisă. Şi astfel, aţi trecut amândoi peste margine. Asta am observat. Pablito spune că nu a simţit nimic; trebuie pus sub semnul întrebării. Ştiu că el a fost perfect conştient de totul, dar preferă să spună că nu a fost.

— Zău că nu am fost conştient, mi-a spus Pablito, ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Probabil, a spus Nestor sec. Dar eu am fost conştient şi am văzut corpurile voastre făcând ceea ce trebuia să facă, să sară.

Afirmaţiile lui Nestor m-au adus într-o stare mentală ciudată. Tot timpul căutasem confirmarea a ceea ce percepusem eu însumi. Dar odată ce am primit-o, mi-am dat seama că nu era nicio diferenţă. Să ştiu că sărisem şi să-mi fie frică de ceea ce am perceput era ceva; să caut o validare unanimă era altceva. Atunci am ştiut că una nu avea nicio corelaţie necesară cu alta. Mă gândisem tot timpul că, dacă voi găsi pe altcineva să-mi confirme că am sărit, îmi voi absolvi intelectul de temerile şi dubiile sale. Greşeam. În loc de asta, am devenit şi mai îngrijorat şi mai preocupat de problemă.

Am început să-i spun lui Nestor că, deşi venisem să-i văd pe ei doi în mod special, să-mi confirme că am sărit, îmi schimbasem gândul şi de fapt nu voiam să mai discut despre asta. Au început să vorbească amândoi în acelaşi timp, şi în acel moment am intrat într-o discuţie în trei. Pablito susţinea că el nu fusese conştient, Nestor ţipa că Pablito se complace, şi eu spuneam că nu voiam să mai aud despre salt.

Pentru mine era extrem de evident, pentru prima dată, că niciunul dintre noi nu era calm şi că niciunul nu deţinea controlul de sine. Niciunul dintre noi nu voia să-i acorde celeilalte persoane atenţia completă, aşa cum făceau don Juan şi don Genaro. Deoarece eram incapabil să păstrez vreo ordine în schimbul nostru de opinii, m-am cufundat în propriile deliberări. Crezusem întotdeauna că singurul lucru care mă împiedicase să intru complet în lumea lui don Juan era insistenţa mea de a trece prin raţiune, dar prezenţa lui Pablito şi a lui Nestor a schiţat o nouă viziune asupra mea. O altă lipsă a mea era timiditatea. Odată ce mă abătusem în afara suporturilor sigure ale bunului-simţ, nu puteam avea încredere în mine şi devenisem intimidat de grozăvia a ceea ce mi se desfăşura în faţă. Astfel, mi-am dat seama că era imposibil să cred că sărisem într-un abis.

Don Juan insistase explicându-mi că întreaga problemă a vrăjitoriei se rezuma la percepţie, şi, conform acestui lucru, el şi don Genaro au pus la cale, pentru ultima noastră întâlnire, o imensă dramă epurativă pe acel vârf plat de munte. După ce m-au pus să-mi exprim cu voce tare mulţumirile oricui mă ajutase vreodată, am devenit transfigurat de exaltare. În acel moment, ei îmi captaseră toată atenţia şi mi-au ghidat corpul să perceapă singura acţiune

posibilă din punctul lor de referinţă: saltul în abis. Saltul acela era singura realizare practică a percepţiei mele, nu ca om normal, ci ca vrăjitor.

Fusesem atât de absorbit să-mi scriu gândurile, încât nu observasem că Nestor şi Pablito se opriseră din discuţie şi că mă priveau toţi trei. Le-am explicat că nu exista nicio modalitate de a înţelege ce avusese loc cu ocazia acelui salt.

— Nu este nimic de înţeles, a spus Nestor. Lucrurile se întâmplă doar şi nimeni nu poate spune cum. Întreabă-l pe Benigno dacă vrea să înţeleagă.

— Vrei să înţelegi? l-am întrebat pe Benigno în glumă.

— Bineînţeles că vreau! a exclamat el cu un glas grav de bas, făcându-i pe toţi să râdă.

— Te complaci să spui că vrei să înţelegi, a continuat Nestor. Exact aşa cum se complace Pablito să spună că nu-şi aminteşte nimic.

L-a privit pe Pablito şi mi-a făcut cu ochiul. Pablito şi-a plecat capul.

Nestor m-a întrebat dacă remarcasem ceva în starea lui Pablito când eram gata să plonjăm. A trebuit să admit că nu eram cel menit să remarce un lucru atât de subtil în starea lui Pablito.

— Un luptător trebuie să remarce totul, a spus el. Ăsta-i trucul lui şi, aşa cum a spus Nagualul, în asta constă avantajul lui.

A zâmbit şi a făcut un gest deliberat de jenă, ascunzându-şi faţa cu pălăria.

— Ce anume nu am remarcat în starea lui Pablito? l-am întrebat.

— Pablito sărise deja înainte să treacă de margine, a spus. El nu a trebuit să facă ceva. S-ar fi putut aşeza foarte bine la marginea abisului, în loc să sară.

— Ce vrei să spui prin asta? am întrebat.

— Pablito se dezintegra deja, a răspuns. De aceea crede că a leşinat. Pablito minte. El ascunde ceva.

Pablito a început să-mi vorbească. A murmurat câteva cuvinte de neînţeles, apoi a renunţat şi s-a lăsat în scaunul lui. Nestor a început să vorbească şi el. L-am oprit. Nu eram sigur că-l înţelesesem corect.

— Corpul lui Pablito se dezintegra? am întrebat.

M-a privit multă vreme fără să spună ceva. Stătea în dreapta mea. S-a mutat uşor pe banca din faţa mea.

— Trebuie să iei în serios ceea ce spun, a început el. Nu există nicio posibilitate de a întoarce roata timpului acolo unde eram înainte de acel salt. Nagualul a spus că este o cinste şi o onoare să fii un luptător şi că este norocul luptătorului să facă ceea ce trebuie să facă. Trebuie să-ţi spun fără greş ceea ce am observat. Pablito se dezintegra. În timp ce alergaţi spre margine, doar tu erai material, Pablito era ca un nor. El crede că era gata să cadă în faţă, şi tu crezi că l-ai ţinut de mână ca să-l ajuţi să ajungă la margine. Niciunul din voi nu are dreptate şi nu mă îndoiesc că ar fi fost mai bine pentru,

amândoi dacă nu l-ai fi apucat de braţ pe Pablito.

M-am simţit mai confuz ca niciodată. Credeam cu adevărat că era sincer în descrierea percepţiei sale, dar îmi aminteam că îl ţinusem pe Pablito de braţ.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi interferat? am întrebat.

— Nu pot răspunde la asta, a murmurat Nestor. Dar ştiu că ai afectat luminozitatea fiecăruia. În momentul în care ţi-ai pus braţul în jurul lui, Pablito a devenit mai solid, dar tu ţi-ai pierdut preţioasa putere în van.

— Ce ai făcut după ce am sărit? l-am întrebat pe Nestor după o lungă tăcere.

— Exact după ce voi doi aţi dispărut, a spus el, nervii mei erau atât de încordaţi, încât nu puteam respira, şi am leşinat şi eu, nu ştiu cât de mult timp. Cred că a fost doar o clipă. Când mi-am revenit iar în simţiri, am privit în jur după Genaro şi Nagual; nu mai erau. Am alergat înainte şi înapoi pe acel vârf de munte, strigându-i până când am răguşit de tot. Apoi mi-am dat seama că eram singur. Am mers spre marginea stâncii şi am încercat să văd semnul pe care-l dă pământul când un luptător nu se va mai întoarce, dar îl pierdusem deja. Atunci am ştiut că Genaro şi Nagualul erau plecaţi pentru totdeauna. Nu realizasem până atunci că ei se întorseseră spre mine după ce v-au spus la revedere vouă şi, în timp ce voi alergaţi spre margine, ei îmi făceau cu mâna şi îşi luau rămas-bun şi de la mine.

Faptul că m-am găsit singur la acel timp al zilei, în acel loc pustiu era mai mult decât puteam suporta. Dintr-o mişcare, îmi pierdusem toţi prietenii pe care îi aveam în lume. M-am aşezat şi am început să plâng. Şi, pe măsură ce am devenit mai speriat, am început să ţip şi să urlu cât de tare puteam. Am strigat numele lui Genaro cu toată forţa. Era deja întuneric beznă. Nu mai puteam distinge niciun semn din împrejurimi. Ştiam că în postura mea de luptător nu avea niciun rost să mă complac în starea aceea. Pentru a mă calma, am început să urlu ca un coiot, aşa cum mă învăţase Nagualul. După ce am urlat o vreme, m-am simţit mai uşurat şi am uitat de tristeţea mea. Am uitat că lumea exista. Cu cât urlam mai tare, cu atât era mai uşor să simt protecţia şi căldura pământului.

Trebuie să fi trecut ore întregi. Brusc, am simţit o lovitură în mine, în spatele gâtului, şi sunetul unui clopoţel în urechi. Mi-am reamintit ce le spusese Nagualul lui Eligio şi Benigno înainte să sară. El spunea că acea senzaţie în gât apare exact înainte de a-ţi schimba viteza şi că sunetul clopoţelului era vehiculul pe care îl puteai folosi pentru a realiza orice îţi doreşti. Atunci am vrut să fiu coiot. Am privit la mâinile mele, care erau pe sol, în faţa mea. Îşi schimbaseră forma şi arătau ca ale unui coiot Am văzut pe braţe blana de coiot. Eram un coiot! Asta m-a făcut atât de fericit, încât am urlat aşa cum urlă un coiot. Îmi simţeam dinţii de coiot şi botul meu lung şi ascuţit şi limba. Ştiam cumva că murisem, dar nu mă interesa. Nu-mi păsa că mă

transformasem într-un coiot sau că eram mort sau viu. Mergeam ca un coiot, în patru labe, spre marginea prăpastiei şi am sărit în ea. Nu aveam altceva de făcut.

Simţeam cum cădeam şi cum se răsucea în aer corpul meu de coiot. Apoi eram iar eu, răsucindu-mă în aer. Dar înainte să ating fundul, am devenit atât de uşor, încât n-am simţit mai nimic, doar că zburam. Aerul trecea prin mine. Eram aşa uşor! Am crezut că moartea venise în sfârşit să mă ia. Ceva se agita în mine şi m-am dezintegrat ca nisipul uscat. Acolo unde eram era linişte şi pace. Ştiam cumva ca eram acolo, şi totuşi nu eram. Eram nimic. Asta-i tot ce pot spune despre asta. Apoi, destul de brusc, acelaşi lucru care mă transformase ca nisipul m-a adunat iar la un loc. Am revenit iar la viaţă şi m-am regăsit stând în coliba unui bătrân vrăjitor mazatec. El mi-a spus că numele lui era Porfirio şi că era bucuros să mă vadă. A început să mă înveţe anumite lucruri despre plante, pe care nu le ştiam de la Genaro. M-a luat cu el acolo unde se fac plantele şi mi-a arătat matriţa plantelor, în special semnele de pe matriţe. El a spus că, dacă urmăream semnele acelea la plante, puteam spune la ce erau bune, chiar dacă nu le mai văzusem înainte. Apoi, când a înţeles că am învăţat semnele, mi-a spus la revedere şi m-a invitat să-l mai vizitez. În acel moment am simţit o tragere puternică şi m-am dezintegrat, la fel ca înainte. Am devenit un milion de particule.

Apoi am fost tras înapoi în şinele meu şi m-am întors să-l văd pe Porfirio. În definitiv, el mă invitase. Ştiam că mă puteam duce oriunde voiam, dar am ales coliba lui Porfirio, pentru că era bun cu mine şi mă învăţa. N-am vrut să risc şi să dau de nişte lucruri teribile. De data asta, Porfirio m-a luat cu el şi m-a dus să văd matriţa animalelor. Acolo mi-am văzut animalul nagual. Ne-am recunoscut într-o clipă. Porfirio a fost încântat să vadă aşa o prietenie. Am văzut şi nagualul lui Pablito şi pe al tău, dar n-au vrut să stea de vorbă cu mine. Păreau trişti. N-am insistat să discut cu ele. Nu ştiam ce se întâmplase cu voi în saltul vostru. Credeam că eram şi eu mort, dar nagualul meu mi-a spus că toţi – atât eu; cât şi voi – eram vii. Am întrebat despre Eligio, şi Nagualul meu mi-a spus că a plecat pentru totdeauna. Apoi mi-am reamintit că, atunci când am fost martor la saltul lui Eligio şi al lui Benigno, l-am auzit pe Nagual dându-i instrucţiuni lui Benigno să nu caute lumi sau viziuni ciudate în afară de a lui. Nagualul i-a mai spus să înveţe despre lumea lui, pentru că prin asta va găsi singura formă de putere potrivită pentru el. Nagualul le-a dat instrucţiuni precise să lase ca particulele lor să se răspândească cât de departe pot, pentru a-şi aduna puterea. Aşa am făcut şi eu. Am trecut înainte şi înapoi din tonal în nagual de unsprezece ori. Totuşi, de fiecare dată am fost primit de Porfirio, care m-a învăţat mai departe. De câte ori forţa mi se epuiza, o reacumulam în nagual, până la un moment când am strâns atât de mult, încât m-am regăsit pe acest pământ.

— Dona Soledad mi-a zis că Eligio n-a trebuit să sară în abis, am

spus.

— A sărit cu Benigno, a şoptit Nestor. Întreabă-l, o să-ţi spună cu vocea lui preferată.

M-am întors spre Benigno şi l-am întrebat despre saltul lui.

— Bineînţeles că am sărit împreună! a răspuns el cu o voce zdrobitoare. Dar n-am vorbit niciodată despre asta.

— Ce a spus Soledad că a făcut Eligio? a întrebat Nestor.

Le-am spus că dona Soledad afirmase că Eligio a fost luat de un vârtej şi a părăsit lumea în timp ce lucra în câmp deschis.

— Ea este foarte confuză, a spus Nestor. Eligio a fost sucit şi răsucit de aliaţi. Dar el n-a vrut niciunul, şi atunci l-au lăsat în pace. Asta n-are nimic de-a face cu saltul. La Gorda a spus că tu ai avut noaptea trecută o întâlnire cu aliaţii; nu ştiu ce ai făcut, dar, dacă ai fi vrut să prinzi sau să îmblânzeşti unul care să stea cu tine, ar fi trebuit să te învârteşti cu ei. Uneori ei vin din proprie iniţiativă la vrăjitor şi îl rotesc. Eligio a fost cel mai bun luptător, aşa că aliaţii au venit la el singuri. Dacă vreunul dintre voi vrea aliaţi, ar trebui să-i rugăm ani de zile şi, chiar dacă am face-o, mă îndoiesc sincer că aliaţii ar accepta să ne ajute.

Eligio a trebuit să sară ca oricine altcineva. Am fost martor la saltul lui. El a fost perechea lui Benigno. Ceea ce se întâmplă cu noi vrăjitorii depinde mult de ceea ce face partenerul nostru. Benigno e puţin cam dezechilibrat pentru că partenerul lui nu s-a întors. Nu-i aşa, Benigno?

— Bineînţeles că aşa-i! a răspuns Benigno cu vocea lui preferată.

În acel moment am cedat în faţa curiozităţii, care mă cuprinsese din primul moment în care îl auzisem pe Benigno. L-am întrebat cum făcea ca vocea lui să fie atât de bubuitoare. El s-a întors spre mine. Stătea drept şi arăta spre gura sa, ca şi cum ar fi vrut să mă uit fix la ea.

— Nu ştiu! a bubuit. Doar îmi deschid gura, şi din ea iese vocea asta.

Şi-a contractat muşchii de pe frunte, şi-a îndoit buzele şi a scos un sunet profund bubuitor. Apoi am văzut că avea la tâmple nişte muşchi colosali, care dădeau un contur diferit capului său. Nu linia pieptănăturii era diferită, ci întreaga parte superioară a capului său.

— Genaro i-a lăsat sunetele lui, mi-a spus Nestor. Aşteaptă să vezi ce vânturi trage!

Am avut sentimentul că Benigno se şi pregătea să-mi demonstreze talentele sale.

— Stai, stai, Benigno, am spus, nu e necesar.

— Oh, păcat! a exclamat Benigno pe un ton dezamăgit. Aveam pe cel mai bun pregătit pentru tine.

Pablito şi Nestor au râs atât de tare, încât chiar şi Benigno şi-a pierdut expresia amorfă şi a chicotit împreună cu ei.

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat cu Eligio, l-am rugat pe Nestor

după ce s-au calmat.

— După ce Eligio şi Benigno au sărit, a răspuns Nestor, Nagualul m-a pus să mă uit repede peste margine, pentru a prinde semnul pe care îl dă pământul când luptătorii sar în abis. Dacă există ceva ca un nor sau ca o pala slabă de vânt, înseamnă că luptătorului încă nu i-a sunat ceasul. În ziua în care au sărit Eligio şi Benigno, am simţit o pală de vânt de partea lui Benigno şi am ştiut că timpul lui nu sosise încă. Dar partea lui Eligio a rămas tăcută.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Eligio? A murit?

Toţi trei s-au holbat la mine. Au rămas o clipă tăcuţi. Nestor s-a scărpinat la tâmple cu ambele mâini. Benigno a chicotit şi a dat din cap. Am încercat să-i explic, dar Nestor a făcut un gest cu mâinile să mă oprească.

— Eşti serios când pui întrebările astea? m-a întrebat el.

În locul meu a răspuns Benigno. Când nu se amuza, vocea lui era adâncă şi melodioasă. A spus că Nagualul şi Genaro ne-au aranjat astfel încât fiecare dintre noi să deţină informaţii disparate, pe care ceilalţi nu le aveau.

— Ei bine, dacă lucrurile stau aşa, o să-ţi spunem ce şi cum, a zis Nestor zâmbind, de parcă i s-ar fi luat o mare greutate de pe umeri

— Eligio n-a murit. Nici vorbă.

— Unde e acum? am întrebat.

S-au privit iar unul pe altul. Îmi dădeau senzaţia că abia se abţineau să nu râdă. Le-am spus că tot ce ştiam despre Eligio era ceea ce îmi spusese dona Soledad, respectiv că Eligio a plecat în lumea cealaltă, cu Nagualul şi Genaro. Pentru mine, asta suna ca şi cum ar fi murit.

— De ce vorbeşti aşa, Maestro? a întrebat Nestor foarte îngrijorat. Nici măcar Pablito nu vorbeşte aşa.

M-am gândit că Pablito o să protesteze. Era să se ridice, dar se părea că s-a răzgândit.

— Da, are dreptate, a spus el. Nici măcar eu nu vorbesc aşa.

— Ei bine, dacă Eligio n-a murit, atunci unde e? am întrebat.

— Soledad ţi-a spus deja, a răspuns uşor Nestor. Eligio s-a dus cu Nagualul şi cu Genaro.

Am decis că era mai bine să nu mai pun întrebări. Nu intenţionam ca întrebările mele să fie agresive, dar se dovedeau întotdeauna a fi exact aşa. Şi apoi, aveam senzaţia că nici ei nu ştiau mai mult decât mine.

Nestor s-a ridicat brusc şi a început să se plimbe înainte şi Înapoi prin faţa mea. În final, m-a tras de subsuori de la masă. Nu mai voia să scriu. M-a întrebat dacă într-adevăr leşinasem în momentul saltului ca Pablito şi nu-mi mai aduceam nimic aminte. I-am spus că avusesem nişte viziuni sau vise vii pe care nu le puteam explica şi că, pentru a le lămuri, venisem la ei. Au vrut să le vorbesc despre toate viziunile pe care le-am avut.

După ce mi-au ascultat descrierile, Nestor a spus că viziunile erau de o natură bizară şi că numai primele două erau de mare importanţă şi de pe acest pământ; restul erau doar viziuni ale unor lumi străine. El a explicat că prima mea viziune avea o valoare specială, pentru că era o prevestire potrivită. A spus că vrăjitorii iau întotdeauna primul eveniment dintr-o serie drept schiţă sau hartă a ceea ce va urma să se întâmple.

În cursul unei viziuni anume, mă aflasem privind la o lume stranie. Chiar în faţa ochilor mei se găsea o stâncă gigantică, care era despicată în două. Vedeam printr-o gaură largă din ea o câmpie fosforescentă nemărginită, o vale îmbăiată într-o lumină galben-verzuie. De o parte a văii, spre dreapta şi parţial ascuns vederii de stânca enormă, se găsea o structură incredibilă ca un dom. Era întunecată, aproape gri-mangal. Dacă aprecierile mele din lumea obişnuită se potriveau şi aici, domul trebuie să fi avut cam cincisprezece kilometri înălţime şi kilometri întregi în lungime. Aşa o enormitate m-a ameţit. Am avut o senzaţie de ameţeală şi am căzut într-o stare de dezintegrare.

Mi-am revenit şi m-am găsit pe o suprafaţă foarte neregulată, şi totuşi plată. Era o suprafaţă strălucitoare, interminabilă, asemenea câmpiei pe care o văzusem înainte. Se întindea cât vedeam cu ochii. Mi-am dat seama curând că îmi puteam întoarce capul în orice direcţie doream în plan orizontal, dar că nu mă puteam privi. Totuşi, eram în stare să examinez împrejurimile, rotindu-mi capul de la stânga la dreapta şi invers. Oricum, când voiam să mă întorc să privesc în spate, nu-mi puteam roti trunchiul.

Câmpia se întindea monoton şi în stânga, şi în dreapta mea. Nu era nimic de văzut, cu excepţia unei străluciri alburii, nesfârşite. Am vrut să privesc solul pe care stăteam, dar ochii nu mi se mişcau în jos. Mi-am ridicat capul ca să privesc cerul; tot ce am putut vedea era o altă suprafaţă nelimitată, alburie, care părea legată de cea pe care stăteam. Apoi am avut un moment de nelinişte şi am simţit că era pe cale să-mi fie dezvăluit ceva. Dar şocul brusc şi devastator al dezintegrării mi-a oprit revelaţia. O forţă m-a tras în jos. Ca şi cum suprafaţa alburie m-ar fi înghiţit.

Nestor a spus că viziunea domului avea o importanţă excepţională, deoarece acea formă particulară fusese izolată de Nagual şi Genaro pentru a indica locul în care va trebui să ne întâlnim cu toţii într-o zi.

În acel moment, Benigno mi-a vorbit şi a spus că a auzit că Eligio primea instrucţiuni ca să poată găsi acel dom. El a spus că Nagualul şi Genaro insistau ca Eligio să le înţeleagă corect punctul de vedere. Ei l-au considerat întotdeauna pe Eligio cel mai bun; de aceea ei l-au ghidat spre acel dom şi i-au spus să între în boitele lui alburii de multe ori.

Pablito a adăugat că toţi trei primiseră instrucţiuni să caute acel

dom dacă puteau, dar niciunul nu reuşise. Eu m-am plâns că nici don Juan, nici don Genaro nu-mi menţionaseră nimic de genul acesta. Nu primisem niciun fel de instrucţiuni care să se fi referit la căutarea unui dom.

Benigno, care stătea pe partea cealaltă a mesei, s-a ridicat brusc şi a venit lângă mine. S-a aşezat la stânga mea şi mi-a şoptit foarte uşor că, probabil, cei doi bătrâni mă instruiseră, dar că nu-mi puteau aminti sau că ei nu-mi spuseseră nimic despre dom ca să nu-mi fixez atenţia pe el odată ce l-am găsit.

— De ce era atât de important acel dom? l-am întrebat pe Nestor.

— Pentru că Nagualul şi Genaro sunt acum acolo, a răspuns.

— Şi unde este acel dom? am întrebat.

— Undeva pe pământ, a spus el.

A trebuit să le explic îndelung că era imposibil ca o structură de o asemenea mărime să poată exista pe planeta noastră. Am spus că viziunea era mai mult ca un vis şi că domuri de asemenea înălţimi existau doar în fantezii. Ei au râs şi m-au bătut uşor pe spate de parcă ar fi râs de un copil.

— Vrei să ştii unde este Eligio, a spus Nestor brusc. Ei bine, este sub arcadele albe ale acelui dom, împreună cu Nagualul şi Genaro.

— Dar domul acela e doar o viziune, am protestat.

— Atunci Eligio este într-o viziune, a spus Nestor. Aminteşte-ţi de ceea ce tocmai ţi-a spus Benigno. Nagualul şi Genaro nu ţi-au spus să găseşti acel dom şi să te întorci mereu acolo. Dacă ar fi făcut-o, acum n-ai mai fi fost aici. Ai fi fost cu Eligio, în domul acelei viziuni. Aşa că, vezi, Eligio n-a murit aşa cum moare un om obişnuit. El pur şi simplu nu s-a mai întors din saltul lui.

Pretenţia lui era zguduitoare pentru mine. Nu puteam înlătura amintirea vivacităţii acelor viziuni pe care le avusesem, dar, dintr-un motiv ciudat, voiam să polemizez cu el. Nestor, fără să-mi mai dea timp să spun ceva, şi-a continuat ideea. El mi-a reamintit de una dintre viziunile mele: penultima. Aceea fusese cea mai de coşmar dintre ele. Eram urmărit de o creatură stranie, nevăzută. Ştiam că era acolo, dar n-o puteam vedea, nu pentru că era invizibilă, ci pentru că lumea în care mă găseam era incredibil de necunoscută, astfel încât nu puteam spune ce şi cum erau lucrurile. Oricare ar fi fost elementele viziunii mele, nu aveam certitudinea că erau de pe acest pământ. Istovirea pe care o resimţeam la gândul că eram pierdut într-un astfel de loc era mai mult decât puteam suporta. La un moment dat, suprafaţa pe care stăteam a început să se cutremure. Simţeam că se unduia sub picioarele mele, şi m-am prins de un fel de creangă sau de un apendice din ceva care îmi amintea de un copac şi care atârna exact deasupra capului meu în plan orizontal. În clipa în care l-am atins, lucrul acesta s-a înfăşurat în jurul încheieturii mele ca şi cum ar fi fost plin de nervi care sesizau totul. Am simţit că sunt ridicat la o înălţime ameţitoare. Am privit în jos şi am văzut un animal incredibil.

Am ştiut că era creatura nevăzută care mă urmărea. Apărea dintr-o suprafaţă care semăna cu solul. Îi puteam vedea gura enormă, deschisă ca o cavernă. Am auzit un urlet cutremurător, complet nepământean, ceva ca un suspin metalic, strident, şi tentaculul care mă prinsese s-a desfăcut şi am căzut în gura cavernoasă. Am observat fiecare detaliu al acelei guri în timp ce cădeam în ea. Apoi s-a închis peste mine. Am simţit o presiune instantanee care mi-a zdrobit corpul.

— Muriseşi deja, a spus Nestor. Animalul acela te-a mâncat. Te-ai aventurat dincolo de lumea asta şi ai întâlnit groaza însăşi. Viaţa şi moartea noastră sunt tot atât de reale ca scurta ta viaţă trăită în locul acela şi moartea ta în gura acelui monstru. Viaţa asta pe care o trăim acum este doar o nesfârşită viziune. Nu-ţi dai seama?

Simţeam cum îmi treceau prin corp spasme nervoase.

— Eu n-am trecut dincolo de lumea asta, a continuat el, dar ştiu despre ce vorbesc. Nu am poveşti de groază ca tine. Tot ce am făcut a fost să-l vizitez pe Porfirio de zece ori. Dacă ar fi fost după mine, m-aş fi dus acolo pentru totdeauna, dar a unsprezecea săritură a fost atât de puternică, încât mi-a schimbat direcţia. Am simţit că depăşisem coliba lui Porfirio şi, în loc să mă aflu la uşa lui, m-am găsit în oraş, foarte aproape de casa unui prieten al meu. M-am gândit că era caraghios. Ştiam că mă aflam în călătorie între tonal şi nagual. Nimeni nu-mi spusese că aceste călătorii ar fi putut avea ceva special. Aşa că am devenit curios şi am decis să-l văd pe prietenul meu. Am început să mă întreb dacă voi reuşi într-adevăr să-l văd. Am ajuns la casa lui şi am bătut în uşă, aşa cum făcusem de nenumărate ori. Soţia lui m-a lăsat să intru, aşa cum făcuse de atâtea ori şi bineînţeles că prietenul meu era acasă. I-am spus că venisem în oraş cu afaceri şi chiar mi-a dat nişte bani pe care mi-i datora. Am pus banii în buzunar. Ştiam că prietenul meu, nevasta lui, şi banii, şi casa, şi oraşul, erau, asemenea colibei lui Porfirio, doar o viziune. Ştiam că o forţă de dincolo de mine mă va dezintegra în orice clipă. Aşa că m-am aşezat, ca să mă bucur de prietenul meu din plin. Am râs şi ne-am distrat. Şi îndrăznesc să spun că a fost încântător, dezinvolt şi plin de umor. Am stat acolo mult timp, aşteptând şocul; deoarece n-a venit, am decis să plec. Mi-am luat rămas-bun şi i-am mulţumit pentru bani şi pentru prietenie. Am plecat. Am vrut să văd oraşul înainte ca forţa să mă ia. M-am perindat toată noaptea. Am mers tot drumul până la dealurile care dominau oraşul şi, în momentul în care a răsărit soarele, m-a străfulgerat adevărul. Mă întorsesem în lume, şi forţa care mă va dezintegra era domolită şi urma să mă lase să stau. Puteam să-mi revăd tărâmul casei şi acest pământ minunat pentru mai multă vreme. Ce mare bucurie, Maestro! Dar nu puteam spune că nu-mi plăcuse prietenia lui Porfirio. Ambele viziuni sunt egale, dar eu prefer viziunea formei mele şi a pământului meu. Probabil că este doar un moft al meu.

Nestor s-a oprit din vorbă şi cu toţii s-au uitat la mine. M-am simţit ameninţat cum nu mă mai simţisem niciodată. O parte din mine era înfricoşată de ceea ce spusese el, cealaltă voia să se lupte cu el. Am început să polemizez cu el fără niciun sens. Stupiditatea mea a durat câteva momente, apoi am realizat că Benigno mă privea cu o expresie foarte rea. Îşi fixase ochii pe pieptul meu. Simţeam brusc ceva ameninţător apăsându-mi inima. Am început să transpir ca şi cum chiar în faţa mea s-ar fi găsit o sursă de căldură. Urechile au început să-mi ţiuie.

Exact în acel moment, a venit la mine La Gorda. A fost o viziune neaşteptată. Eram sigur că şi Genarii simţeau la fel. S-au oprit din ceea ce făceau şi au privit-o. Pablito a fost primul care şi-a revenit din surpriză.

— De ce dai năvală aşa? a întrebat-o el pe un ton imperativ. Ascultai din camera cealaltă, nu-i aşa?

Ea a spus că se găsea în casă doar de câteva minute, şi apoi a ieşit spre bucătărie. Şi raţiunea pentru care stătea atât de liniştită nu era ca să asculte, ci pentru a-şi exersa abilitatea de a fi de neremarcat.

Prezenţa ei a creat o acalmie ciudată. Voiam să leg iar firul revelaţiilor lui Nestor, dar, înainte să pot spune ceva, La Gorda ne-a anunţat că surioarele erau în drum spre casă şi că ar putea apărea dintr-o clipă în alta. Genarii s-au ridicat într-o secundă, ca şi cum ar fi fost catapultaţi. Pablito şi-a pus scaunul pe umeri.

— Hai să mergem la o plimbare în întuneric, Maestro, mi-a spus el.

La Gorda a intervenit pe un ton imperativ, spunându-mi că nu puteam merge cu ei încă, pentru că nu terminase să-mi spună tot ce-i ceruse Nagualul să-mi spună.

Pablito s-a întors spre mine şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ţi-am spus doar. Sunt nişte ticăloase sinistre şi autoritare. Sper din tot sufletul că nu eşti ca ele, Maestro.

Nestor şi Benigno au spus noapte buna şi m-au îmbrăţişat. Pablito a ieşit pur şi simplu, cărându-şi scaunul în spinare. Au plecat prin spate. Câteva secunde mai târziu, un bubuit teribil la uşa din faţă ne-a făcut pe mine şi pe La Gorda să sărim în picioare. Pablito se întorsese cărându-şi scaunul.

— Credeai că n-o să-ţi spun noapte bună, nu-i aşa? m-a întrebat el şi a plecat râzând.

5. Arta de a visa

În ziua următoare am fost singur toată dimineaţa. Am lucrat la notiţele mele. După-masă am folosit maşina ca să le ajut pe La Gorda şi pe surioare să aducă nişte mobilă de la casa donei Soledad.

Spre seară, eu şi La Gorda stăteam singuri în spaţiul în care se

lua masa. Am stat tăcuţi o vreme. Eram foarte obosit.

La Gorda a spart tăcerea şi a spus că, de când plecaseră Nagualul şi Genaro, cu toţii sufereau de prea multă automulţumire. Fiecare dintre ei fusese prea absorbit de sarcina sa particulară. A spus că Nagualul îi comandase să fie un luptător impasibil şi să urmeze orice drum îi va fi ales soarta. Dacă Soledad mi-ar fi furat puterea, La Gorda ar fi trebuit să fugă şi să încerce să salveze surioarele şi apoi să se unească cu Benigno şi Nestor, singurii Genari care vor scăpa. Dacă surioarele m-ar fi ucis, ea ar fi trebuit să meargă cu Genarii, pentru că surioarele n-ar mai fi avut nevoie de ea. Dacă eu n-aş fi supravieţuit atacului aliaţilor, dar ea da, urma să părăsească zona şi să rămână singură. Mi-a spus, cu o sclipire în ochi, că fusese sigură că niciunul din noi nu va supravieţui şi că de aceea îşi luase adio de la surioare, casă şi dealuri.

— Nagualul mi-a spus că, în cazul în care vom supravieţui atacului aliaţilor, a continuat ea, trebuie să fac orice pentru tine, pentru că acesta ar fi drumul meu de luptător. De aceea am intervenit în ceea ce-ţi făcea Benigno noaptea trecută. El îţi presa pieptul cu ochii. Asta este arta lui ca *stalker.* Ai „văzut” mâna lui Pablito, mai devreme, ieri; şi asta făcea parte din aceeaşi artă.

— Ce este arta asta, La Gorda?

— Arta *stalker*-ului. Asta era predispoziţia Nagualului, şi Genarii sunt adevăraţii lui copii în privinţa asta. Noi, pe de altă parte, suntem visători. Dublura ta este „visatul”.

Ceea ce îmi spunea ea era nou pentru mine. Am vrut ca ea să-şi elucideze declaraţiile. Am făcut o pauză de o clipă pentru a citi ceea ce scrisesem şi pentru a selecta cea mai potrivită întrebare. I-am spus că întâi voiam să aflu ce ştia ea despre dublura mea, şi apoi voiam să aflu despre arta *stalking-ului.*

— Nagualul mi-a spus că dublura ta este ceva care necesită multă putere pentru a ieşi, a spus ea. El s-a gândit că ai putea avea destulă energie pentru a o scoate de două ori. De aceea a pus-o pe dona Soledad ori să te ajute, ori să te ucidă.

La Gorda a spus că avusesem mai multă energie decât crezuse Nagualul şi că dublura mea ieşise de trei ori. Indiscutabil, atacul Rosei nu fusese o acţiune negândită; dimpotrivă, ea calculase foarte isteţ că, dacă mă rănea, voi rămâne lipsit de apărare: acelaşi truc pe care-l încercase dona Soledad cu câinele ei. Îi dădusem Rosei o şansă de a mă ataca când am strigat la ea, dar n-a reuşit să mă rănească. În loc de asta, a apărut dublura mea şi a răpit-o pe ea. La Gorda mi-a povestit că Lidia îi spusese că Rosa n-a vrut să se scoale când a trebuit să plecăm în grabă din casa lui Soledad, aşa că Lidia a strâns-o de mâna lovită, Rosa n-a simţit nicio durere şi şi-a dat seama imediat că o vindecasem, ceea ce însemna că îmi epuizasem puterile. La Gorda a afirmat că surioarele au fost foarte isteţe şi au plănuit să mă stoarcă de putere; în această idee, ea a insistat să o vindec şi pe

Soledad. Imediat ce Rosa şi-a dat seama că o vindecasem şi pe ea, s-a gândit că îmi slăbisem puterile definitiv. Tot ce aveau de făcut, era să o aştepte pe Josephina şi să mă termine.

Surioarele nu ştiau că, atunci când le-ai vindecat pe Rosa şi pe Soledad, te-ai şi refăcut, a spus La Gorda şi a râs, ca şi cum ar fi fost o glumă. De aceea ai avut destula energie pentru a-ţi scoate dublura şi a treia oară, când surioarele au încercat să-ţi ia luminozitatea.

I-am vorbit despre viziunea pe care o avusesem, cu dona Soledad ghemuită lângă peretele din camera ei, şi cum am suprapus viziunea aceea simţului tactil şi am ajuns să simt o substanţă vâscoasă pe fruntea ei.

— Aceasta a fost cu adevărat „vedere”, a spus La Gorda. Ai „văzut”-o pe Soledad în camera ei, deşi ea era cu mine la locul lui Genaro, şi apoi ţi-ai „văzut” nagualul pe fruntea ei.

În acest punct m-am simţit obligat să-i descriu detaliile experienţei mele, în special realizarea pe care o avusesem că le-am vindecat efectiv pe Rosa şi dona Soledad, atingând acea substanţă vâscoasă, pe care o simţeam ca pe o parte din mine.

— Să „vezi” lucrul acela pe mâna Rosei a fost, de asemenea, adevărată „vedere”, a comentat ea. Şi aveai absolută dreptate, substanţa era din tine. A ieşit din corpul tău şi era nagualul tău. Atingând-o, ai tras-o înapoi.

Apoi La Gorda mi-a spus, ca şi cum mi-ar fi dezvăluit un mister, că Nagualul îi dăduse comanda să nu dezvăluie faptul că, întrucât aveam cu toţii aceeaşi luminozitate, dacă nagualul meu atingea pe unul din ei, nu-mi slăbeau puterile aşa cum ar fi fost cazul dacă nagualul meu ar fi atins un om normal.

— Dacă ne atinge nagualul tău, a spus ea, dându-mi o palmă uşoară pe cap, luminozitatea ta rămâne la suprafaţă. Poţi s-o culegi iar şi nu e nimic pierdut.

I-am spus că tot ce-mi relatase ea mi se părea imposibil de crezut. A dat din umeri, ca şi cum ar fi vrut să-mi arate că nu era treaba ei. Apoi am întrebat-o ce sens dădea ea cuvântului nagual. Am spus că don Juan îmi explicase nagualul ca fiind principiul” indescriptibil, sursa oricărui lucru.

— Bineînţeles, a spus ea zâmbind. Ştiu ce voia să spună. Nagualul este în orice.

I-am arătat, puţin zeflemitor, că se poate spune şi invers, că tonalul este în toate. Ea mi-a explicat cu răbdare că ambele afirmaţii sunt corecte; că şi tonalul există în toate. Diferenţa constă în faptul că, pe când tonalul poate fi perceput uşor de simţurile noastre, nagualul se manifestă doar pentru ochiul vrăjitorului. Ea a adăugat că putem da peste cele mai stranii viziuni ale tonalului şi ne putem speria de ele, sau le putem venera, sau putem fi indiferenţi, pentru că toţi putem vedea acele viziuni. În schimb, pentru a fi percepută o viziune a nagualului, este nevoie de simţurile specializate ale

vrăjitorului. Şi totuşi, atât tonalul, cât şi nagualul sunt prezenţi concomitent în toate. De aceea, este mai potrivit pentru un vrăjitor să spună că „a privi” constă în a vizualiza tonalul care există în toate, iar „vedere”, pe de altă parte, constă în a vizualiza nagualul, care există, de asemenea, în toate. Prin urmare, dacă un luptător observă lumea ca o fiinţă umană, el priveşte, dar dacă o observă ca un vrăjitor, el „vede”, iar ceea ce „vede” trebuie denumit, în mod corect, nagual. Apoi a adus vorba despre motivul, pomenit mai devreme de Nestor, pentru care don Juan era denumit Nagualul, şi a confirmat că şi eu eram un Nagual, din cauza formei care îmi ieşea din cap.

Am vrut să ştiu de ce numeau ei forma aceea care îmi ieşea din cap dublura. Ea a răspuns că au considerat că participau la o glumă specială de-a mea. Ei denumiseră întotdeauna forma aceea „dublura”, pentru că era de două ori mărimea persoanei care o avea.

— Nestor mi-a spus că nu-ţi foloseşte dacă ai sau nu forma aceea, am continuat subiectul.

— Nu-i nici bună, nici rea, mi-a răspuns. Tu o ai, şi asta te face Nagual. Asta-i tot. Unul dintre noi trebuia să fie Nagual, şi tu eşti acela. Ar fi putut fi Pablito, sau eu, sau altul.

— Spune-mi, ce este arta *stalking-ului* am întrebat.

— Nagualul era un *stalker,* a spus ea şi m-a fixat cu privirea. Trebuie să ştii asta. El te-a învăţat de la început cum s-o aplici.

M-am gândit că lucrul la care se referea ea era ceea ce don Juan denumea a fi un vânător. Sigur, el mă învăţase să fiu un vânător. I-am spus că don Juan mă învăţase cum să vânez şi cum să pun capcane. Totuşi, folosirea de către ea a termenului *stalker* era mai adecvată.

— Un vânător vânează doar, a spus. Un *stalker* vânează orice, se vânează inclusiv pe sine.

— Cum face asta?

— Un *stalker* impecabil poate transforma orice în pradă. Nagualul mi-a spus că ne putem vâna chiar şi slăbiciunile.

M-am oprit din scris şi am încercat să-mi amintesc dacă don Juan îmi prezentase vreodată o astfel de noutate: să-mi vânez slăbiciunile. Nu-mi aminteam să o fi spus vreodată în astfel de termeni.

— Cum îţi poţi vâna slăbiciunile, La Gorda?

— În acelaşi mod în care dai târcoale prăzii. Îţi urmăreşti rutinele până când cunoşti toată acţiunea slăbiciunilor tale, şi apoi le culegi precum ai scoate un iepure din cuşcă.

Don Juan mă învăţase într-adevăr acest lucru despre rutine, dar în ideea unui principiu general de care vânătorii trebuie să fie conştienţi. Totuşi, înţelegerea şi aplicarea de către ea a acestui lucru erau mai pragmatice decât ale mele.

Don Juan spusese că orice obişnuinţă este în esenţă o acţiune şi că o acţiune are nevoie de toate părţile componente pentru a putea funcţiona. În caz contrar, acţiunea este incompletă. Prin acţiune, el înţelegea orice serie de acţiuni coerente, întreprinse cu un scop. Cu

alte cuvinte, o obişnuinţă are nevoie de toate acţiunile componente pentru a fi o activitate vie.

La Gorda a descris apoi cum îşi vânase propria slăbiciune de a mânca excesiv. Ea a spus că Nagualul îi sugerase ca întâi să preia cea mai mare parte a acestei obişnuinţe, care era legată de munca ei de spălătoreasă; mânca tot ce îi dădeau clienţii ei, pe măsură ce trecea de la o casă la alta, pentru a-şi livra rufele. Se aştepta ca Nagualul să îi spună ce să facă, dar el râdea şi glumea doar pe seama ei, zicând că, imediat ce îi va spune să facă ceva, ea se va lupta să n-o facă. El spunea că aşa sunt fiinţele umane; le place să li se spună ce să facă, dar le place şi mai mult să se lupte şi să nu facă ceea ce li se spune şi astfel ajung să îl urască pe cel care le-a spus primul.

Mulţi ani de zile ea s-a tot gândit şi tot n-a reuşit să găsească o metodă de a-şi vâna slăbiciunea. Totuşi, într-o zi, enervată şi obosită de a fi atât de grasă, a refuzat să mai mănânce timp de douăzeci şi trei de zile. Asta a fost acţiunea iniţială care a întrerupt fixaţia ei. Apoi a avut ideea să îşi umfle gura cu un burete, pentru a-şi face clienţii să creadă că are gura infectata şi că nu poate mânca. Subterfugiul nu a mers doar cu clienţii ei, care nu i-au mai dat de mâncare, dar şi cu ea însăşi, deoarece atunci când mesteca buretele avea senzaţia că mănâncă. La Gorda râdea când îmi povestea cum se plimba cu buretele umflându-i gura ani de zile, până când obişnuinţa ei de a mânca excesiv a fost întreruptă.

— Asta a fost tot ce a trebuit pentru a-ţi opri obişnuinţa? am întrebat.

— Nu. A mai trebuit şi să învăţ să mănânc ca un luptător.

— Şi cum mănâncă un luptător?

— Un luptător mănâncă încet şi liniştit şi foarte puţin o dată.

Obişnuiam să vorbesc mult în timp ce mâncam şi mâncam foarte repede şi extrem de mult la o masă. Nagualul mi-a spus că un luptător mănâncă patru înghiţituri de mâncare o dată. Puţin mai târziu mănâncă iar patru guri de mâncare şi aşa mai departe.

Un luptător mai merge şi kilometri întregi zilnic. Slăbiciunea mea de a mânca excesiv nu-mi dădea voie să mă plimb. Am întrerupt-o mâncând patru înghiţituri de mâncare pe oră şi plimbându-mă. Uneori umblam toată ziua şi toată noaptea. Aşa mi-am pierdut grăsimea de pe buci.

A râs amintindu-şi de porecla pe care i-o dăduse don Juan.

— Dar vânarea slăbiciunilor nu este de ajuns pentru a le lepăda, a spus ea. Poţi să le vânezi de acum până-n ziua de apoi şi n-o să fie nicio diferenţă. De aceea, Nagualul nu voia să-mi spună ce să fac. Lucrul de care are nevoie un luptător pentru a fi un *stalker* impecabil este să aibă un scop.

La Gorda a descris cum trăise înainte să-l întâlnească pe Nagual; de pe o zi pe alta, fără nicio idee de viitor. Nu avea speranţe, nu avea

vise, nu avea dorinţe de niciun fel. Totuşi, avea tot timpul ocazia de a mânca; dintr-un motiv oarecare, pe care nu şi-l putea explica, în fiecare zi din viaţa ei avusese la îndemână multă mâncare. Atât de multă, de fapt, încât la un moment dat cântărea o sută şapte kilograme.

— Mâncatul a fost singurul lucru de care m-am bucurat cu adevărat în viaţă, a spus La Gorda. Şi apoi, nu m-am considerat niciodată chiar grasă. Mă credeam mai degrabă drăguţă şi aveam impresia că oamenii mă plăceau aşa. Toţi spuneau că aveam un aspect sănătos.

Nagualul mi-a spus ceva foarte ciudat şi anume că am avut enorm de multă putere personală şi datorită acestui lucru reuşeam întotdeauna să obţin mâncare de la prieteni, în timp ce rudele din propria mea casă erau înfometate.

Oricine are destulă putere personală pentru un anumit lucru.

În cazul meu, îmi trăgeam puterea personală din mâncare pentru ţinta mea de luptător.

— Şi care este acea ţinta, La Gorda? am întrebat-o jumătate în glumă.

— Să intru în lumea cealaltă, a replicat ea cu un surâs şi s-a făcut că mă loveşte în creştetul capului cu încheieturile degetelor, aşa cum obişnuia să facă don Juan când credea că mă răsfăţ.

Nu mai aveam lumină să scriu. Am vrut să aduc lampa mare, dar ea s-a plâns că era prea obosită şi că trebuia să doarmă puţin înainte de venirea surioarelor.

Am intrat în camera din faţă. Mi-a dat o pătură, apoi s-a înfăşurat şi ea într-una şi a adormit instantaneu. M-am aşezat cu spatele sprijinit de perete. Suprafaţa de cărămidă a patului era tare chiar şi cu cele patru rogojini puse deasupra. Era mai confortabil dacă mă întindeam. În clipa în care am făcut-o, am adormit.

M-am trezit brusc, cu o sete insuportabilă. Am vrut să merg la bucătărie să beau puţină apă, dar nu m-am putut orienta în întuneric. O simţeam pe La Gorda înfăşurată în pătura ei lângă mine. Am scuturat-o de două-trei ori şi am rugat-o să mă ajute să beau puţină apă. Ea a mârâit câteva cuvinte ininteligibile. Aparent, dormea atât de adânc, încât nu reuşea să se trezească. Am scuturat-o iar, şi ea s-a trezit brusc; doar că nu era La Gorda. Cea pe care o scuturam a ţipat la mine cu o voce de bărbat, morocănos, să tac din gură. Era un bărbat în locul La Gordei! Frica mea a fost instantanee şi incontrolabilă. Am sărit din pat şi am alergat la uşa din faţă. Dar simţul meu de orientare era adormit şi am ajuns în bucătărie. Am luat o lampă şi am aprins-o cât de repede am putut. În acel moment La Gorda a apărut de afară prin spate şi m-a întrebat dacă era ceva în neregulă. I-am povestit nervos ce se întâmplase. A părut puţin dezorientată şi ea. Avea gura deschisă şi ochii ei îşi pierduseră strălucirea lor obişnuită. A dat viguros din cap, şi asta părea că i-a

redat vioiciunea. A luat lampa şi am intrat în camera din faţă.

În pat nu era nimeni. La Gorda a mai aprins trei lămpi. Părea îngrijorată. Mi-a spus să stau unde eram, apoi a deschis uşa de la camera lor. Am observat că de acolo se vedea lumină. A închis iar uşa şi mi-a spus pe un ton sec să nu mă îngrijorez că nu era nimic şi că o să facă ea ceva de mâncare. A gătit cu eficienţa şi viteza unei bucătărese expeditive. A preparat şi o ciocolata caldă cu fulgi de porumb. Ne-am aşezat faţă în faţă şi am mâncat în tăcere deplină.

Noaptea era rece. Părea că stătea să plouă. Cele trei felinare cu petrol pe care le adusese la bucătărie aruncau o lumină gălbuie foarte liniştitoare. A luat nişte scânduri care erau adunate pe podea şi le-a pus vertical într-un jgheab adânc pe traversa care susţinea grinda tavanului. În podea era o crăpătură lungă, paralelă cu grinda, care servea pentru susţinerea scândurilor. Rezultatul a fost un perete mobil care înconjura zona în care mâncam.

— Cine era în pat? am întrebat.

— În pat, lângă tine era Josephina, cine altcineva? a răspuns de parcă şi-ar fi savurat cuvintele, şi apoi a râs. Ea e maestră în glume de genul ăsta. Preţ de-o clipă am crezut că era altceva, dar apoi am simţit mirosul pe care-l emană corpul Josephinei când face una dintre glumele ei.

— Ce încerca să facă? Să mă sperie de moarte? am întrebat.

— Nu prea te au la inimă, ştii doar, a replicat ea. Nu le place să fie deturnate de pe drumul lor obişnuit. Urăsc faptul că Soledad pleacă. Nu vor să înţeleagă că vom părăsi cu toţii zona asta. Se pare că a sosit timpul. Mi-am dat seama de asta astăzi. Când am părăsit casa, am simţit că dealurile acelea erodate mă obosesc. N-am mai avut senzaţia asta până astăzi.

— Unde o să plecaţi?

— Încă nu ştiu. Se pare că asta depinde de tine. De puterea ta.

— De mine? În ce fel, La Gorda?

— Lasă-mă să-ţi explic. Cu o zi înainte de sosirea ta, eu şi surioarele am fost în oraş. Voiam să te găsesc în oraş, pentru că am avut o viziune foarte ciudată în „visatul″ meu. În viziunea aceea eram în oraş cu tine. Te vedeam cum te văd şi acum. Nu ştiai cine eram, dar ai discutat cu mine. Nu reuşeam să-mi dau seama ce spuneai. Am revenit de trei ori la acea viziune, dar nu am fost destul de puternică în „visatul” meu pentru a afla ce-mi spuneai. M-am gândit că asta însemna că trebuia să merg în oraş şi să am încredere că puterea mea personală te va găsi. Eram sigură că erai pe drum încoace.

— Surioarele ştiau de ce le-ai luat în oraş? am întrebat.

— Nu le-am spus nimic. Doar le-am luat cu mine. Ne-am vânturat pe străzi toată dimineaţa.

Afirmaţiile ei mi-au creat o stare de spirit foarte ciudată. Tot corpul îmi era străbătut de spasme de emoţie. A trebuit să mă ridic şi să mă plimb în jur pentru o clipa. M-am aşezat iar şi i-am spus că

fusesem în oraş în aceeaşi zi şi ca mă vânturasem toată dimineaţa prin jurul pieţii, căutându-l pe don Juan. Ea m-a privit cu gura deschisă.

— Probabil că am trecut unul pe lângă altul, a spus şi a oftat. Am fost în piaţă şi în parc. Am stat pe treptele bisericii aproape toată după-amiaza, ca să nu atragem atenţia asupra noastră.

Hotelul unde trăsesem era chiar lângă biserică. Mi-am reamintit că stătusem în picioare multă vreme, privind la oamenii de pe treptele bisericii. Ceva mă împingea să-i examinez. Aveam noţiunea absurdă că şi don Juan, şi don Genaro urmau să apară printre oamenii aceia, stând ca cerşetorii, doar ca să mă surprindă.

— Când aţi părăsit oraşul? am întrebat.

— Am plecat pe la cinci după-amiaza şi ne-am îndreptat spre locul Nagualului din munţi, a răspuns.

Avusesem şi eu certitudinea că don Juan plecase spre sfârşitul zilei. Senzaţiile pe care le avusesem în timpul întregului episod de a-l căuta pe don Juan au devenit foarte clare pentru mine. În lumina celor spuse de ea, trebuia să-mi revizuiesc poziţia. Mă satisfăcuse explicaţia certitudinii pe care o găsisem că don Juan era acolo pe străzi, şi anume un îndemn iraţional, un rezultat al faptului că în trecut îl găsisem în mod concret acolo. Dar La Gorda fusese în oraş efectiv pentru a mă căuta, şi ea era fiinţa cea mai apropiată de don Juan ca temperament.

Îi simţisem tot timpul prezenţa. Afirmaţia La Gordei confirmase mai degrabă ceva ce corpul meu ştia fără nici cea mai mica îndoială.

Am remarcat o undă de agitaţie nervoasă în corpul ei, când i-am descris detaliile stării mele din ziua aceea.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi găsit? am întrebat.

— Totul ar fi fost altfel, a răspuns ea. Pentru mine, să te găsesc ar fi însemnat că aş fi avut destulă putere pentru a merge mai departe. De aceea le-am luat pe surioare cu mine. Noi toţi, tu, eu şi surioarele am fi mers împreună în ziua aceea.

— Unde, La Gorda?

— Cine ştie? Dacă aş fi avut destulă putere să te găsesc, aş fi avut şi destulă putere să ştiu asta. Acum e rândul tău. Poate că acum tu ai destulă putere să spui unde să mergem. Înţelegi ce vreau să spun?

În acel moment m-a cuprins o tristeţe profundă. Simţeam mai acut ca niciodată disperarea fragilităţii şi a vremelniciei mele umane. Don Juan susţinuse întotdeauna că singurul factor care poate ţine în frâu disperarea este conştiinţa morţii noastre, cheia spre schema de lucru a vrăjitorilor. Ideea lui era că această conştiinţă a morţii noastre este singurul lucru care ne poate da forţa de a rezista la constrângerile şi durerile vieţii şi la temerile noastre în faţa necunoscutului. Dar ceea ce n-a putut să-mi spună niciodată a fost cum să aduc în prim-plan acea conştiinţă. El a insistat spunându-mi, de fiecare dată când l-am rugat, că factorul decizional era doar

puterea voinţei mele; cu alte cuvinte, trebuia să-mi construiesc o stare mentală care să aducă drept martor la acţiunile mele acea conştiinţă. Credeam că reuşisem. Dar în faţa deciziei La Gordei de a mă găsi şi de a pleca împreună cu mine, mi-am dat seama că, dacă ea m-ar fi găsit în oraş în ziua aceea, nu m-aş mai fi întors niciodată acasă, nu i-aş mai fi văzut niciodată pe cei dragi mie. Nu fusesem pregătit pentru asta. Mă pregătisem sufleteşte pentru moarte, dar nu pentru o dispariţie pentru tot restul vieţii mele în conştiinţa pură în care nu există mânie sau dezamăgire, lăsând în urmă cele mai bune dintre sentimente.

Eram foarte jenat să-i spun La Gordei că nu eram un luptător care să merite acea putere, necesară pentru a putea realiza o astfel de acţiune: să plec definitiv, să ştiu unde să merg şi ce să fac.

— Suntem creaturi umane, a spus ea. Cine ştie ce ne aşteaptă sau ce fel de forţe putem avea?

I-am spus că tristeţea mea provocată de-o astfel de plecare ar fi prea mare. Schimbările prin care trec vrăjitorii sunt prea drastice şi prea definitive. I-am spus ceea ce-mi relatase Pablito despre tristeţea lui insuportabilă de a-şi fi pierdut mama.

— Forma umană se susţine din aceste sentimente, a spus ea sec. Şi eu m-am deplâns pe mine şi pe copilaşii mei ani de zile. Nu puteam înţelege cum putea fi Nagualul atât de crud ca să-mi ceară să fac ceea ce am făcut: să-mi părăsesc copiii, să-i distrug şi să-i uit.

Ea a spus că a avut nevoie de ani de zile pentru a reuşi, că şi Nagualul a trebuit să aleagă să-şi părăsească forma umană. El nu era crud. El pur şi simplu nu mai avea sentimente umane. Pentru el totul era egal. Îşi acceptase soarta. Problema cu Pablito şi chiar cu mine era că niciunul din noi nu îşi acceptase soarta. La Gorda a comentat ironic că Pablito plângea când şi-o amintea pe mama sa, Manuelita, în special când trebuia să-şi gătească singur. Ea m-a îndemnat să mi-o amintesc pe mama lui Pablito aşa cum era: o femeie bătrână şi proastă, care nu ştia altceva decât să-l slugărească pe Pablito. A adăugat că ele toate îl priveau pe acesta ca pe un laş, pentru că era incapabil să fie fericit că servitoarea lui, Manuelita, devenise vrăjitoarea Soledad, care l-ar fi putut ucide ca şi cum ar fi strivit un gândac.

La Gorda s-a sculat cu un gest teatral şi s-a aplecat peste masă, până când fruntea ei aproape că se atingea de a mea.

— Nagualul spunea că norocul lui Pablito era extraordinar, a spus ea. Mamă şi copil să lupte pentru acelaşi lucru. Dacă n-ar fi fost atât de laş, el şi-ar fi acceptat soarta şi s-ar fi opus lui Soledad ca un luptător, fără frică sau ură. În final, cel mai bun ar câştiga şi ar lua totul. Dacă ar câştiga Soledad, Pablito ar fi fericit cu soarta lui şi i-ar dori succes. Dar numai un luptător poate simţi acest tip de fericire.

— Ce simte dona Soledad în legătură cu toate astea?

— Ea nu se complace în sentimente, a răspuns La Gorda şi s-a

aşezat din nou. Ea şi-a acceptat soarta mai repede decât noi toţi. Înainte ca Nagualul s-o ajute, ea se găsea într-o situaţie mai rea decât mine. Cel puţin eu eram tânără; însă ea era o vacă bătrână, grasă şi obosită, milogindu-se să vină moartea s-o ia. Acum moartea va trebui să se lupte cu ea.

Elementul timp în transformarea donei Soledad era un detaliu care mă deruta. I-am spus La Gordei că îmi aminteam că am văzut-o pe dona Soledad cu nu mai mult decât doi ani înainte şi că era aceeaşi doamnă bătrână pe care o ştiusem întotdeauna. La Gorda mi-a răspuns că ultima oară când am fost în casa lui Soledad, fiind convins că era tot casa lui Pablito, Nagualul îi pusese să acţioneze ca şi cum totul ar fi fost ca până atunci. Dona Soledad m-a salutat, aşa cum făcuse întotdeauna, din bucătărie, şi nu am fost cu adevărat faţă în faţă cu ea. Lidia, Rosa, Pablito şi Nestor şi-au jucat rolurile la perfecţie, pentru a nu-mi permite să descopăr adevăratele lor activităţi.

— De ce ar fi trecut Nagualul prin toate complicaţiile astea, La Gorda?

— Te salva de ceva care încă nu era clar. Te-a ţinut departe de noi în mod deliberat. El şi Genaro mi-au spus să nu-mi arăt faţa niciodată când erai pe aici.

— I-au spus şi Josephinei acelaşi lucru?

— Da. Ea e nebună şi nu se poate abţine. A vrut să-ţi joace şi ţie feste. Obişnuia să te urmărească pe aici, şi n-ai ştiut niciodată.

Într-o noapte, când Nagualul te luase în munţi, era cât pe ce să te împingă într-o prăpastie în întuneric. Nagualul a găsit-o într-o clipă. Ea nu face lucrurile astea din răutate, ci pentru că îi place să fie aşa. Asta e forma ei umană. O să fie aşa până când o s-o piardă. Ţi-am spus că toate şase sunt puţin sărite. Tu trebuie să fii conştient de asta, pentru a nu te lăsa prins în iţele lor. Dacă te laşi atras, nu te supăra. Ele nu se pot abţine.

A stat tăcută o vreme. Am surprins semnul aproape imperceptibil al unei agitaţii în corpul ei. Ochii ei păreau că se liberalizează şi i-a căzut falca, de parcă i-ar fi cedat muşchii. M-am cufundat în urmărirea ei. A dat din cap de două-trei ori.

— Tocmai am „văzut” ceva, a spus. Tu eşti exact ca Genarii şi surioarele.

A început să râdă liniştit. N-am spus nimic. Voiam să dea explicaţiile singură, fără amestecul meu.

— Toţi se supăra pe tine pentru că încă nu le-a trecut prin cap că eşti la fel ca ei, a continuat ea. Ei te văd drept Nagual şi nu înţeleg că tu te complaci în comportamentele tale, exact aşa cum o fac şi ei.

A spus că Pablito oftează, se plânge şi se preface că este slab. Benigno face pe sfiosul care nici măcar nu poate deschide ochii. Nestor face pe cel înţelept, pe cel care ştie totul. Lidia face pe femeia dură care poate zdrobi pe oricine cu o privire. Josephina este cea

nebună, în care nimeni nu poate avea încredere. Rosa este fata nestăpânită, care mănâncă ţânţarii care o muşcă. Iar eu eram nebunul care a venit din Los Angeles cu un notes şi multe întrebări aiurea. Şi toţi ne iubeam comportamentul.

— Eu am fost cândva o femeie grasă şi rău mirositoare, a continuat ea după o pauză. Nu-mi păsa că eram alungată dintr-o parte în alta ca un câine, atâta timp cât nu eram singură. Aşa era forma mea umană.

Va trebui să le spun tuturor ceea ce am „văzut" despre tine, astfel încât să nu se simtă ofensaţi de acţiunile tale.

Rămăsesem fără replică. Simţeam că avea absolută dreptate. Important pentru mine era nu atât exactitatea afirmaţiei, cât faptul că fusesem martor la modul în care ajunsese ea la acest răspuns la o întrebare neformulată.

— Cum ai „văzut" toate astea? am întrebat.

— Mi-a venit pur şi simplu, a răspuns.

— Cum ţi-a venit?

— Am simţit sentimentul „vederii" venind în creştetul capului, şi apoi am ştiut ceea ce ţi-am şi spus.

Am insistat să-mi descrie fiecare detaliu al senzaţiei „vederii" la care se referea. Ea a consimţit după un moment de ezitare şi mi-a descris aceeaşi senzaţie de mâncărime de care devenisem atât de conştient în timpul confruntărilor mele cu dona Soledad şi cu surioarele. La Gorda a spus că senzaţia începea din creştetul capului şi apoi îi cobora pe spate şi în jurul taliei, înspre pântece. Îl simţea în corpul ei ca o mâncărime consumatoare, care s-a transformat în înţelegerea faptului că eu mă agăţam de forma mea umană la fel ca ei toţi, doar că stilul meu particular nu putea fi înţeles de ei.

— Ai auzit o voce spunându-ţi asta? am întrebat.

— Nu. Doar am „văzut" tot ce ţi-am spus despre tine, a răspuns.

Am vrut s-o întreb dacă avusese o viziune despre mine agăţându-mă de ceva, dar m-am răzgândit. Nu voiam să mă complac în purtarea mea obişnuită. Şi apoi, ştiam ce voia să spună prin acea „vedere". Acelaşi lucru mi se întâmplase şi mie când fusesem cu Rosa şi cu Lidia. Am „ştiut" brusc unde locuiau; nu avusesem o viziune a casei lor. Pur şi simplu am simţit că ştiam.

Am întrebat-o dacă simţise şi ea un sunet sec al unei ţevi de lemn care se rupe la baza gâtului ei.

— Nagualul ne-a învăţat pe toţi cum să obţinem senzaţia aceea din creştet, a spus ea. Dar n-o pot face toţi dintre noi. Sunetul din spatele gâtului este şi mai dificil. Încă nu l-am simţit niciunul dintre noi. E ciudat că tu l-ai simţit când eşti încă incomplet.

— Cum acţionează sunetul acela? am întrebat. Şi ce este?

— Ştii asta mai bine decât mine. Ce pot să-ţi spun mai mult? a răspuns ea cu o voce aspră. Părea că s-a surprins a fi nerăbdătoare. A zâmbit sfios şi a plecat capul. Mă simt stupid să-ţi spun ceva ce ştii

deja, a spus. Îmi pui întrebările astea ca să mă testezi dacă mi-am pierdut într-adevăr forma?

I-am explicat în ce constă confuzia mea: aveam sentimentul că ştiam ce era sunetul acela şi totuşi parcă nu ştiam nimic despre el, deoarece, pentru mine, a cunoaşte ceva însemna să fiu în stare şi de o exprimare verbală a cunoştinţelor. În acest caz, nici măcar nu ştiam cum să încep. Singurul lucru pe care-l puteam face era să-i pun întrebări, sperând că răspunsurile ei mă vor ajuta.

— Nu te pot ajuta în legătură cu sunetul acela, a afirmat ea.

Am simţit o tulburare bruscă şi extraordinară. I-am spus că eram obişnuit să am de-a face cu don Juan şi că aveam nevoie de el atunci mai mult ca niciodată, pentru a-mi explica totul.

— Îi duci lipsa Nagualului? m-a întrebat ea.

Am spus că da şi că nu mi-am dat seama cât îi simţeam lipsa până când nu am fost înapoi pe tărâmul lui.

— Îţi lipseşte pentru că te agăţi încă de forma ta umană, a spus şi a chicotit ca şi cum ar fi fost încântată de tristeţea mea.

— Tu nu-i duci lipsa, La Gorda?

— Nu. Eu nu. Eu sunt el. Toată luminozitatea mea a fost schimbată; cum ar putea să-mi lipsească ceva care este în mine?

— Cum este diferită luminozitatea ta?

— O fiinţă umană, sau orice altă creatură vie, are o strălucire galben-pal. Animalele sunt mai galbene, oamenii sunt mai albi. Dar un vrăjitor este chihlimbariu, ca mierea limpede în soare. Unele femei vrăjitoare sunt verzui. Nagualul spunea că acelea sunt cele mai puternice şi cele mai dificile.

— Ce culoare ai tu, La Gorda?

— Chihlimbarie, exact ca tine şi ca restul dintre noi. Aşa mi-au spus Nagualul şi Genaro. Nu m-am „văzut” niciodată pe mine. Dar i-am „văzut” pe ceilalţi. Toţi suntem chihlimbarii. Şi toţi, cu excepţia ta, suntem nişte pietre funerare. Oamenii normali sunt ca nişte ouă; de aceea, Nagualul le spunea ouă luminoase. Vrăjitorii îşi schimbă nu numai culoarea luminozităţii lor, ci şi forma. Noi suntem ca nişte pietre funerare; doar că suntem rotunzi pe la colţuri.

— Eu mai am forma de ou, La Gorda?

— Nu. Tu ai formă de piatră funerară, doar că ai o pată urâtă şi spălăcită în mijloc. Atât timp cât vei avea pata aceea, nu vei fi în stare să zbori, aşa cum zboară vrăjitorii, aşa cum am zburat eu noaptea trecută pentru tine. Nu vei fi în stare nici măcar să-ţi părăseşti forma umană.

M-am simţit încurcat într-o polemică pasionată nu atât cu ea, cât cu mine însumi. Am insistat spunându-i că afirmaţia lor despre cum să-ţi recâştigi acea presupusă plenitudine era pur şi simplu absurdă. I-am spus că nu avea cum să-mi argumenteze că era nevoie să întorci spatele propriilor copii pentru a realiza cea mai vagă dintre ţintele posibile: să intri în lumea Nagualului. Eram atât de convins, încât m-

am lăsat purtat de elan şi am ridicat vocea la ea. La Gorda nu s-a lăsat deloc tulburată de ieşirea mea.

— Nu trebuie să facă toţi asta, a spus. Doar vrăjitorii care vor să între în lumea cealaltă. Există o mulţime de vrăjitori buni care „văd" şi sunt incompleţi. Plenitudinea este necesară pentru noi, Toltecii.

S-o luăm de exemplu pe Soledad. Ea este cea mai bună vrăjitoare pe care o poţi găsi şi este incompletă. A avut doi copii; unul dintre ei a fost o fată. Din fericire pentru Soledad, fata ei a murit. Nagualul a spus că spiritul unei persoane care a murit se întoarce la donatori, adică acea calitate revine la părinţi. Dacă aceştia sunt morţi şi persoana are copii, ascuţimea merge la copilul complet. Şi dacă toţi copiii sunt compleţi, ascuţimea s-a dus la cel cu putere şi nu neapărat la cel mai bun sau cel mai ascultător. De exemplu, când a murit mama Josephinei, ascuţimea ei de spirit s-a dus la cel mai nebun dintre ei, Josephina. Ar fi revenit fratelui ei, care este un muncitor foarte bun, dar Josephina este mai puternică decât fratele ei. Fata lui Soledad a murit fără să lase copii, şi Soledad a primit un impuls care i-a acoperit jumătate din gaura ei. Acum, singura speranţă pe care o are pentru a o închide complet este ca Pablito să moară. Şi, în acelaşi mod, marea speranţă a lui Pablito pentru un surplus este ca Soledad să moară.

I-am spus în termeni foarte serioşi că tot ce auzisem acum de la ea era pentru mine dezgustător şi oribil. Ea a fost de acord că aveam dreptate. A afirmat că, la un moment dat, ea însăşi se gândea că acea afirmaţie a vrăjitorilor era cel mai urât lucru posibil. M-a privit cu ochi strălucitori. Era ceva maliţios în zâmbetul ei.

— Nagualul mi-a spus că tu înţelegi totul, dar nu vrei să faci nimic cu asta, a spus cu voce moale.

Am început iar să mă cert. I-am spus că părerea Nagualului despre mine nu avea nimic de-a face cu repulsia mea faţă de afirmaţia despre care discutam. I-am explicat că-mi plac copiii, că am pentru ei cel mai profund respect şi că sunt foarte mişcat de stadiul lor de neajutoraţi în lumea îngrozitoare din jurul lor. Nu puteam concepe să rănesc un copil în niciun mod, pentru niciun motiv.

— Nu Nagualul a făcut legea, a spus ea. Legea este făcută undeva departe, şi nu de un om.

M-am scuzat spunându-i că nu eram supărat pe ea sau pe Nagual, dar că discutăm pur teoretic, pentru că nu-mi puteam închipui valoarea faptei.

— Valoarea este că avem nevoie de toată ascuţimea noastră de spirit, de toată puterea şi de toată plenitudinea noastră pentru a intra în lumea cealaltă, a spus ea. Eu eram o femeie religioasă.

Îţi pot spune ce obişnuiam să-mi repet, fără să ştiu ce voiam. Voiam ca sufletul meu să între în împărăţia cerului. Mai vreau şi acum asta, doar că sunt pe un drum diferit. Lumea nagualului este împărăţia cerului.

Am obiectat la conotaţia religioasă din principiu. Fusesem

deprins de don Juan să nu stărui niciodată asupra acestui subiect. Ea a explicat foarte calm ca nu vedea nicio diferenţă de stil de viaţă între noi şi adevăraţii preoţi şi călugăriţe. A scos în evidenţă că adevăraţii preoţi şi călugăriţe nu erau doar compleţi, conform regulei, dar că ei nici măcar nu se epuizează cu relaţii sexuale.

— Nagualul a spus că acesta este motivul pentru care ei nu vor putea fi niciodată exterminaţi, indiferent cine va încerca să-i extermine. Cei care îi urmăresc sunt întotdeauna incompleţi; ei nu au vigoarea pe care o au adevăraţii preoţi şi călugăriţe. Mi-a plăcut Nagualul că a spus asta. Voi aclama întotdeauna preoţii şi călugăriţele. Suntem la fel. Am renunţat la lume şi, totuşi ne găsim în mijlocul ei. Preoţii şi călugăriţele ar putea deveni mari vrăjitori zburători, dacă cineva le-ar spune că o pot face.

Mi-am amintit admiraţia tatălui şi a bunicului meu pentru revoluţia mexicană. Ei admiraseră mai ales încercarea de exterminare a clerului. Tatăl meu a preluat această admiraţie de la tatăl lui, şi eu am moştenit-o de la amândoi. Era un fel de filiaţie. Unul dintre primele lucruri pe care le-a subminat don Juan în personalitatea mea a fost acea filiaţie.

I-am spus odată lui don Juan, ca şi cum aş fi dat glas propriei opinii, ceva ce auzisem toată viaţa mea, că scopul principal al bisericii era să ne ţină în ignoranţă. Don Juan a arborat cea mai serioasă expresie. Ca şi cum declaraţiile mele i-ar fi atins cea mai adâncă fibră. M-am gândit imediat la secolele de exploatare pe care le-au îndurat indienii.

— Bastarzii ăia nenorociţi, a spus el. M-au ţinut în ignoranţă pe mine şi chiar şi pe tine.

Am sesizat imediat ironia lui şi am râs amândoi. Nu examinasem niciodată cu adevărat afirmaţia aceea. Nu o credeam, dar nu aveam altceva în locul ei. Îi vorbisem lui don Juan despre tatăl şi bunicul meu şi despre vederile lor în legătură cu religia, ca nişte liberali ce erau.

— Nu contează ce face sau ce spune cineva, a spus el. Tu trebuie să fii un bărbat impecabil. Lupta se dă chiar aici, în acest piept. M-a lovit uşor în piept. Dacă tatăl şi bunicul tău ar fi încercat să fie luptători impecabili, a continuat don Juan, ei n-ar fi avut timp pentru lupte meschine. Avem nevoie de tot timpul şi de toată energia de care dispunem pentru a învinge idioţenia din noi. Şi asta contează. Restul nu are nicio importanţă. Nimic din ce au spus tatăl şi bunicul tău despre biserică nu le-a dat bunăstare. Pe de altă parte, a fi un luptător impecabil îţi dă vigoare, şi tinereţe, şi putere. Aşa că este mai bine pentru tine ca alegerea s-o faci cu înţelepciune.

Alegerea mea a fost simplitatea şi impecabilitatea vieţii unui luptător. Datorită acestei alegeri, simţeam că trebuia să iau cuvintele La Gordei în modul cel mai serios cu putinţă, şi acest lucru era mai ameninţător pentru mine chiar decât acţiunile lui don Genaro. El mă înspăimânta foarte tare. Îi asimilam totuşi acţiunile aşa

înspăimântătoare cum erau, în ansamblul coerent al învăţăturilor. Cuvintele şi acţiunile La Gordei erau o ameninţare de tip diferit pentru mine, fiind cumva mai concrete şi mai reale decât celelalte.

Corpul La Gordei a tremurat pentru o clipă. A trecut prin el o undă, făcând să i se contracte muşchii umerilor şi ai braţelor. S-a prins de marginea mesei, cu o rigiditate ciudată. Apoi s-a relaxat, până când era din nou în eul său obişnuit.

Mi-a zâmbit. Ochii şi zâmbetul ei erau ameţitori. A spus pe un ton normal că tocmai îmi „văzuse" dilema.

— Este inutil să închizi ochii şi să spui că nu vrei să faci ceva sau că nu vrei să ştii ceva, a spus ea. Poţi face asta cu oamenii, dar nu cu mine. Acum ştiu de ce am primit de la Nagual misiunea de a spune toate astea. Eu sunt un nimeni. Tu admiri oamenii mari; Nagualul şi Genaro erau cei mai mari dintre toţi.

S-a oprit şi m-a examinat. Părea că aşteaptă reacţia mea la ceea ce spusese.

— Te-ai luptat tot timpul împotriva a ceea ce ţi-au spus Nagualul şi Genaro, a continuat. De asta ai rămas în urmă. Şi te-ai luptat cu ei pentru că erau mari. Acesta este modul tău personal de a fi. Dar nu te poţi lupta cu ce-ţi spun eu, pentru că nu te poţi uita deloc la mine. Eu sunt egalul tău; sunt în ciclul tău. Îţi place să te lupţi cu cei care sunt mai buni decât tine. În relaţia cu mine nu există nicio provocare care să te determine să te lupţi cu afirmaţiile mele. Aşa că, diavolii aceia doi te-au îmbrobodit până la urmă, prin mine. Sărăcuţule Nagual, ai pierdut jocul.

S-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche că Nagualul îi mai spusese că nu trebuie să încerce să-mi ia notesul, pentru că asta ar fi la fel de periculos ca a încerca să iei un os din gura unui câine flămând.

Şi-a pus braţele în jurul meu, lăsându-şi capul pe umerii mei, şi a râs încet şi liniştit.

„Vederea" ei mă amorţise. Ştiam că avea absolută dreptate. Mă ţintuise fără drept de apel. M-a îmbrăţişat multă vreme, cu capul sprijinit de al meu. Apropierea corpului ei era într-un fel foarte liniştitoare. Era exact ca don Juan în privinţa asta. Emana forţa, convingere şi decizie. Greşea când spunea că nu puteam s-o admir.

— Hai să uităm asta, a spus brusc. Să vorbim despre ce avem de făcut în noaptea asta.

— Ce vom face în mod concret în noaptea asta, La Gorda?

— Avem ultima noastră întâlnire cu puterea.

— Este o altă bătălie mortală cu cineva?

— Nu. Surioarele o să-ţi arate ceva care îţi va completa vizita făcută. Nagualul mi-a spus că după asta poţi să pleci şi să nu te mai întorci sau poţi alege să stai aici cu noi. Oricum, ceea ce îţi vor arăta este arta lor. Arta visătorului.

— Şi ce este arta asta?

— Genaro mi-a spus că a încercat de nenumărate ori să-ţi prezinte arta visătorului. El ţi-a arătat celălalt corp al lui, corpul lui din „vis”; odată chiar te-a făcut să fii în două locuri în acelaşi timp, dar lipsa ta de plenitudine nu te-a lăsat sa „vezi” ceea ce îţi arăta. Ca şi cum toate eforturile lui ar fi trecut prin gaura din corpul tău.

Acum se pare că lucrurile stau altfel. Genaro le-a făcut pe surioare să fie visătorii care sunt, şi în seara asta îţi vor arăta arta lui Genaro. În acest context, surioarele sunt adevăraţii copii ai lui Genaro.

Asta mi-a reamintit de ceea ce-mi spusese mai înainte Pablito, că eram copiii amândurora şi că eram Tolteci. Am întrebat-o ce înţelegea el prin asta.

— Nagualul mi-a spus că vrăjitorii erau denumiţi Tolteci în limba binefăcătorului său, a răspuns ea.

— Şi care este limba aceea, La Gorda?

— Nu mi-a spus niciodată. Dar el şi Genaro vorbeau o limba pe care n-o putea înţelege niciunul dintre noi. Şi aici, printre noi, înţelegem patru limbi indiene.

— A mai spus don Genaro că şi el era Toltec?

— Binefăcătorul lui era acelaşi om, aşa că şi el spunea acelaşi lucru.

Din răspunsurile La Gordei puteam presupune că ea ori nu ştia mare lucru despre subiect, ori nu voia să discute cu mine despre el. Am confruntat-o cu concluziile mele. Ea s-a confesat că nu dăduse prea multă atenţie acestor lucruri şi se întreba de ce puneam atâta preţ pe ele. I-am redat practic un citat din *Etnografia Mexicului Central.*

— Un vrăjitor este un Toltec atunci când vrăjitorul a primit misterele *stalking-ului* şi ale „visatului”, a spus ea liniştită. Nagualul şi Genaro au primit misterele acelea de la binefăcătorul lor şi apoi le-au păstrat în corpurile lor. Noi facem acelaşi lucru şi de aceea suntem Tolteci, ca Nagualul şi Genaro.

Nagualul ne-a învăţat şi pe tine, şi pe mine la fel, să fim imparţiali. Eu sunt mai imparţială decât tine, pentru că sunt fără formă. Tu ai încă forma umană şi eşti incomplet, aşa că te agăţi de fiecare chichiţa. Totuşi, într-o zi, o să fii iar complet, şi atunci o să înţelegi că Nagualul avea dreptate. El spunea că lumea oamenilor urcă şi coboară şi că oamenii urcă şi coboară cu ea; ca vrăjitori, noi nu trebuie să le urmăm urcuşurile şi coborâşurile.

Arta vrăjitorilor constă în a fi în afara oricărui lucru şi în a fi neremarcaţi. Şi, mai mult decât orice, arta vrăjitorilor constă din a nu-şi risipi niciodată puterea. Nagualul mi-a spus că problema ta este că te laşi prins întotdeauna în prostii, aşa cum faci şi acum. Sunt sigură că o să întrebi pe fiecare dintre noi despre Tolteci, dar n-o să întrebi pe niciunul dintre noi despre atenţia noastră.

Râsul ei era limpede şi contagios. Am recunoscut că avea dreptate. Problemele mici mă fascinaseră întotdeauna. I-am spus, de

asemenea, că eram dezorientat de folosirea de către ea a cuvântului atenţie.

— Ţi-am vorbit deja despre ceea ce mi-a spus Nagualul în legătură cu atenţia, a început ea. Noi menţinem imaginile lumii cu atenţia noastră. Un vrăjitor de sex masculin este foarte greu de antrenat, pentru că atenţia lui este întotdeauna închisă, focalizată pe ceva. Pe de altă parte, o femeie este întotdeauna deschisă, pentru că aproape niciodată nu-şi focalizează atenţia pe nimic. În special în timpul perioadei sale menstruale. Nagualul mi-a spus şi apoi mi-a arătat că în aceste momente puteam efectiv să-mi las atenţia să dea drumul imaginii lumii. Dacă nu-mi concentrez atenţia asupra lumii, lumea dispare.

— Cum se face asta, La Gorda?

— Este foarte simplu. Când o femeie este la menstruaţie, ea nu-şi poate concentra atenţia. Asta este spărtura despre care mi-a vorbit Nagualul. În loc să se lupte să focalizeze, o femeie trebuie să dea drumul imaginilor, privind fix la dealuri îndepărtate, sau la apă, ca un râu de exemplu, sau privind fix la nori.

Dacă priveşti fix cu ochii deschişi, ameţeşti şi ochii obosesc, dar dacă îi închizi pe jumătate şi clipeşti mult şi îi muţi de la munte la munte, sau de la nor la nor, poţi privi ore întregi sau zile în şir, dacă este necesar.

Nagualul obişnuia să ne pună să stăm lângă uşă şi să privim la dealurile acelea rotunde de pe partea cealaltă a văii. Uneori stăteam aici zile întregi, până când se deschidea spărtura.

Am vrut să aud mai mult despre asta, dar ea m-a oprit din vorba şi s-a aşezat grăbită foarte aproape de mine. Mi-a făcut un semn cu mâna să ascult. Am auzit un sunet slab de fâşâit şi, brusc, Lidia a intrat în bucătărie. M-am gândit că ea trebuie să fi dormit în camera lor şi că sunetul vocilor noastre a trezit-o.

Îşi schimbase hainele occidentale pe care le purta ultima dată când o văzusem şi îşi pusese o rochie lungă, aşa cum purtau indiencele din zonă. Avea un şal pe umeri şi era în picioarele goale. Rochia lungă, în loc s-o facă să arate mai bătrână şi mai masivă, o făcea să arate ca un copil deghizat în haine de femeie.

A venit la masă şi a salutat-o pe La Gorda cu un formal „Bună seara, La Gorda!” Apoi s-a întors spre mine şi a spus:

— Bună seara, Nagualule!

Salutul ei a fost atât de neaşteptat şi tonul ei atât de serios, încât eram gata să rid. Am surprins un semnal de avertizare de la La Gorda. S-a prefăcut că se scarpină în creştetul capului cu dosul mâinii stângi, care era strânsă gheară.

I-am răspuns Lidiei în acelaşi mod;

— Bună seara, Lidia!

S-a aşezat în capătul mesei, în dreapta mea. Nu ştiam dacă să încep sau nu o conversaţie. Eram gata să spun ceva, când La Gorda

mi-a făcut semn cu genunchiul şi cu o mişcare a genelor să tac şi să ascult. Am auzit iar fâşâitul uşor al unei rochii lungi atingând podeaua. Josephina a rămas puţin în uşă înainte să înainteze spre masă. Ea ne-a salutat pe rând pe Lidia, pe La Gorda şi pe mine. Nu mi-am putut păstra impasibilitatea chipului în faţa ei. Şi ea purta o rochie lungă, un şal şi era în picioarele goale, dar în cazul ei rochia era de trei-patru ori mai mare şi ea îşi pusese ca umplutură nişte pânză groasă. Aspectul ei era absolut şocant; faţa îi era lungă şi tânără, dar corpul părea grotesc de umflat.

A luat o bancă şi a pus-o la capătul din stânga al mesei şi s-a aşezat. Toate trei arătau extrem de serioase. Stăteau cu picioarele strâns lipite şi cu spatele drept.

Am auzit încă o dată fâşâitul unei rochii şi a apărut Rosa. Era îmbrăcată asemenea celorlalte şi era tot în picioarele goale. Salutul ei a fost la fel de neutru şi ordinea în care a făcut-o a inclus-o evident şi pe Josephina. Toţi i-am răspuns pe acelaşi ton. S-a aşezat la masă în faţa mea. Am rămas toţi tăcuţi o vreme.

La Gorda a început brusc să vorbească, şi sunetul vocii ei i-a făcut pe toţi să tresară. Ea a spus, arătând spre mine, că Nagualul le va arăta aliaţii săi şi că el va folosi chemarea lui specială pentru a-i aduce în încăpere.

Am încercat să fac o glumă şi am spus că Nagualul nu era acolo, aşa că nu putea aduce niciun aliat. Credeam că vor râde. La Gorda şi-a acoperit faţa şi surioarele m-au străpuns cu privirea. La Gorda şi-a pus mâna pe gura mea şi mi-a şoptit la ureche că era absolut necesar să mă abţin de la a spune lucruri prosteşti. M-a privit drept în ochi şi mi-a spus că trebuia să chem aliaţii, producând chemarea moliei.

Am început cu reţinere. Dar nici n-am început bine, că am fost antrenat de atmosfera situaţiei şi în câteva secunde m-am surprins că mă concentram la maximum pentru a reuşi. Am modelat sunetul, controlând aerul expirat din plămâni pentru a imita cel mai lung sunet de bătaie posibil. Suna foarte melodios.

Am luat o gură de aer foarte mare pentru a începe o serie nouă. M-am oprit imediat. Ceva din afara casei îmi răspundea la chemare. Sunetele de bătaie veneau din jurul casei, chiar şi de pe acoperiş. Surioarele s-au ridicat şi ne-au înconjurat pe mine şi pe La Gorda ca nişte copii înspăimântaţi.

— Te rog, Nagualule, nu aduce nimic în casă, m-a rugat Lidia.

Chiar şi La Gorda părea puţin înspăimântată. Mi-a făcut un semn energic cu mâna să mă opresc. Oricum nu mai intenţionam să continui. Totuşi, aliaţii, ori ca nişte forţe fără formă, ori ca fiinţe, dădeau târcoale prin faţa uşii şi nu erau dependenţi de sunetul meu de bătaie. Am simţit iar, aşa cum simţisem cu două nopţi înainte, în casa lui don Genaro, o presiune insuportabila, o greutate sprijinindu-se de întreaga casă. O sesizam în buric, ca pe o mâncărime, o nervozitate care s-a transformat curând într-un chin fizic îngrozitor.

Cele trei surori erau depăşite de frică, în special Lidia şi Josephina. Amândouă chelălăiau ca nişte câini răniţi. M-au înconjurat toate şi apoi s-au agăţat de mine. Rosa s-a ghemuit pe sub masă şi şi-a băgat capul între picioarele mele. La Gorda stătea în spatele meu, în picioare, pe cât de calmă putea. După câteva clipe, frica şi isteria celor trei fete au atins proporţii inimaginabile. La Gorda s-a aplecat şi mi-a şoptit că trebuia să emit sunetul opus, care să-i disperseze. Am avut un moment de incertitudine supremă. Dar apoi am simţit o mâncărime în creştetul capului, un tremur în corp şi mi-am reamintit din neant de un fluierat specific pe care don Juan obişnuia să-l folosească noaptea şi pe care se străduise să mi-l transmită şi mie. Mi-l prezentase ca pe un mijloc de a-ţi păstra echilibrul în timp ce mergi, astfel încât să nu greşeşti poteca în întuneric.

Am început să fluier şi presiunea din regiunea ombilicală a încetat. La Gorda a zâmbit şi a răsuflat uşurată, iar surioarele s-au dat deoparte, chicotind ca şi cum totul ar fi fost o simplă glumă. Am vrut să mă complac în cugetări de suflet despre tranziţia brusca de la schimbul de idei relativ plăcut pe care-l avusesem cu La Gorda la situaţia aceea nepământească. O clipă, am cochetat cu posibilitatea ca totul să fi fost doar un aranjament din partea lor. Dar eram prea slab. Simţeam că eram gata să leşin. Îmi bâzâiau urechile. Tensiunea din jurul stomacului era atât de intensă, încât credeam că mi se va face râu chiar acolo. Mi-am lăsat capul pe marginea mesei. Totuşi, după câteva minute, eram iar destul de relaxat pentru a sta drept.

Cele trei fete păreau să fi uitat cât de înspăimântate fuseseră. De fapt, râdeau şi se împingeau una pe alta, în timp ce îşi legau şalurile pe coapse. La Gorda nu părea nervoasă, dar nici relaxată.

La un moment dat, Rosa a fost împinsă de pe banca unde stăteau toate trei şi a căzut. A aterizat în fund. M-am gândit că va fi furioasă, dar ea chicotea. Am privit-o întrebător pe La Gorda. Ea stătea cu spatele foarte drept. Avea ochii pe jumătate închişi, fixaţi asupra Rosei. Surioarele râdeau foarte tare, ca nişte şcolăriţe emoţionate. Lidia a împins-o pe Josephina şi a trimis-o rostogolindu-se lângă Rosa pe podea. În clipa în care a ajuns pe podea, râsul lor s-a oprit. Rosa şi Josephina îşi zgâlţâiau corpurile, făcând cu fesele o mişcare de neînţeles; se mişcau dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi măcinat ceva pe podea. Apoi au sărit ca doi jaguari tăcuţi şi au luat-o pe Lidia de braţe. Toate trei, fără să facă nici cel mai mic zgomot, s-au învârtit de două ori. Rosa şi Josephina au ridicat-o pe Lidia de antebraţe şi au cărat-o în vârful picioarelor de două sau trei ori în jurul mesei. Apoi au căzut toate simultan, de parcă ar fi avut arcuri la genunchi şi le-ar fi contractat în acelaşi timp. Rochiile lor lungi s-au umflat, dându-le aspectul unor mingi uriaşe.

Imediat ce au ajuns pe podea, au devenit şi mai tăcute. Nu se auzea nici un alt sunet, cu excepţia fâşâitului rochiilor lor în timp ce se rostogoleau. Era ca şi cum aş fi urmărit un film mut tridimensional.

La Gorda, care stătuse tăcuta lângă mine, s-a ridicat brusc şi a alergat spre uşa camerei lor cu agilitatea unui acrobat, în direcţia colţului de luat masa. Înainte să ajungă la uşă, s-a rostogolit pe partea dreaptă doar o dată, apoi s-a ridicat, împinsă de inerţia rostogolirii sale, şi a deschis larg uşa. A realizat toate mişcările acestea într-o tăcere mormântală.

Cele trei fete s-au rostogolit şi s-au târât în cameră ca nişte mingi uriaşe. La Gorda mi-a făcut semn să vin la ea; am intrat în cameră şi m-a pus să mă aşez cu spatele lipit de rama uşii. Ea s-a aşezat în dreapta mea, cu spatele lipit tot de ramă. M-a pus să-mi întrepătrund degetele şi să mi le pun pe buric.

La început am fost obligat să-mi împart atenţia între La Gorda, cameră şi micile surori. Dar odată ce La Gorda mi-a aranjat poziţia de şezut, atenţia mi-a fost acaparată de cameră. Cele trei fete stăteau în mijlocul unei încăperi pătrate albe şi mari, cu podea de cărămidă. Erau patru felinare cu petrol, unul pe fiecare zid, puse în suporturi săpate aproximativ la un metru nouăzeci de centimetri de sol. Camera nu avea tavan. Grinzile care susţineau acoperişul fuseseră înnegrite; lucru care dădea impresia unei camere enorme, fără acoperiş. Cele două uşi erau plasate exact în cele două colţuri opuse. Privind la uşa închisă de vizavi, am observat că întreaga încăpere era orientată după punctele cardinale. Uşa la care eram, se afla în colţul de nord-vest.

Rosa, Lidia şi Josephina s-au rotit de câteva ori în jurul camerei în sens invers acelor de ceasornic. Mă forţam să aud fâşâitul rochiilor lor, dar tăcerea era absolută. O puteam auzi doar pe La Gorda respirând. Surioarele s-au oprit în final, fiecare sub un felinar. Lidia stătea lângă zidul de est, Rosa la nord şi Josephina la vest. La Gorda s-a ridicat, a închis uşa din spatele nostru şi a asigurat-o cu un drug de fier. M-a pus să mă mişc vreo câţiva centimetri, fără să-mi schimb poziţia, până când am ajuns cu spatele sprijinit de uşă. Apoi s-a rostogolit de-a lungul camerei şi s-a aşezat sub lampa de pe peretele de sud; trecerea ei în poziţia aceea a părut să dea semnalul.

Lidia s-a ridicat şi a început să meargă pe vârful picioarelor de-a lungul marginilor camerei, aproape de pereţi. Nu era chiar un mers normal, ci mai degrabă o alunecare fără zgomot. Pe măsură ce şi-a mărit viteza, a început să se mişte ca şi cum ar fi alunecat, păşind pe unghiul dintre perete şi podea. Sărea peste Rosa, Josephina, Lidia şi peste mine de câte ori trecea pe acolo. Îi simţeam rochia lungă atingându-mă de câte ori trecea. Cu cât alerga mai repede, cu atât se urca mai sus pe zid. A venit un moment în care Lidia alerga tăcută efectiv pe cei patru pereţi ai camerei, la vreo doi metri şi jumătate deasupra podelei. Imaginea ei, alergând perpendicular pe pereţi, era atât de ireală, încât friza grotescul. Rochia lungă făcea ca viziunea să fie şi mai stranie. Forţa gravitaţională părea să nu aibă niciun efect asupra Lidiei, dar se aplica asupra rochiei sale lungi, care atârna în jos.

O simţeam de câte ori trecea pe deasupra capului, ştergându-mi faţa ca o draperie.

Ea îmi captase atenţia într-un mod inimaginabil. Concentrarea necesară pentru a-i acorda întreaga mea atenţie era atât de mare, încât am început să am convulsii în stomac; o simţeam alergând cu stomacul. Ochii mei se defocalizau. Cu ultimul strop de concentrare, am văzut-o pe Lidia coborând pe zidul estic în diagonală şi oprindu-se în mijlocul camerei.

Gâfâia şi era leoarcă de transpiraţie, aşa cum fusese La Gorda după zborul ei. De-abia îşi mai putea ţine echilibrul. După o clipa, s-a dus la locul ei, la zidul estic, şi s-a prăbuşit pe podea ca o zdreanţă îmbibată de apă. M-am gândit că o să leşine, dar apoi am remarcat că respira în mod deliberat pe gură.

După câteva minute de linişte, destule pentru ca Lidia să-şi revină şi să se aşeze corect, s-a ridicat Rosa şi a alergat fără să facă vreun zgomot în centrul camerei, s-a rotit pe călcâie şi a alergat înapoi unde stătuse. Alergarea ei i-a permis să câştige inerţia necesară pentru a face un salt bizar. A sărit în aer, ca un jucător de baschet, pe toată înălţimea zidului, şi mâinile i-au depăşit acea înălţime, care era de vreo trei metri. Am văzut cum corpul ei lovea efectiv zidul, deşi nu s-a auzit niciun sunet corespunzător loviturii. Mă aşteptam să cadă la podea în urma impactului, dar ea a rămas ataşată acolo, agăţată de zid ca un pendul. De unde stăteam, părea că era prinsă de o agăţătoare cu mâna stângă. S-a legănat într-o mişcare de pendul preţ de-o clipă şi apoi s-a aruncat cam la un metru spre stânga ei, împingându-şi corpul cu mâna dreaptă, în momentul în care balansul era maxim. A repetat de treizeci-patruzeci de ori mişcarea de balansare şi de catapultare. A mers în jurul întregii camere şi apoi până la traversele acoperişului, unde a rămas agăţată precar, atârnând de un cârlig invizibil.

În timp ce se găsea pe traverse, mi-am dat seama că ceea ce credeam a fi o agăţătoare în mâna ei stângă era de fapt o calitate a mâinii ei, care îi dădea posibilitatea să-şi suspende greutatea de ea. Era aceeaşi mână cu care mă atacase cu două zile înainte.

Spectacolul ei s-a terminat cu atârnarea de traversele acoperişului exact deasupra centrului camerei. Brusc, şi-a dat drumul. A căzut de la o înălţime de vreo patru metri şi jumătate, poate chiar cinci. Rochia ei lungă se ridicase în sus şi se adunase în jurul capului. Pentru o clipă, înainte să aterizeze fără niciun sunet, a arătat exact ca o umbrelă întoarsă de forţa vântului; corpul ei gol şi subţire arăta ca un băţ ataşat de masa întunecată a rochiei.

Corpul meu a simţit impactul plutirii ei în jos, poate mai mult decât l-a simţit ea însăşi. A aterizat ghemuit şi a rămas nemişcată, încercând să-şi normalizeze respiraţia. Eu eram întins pe podea cu crampe puternice în stomac.

La Gorda s-a rostogolit prin cameră, şi-a luat şalul şi l-a legat în

jurul regiunii mele ombilicale, ca pe o bandă, răsucindu-l de două-trei ori în jurul corpului. S-a rostogolit înapoi la peretele de sud ca o umbră.

În timp ce-mi aranja şalul în jurul mijlocului, am pierdut-o din vedere pe Rosa. Când am privit iar, ea stătea jos, pe peretele nordic. O clipă mai târziu, Josephina a pornit tăcută spre mijlocul camerei. S-a mişcat cu paşi uşori înainte şi înapoi, de la Lidia la locul ei, peretele vestic. Tot timpul era cu faţa la mine. Brusc, apropiindu-se de punctul ei, şi-a ridicat antebraţul stâng şi l-a plasat exact în dreptul feţei, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă. Şi-a ascuns pentru o clipă jumătate din faţă în spatele antebraţului. L-a lăsat şi l-a ridicat iar, de data asta ascunzându-şi toată faţa. A repetat mişcarea de lăsare şi ridicare a antebraţului stâng de nenumărate ori, în timp ce păşea neauzit dintr-o parte în alta a camerei. De fiecare dată când îşi ridica antebraţul, o porţiune şi mai mare din corpul ei îmi dispărea din vedere. A urmat un moment când şi-a ascuns tot corpul, umflat de haine, în spatele antebraţului său subţire.

Era ca şi cum, obturând posibilitatea de a mă vedea pe mine, care mă aflam la vreo trei-trei metri şi jumătate de ea, lucru pe care-l putea face uşor cu lăţimea antebraţului său, a făcut acelaşi lucru şi invers, blocându-mi şi mie raza vizuală în care se afla corpul ei, lucru care nu putea fi făcut doar cu lăţimea antebraţului ei.

Odată ce şi-a ascuns întregul corp, tot ce eram în stare să văd era silueta unui antebraţ suspendat în aer, mişcându-se de la un capăt la altul al camerei, iar la un moment dat de-abia mai puteam vedea până şi braţul însuşi.

Am simţit o repulsie, o greaţă insuportabilă. Antebraţul plimbător mă golea de energie. Am alunecat pe o parte, incapabil să-mi menţin echilibrul. Am văzut braţul căzând la pământ. Josephina era întinsă pe podea, acoperită cu haine, ca şi cum hainele ei umflate ar fi explodat. Era culcată pe spate, cu braţele întinse în lateral.

Mi-a trebuit multă vreme ca să-mi recapăt echilibrul fizic. Aveam hainele ude leoarcă de transpiraţie. Nu eram singurul afectat. Toate erau extenuate şi ude de transpiraţie. La Gorda era cea mai reţinută, dar controlul ei părea gata să cedeze. Le auzeam pe toate, inclusiv pe La Gorda, respirând pe gură.

Când mi-am revenit, toate stăteau pe punctele lor. Surioarele mă priveau fix. Cu coada ochiului am văzut că La Gorda avea ochii întredeschişi. Ea s-a rostogolit brusc fără zgomot lângă mine şi mi-a şoptit la ureche că trebuia să încep să emit chemarea moliei, continuând până când aliaţii vor fi în casă şi vor fi gata să ne atace.

Am avut un moment de ezitare. Ea mi-a şoptit că nu mai puteam schimba nimic şi că trebuia să terminăm ceea ce am început. După ce mi-a dezlegat şalul din jurul mijlocului, s-a rostogolit înapoi la punctul ei şi s-a aşezat. Mi-am pus mâna stângă la buze şi am încercat să produc sunetul de bătaie. La început a fost dificil. Aveam buzele

uscate şi mâinile ude de transpiraţie, dar, după o stângăcie iniţială, m-a cuprins un sentiment de vigoare şi de bunăstare. Am produs sunetul cel mai perfect pe care l-am făcut vreodată. Îmi reaminteam de sunetul pe care-l auzisem tot timpul ca răspuns la chemarea mea. Imediat ce m-am oprit să respir, am putut auzi sunetul-răspuns în toate părţile.

La Gorda mi-a făcut semn să continuu. Am mai produs trei serii. Ultima a fost de-a dreptul hipnotizantă. Nu mai era nevoie să mai respir câte o gură de aer şi să-l produc în fragmente, aşa cum făcusem tot timpul. De data asta, sunetul de bătaie ieşea liber din gura mea. Nici măcar nu mai trebuia să-mi folosesc marginea mâinii pentru a-l produce.

Brusc, La Gorda m-a împins, mi-a ridicat corpul de subţiori şi m-a dus în mijlocul camerei. Acţiunea ei mi-a întrerupt concentrarea absolută. Am observat că Lidia mă ţinea de braţul drept, Josephina de stângul şi că Rosa era lipită de mine, în faţa mea şi mă ţinea cu braţele de mijloc. La Gorda era în spatele meu. Ea mi-a ordonat să-mi trec mâinile la spate şi să mă prind de şalul ei, pe care-l învârtise în jurul gâtului şi al umerilor ei ca un hâţ.

În acel moment am remarcat că în spatele nostru era ceva în cameră, dar nu puteam spune ce. Surioarele tremurau. Ştiam că ele erau conştiente de ceva ce eu nu eram în stare să disting. Ştiam, de asemenea, că La Gorda va încerca să facă iarăşi ceea ce făcuse în casa lui don Genaro. Dintr-odată, am simţit vântul din ochiul uşii, care ne trăgea. M-am prins de şalul La Gordei cu toată forţa, în timp ce surioarele s-au prins de mine. Simţeam că eram răsuciţi, rostogoliţi şi balansaţi dintr-o parte în alta ca o frunză gigantică, fără greutate.

Am deschis ochii şi am văzut că eram ca un mănunchi. Ori stăteam în picioare, ori eram întinşi la orizontală în aer. Nu puteam spune cum, pentru că nu aveam un reper. Apoi, la fel de brusc cum am fost ridicaţi, am căzut. Am simţit căderea cu mijlocul. Am ţipat de durere, şi ţipetele mele erau unite cu ale surioarelor. Mă durea în spatele genunchilor. Simţeam în picioare un şoc insuportabil; credeam că le-am rupt.

Următoarea mea impresie era că îmi intra ceva în nas. Era foarte întuneric şi eram întins pe spate. M-am aşezat. Apoi mi-am dat seama că La Gorda îmi gâdila nările cu un beţişor.

Nu mă simţeam extenuat, nici măcar uşor obosit. Am sărit în picioare şi de-abia atunci m-a izbit faptul că nu eram în casă, ci pe un deal pietros şi golaş. Am făcut un pas şi era să cad. Dădusem peste un corp extrem de fierbinte. Era Josephina. Părea că are febră. Am încercat s-o aşez în şezut, dar era inertă.

Lângă ea era Rosa. În contrast, corpul ei era rece ca gheaţa. Le-am pus una peste alta şi le-am rostogolit. Mişcarea le-a adus iar în simţiri.

La Gorda o găsise pe Lidia şi o plimba. După câteva minute, toţi

eram în picioare. Ne găseam cam la vreo opt sute de metri de casă, spre est.

Cu ani în urmă, don Juan făcuse cu mine o experienţă similară, dar cu ajutorul unei plante psihotrope. Se pare că mă făcuse să zbor şi am aterizat departe de casa lui. Atunci încercasem să explic evenimentul în termeni raţionali, dar nu exista nicio bază pentru explicaţii raţionale şi, neputând accepta că zburasem, a trebuit să aleg între singurele două căi lăsate deschise: fie că don Juan mă transportase la câmpul acela îndepărtat în timp ce eram inconştient sub efectul alcaloizilor din planta aceea psihotropă, fie că sub influenţa alcaloizilor crezusem ceea ce îmi ordonase don Juan să cred, că zburam.

De data asta nu aveam nici o altă posibilitate, decât să accept că într-adevăr zburasem. Voiam să cochetez cu îndoiala şi am început să mă întreb dacă fetele ar fi fost în stare să mă care până pe dealul acela. Am râs tare, incapabil să-mi reţin o satisfacţie ascunsă. Simţeam cum îmi revine vechea boală. Raţiunea mea, care fusese blocată temporar, începea să preia din nou conducerea. Am vrut s-o apăr. Sau poate că ar fi fost mai corect să spun, în lumina faptelor stranii la care fusesem martor şi pe care le realizasem de când venisem acolo, că raţiunea mea se apăra singură, independentă de întregul mult mai complex care părea să fie „eu”-ul pe care nu-l cunoşteam. Urmăream, aproape ca un observator interesat, lupta raţiunii mele pentru a-şi găsi explicaţii potrivite, în timp ce unei alte părţi, mult mai mari, din mine nu-i păsa deloc de nicio explicaţie.

La Gorda le-a aşezat pe cele trei fete în linie. Toate şi-au încolăcit braţele la spate. La Gorda m-a pus să fac la fel. Mi-a întins braţele la spate cât de mult se putea, şi apoi m-a pus să le îndoi şi să-mi prind fiecare antebraţ cât puteam de aproape de coate. Asta a creat o mare presiune musculară în articulaţia umerilor. Mi-a împins trunchiul în faţă până când aproape m-am încovoiat. Apoi a imitat un anumit tril de pasare. Acesta era semnalul. Lidia a început să meargă. În întuneric, mişcările ei îmi aminteau de acelea ale unui patinator. Ea mergea uşor şi tăcut şi în câteva minute mi-a dispărut din vedere.

La Gorda a mai cântat de două ori, şi Rosa şi Josephina au dispărut în aceeaşi manieră. La Gorda mi-a spus să o urmez îndeaproape. A mai cântat o dată şi am început amândoi să mergem.

Am fost surprins de uşurinţa cu care puteam umbla. Întregul meu echilibru era centrat în picioare. Faptul că aveam braţele la spate, în loc să mă deranjeze în mişcări, mă ajuta să-mi menţin un echilibru ciudat. Dar mai presus de toate, m-a surprins cel mai mult liniştea paşilor mei.

Când am ajuns la dram, am început să mergem normal. Am întâlnit doi oameni mergând în direcţie opusă. La Gorda i-a salutat şi ei i-au răspuns. Când am ajuns acasă, le-am găsit pe surioare stând la uşă, dar neîndrăznind să între. La Gorda le-a spus că, deşi nu puteam

controla aliaţii, puteam ori să-i chem, ori să-i îndepărtez şi că aliaţii nu ne vor mai deranja. Fetele au crezut-o, ceea ce eu însumi nu puteam face în clipa aceea.

Am intrat. S-au dezbrăcat toate repede în tăcere, s-au spălat cu apă rece şi şi-au schimbat hainele. Am făcut şi eu la fel. M-am îmbrăcat cu hainele pe care obişnuiam să le las la casa lui don Juan şi pe care La Gorda mi le adusese într-o cutie.

Toţi eram voioşi. Am rugat-o pe La Gorda să-mi explice ce făcuse.

— O să vorbim mai târziu despre asta, a spus ea pe un ton ferm.

Apoi mi-am reamintit că pachetele pe care le adusesem pentru ele erau tot în maşină. M-am gândit că, în timp ce La Gorda pregătea ceva de mâncare, ar fi un bun prilej să le împart. Am ieşit, le-am luat şi le-am adus în casă. Lidia m-a întrebat dacă le repartizasem deja, aşa cum îmi sugerase ea. Am spus ca voiam să-şi aleagă fiecare ce dorea. Ea a refuzat. A spus că fără îndoială aveam ceva special pentru Pablito şi Nestor şi o grămadă de nimicuri pentru ele, pe care le voi arunca pe masa cu intenţia ca ele să se lupte pentru ele.

— Şi apoi, n-ai adus nimic pentru Benigno, a spus Lidia, venind lângă mine şi privindu-mă cu o prefăcută seriozitate.

— Nu poţi răni sentimentele Genarilor, dând două cadouri pentru trei.

Au râs toate. M-am simţit jenat. Avea absolută dreptate în tot ce spusese.

— Eşti neatent, de asta nu te-am plăcut niciodată, mi-a spus Lidia, schimbându-şi zâmbetul într-o încruntare. Niciodată nu m-ai salutat cu afecţiune sau respect. De câte ori ne-am văzut, tu te-ai prefăcut doar că te bucuri că mă vezi.

Ea mi-a imitat modul de a saluta, evident prefăcut de exuberant, aşa cum o salutasem, probabil, de nenumărate ori în trecut.

— De ce nu m-ai întrebat niciodată ce anume fac eu aici? a vrut să afle Lidia.

M-am oprit din scris, pentru a reflecta la întrebarea ei. Nu-mi trecuse niciodată prin cap s-o întreb ceva. I-am spus că nu aveam nicio scuză. La Gorda s-a interpus şi a spus că motivul pentru care nu schimbasem niciodată mai mult de două-trei cuvinte cu Lidia sau cu Rosa, de câte ori le vedeam, era pentru că obişnuiam să discut doar cu femeile de care eram îndrăgostit într-un fel sau altul. La Gorda a adăugat că Nagualul le spusese că, dacă le voi întreba ceva direct, să-mi răspundă la întrebări, dar că atâta timp cât nu întrebam, nici ele nu trebuiau să vorbească.

Rosa a spus că ea nu mă plăcea pentru că râdeam mereu şi încercam să fiu comic. Josephina a adăugat că, deoarece n-o văzusem niciodată, ea nu mă simpatiza doar de distracţie, doar de dragul ideii.

— Vreau să ştii că nu te accept ca Nagual, mi-a spus Lidia. Eşti prea tâmpit. Nu ştii nimic. Eu ştiu mai mult decât tine. Cum să te pot respecta?

A adăugat apoi că, în ceea ce o privea pe ea, mă puteam întoarce de unde am venit sau puteam să mă arunc chiar şi într-un lac, dacă voiam.

Rosa şi Josephina n-au spus niciun cuvânt. Judecind după expresiile serioase şi rele de pe feţele lor, păreau să fie de acord cu Lidia.

— Cum să ne poată conduce omul acesta? a întrebat-o Lidia pe La Gorda. Nu este un adevărat nagual. Este un bărbat. O să ne transforme în nişte idioţi ca el.

Pe măsură ce vorbea, vedeam cum expresiile rele de pe feţele Rosei şi Josephinei deveneau şi mai dure.

La Gorda a intervenit şi le-a explicat ceea ce „văzuse" despre mine mai devreme. Ea a adăugat că, deoarece îmi recomandase să nu mă las prins în plasa lor, ea le recomanda acelaşi lucru şi lor, să nu se lase prinse în plasa mea.

După demonstraţia iniţială de animozitate sinceră şi bine fondată a Lidiei, am fost uluit să văd cât de uşor a înţeles remarcile La Gordei. Mi-a zâmbit. Chiar a venit şi s-a aşezat lângă mine.

— Eşti chiar ca noi, eh? a întrebat ea pe un ton uimit.

N-am ştiut ce să mai spun. Îmi era frică să nu mă bâlbâi.

Evident, Lidia era şefa surioarelor. În clipa în care mi-a zâmbit, celelalte păreau să fi fost cuprinse de aceeaşi stare.

La Gorda le-a spus să nu se lase deranjate de notesul şi creionul meu şi de faptul că pun întrebări şi că în schimb nici eu nu voi fi supărat atunci când ele se vor lăsa cuprinse de ceea ce le plăcea cel mai mult, de răsfăţul lor.

Toate trei s-au aşezat aproape de mine. La Gorda a venit la masă, a luat pachetele şi le-a pus în maşina mea. Am rugat-o pe Lidia să mă scuze pentru gafele mele inexplicabile din trecut şi le-am rugat pe toate trei să-mi relateze cum au devenit ucenicele lui don Juan. Pentru a le face să se simtă mai în largul lor, le-am povestit cum l-am întâlnit pe don Juan. Descrierile lor au corespuns exact cu cele relatate de dona Soledad.

Lidia a spus că toate fuseseră libere să plece din lumea lui don Juan, dar că ele au ales să rămână. Ea, personal, fiind prima ucenică, a avut o posibilitate aparte de a pleca. După ce Nagualul şi Genaro au vindecat-o, Nagualul i-a arătat uşa şi i-a spus că, dacă nu ieşea atunci pe ea, uşa se va închide şi nu se va mai deschide niciodată.

— Soarta mea a fost pecetluită în clipa în care s-a închis uşa aceea, mi-a spus Lidia. Exact cum ţi s-a întâmplat şi ţie. Nagualul mi-a spus că, după ce a pus o pată în tine, ai avut o şansă să pleci, dar n-ai vrut să profiţi de ea.

Mi-am amintit acea decizie specială mai viu ca orice altceva. Le-am povestit cum mă înşelase don Juan să cred că o vrăjitoare îi dădea târcoale şi cum mi-a dat apoi şansa de a pleca de tot sau de a rămâne cu el şi să-l ajut în războiul împotriva atacatorului. S-a dovedit că

pretinsul vrăjmaş era unul dintre tovarăşii lui. Făcându-i faţă, crezând că acţionez din partea lui don Juan, am întors-o împotriva mea şi ea a devenit „adversarul meu pe măsură”.

Am întrebat-o pe Lidia dacă ele avuseseră vreun adversar pe măsură.

— Noi nu suntem atât de proaste ca tine, a spus ea. Noi n-am avut niciodată nevoie de cineva care să ne împingă.

— Pablito este prost, a spus Rosa. Soledad este adversara lui. Totuşi, nu ştiu cât este ea de „pe măsură”. Dar după cum se spune, dacă nu poţi să mănânci un clapon, mănânci o ceapă.

Au râs şi au bătut în masă.

Le-am întrebat dacă vreuna dintre ele o cunoştea pe vrăjitoarea pe care don Juan mi-o opusese mie, La Catalina.

Au clătinat din cap.

— O ştiu eu, a spus La Gorda de la cuptor. E din ciclul Nagualului, dar arată de parcă ar avea treizeci de ani.

— Ce este un ciclu, La Gorda? am întrebat.

A venit la masă, şi-a pus piciorul pe bancă şi şi-a lăsat bărbia pe braţ şi genunchi.

— Vrăjitorii ca Nagualul şi Genaro au două cicluri, a spus. Primul este perioada când sunt umani, ca noi. Noi ne găsim în primul ciclu. Fiecare dintre noi a primit o misiune, şi anume să ne pierdem forma umană. Eligio, noi cinci şi Genarii suntem din acelaşi ciclu.

Al doilea ciclu este când un vrăjitor nu mai este uman, ca Nagualul şi Genaro. Ei au venit să ne înveţe, şi după ce ne-au învăţat, ne-au părăsit. Noi suntem al doilea ciclu pentru ei.

Nagualul şi La Catalina sunt ca tine şi Lidia. Ocupă aceleaşi poziţii. Ea este o vrăjitoare redutabilă, la fel ca Lidia.

La Gorda s-a întors la cuptor. Surioarele păreau nervoase.

— Trebuie să fie femeia care cunoaşte plantele puterii, i-a spus Lidia La Gordei.

La Gorda a confirmat. Le-am întrebat dacă Nagualul le dăduse vreodată plante ale puterii.

— Nu, nu nouă trei, a răspuns Lidia. Plantele puterii se dau doar oamenilor incompleţi. Ca tine şi La Gorda.

— Ţi-a dat Nagualul plante ale puterii, La Gorda? am întrebat tare.

La Gorda a ridicat două degete deasupra capului.

— Nagualul i-a dat pipa lui de două ori, a spus Lidia. Şi ea a înnebunit de ambele dăţi.

— Ce s-a întâmplat, La Gorda? am întrebat.

— Am căpiat, a spus ea mergând spre masă. Plantele puterii ne-au fost date pentru că Nagualul punea o pată în corpul nostru. A mea s-a agăţat repede, dar cu a ta a fost dificil. Nagualul spunea că tu erai mai nebun decât Josephina şi imposibil ca Lidia şi a. Trebuit să-ţi dea o grămadă.

La Gorda a explicat că plantele puterii erau folosite doar de vrăjitorii care şi-au desăvârşit arta. Plantele acelea sunt atât de puternice, încât pentru a fi folosite aşa cum trebuie este necesară cea mai impecabilă atenţie din partea vrăjitorului. Exersarea atenţiei ca să ajungă la gradul de impecabilitate necesar îţi poate lua o viaţă întreagă. La Gorda a spus că oamenii compleţi nu au nevoie de plantele puterii şi că nici surioarele, nici Genarii nu le-au folosit vreodată, dar că într-o zi, când îşi vor fi perfecţionat arta lor ca visători, le vor lua pentru a recepţiona un impuls final şi total, un impuls de asemenea magnitudine, încât ar fi imposibil de înţeles pentru noi.

— Le vom lua şi noi doi? am întrebat-o pe La Gorda.

— Toţi le vom lua, a răspuns. Nagualul era de părere că tu ar trebui să înţelegi asta mai bine decât oricare dintre noi.

Am reflectat o clipă asupra problemei. Efectul plantelor psihotrope fusese, într-adevăr, înspăimântător pentru mine. Păreau să atingă un rezervor vast din mine şi să extragă din el o întreagă lume. Neajunsul ingerării lor consta din efectul pe care îl aveau asupra bunăstării mele fizice şi din imposibilitatea de a controla acest efect. Lumea în care mă cufundau era de nestăpânit şi haotică. Îmi lipsea controlul, puterea în termenii lui don Juan, de a folosi o astfel de lume. Totuşi, dacă aş fi deţinut acel control, posibilităţile ar fi fost ameţitoare pentru minte.

— Şi eu le-am luat, a spus brusc Josephina. Când eram nebună, Nagualul mi-a dat pipa lui, ca să mă vindece sau să mă ucidă. Şi m-a vindecat!

— Nagualul i-a dat într-adevăr fumul lui, a spus La Gorda dinspre cuptor şi apoi a venit la masă. El ştia că ea se prefăcea mai nebună decât era. A fost întotdeauna puţin mai sărită, este foarte îndrăzneaţă şi se răsfaţă mai mult ca oricare. A vrut întotdeauna să trăiască undeva unde să n-o deranjeze nimeni şi să facă tot ce vrea. Aşa că Nagualul i-a dat fumul lui şi a luat-o să trăiască într-o lume pe măsura ei paisprezece zile, până când a fost atât de plictisită, încât s-a vindecat. A renunţat la răsfăţ. Asta a fost vindecarea ei.

La Gorda s-a întors la cuptor. Surioarele au râs şi s-au bătut una pe alta pe spate.

Apoi mi-am amintit că, acasă la dona Soledad, Lidia nu numai că mi-a dezvăluit că don Juan mi-a lăsat un pachet, dar că efectiv mi-a şi arătat o legătură care m-a făcut să cred că este teaca în care don Juan obişnuia să-şi ţină pipa. I-am reamintit Lidiei că spusese că-mi vor înmâna pachetul în prezenţa La Gordei.

Surioarele s-au uitat una la alta şi apoi s-au întors spre La Gorda. Ea a făcut un gest cu capul, Josephina s-a ridicat şi s-a dus în camera din faţă. S-a întors o clipă mai târziu cu legătura pe care mi-o arătase Lidia.

Am avut un presentiment care mi-a dat un junghi în stomac.

Josephina a aşezat uşor legătura pe masă în faţa mea. S-au strâns toate în jur. Ea a început să o desfacă la fel de ceremonios cum făcuse Lidia prima dată. Când pachetul a fost complet desfăcut, ea i-a risipit conţinutul pe masă. Erau cârpe pentru menstruaţie.

Pentru o clipă am rămas trăsnit. Dar răsunetul râsului La Gordei, care era mai tare decât al celorlalte, era atât de plăcut, încât a trebuit să râd şi eu.

— Asta este legătura personală a Josephinei, a spus La Gorda. A ei a fost ideea strălucită ca să mizeze pe lăcomia ta faţă de un cadou de la Nagual, pentru a te face să rămâi.

— Trebuie să recunoşti că a fost o idee bună, mi-a spus Lidia.

Ea a imitat privirea lacomă pe care o aveam pe faţă în timp ce deschidea pachetul, şi apoi privirea mea dezamăgită când a terminat.

I-am spus Josephinei că ideea ei fusese într-adevăr strălucită, că lucrase aşa cum anticipase şi că voiam pachetul acela mai mult decât aş fi vrut să recunosc.

— Îl poţi avea, dacă vrei, a spus Josephina şi le-a făcut pe toate să râdă.

La Gorda a spus că Nagualul ştiuse de la început că Josephina nu era cu adevărat bolnavă şi că acesta era motivul pentru care îi fusese atât de greu s-o vindece. Oamenii care sunt cu adevărat bolnavi sunt mult mai maleabili. Josephina era o fire prea conştientă de toate şi foarte neascultătoare, şi a fost nevoie să o afume de foarte multe ori.

Don Juan îmi spusese acelaşi lucru şi mie, că a fost nevoit să mă afume. Crezusem întotdeauna că el se referea la faptul că a trebuit să folosească ciuperci psihotrope pentru a avea o viziune despre mine.

— Cum te-a afumat? am întrebat-o pe Josephina.

Ea a dat din umeri şi n-a răspuns.

— În acelaşi mod în care te-a afumat şi pe tine, a spus Lidia. El ţi-a extras luminozitatea şi a uscat-o cu fumul unui foc pe care-l făcuse.

Eram sigur că don Juan nu-mi explicase niciodată asta. Am rugat-o pe Lidia să-mi spună ce ştia despre acest subiect. Ea s-a întors spre La Gorda.

— Fumul este foarte important pentru vrăjitori, a spus La Gorda.

Fumul este asemenea ceţii. Bineînţeles că este mai bună ceaţa, dar este prea greu de manevrat şi nici nu se află atât de la îndemână precum fumul. Aşa că, dacă un vrăjitor vrea să „vadă” şi să cunoască pe cineva care se ascunde mereu, ca tine şi ca Josephina, pe cineva care este capricios şi dificil, face un foc şi lasă ca fumul acela să învăluie persoana. Orice ar ascunde, apare în fum.

La Gorda a spus că Nagualul a folosit fumul nu numai ca să „vadă” şi să cunoască oamenii, dar şi ca să-i vindece. El îi făcea Josephinei băi cu fum; o punea să stea jos sau în picioare lângă foc, în direcţia în care bătea vântul. Fumul o învăluia şi o făcea să se înece şi să plângă, dar asta era doar o treabă temporară şi fără repercusiuni; pe de altă parte, efectele pozitive constau într-o curăţare treptată a

luminozităţii.

— Nagualul ne-a făcut tuturor băi cu fum, a spus La Gorda. El ţi-a făcut ţie chiar mai multe decât Josephinei. Spunea că erai insuportabil şi nici măcar nu te prefăceai, ca ea.

Am înţeles. Avea dreptate; don Juan m-a pus să stau în faţa câte unui foc de sute de ori. De obicei, fumul îmi irita gâtul şi ochii în asemenea hal, încât îmi era groază văzându-l că începe să adune beţe şi ramuri uscate. Spunea că trebuia să învăţ să-mi controlez respiraţia şi să simt fumul în timp ce-mi ţineam ochii închişi, în acest mod puteam respira fără să mă înec. La Gorda a spus că fumul o ajutase pe Josephina să fie eterică şi derutantă şi că, fără îndoială, mă ajutase şi pe mine să-mi vindec nebunia, oricare ar fi fost ea.

— Nagualul a spus că fumul scoate totul din tine, a continuat La Gorda. Te face mai limpede şi direct.

Am întrebat-o dacă ştia cum să scoată dintr-o persoană acel lucru pe care dorea să-l afle cu ajutorul fumului. Ea a spus că putea s-o facă cu uşurinţă pentru că-şi pierduse forma, dar că surioarele şi Genarii, deşi îi văzuseră pe Genaro şi pe Nagual făcând-o de nenumărate ori, încă nu puteau s-o facă singuri.

Am fost curios să ştiu de ce don Juan nu-mi menţionase niciodată subiectul, în pofida faptului că mă afumase ca pe un peşte uscat de sute de ori.

— Ţi-a spus, a zis La Gorda cu obişnuita-i convingere. Nagualul te-a învăţat chiar şi să priveşti fix la ceaţă. El ne-a spus că odată ai fumat un loc întreg din munţi şi ai „văzut” ce se ascundea în spatele peisajului. A spus că a fost şi el uluit.

Mi-am reamintit o distorsiune perceptuală excepţionala, un fel de halucinaţie pe care o avusesem, şi crezusem că era efectul interacţiunii dintre o ceaţă foarte deasă şi o furtună electrică care se produseseră în acelaşi timp. Le-am descris episodul şi am adăugat că don Juan nu mă învăţase niciodată ceva în mod direct despre ceaţă şi fum. Procedura lui fusese să facă focuri sau să mă ia prin bancuri de ceaţă.

La Gorda n-a scos niciun cuvânt. S-a ridicat şi s-a întors la cuptor. Lidia a dat din cap şi a plescăit din limbă.

— Eşti în mod sigur tălâmb, a spus ea. Nagualul te-a învăţat totul. Cum crezi că ai „văzut” ceea ce tocmai ne-ai relatat?

Între concepţiile noastre despre cum se învaţă un lucru era o prăpastie. Le-am spus că, dacă ar fi să le învăţ ceva ceea ce ştiam, ca de exemplu condusul unei maşini, aş lua-o treptat, asigurându-mă că au înţeles fiecare faţetă a întregii proceduri.

La Gorda s-a întors la masă.

— Asta se întâmplă doar dacă un vrăjitor te învaţă ceva despre tonal, a spus. Când vrăjitorul are de-a face cu nagualul, el trebuie să dea instrucţiunea, adică să-i înfăţişeze luptătorului misterul. Şi asta este tot ce are de făcut. Luptătorul care recepţionează misterele

trebuie să solicite cunoaşterea ca putere, făcând ceea ce i s-a arătat.

Nagualul ţi-a arătat mai multe mistere decât nouă tuturor la un loc. Dar tu eşti leneş, ca Pablito, şi preferi confuziile. Tonalul şi nagualul sunt două lumi diferite. Într-una vorbeşti, în cealaltă acţionezi.

În timp ce vorbea, cuvintele ei căpătau sens deplin pentru mine. Ştiam despre ce anume vorbea. Ea s-a dus la cuptor, a mestecat ceva într-o oală şi s-a întors iar.

— De ce eşti aşa tălâmb? m-a întrebat Lidia brusc.

— E incomplet, a răspuns Rosa.

M-au forţat să mă ridic şi s-au străduit să-şi închidă ochii pe jumătate, în timp ce-mi cercetau corpul cu ochii. Toate mi-au atins regiunea ombilicală.

— Dar de ce eşti încă incomplet? a întrebat Lidia.

— Ştii ce să faci, nu-i aşa? a adăugat Rosa.

— A fost nebun, le-a spus Josephina. Probabil că mai e şi acum nebun.

La Gorda a sărit în ajutorul meu şi le-a explicat că eram încă incomplet din acelaşi motiv pentru care ele nu-şi pierduseră forma umană. Niciunul dintre noi, în secret, nu voia lumea nagualului. Ne era frică şi aveam ezitări. Pe scurt, niciunul dintre noi nu era mai bun decât Pablito.

N-au scos niciun cuvânt. Toate trei păreau foarte stânjenite.

— Sărmane mic Nagual, mi s-a adresat Lidia pe un ton sincer îngrijorat, eşti la fel de speriat ca noi. Eu pretind că sunt dură, Rosa pretinde că nu se poate tempera, Josephina că este nebună şi tu te prefaci că eşti tont.

Au râs şi, pentru prima dată de când am venit, au făcut un gest de camaraderie faţă de mine. M-au îmbrăţişat şi şi-au sprijinit capetele de al meu.

La Gorda stătea în faţa mea, iar surioarele în jurul ei. Eram faţă în faţă cu toate patru.

— Acum putem discuta despre ceea ce s-a întâmplat noaptea asta, a început la Gorda. Nagualul mi-a spus că, dacă supravieţuim ultimului contact cu aliaţii, nu vom mai fi la fel. Aliaţii ne-au făcut ceva astă-noapte. Ne-au azvârlit departe. Mi-a atins uşor mâna cu care scriam. Noaptea asta a fost o noapte specială pentru tine, a continuat ea. În noaptea asta ne-am adunat toate pentru a te ajuta, inclusiv aliaţii. Nagualului i-ar fi plăcut asta. În seara asta ai „văzut” totul.

— Chiar am făcut-o? am întrebat.

— Iar începi, a spus Lidia, şi toate au râs.

— Vorbeşte-mi despre „vederea” mea, La Gorda, am insistat. Ştii că sunt tont. N-ar trebui să fie nicio neînţelegere între noi.

— Foarte bine, a spus ea. Înţeleg ce vrei să spui. Astă-seară le-ai „văzut” pe surioare.

Le-am spus că fusesem, de asemenea, martor şi la acţiuni incredibile realizate de don Genaro şi don Juan. I-am văzut tot atât de clar şi de limpede cum le-am văzut şi pe surioare şi, totuşi don Juan şi don Genaro trăgeau concluzia că nu „văzusem”. De aceea, nu reuşeam să-mi dau seama în ce ar fi putut consta diferenţa acţiunilor surioarelor.

— Vrei să spui că n-ai „văzut” cum se ţineau de liniile lumii? a întrebat ea.

— Nu, n-am „văzut”.

— Nu le-ai „văzut” trecând prin crăpătura dintre cele două lumi?

Le-am descris ceea ce observasem. Au ascultat în tăcere. La capătul descrierii mele, La Gorda părea să fie gata să plângă.

— Ce păcat! a exclamat ea. S-a ridicat, a ocolit masa şi m-a îmbrăţişat. Ochii ei erau limpezi şi liniştiţi. Ştiam că nu-mi poartă niciun fel de ranchiună. Este soarta noastră să fii aşa de înfundat, a spus ea. Dar eşti totuşi Nagualul pentru noi. N-o să te hărţuiesc cu gânduri urâte. Cel puţin de asta poţi fi sigur.

Ştiam că vorbea serios. O făcea de la un nivel care îl remarcasem doar la don Juan. Ea îmi explicase de mai multe ori că starea ei se datora faptului că îşi pierduse forma umană; era, într-adevăr, o luptătoare fără formă. M-a cuprins o unda de afecţiune pentru ea. Eram gata sa încep să plâng. Exact în clipa aceea, când simţeam că ea era un luptător de-a dreptul excepţional, mi s-a întâmplat un lucru care m-a intrigat. Cel mai potrivit mod de a-l explica ar fi să spun că am simţit cum mi-au pocnit urechile. Doar ca pocnitul l-am simţit în mijlocul corpului, exact sub buric, mai acut decât în urechi. Exact după aceea, totul a devenit mai limpede; sunetele, vederea, mirosurile. Apoi am simţit un bâzâit intens, care, destul de ciudat, nu se interfera cu capacitatea mea normală de auz; bâzâitul era tare, dar nu acoperea nici un alt sunet. Ca şi cum aş fi auzit bâzâitul cu o alta parte a corpului meu decât urechile. Mi-a trecut prin corp un curent fierbinte. Şi apoi mi-am amintit brusc ceva ce nu ţineam minte să fi văzut. Ca şi cum m-ar fi cuprins o memorie străină.

Mi-am amintit-o pe Lidia cum se trăgea de două frânghii orizontale, roşietice, în timp ce mergea pe zid. Ea nu mergea cu adevărat; aluneca efectiv pe o grămadă de linii pe care le ţinea cu picioarele. Mi-am amintit că am văzut-o gâfâind cu gura deschisă, din cauza efortului de a se trage de acele frânghii roşii. Motivul pentru care nu-mi puteam ţine echilibrul la sfârşitul demonstraţiei ei era că o „vedeam” ca pe o lumină care mergea atât de rapid în jurul camerei încât m-a ameţit; mă trăgea de zona din jurul buricului.

Mi-am adus aminte şi de gesturile Rosei şi ale Josephinei. Rosa se agăţase efectiv cu braţul stâng de nişte fibre lungi, verticale şi roşii care arătau ca nişte vine ce cădeau din acoperişul întunecat. Cu braţul drept se ţinea de nişte fibre verticale, care păreau să-i dea stabilitate. Ea se ţinea de aceleaşi fibre şi cu degetele mari de la

picioare. Spre sfârşitul demonstraţiei sale, era ca o fosforescenţa pe tavan. Liniile corpului ei fuseseră şterse.

Josephina se ascundea în spatele unor linii care păreau să iasă din podea. Cu antebraţul ridicat aduna liniile la un loc, ca să le dea grosimea necesară pentru a-şi ascunde trunchiul. Hainele ei largi erau un sprijin bun; ele îi contractau într-un fel luminozitatea. Păreau umflate doar pentru ochiul care privea. La sfârşitul demonstraţiei sale, Josephina devenise, la fel ca Lidia şi Rosa, doar o pată de lumină. Puteam trece de la o amintire la alta în mintea mea.

Când le-am vorbit despre aceste amintiri adiacente, surioarele m-au privit mirate. La Gorda a fost singura care se pare că reuşea să înţeleagă ce se întâmplase cu mine. A râs cu adevărată încântare şi a spus că Nagualul avea dreptate să spună că eram prea leneş pentru a-mi aminti ceea ce „văzusem”; de aceea mă interesa doar ceea ce priveam.

„Este posibil oare, gândeam, să aleg inconştient ce să-mi amintesc?” Dacă era adevărat că selectasem amintirea de la început şi că eliberasem ulterior ceea ce cenzurasem în prima etapă, atunci trebuia să fie, de asemenea, adevărat că trebuia să fi perceput mult mai mult din acţiunile lui don Juan şi don Genaro şi, totuşi nu-mi puteam aminti decât o parte din percepţia globala avută asupra evenimentelor respective.

— Este greu de crezut, i-am spus La Gordei, că îmi pot aminti acum ceva ce nu-mi aminteam deloc mai înainte.

— Nagualul spunea că toţi pot „vedea”, şi totuşi alegem să nu ne amintim de ceea ce am „văzut”, a zis ea. Acum înţeleg câtă dreptate avea. Toţi putem „vedea”: unii mai mult, alţii mai puţin.

I-am mărturisit La Gordei că o anumită parte din mine ştia că găsisem atunci o cheie transcendentală. Îmi fusese înmânată o piesă lipsă de către ele, toate. Dar era dificil să discern ce anume.

Ea a anunţat că tocmai „văzuse” că practicasem mult „visat” şi că îmi dezvoltasem atenţia şi, totuşi eram înşelat de propria idee că nu ştiu nimic.

— Am încercat să-ţi vorbesc. Despre atenţie, a continuat ea, dar ştii tot atât de mult cât ştim şi noi despre ea.

Am asigurat-o că, în privinţa cunoaşterii mele, aceasta era foarte deosebita de a lor; a lor era infinit mai spectaculoasa decât a mea. De aceea, orice mi-ar fi putut spune legat de practicile lor era un câştig pentru mine.

— Nagualul ne-a spus să-ţi arătăm că atenţia noastră poate reţine imaginile unui vis în acelaşi mod în care reţinem imaginile lumii, a spus La Gorda. Arta visătorului este arta atenţiei.

M-au învălmăşit o suita de gânduri ca o victorie. A trebuit să mă ridic şi să mă plimb în jurul bucătăriei. M-am aşezat iar. Am rămas tăcuţi multă vreme. Ştiam la ce se referea când a afirmat că arta visătorului este arta atenţiei. Atunci am ştiut că don Juan îmi spusese

şi îmi arătase tot ce ştia. Totuşi, în prezenţa lui nu fusesem în stare să realizez premisele cunoaşterii sale în corpul meu. El spunea ca raţiunea mea era demonul care mă ţinea înlănţuit şi că trebuia s-o cuceresc dacă voiam să ajung la înţelegerea învăţăturilor sale. De aceea, problema fusese cum să-mi cuceresc raţiunea. Nu mă gândisem niciodată să-l conving să-mi dea o definiţie a ceea ce înţelegea el prin raţiune. Tot timpul am presupus că el înţelegea prin asta capacitatea de înţelegere, gândire sau deducţie într-un mod ordonat, raţional. Din ceea ce auzisem de la La Gorda ştiam că pentru el raţiunea însemna atenţie.

Don Juan spusese că miezul fiinţei noastre îl reprezenta acţiunea de a percepe şi că magia existenţei noastre era acţiunea de a fi conştient. Pentru el, percepţia şi conştiinţa alcătuiau o singură unitate, funcţională şi inextricabilă, care are două domenii. Prima era „atenţia tonalului", respectiv capacitatea oamenilor normali de a percepe şi a-şi plasa conştiinţa asupra lumii obişnuite pe care o reprezintă viaţa cotidiana. Don Juan mai denumise această formă de atenţie şi „primul cerc al puterii" noastre, definindu-l drept capacitatea noastră teribilă, dar considerată ca un bun dat odată pentru totdeauna, de a institui ordinea în modul nostru de a percepe lumea cotidiană.

Al doilea domeniu era „atenţia nagualului", respectiv capacitatea vrăjitorilor de a-şi plasa conştiinţa asupra lumii neobişnuite. El denumea acest domeniu al atenţiei „al doilea cerc al puterii" sau, altfel spus, capacitatea absolut uimitoare pe care o avem cu toţii, dar pe care numai vrăjitorii o folosesc, de a stabili ordinea în lumea neobişnuită.

La Gorda şi surioarele, demonstrându-mi că arta visătorilor consta în menţinerea imaginilor din vise cu ajutorul atenţiei, afirmaseră aspectul pragmatic al schemei lui don Juan. Ele erau practicante care trecuseră de aspectul teoretic al învăţăturilor sale. Pentru a-mi oferi o exemplificare a acelei arte, ele au fost nevoite să se folosească de cel de „al doilea cerc al puterii" lor sau de „atenţia nagualului". Pentru ca eu să fiu martor la arta lor, trebuia să fac la fel. De fapt, era evident că îmi plasasem atenţia în ambele domenii. Probabil că toţi percepem în mod continuu în ambele maniere, dar preferăm să izolăm una pentru amintire şi s-o eliminăm pe cealaltă, sau poate că o înregistrăm undeva, aşa cum făcusem şi eu. În anumite condiţii, de stres ori de resemnare, memoria cenzurată iese la suprafaţă, şi atunci putem avea două amintiri distincte despre acelaşi eveniment. Ceea ce se străduise don Juan să câştige, sau mai exact să suprime în mine, era nu raţiunea mea înţeleasă drept capacitatea de a gândi raţional, ci „atenţia tonalului" sau conştiinţa mea despre lumea normală. Motivul lui pentru a mă determina să fac asta mi-a fost explicat de La Gorda când îmi spusese că lumea obişnuită există pentru că ştim cum să-i menţinem imaginile; şi, invers, dacă renunţi

la atenţia necesară pentru a menţine acele imagini, lumea dispare.

— Nagualul ne-a spus că practica e cea care contează, a spus brusc La Gorda. Odată ce-ţi focalizezi atenţia pe imaginea visului, atenţia este bine ancorata. În final, poţi fi ca Genaro, care putea reţine imaginile oricărui vis.

— Noi mai avem fiecare câte alte cinci vise, a spus Lidia. Dar ţi l-am arătat pe primul, pentru că acesta este visul pe care ni l-a dat Nagualul.

— Puteţi să intraţi toate în „visat" oricând vreţi? am întrebat.

— Nu, a răspuns La Gorda. „Visatul" cere prea multa putere. Niciuna dintre noi nu are atât de multă. Motivul pentru care a trebuit ca surioarele să se rostogolească pe podea de atât de multe ori a fost că în rostogolire pământul le dădea energie. Poate că mai ţii minte şi că le-ai „văzut" ca fiinţe luminoase primind energie de la lumina pământului. Nagualul a spus că modul cel mai bun de a obţine energie este, bineînţeles, să laşi soarele să-ţi între în ochi, în special în ochiul stâng.

I-am spus că nu ştiam nimic despre asta, şi ea mi-a descris o procedură învăţată de la don Juan. Pe măsură ce vorbea, mi-am reamintit că don Juan mă învăţase şi pe mine aceeaşi procedură. Ea consta din a-ţi deplasa capul încet dintr-o parte în alta, pe măsură ce prinzi lumina soarelui cu ochiul stâng închis pe jumătate. El spunea că poţi folosi nu numai soarele, ci orice fel de lumină a cărei strălucire se poate reflecta în ochi.

La Gorda a spus că Nagualul le recomandase să-şi lege şalurile sub mijloc, pentru a-şi proteja coapsele în timpul rostogolirii.

I-am replicat că don Juan nu-mi menţionase niciodată rostogolirea. Ea mi-a explicat că doar femeile se rostogolesc, pentru că ele au pântece, şi energia intră direct în el; prin rostogolire, ele îşi distribuie energia în restul corpului. Pentru ca un bărbat să se energizeze, el trebuie să stea pe spate, cu genunchii îndoiţi astfel încât tălpile picioarelor să se atingă. Braţele trebuie întinse lateral, cu antebraţele ridicate vertical şi degetele ţinute în poziţie ridicată.

— Noi am „visat" visele acestea ani de zile, a spus Lidia. Sunt visele noastre cele mai bune, pentru că atenţia noastră este completă. În alte vise pe care le avem, atenţia ne este, încă, nesigură.

La Gorda a spus că reţinerea imaginilor din vise este o artă toltecă. După ani de zile de practică asiduă, fiecare dintre ele era capabilă să realizeze o acţiune în orice vis. Lidia putea merge pe orice. Rosa putea să se agaţe de orice, Josephina se putea ascunde după orice, iar ea putea zbura. Dar erau doar începătoare, ucenice ale artei. Atenţia lor era completă doar pentru o singură activitate. A adăugat că Genaro era maestrul „visatului", putând schimba oricând domeniul, şi că avea atenţie pentru tot atâtea activităţi ca în viaţa obişnuită, pentru el celelalte domenii ale atenţiei având aceeaşi valoare.

M-am simţit obligat să le pun întrebarea mea obişnuită: trebuia să cunosc procedurile, modul în care reţineau ele imaginile din vise.

— Ştii asta la fel de bine ca noi, a spus La Gorda. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este că, după ce treci prin acelaşi vis de mai multe ori, începi să simţi liniile lumii. Ele ne-au ajutat să facem ceea ce ai „văzut" că facem.

Don Juan spusese că „primul nostru cerc de putere" este angajat foarte de timpuriu în vieţile noastre şi că trăim cu impresia că asta este totul pentru noi. „Al doilea cerc de putere" pe care-l avem, „atenţia nagualului", rămâne ascuns pentru o imensă majoritate dintre noi, fiindu-ne dezvăluit doar în momentul morţii. Totuşi, există o cale pentru a-l atinge, accesibilă fiecăruia dintre noi, dar pe care o parcurg doar vrăjitorii, iar aceasta este calea „visatului". „Visatul" este în esenţă transformarea viselor obişnuite în probleme care presupun un act voliţional. Visătorii, angajându-şi „atenţia nagualului" şi focalizând-o pe subiecte şi evenimente din visele obişnuite, schimbă acele vise în „visat".

Don Juan a spus că nu există proceduri pentru a ajunge la această atenţie a nagualului. Prima indicaţie a fost găsirea mâinilor în vise; apoi exerciţiul de a acorda atenţie a fost prelungit la găsirea de obiecte, căutarea de trăsături concrete, ca de exemplu clădiri, străzi şi altele. De acolo, saltul a fost la „visatul" anumitor locuri în anumite momente ale zilei. Pasul final a fost atragerea „atenţiei nagualului" asupra eului total. Don Juan spunea că acest pas final este introdus de obicei de un vis pe care mulţi dintre noi l-am avut la un moment dat sau altul, în care te priveşti dormind în pat. În momentul în care vrăjitorul are acest vis, el are deja atenţia atât de dezvoltată, încât în loc să se trezească singur, aşa cum ar face majoritatea dintre noi, se întoarce pe călcâie şi se angajează în activitate, ca şi cum ar acţiona în lumea de fiecare zi. Din acel moment va exista o fisură, o anumită diviziune în personalitatea altfel unificată. Rezultatul angajării „atenţiei nagualului" şi a dezvoltării sale la nivelul şi sofisticarea atenţiei noastre cotidiene era, conform schemei lui don Juan, celălalt eu, o fiinţă identică eului, dar formată în „visat".

Don Juan îmi spusese că nu există nişte paşi anume pentru a atinge acea dublură, aşa cum nu există paşi definiţi pentru atingerea conştiinţei zilnice. O facem pur şi simplu prin practică. El susţinea că în actul de angajare a „atenţiei nagualului" găsim şi paşii de urmat. El m-a îndemnat să practic „visatul" fără să-mi las temerile să-l transforme într-un produs lugubru.

El făcuse acelaşi lucru şi cu La Gorda şi cu surioarele, dar evident că existase ceva în ele care le făcuse mai receptive la ideea unui alt nivel al atenţiei.

— Genaro se găsea mai tot timpul în trupul său din „visat", a spus La Gorda. Îi plăcea mai mult. De aceea putea face mereu cele mai trăsnite lucruri şi te speria de moarte. Genaro putea să între şi să iasă

prin spărtura dintre cele două lumi aşa cum intru şi ies eu pe uşă.

Şi don Juan îmi vorbise foarte mult despre spărtura dintre lumi. Crezusem întotdeauna că vorbea în sens metaforic despre o diviziune subtila între lumea pe care o percepe un om obişnuit şi cea pe care o percepe un vrăjitor.

La Gorda şi surioarele îmi arătaseră că spărtura dintre lumi era mai mult decât o metaforă. Era mai degrabă capacitatea de a schimba nivelurile de atenţie. O parte din mine o înţelegea perfect pe La Gorda, în timp ce o altă parte din mine era mai înspâimântată ca niciodată.

— Ai tot întrebat unde sunt Nagualul şi Genaro, a spus La Gorda. Soledad a fost foarte directă şi ţi-a spus că au plecat în lumea cealaltă; Lidia ţi-a spus că au părăsit regiunea asta; Genarii au fost proşti şi te-au speriat. Adevărul este că Nagualul şi Genaro au trecut prin acea crăpătură.

Dintr-un motiv oarecare, nedefinit pentru mine, afirmaţiile ei m-au aruncat într-un haos profund. Simţisem tot timpul că ei plecaseră definitiv. Ştiam că nu plecaseră pur şi simplu, în sensul obişnuit, dar continuasem să păstrez acest sentiment în domeniul metaforei. Deşi o declarasem chiar şi celor mai apropiaţi prieteni, cred că în sufletul meu nu eram convins cu adevărat. În profunzimea eului meu fusesem întotdeauna un om raţional. Dar La Gorda şi surioarele îmi transformaseră metaforele obscure în posibilităţi reale. La Gorda ne transportase efectiv la opt sute de metri cu energia „visatului” ei.

La Gorda s-a ridicat şi a spus că înţelesesem totul şi că era timpul să mâncăm. Ne-a servit cu bucatele pe care le gătise. Nu aveam pofta de mâncare. La sfârşitul mesei, s-a ridicat şi a venit lângă mine.

— Cred că este timpul să pleci, mi-a spus.

Ca la un semnal, surioarele s-au ridicat.

— Dacă mai rămâi acum, n-o să mai fii în stare să pleci, a continuat La Gorda. Nagualul ţi-a dat o dată libertate, dar ai ales să rămâi cu el. El mi-a spus că, dacă vom supravieţui ultimului contact cu aliaţii, va trebui să vă dau să mâncaţi, să vă fac să vă simţiţi bine şi să-mi iau rămas-bun de la toţi. Mă gândesc că eu şi surioarele nu avem unde să mergem, aşa că nu avem de ales. Dar cu tine e altfel.

Surioarele m-au înconjurat şi şi-au luat bun-rămas.

Exista o ironie monstruoasă în situaţia aceea. Eram liber să plec, dar nu aveam unde. Nici eu n-aveam de ales. Cu ani înainte, don Juan îmi oferise şansa de a pleca, dar rămăsesem pentru că încă de pe atunci nu mai aveam unde să mă duc. „Alegem o singură dată, spusese el atunci. Alegem să fim fie luptători, fie oameni obişnuiţi. O a doua ocazie nu există. Nu pe acest pământ.”

6. A doua atenţie

— Va trebui să pleci mai târziu astăzi, mi-a spus La Gorda exact

după micul dejun. Deoarece ai decis să mergi cu noi, te-ai angajat să ne ajuţi să realizăm sarcina cea nouă. Nagualul m-a lăsat la conducere până la sosirea ta. El mi-a încredinţat, aşa cum ştii deja, anumite lucruri pe care să ţi le spun. Ţi-am şi comunicat cele mai multe dintre ele. Dar mai sunt unele pe care nu ţi le puteam spune până când nu alegeai. Astăzi o să ne ocupăm de acestea din urmă. Imediat după aceea va trebui să pleci, pentru a ne da timp să ne pregătim. Avem nevoie de câteva zile, apoi putem părăsi munţii aceştia pentru totdeauna. Am fost aici foarte multă vreme. Este greu să te desprinzi. Dar totul trebuie să ajungă la un final brusc. Nagualul ne-a avertizat în legătură cu schimbarea totală pe care o vei aduce, indiferent de consecinţele atacurilor asupra ta, dar cred că niciunul dintre noi nu l-a crezut cu adevărat.

— Nu reuşesc să-mi dau seama de ce trebuie să schimbaţi totul, am spus.

— Ţi-am explicat deja, a protestat ea. Ne-am pierdut vechea ţintă. Acum avem una nouă, şi această nouă ţintă ne cere să devenim uşoare ca briza. Starea noastră de acum este ca briza. Până acum era ca vântul cel fierbinte. Tu ne-ai schimbat direcţia.

— Vorbeşti în dodii, La Gorda.

— Da, dar asta este pentru că eşti incomplet. Nu pot s-o fac mai limpede. Când o să te întorci, Genarii o să-ţi arate fiecare arta lui ca *stalker,* şi exact după asta vom pleca cu toţii. Nagualul a spus că, dacă tu decizi să rămâi cu noi, primul lucru pe care va trebui să ţi-l spun este că trebuie să-ţi aminteşti de întâlnirile cu Soledad şi cu surioarele şi să examinezi fiecare lucru care ţi s-a petrecut cu ele, pentru că totul este o prevestire a ceea ce ţi se va întâmpla pe drumul tău. Dacă eşti atent şi impecabil, o să constaţi că acele întâlniri au fost cadouri ale puterii.

— Ce o să facă acum dona Soledad?

— Pleacă. Surioarele au ajutat-o deja să-şi desfacă podeaua. Podeaua a ajutat-o să ajungă la atenţia nagualului. Liniile ei aveau puterea s-o facă. Fiecare dintre ele au ajutat-o să preia un fragment din acea atenţie. Pentru unii luptători a fi incomplet nu reprezintă un handicap în atingerea acelei atenţii. Soledad a fost transformată pentru că a ajuns la acea atenţie mai rapid decât noi, ceilalţi. Ea nu mai trebuie să privească la podeaua ei pentru a intra în lumea cealaltă, şi acum nu mai este nevoie de podea, aşa că a returnat-o pământului de unde a obţinut-o.

— Chiar eşti hotărâtă să pleci, La Gorda?

— Toţi suntem. De aceea te rog să pleci câteva zile, pentru a ne da timp să ne strângem tot ce avem.

— Eu va trebui să găsesc un loc pentru voi, La Gorda?

— Dacă ai fi un luptător impecabil, ai face asta. Dar tu nu eşti un luptător impecabil şi nici noi nu suntem. Dar va trebui să ne dăm toată silinţa pentru a ne întâlni cu noua noastră provocare.

M-a cuprins un sentiment apăsător de eşec. N-am făcut parte niciodată dintre cei care îşi asumă fel de fel de responsabilităţi. Consideram că sarcina de a le ghida era o sarcină zdrobitoare, pe care nu o puteam îndeplini.

— Poate că nu trebuie să facem nimic, am spus.

— Da. Ai dreptate, a spus şi a râs. De ce nu-ţi repeţi asta iar şi iar, până când te vei simţi în siguranţă? Nagualul ţi-a spus de atâtea ori că singura libertate pe care o au luptătorii este să se comporte impecabil.

Ea mi-a relatat cum insistase Nagualul ca toţi să înţeleagă că a fi impecabil nu însemna doar a fi liber, ci reprezenta şi singurul mod de a îndepărta forma umană.

I-am descris modul în care don Juan m-a făcut să înţeleg ce sens avea pentru el a fi impecabil. Într-o zi mergeam amândoi printr-o râpă foarte abruptă, când din matricea peretelui s-a desprins un bolovan imens care a căzut cu o forţă considerabilă şi a aterizat pe fundul râpei, la vreo douăzeci-treizeci de metri de locul unde eram noi. Mărimea bolovanului a făcut ca întâmplarea să fie foarte impresionantă. Don Juan s-a folosit de acest prilej pentru a-mi preda o lecţie dramatică. El a spus că forţa care ne conduce destinele se găseşte în afara noastră şi că nu are nimic de-a face cu acţiunile sau actul nostru volitiv. Uneori forţa aceea ne face să ne oprim din drum şi să ne aplecăm să ne legăm şireturile, exact aşa cum făcusem eu. Şi, în felul acesta, forţa aceea ne-a determinat să câştigăm un moment preţios. Dacă am fi continuat să mergem, bolovanul acela enorm ne-ar fi zdrobit în mod sigur. Totuşi, într-o altă zi, într-o altă râpă, aceeaşi forţă decizională externă ne va face să ne oprim iar pentru a ne lega şireturile, în timp ce un alt bolovan se va desprinde exact deasupra locului în care vom sta. De data aceasta, forţa aceea ne va face să pierdem un moment preţios. Dacă am fi continuat să mergem, ne-am fi salvat. Don Juan a spus că datorită incapacităţii mele absolute de a putea controla forţele care îmi decid destinul, singura mea posibilitate liber aleasă în acea râpă consta în a-mi lega şireturile în mod impecabil.

La Gorda părea mişcată de descrierea mea. Pentru o clipă, de unde stătea, vizavi de mine, şi-a întins braţele şi mi-a cuprins faţa în mâini.

— Pentru mine, a fi impecabilă constă în a-ţi spune la momentul oportun ceea ce m-a îndemnat Nagualul să-ţi comunic, a spus ea. Dar puterea trebuie să dozeze perfect ceea ce-ţi voi dezvălui, altfel nu va avea niciun efect.

A făcut o pauză teatrală. Întârzierea ei era foarte studiată, dar teribil de tensionată pentru mine.

— Ce este? am întrebat disperat.

Ea n-a răspuns. M-a luat de braţ şi m-a condus într-un loc situat exact în faţa uşii de la intrarea în casă. M-a pus să mă aşez pe un sol

bătătorit, cu spatele sprijinit de un stâlp gros de vreo cincizeci de centimetri, care arăta ca un ciot de copac plantat în sol, lipit aproape de zidul casei. Era un şir de cinci astfel de stâlpi plantaţi la vreo şaizeci de centimetri unul de altul. Voiam s-o întreb pe La Gorda la ce foloseau. Prima mea impresie era ca fostul proprietar îşi lega animalele de ele. Totuşi, ideea nu stătea în picioare, pentru că spaţiul din faţa casei era un fel de verandă acoperită.

I-am vorbit La Gordei despre presupunerea mea în timp ce ea se aşeza lângă mine, în stânga, cu spatele sprijinit de stâlp. Ea a râs şi a spus că stâlpii foloseau într-adevăr pentru a lega nişte animale, dar nu erau plantaţi de un fost proprietar şi că ea îşi rupsese spinarea săpând gropile pentru ele.

— La ce le folosiţi? am întrebat.

— Să spunem că ne legăm de ele, a răspuns ea. Şi aşa am ajuns la următorul lucru pe care m-a rugat Nagualul să ţi-l comunic. El spunea că, pentru că erai incomplet, el a trebuit să-ţi adune a doua atenţie, atenţia nagualului, într-un mod diferit de cum a procedat cu noi. Noi ne-am acumulat acea atenţie prin „visat”, şi tu ai făcut-o cu plantele puterii. Nagualul a spus că plantele lui au separat partea ameninţătoare din cea de-a doua atenţie a ta şi a strâns-o într-un mănunchi, şi acesta este forma aceea care îţi iese din creştetul capului. El spunea că asta se întâmplă cu vrăjitorii care primesc plante ale puterii. Dacă nu mor, plantele puterii le răsucesc a doua atenţie în acea formă înspăimântătoare care le apare din cap. Acum ajungem la ceea ce voia el să faci. A spus că de acum trebuie să-ţi schimbi direcţiile şi să începi să-ţi aduni a doua atenţie în alt mod, mai asemănător cu noi. Nu poţi continua pe drumul cunoaşterii dacă nu îţi echilibrezi a doua atenţie. Până acum, acea a doua atenţie a ta s-a bazat pe puterea Nagualului, dar acum eşti singur. Asta a vrut să-ţi spun.

— Cum îmi echilibrez a doua atenţie?

— Trebuie să practici „visatul” aşa cum îl facem noi. „Visatul” este singurul mod de a-ţi aduna a doua atenţie fără a o leza, fără a face din ea ceva ameninţător şi înfricoşător. A doua ta atenţie este fixată de partea cumplită a lumii; a noastră este de partea frumoasă a ei. Trebuie să-ţi schimbi sensul şi să mergi cu noi. Asta ai ales noaptea trecută, când ai decis să vii cu noi.

— Forma aceea poate să-mi mai iasă din cap vreodată?

— Nu. Nagualul a spus că nu va mai ieşi până când nu vei fi la fel de bătrân ca el. Nagualul tău a ieşit deja de câte ori era nevoie. Nagualul şi Genaro au avut grijă de asta. Ei obişnuiau să o smulgă din tine. Nagualul mi-a spus că uneori ai fost la un fir de păr de moarte, pentru că a doua ta atenţie este foarte răsfăţată. El a spus că odată l-ai speriat; nagualul tău l-a atacat şi a trebuit să-i cânte ca să-l calmeze. Dar cel mai râu lucru ţi s-a întâmplat în Mexico City; acolo te-a împins într-o zi şi ai intrat într-un birou, şi în biroul acela ai

trecut prin crăpătura dintre cele două lumi. El voia doar să-ţi risipească atenţia tonalului; erai foarte îngrijorat de un lucru stupid. Dar când te-a împins, întregul tău tonal s-a contractat şi ai trecut cu toată fiinţa ta prin acea spărtură. I-a trebuit mult ca să te găsească. Mi-a spus că, o clipă, a crezut că ai ajuns mai departe decât putea ajunge el. Dar apoi te-a „văzut” rătăcind fără ţintă şi te-a adus înapoi. Mi-a spus că ai trecut prin spărtură pe la zece dimineaţa. Aşa că în ziua aceea ora zece dimineaţa a devenit noul tău timp.

— Timpul meu nou pentru ce?

— Pentru orice. Dacă rămâi om, vei muri în jurul acelei ore. Dacă devii un vrăjitor, vei părăsi lumea în jurul acelei ore.

Eligio a mers şi el pe un alt drum, un drum pe care niciunul dintre noi nu-l cunoaşte. Noi l-am întâlnit exact înainte să plece. Eligio era un visător excepţional. El era atât de bun, încât Nagualul şi Genaro obişnuiau să-l ia prin crăpătură, şi el avea puterea să reziste ca şi cum n-ar fi fost nimic. Nici măcar nu gâfâia. Nagualul şi Genaro i-au dat un impuls final cu plante ale puterii. El a avut controlul şi puterea de a manipula acel impuls. Şi asta l-a trimis acolo unde este.

— Genarii mi-au spus că Eligio a sărit cu Benigno. Este adevărat?

— Bineînţeles. Atunci când Eligio trebuia să sară, a doua atenţie a lui fusese deja în lumea cealaltă. Nagualul a spus că şi a ta a fost acolo, dar pentru tine a fost un coşmar, pentru că tu nu aveai control. El spunea că plantele puterii te-au făcut asimetric; ele te-au făcut să traversezi atenţia tonalului şi te-au pus direct în zona celei de-a doua atenţii, dar fără niciun control asupra acestei atenţii. Nagualul nu i-a dat plante ale puterii lui Eligio până la capăt.

— Crezi că a doua atenţie a mea a fost lezată, La Gorda?

— Nagualul n-a spus niciodată asta. El credea că eşti periculos de nebun, dar asta n-are nimic de-a face cu plantele puterii. El spunea că niciuna dintre atenţiile tale nu poate fi manipulată. Dacă le-ai putea cuceri, ai fi un mare luptător.

Am vrut să-mi vorbească mai mult despre acest subiect. Ea a pus mâna pe notesul meu şi a spus că aveam în faţă o zi teribil de plină şi că aveam nevoie să acumulăm energie pentru a rezista. De aceea, trebuia să ne energizăm cu lumina soarelui. A spus că circumstanţele cereau să preluăm lumina soarelui cu ochiul stâng şi a început să-şi mişte capul dintr-o parte în alta, în timp ce privea direct la soare cu ochii întredeschişi.

O clipă mai târziu, au apărut şi Lidia, Rosa şi Josephina. Lidia s-a aşezat în dreapta mea, Josephina lângă ea, iar Rosa s-a aşezat lângă La Gorda. Toate îşi rezemau spatele de stâlpi. Eu mă aflam în mijlocul rândului.

Era o zi senină. Soarele se găsea exact deasupra unei lame de munţi îndepărtaţi. Fetele au început să-şi mişte capetele într-o sincronizare perfectă. M-am alăturat lor şi am avut sentimentul că şi eu îmi sincronizasem mişcarea cu a lor. Au continuat vreun minut şi

apoi s-au oprit.

Toate aveau pălării şi foloseau borul lor pentru a-şi proteja feţele de lumina soarelui, când nu-şi scăldau ochii în soare. La Gorda îmi dăduse pălăria mea cea veche.

Am stat acolo vreo jumătate de oră. În acest timp am repetat de nenumărate ori exerciţiul. Intenţionam să fac câte un semn pe notes pentru fiecare dată, dar La Gorda, cu o mişcare calmă, a împins notesul meu într-o parte, în aşa fel încât să nu mai pot ajunge la el.

Brusc, Lidia s-a sculat, murmurând ceva ininteligibil. La Gorda s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit că veneau Genarii pe drum. M-am forţat să privesc, dar nu se vedea. Rosa şi Josephina s-au ridicat şi ele şi apoi au intrat cu Lidia în casă.

I-am spus La Gordei că nu puteam vedea pe nimeni apropiindu-se. Ea a replicat că Genarii fuseseră vizibili într-un anumit punct al drumului şi a adăugat că îi era groază de momentul în care va trebui să fim cu toţii împreună, dar că avea încredere că voi putea controla situaţia. M-a sfătuit să fiu foarte atent cu Pablito şi cu Josephina, pentru că ei nu aveau autocontrol. A spus că lucrul cel mai înţelept pe care l-aş putea face ar fi să-i iau pe Genari la plimbare după vreo oră.

Am continuat să mă uit la drum. Nu se vedea nimeni apropiindu-se.

— Eşti sigură că vin? am întrebat.

Ea a spus că nu ea îi văzuse, ci Lidia. Genarii fuseseră vizibili doar pentru Lidia, deoarece ea se şi uita în timp ce îşi îmbăia ochii cu lumina soarelui. Nu eram prea sigur despre ce vorbea La Gorda, şi am rugat-o să-mi explice.

— Suntem contemplatori, a spus ea. Exact ca tine. Suntem toţi la fel. Nu este nevoie să negi că şi tu eşti un contemplator. Nagualul ne-a vorbit despre marile tale realizări în contemplare.

— Marile mele realizări în contemplare! Despre ce vorbeşti, La Gorda?

Ea şi-a contractat gura, părând aproape iritată de întrebarea mea; dându-şi seama de situaţie, a zâmbit şi m-a împins uşor.

În acel moment a avut un tremur brusc în corp. A privit fără ţintă peste capul meu şi apoi a dat din cap viguros. A spus că tocmai „văzuse” că Genarii nu veneau; era prea devreme pentru ei. Vor mai aştepta câtva timp înainte de a-şi face apariţia. A zâmbit, ca şi cum ar fi fost încântată de întârziere.

— Oricum, este prea devreme pentru noi să-i avem pe cap aici, a spus ea. Şi ei simt acelaşi lucru faţă de noi.

— Unde sunt acum? am întrebat.

— Probabil că s-au oprit undeva pe drum, a răspuns. Fără îndoială că Benigno a contemplat casa noastră în timp ce veneau şi ne-a văzut stând aici şi de aceea s-au decis să aştepte. Este perfect. Am câştigat timp.

— Mă sperii, La Gorda. Timp pentru ce?

— Astăzi trebuie să-ţi aduni a doua atenţie doar pentru noi patru.

— Cum pot face asta?

— Nu ştiu. Eşti un mister pentru noi. Nagualul ţi-a făcut fel de fel de lucruri cu plantele puterii, dar nu poţi declara asta drept cunoaştere. Asta încerc să-ţi spun. Numai dacă ai control asupra celei de-a doua atenţii poţi să o foloseşti; altfel o să rămâi fixat întotdeauna între cele două, aşa cum eşti acum. Tot ce ţi s-a întâmplat de când ai venit a fost dirijat pentru a forţa acea atenţie să se răsucească. Ţi-am dat instrucţiunile încetul cu încetul, exact aşa cum mi-a spus Nagualul să fac. Deoarece ai luat-o pe alt drum, nu cunoşti lucrurile pe care le ştim noi, exact aşa cum noi nu cunoaştem nimic despre plantele puterii. Soledad ştie puţin mai mult, pentru că Nagualul a luat-o acasă la el. Nestor ştie despre plantele medicinale, dar niciunul dintre noi n-a fost învăţat aşa cum ai fost tu. Noi n-avem încă nevoie de cunoaşterea ta. Dar într-o zi, când vom fi gata, tu eşti cel care ştie cum să facă pentru a ne da un impuls final cu plantele puterii. Eu sunt singura care ştie unde este ascunsă pipa Nagualului, aşteptând ziua aceea.

Comanda Nagualului este ca tu să-ţi schimbi drumul şi să mergi cu noi. Asta înseamnă că trebuie să practici cu noi „visatul” şi cu Genarii *stalking*-ul. Nu-ţi mai poţi permite să rămâi unde eşti, de partea înfricoşătoare a celei de-a doua atenţii pe care o ai. Un alt şoc de la nagualul tău care-ţi iese din creştet te-ar putea ucide. Nagualul mi-a spus că fiinţele umane sunt creaturi fragile, compuse din multe straturi de luminozitate. Când le „vezi”, par să fie fibre, dar acele fibre sunt cu adevărat straturi, exact ca o ceapă. Şocurile de orice fel separă aceste straturi şi pot provoca chiar moartea fiinţelor umane.

S-a ridicat şi m-a condus înapoi în bucătărie. Ne-am aşezat faţă în faţă. Lidia, Rosa şi Josephina erau ocupate în spate. Nu le puteam vedea, dar le puteam auzi vorbind şi râzând.

— Nagualul a spus că murim pentru că straturile noastre se separă, a spus La Gorda. Şocurile le separă întotdeauna, dar apoi se adună iar. Totuşi, uneori şocul este atât de puternic, încât straturile se despart şi nu se mai pot aduna la un loc.

— Ai „văzut” vreodată acele straturi, La Gorda?

— Bineînţeles. Am „văzut” un om murind pe stradă, Nagualul mi-a spus că şi tu ai găsit un om pe moarte, dar că nu i-ai „văzut” moartea. Nagualul m-a pus să „văd” straturile omului aflat pe moarte. Erau ca foile unei cepe. Când fiinţele umane sunt sănătoase, arată ca nişte ouă, dar dacă sunt rănite, ele încep să se cojească, exact ca o ceapă.

Nagualul mi-a spus că a doua atenţie a ta era atât de puternică, încât uneori împingea totul până ieşea. El şi Genaro trebuiau să-ţi menţină straturile la un loc; altfel ai fi murit. De aceea s-a gândit că vei avea destulă energie ca să-ţi scoţi nagualul de două ori. Prin asta înţelegea faptul că puteai ţine unite straturile de unul singur de două

ori. Ai făcut-o de mai multe ori, şi asta înseamnă că acum eşti terminat; nu mai ai energie pentru a-ţi menţine straturile în cazul altui şoc. Nagualul m-a pus să am grijă de toţi; în cazul tău, trebuie să te ajut să-ţi întăreşti straturile. Nagualul a spus că moartea este cea care separă şi împinge straturile. El mi-a explicat că acel centru al luminozităţii noastre, care este atenţia nagualului, împinge întotdeauna în afară, şi asta slăbeşte straturile. Aşa că este foarte simplu pentru moarte să între între ele şi să le separe complet. Vrăjitorii trebuie să facă totul pentru a-şi păstra straturile unite. De aceea ne-a învăţat Nagualul „visatul". „Visatul" întăreşte straturile. Când vrăjitorii învaţă „visatul", ei îşi leagă împreună cele două atenţii şi nu mai este nevoie ca acel centru să împingă în afară.

— Vrei să spui că vrăjitorii nu mor?

— Exact. Vrăjitorii nu mor.

— Vrei să spui că niciunul dintre noi nu va muri?

— Nu m-am referit la noi. Noi nu suntem nimic. Noi suntem nişte ciudăţenii, nici aici, nici dincolo. Am vrut să spun vrăjitorii. Nagualul şi Genaro erau vrăjitori. Cele două atenţii ale lor erau legate atât de strâns împreună, încât probabil că nu vor mai muri niciodată.

— Asta a spus Nagualul, La Gorda?

— Da. Şi el, şi Genaro mi-au spus asta. Nu cu mult înainte de a pleca, Nagualul ne-a explicat în ce constă puterea atenţiei. N-am ştiut niciodată despre nagual şi tonal până atunci.

La Gorda a descris cum i-a învăţat don Juan despre dualitatea crucială tonal-nagual. Ea a spus că, într-o zi, Nagualul i-a adunat pe toţi, pentru a-i lua la o plimbare lungă spre o vale pustie şi pietroasă din munţi. El a făcut o legătură mare şi grea cu tot felul de obiecte, a pus în ea chiar şi radioul lui Pablito. Apoi i-a dat legătura Josephinei s-o care, a pus pe umerii lui Pablito o masă grea şi au plecat la drum. I-a pus pe toţi să care pe rând masa şi legătura şi au mers aproape şaizeci şi cinci de kilometri spre locul acela pustiu. Când au ajuns acolo, Nagualul i-a spus lui Pablito să aşeze masa exact în centrul văii. Apoi a pus-o pe Josephina să aranjeze conţinutul legăturii pe masă. Când masa a fost umplută, el le-a explicat deosebirea dintre tonal şi nagual în aceiaşi termeni în care mi-o explicase şi mie într-un restaurant din Mexico City, cu menţiunea că în cazul lor exemplul era mult mai descriptiv.

El le-a spus că tonalul era ordinea pe care o conştientizăm în lumea noastră zilnică şi, de asemenea, ordinea personală pe care o ducem pe umeri de-a lungul vieţii, aşa cum au cărat ei masa şi legătura. Tonalul personal al fiecăruia era ca masa în acea vale, o mică insulă plină de lucruri care ne sunt familiare. Pe de altă parte, nagualul era sursa inexplicabilă care ţinea masa aceea în loc şi era ca vastitatea acelei văi pustii.

El le-a spus că vrăjitorii sunt obligaţi să-şi urmărească tonalul de la distanţă, pentru a avea o viziune mai bună asupra a ceea ce se află

în jurul lor. El i-a pus să meargă pe o coamă de deal de unde puteau vedea toată zona. De acolo masa era de-abia vizibilă. Apoi i-a pus să meargă înapoi la masă şi i-a pus să se uite peste ea, pentru a arăta că un om obişnuit nu are viziunea unui vrăjitor, pentru că omul obişnuit este pe masa, ţinându-se de toate obiectele de pe ea.

Apoi i-a pus pe fiecare, pe rând, să se uite liniştit la obiectele de pe masă şi le-a testat memoria luând şi ascunzând ceva, să vadă dacă au fost atenţi. Toţi au trecut testul cu culorile mişcătoare. El le-a arătat că abilitatea lor de a-şi aminti atât de uşor obiectele de pe masă se datora faptului că toţi îşi dezvoltaseră atenţia tonalului, sau atenţia lor asupra mesei.

Apoi i-a pus să se uite în jur, la tot ce era pe sol sub masă, şi le-a testat memoria, luând câte o piatră, băţ sau ce mai era pe acolo. Niciunul dintre ei nu şi-a putut aminti ce văzuse sub masă.

Apoi Nagualul a luat totul de pe masă şi i-a pus pe rând să se aşeze pe burtă pe masă şi să examineze atent solul de dedesubt. El le-a explicat că, pentru un vrăjitor, nagualul era chiar zona de sub masă. Deoarece era de neconceput să preiei imensitatea nagualului, exemplificată de valea largă şi pustie, vrăjitorii îşi iau ca domeniu de activitate zona aflată direct sub insula tonalului, indicată prin descrierea a ceea ce se afla sub masă. Zona aceea era domeniul a ceea ce el denumea drept a doua atenţie, sau atenţia nagualului, sau atenţia de sub masă. Atenţia aceea este atinsă doar după ce luptătorii au ras vârful mesei lor. El a spus că atingerea celei de-a doua atenţii făcea din cele două atenţii o singura unitate, iar acea unitate era totalitatea eului.

La Gorda a spus că demonstraţia lui a fost atât de clara pentru ea, încât a înţeles imediat de ce a pus-o Nagualul să-şi cureţe viaţa, să cureţe insula tonalului ei, aşa cum o denumise el. După părerea ei, fusese într-adevăr norocoasă că îi urmase toate sugestiile. Era încă departe de unificarea celor două atenţii ale sale, dar silinţa ei dusese la o viaţă impecabilă, care era pentru ea, aşa cum a şi asigurat-o, singurul mod de a-şi pierde forma umană.

Cerinţa esenţiala pentru unificarea celor două atenţii era pierderea formei umane.

— Atenţia de sub masă este cheia pentru tot ce fac vrăjitorii, a continuat ea. Pentru a ajunge la acea atenţie. Nagualul şi Genaro ne-au învăţat „visatul”, şi tu ai fost învăţat despre plantele puterii. Nu ştiu ce ţi-au făcut pentru a te învăţa cum să-ţi prinzi a doua atenţie cu plantele puterii, dar, pentru a ne învăţa cum să „visăm”, Nagualul ne-a învăţat să contemplăm. N-am ştiut niciodată că această contemplare era o modalitate de a prinde a doua atenţie. Noi credeam că era vorba de o simplă distracţie. Nu era aşa. Visătorii trebuie să fie contemplatori înainte să-şi poată prinde a doua atenţie.

Primul lucru pe care l-a făcut Nagualul a fost să pună o frunză uscată pe sol şi să ne pună s-o privim ore întregi. În fiecare zi el

aducea o frunză şi o punea în faţa mea. La început, am crezut că era aceeaşi frunză, pe care el o aducea în fiecare zi, dar apoi am remarcat că frunzele erau diferite. Nagualul a spus că, atunci când am observat asta, nu mai priveam, ci contemplam deja.

Apoi a aşezat în faţa mea grămezi de frunze. Mi-a spus să le amestec cu mâna şi să le simt în timp ce le contemplam. Un visător mişcă frunzele în spirale, le contempla şi apoi visează desenele pe care le fac frunzele. Nagualul spunea că visătorii pot considera că au atins măiestria în contemplarea frunzelor atunci când ei visează desenele frunzelor întâi şi apoi regăsesc aceleaşi desene în ziua următoare în grămada lor de frunze.

Nagualul spunea că prin contemplarea frunzelor se ajunge la fortificarea celei de a doua atenţii. Dacă se întâmplă să contempli o grămadă de frunze ore întregi, aşa cum obişnuia să mă pună să fac, gândurile tale se liniştesc. Fără gânduri, atenţia tonalului se împrăştie şi, brusc, a doua atenţie se agaţă de frunze şi frunzele devin altceva. Nagualul denumea momentul în care a doua atenţie se agaţă de ceva oprirea lumii. Şi asta este corect, lumea se opreşte. Din acest motiv, când contempli trebuie întotdeauna să fie cineva lângă tine. Nu ştim niciodată ce apare din mlaştinile celei de-a doua atenţii. Deoarece n-am folosit-o niciodată, trebuie să ne familiarizăm cu ea înainte de a ne putea aventura singuri în contemplare.

Dificultatea în a contempla constă în faptul că trebuie să înveţi să-ţi calmezi gândurile. Nagualul spunea că prefera să ne înveţe cum să facem asta cu o grămadă de frunze, pentru că puteam obţine toate frunzele de care aveam nevoie oricând voiam să contemplăm. Dar orice altceva poate îndeplini acelaşi rol.

Odată ce ai oprit lumea, eşti un contemplator. Şi, deoarece singurul mod de a opri lumea este prin încercare, Nagualul ne-a pus pe toţi să contemplăm frunze ani de zile. Cred că este cel mai bun mod de a-ţi atinge a doua atenţie.

El a combinat contemplarea frunzelor cu căutatul mâinilor în „visat”. Mi-a trebuit cam un an ca să-mi găsesc mâinile în somn şi patru ani ca să opresc lumea. Nagualul spunea că odată ce ţi-ai prins a doua atenţie cu frunze uscate, contempli şi „visezi” ca s-o lărgeşti. Şi asta-i tot despre contemplare.

— Faci să sune atât de simplu lucrurile, La Gorda.

— Tot ce fac Toltecii este foarte simplu. Nagualul spunea că ceea ce pentru a ne prinde a doua atenţie trebuie să încerci şi iar să încerci. Toţi ne-am oprit lumea prin contemplarea frunzelor uscate. Tu şi Eligio sunteţi diferiţi. Tu ai făcut-o cu plantele puterii, dar nu ştiu ce drum a urmat Nagualul cu Eligio. N-a vrut să-mi spună niciodată. Mi-a vorbit despre tine doar pentru că avem aceeaşi sarcină.

I-am spus că scrisesem în notiţele mele că fusesem conştient de faptul că oprisem lumea complet doar cu câteva zile înainte. Ea a râs.

— Tu ai oprit lumea înaintea noastră, a spus. Ce crezi că ai făcut când ai luat toate plantele alea ale puterii? N-ai făcut-o prin contemplare, ca noi, asta-i tot.

— Grămada de frunze uscate a fost singurul lucru pe care v-a pus Nagualul să-l contemplaţi?

— Odată ce visătorii ştiu cum să oprească lumea, ei pot contempla alte lucruri; şi, în final, când visătorii îşi pierd forma umană, pot contempla orice. Eu fac asta. Pot intra în orice. Totuşi, el ne-a pus să urmăm o anumită ordine în contemplare. Întâi am contemplat plantele mici. Nagualul ne-a avertizat că plantele mici sunt foarte periculoase. Puterea lor este concentrată: ele au o lumină intensă şi simt când visătorii le contemplă; ele îşi mută imediat lumina şi o aţintesc asupra contemplatorului. Visătorii trebuie să-şi aleagă un anumit tip de plantă pe care s-o contemple. Apoi am contemplat copacii. Visătorii au, de asemenea, un anume tip de copac pe care îl contemplă. În această ordine de idei, noi doi suntem la fel; amândoi suntem contemplatori de eucalipţi.

După expresia de pe faţa mea, probabil că mi-a ghicit următoarea întrebare.

— Nagualul a spus că poţi pune foarte uşor la lucru cea de-a doua atenţie cu fumul lui, a continuat. Tu ţi-ai focalizat atenţia de multe ori asupra preferinţei Nagualului, ciorile. El spunea că, odată, a doua atenţie a ta s-a focalizat atât de bine pe o cioară, încât a zburat, aşa cum zboară o cioară, spre singurul eucalipt care se găsea în zonă.

Ani de zile mă frământasem în legătură cu acea experienţă. N-o puteam privi în nici un alt mod decât ca pe o stare hipnotică complexă de neconceput, produsă de ciupercile psihotrope din amestecul de fumat al lui don Juan, cuplată cu experienţa lui de manipulator al comportamentului. El mi-a sugestionat un catharsis perceptual, acela de a mă fi transformat în cioară şi de a fi perceput lumea ca o cioară. Rezultatul a fost că eu am perceput lumea într-o manieră care în niciun caz nu putea face parte din bagajul meu de experienţe trecute. Explicaţia La Gordei simplificase cumva totul.

Ea a spus că, apoi, Nagualul i-a pus să contemple creaturi vii. El le-a recomandat insectele mici, care sunt de departe cel mai bun subiect. Mobilitatea lor le face inofensive pentru contemplator, fiind opusul plantelor care îşi trag luminozitatea direct din pământ.

Următorul pas a fost contemplarea pietrelor. Ea a spus că rocile sunt vechi, au putere şi o lumină aparte care este mai verzuie în contrast cu lumina albă a plantelor şi cea gălbuie a fiinţelor vii, mişcătoare. Rocile nu se dezvăluie uşor contemplatorilor, dar merita ca aceştia să insiste, deoarece rocile au secrete speciale ascunse în inima lor, secrete care pot ajuta vrăjitorii în „visatul” lor.

— Care sunt lucrurile pe care ţi le dezvăluie rocile? am întrebat.

— Când contemplu inima unei roci, a spus ea, prind întotdeauna adierea unui miros special, potrivit acelei roci. Când mă plimb în

„visat”, ştiu unde mă aflu pentru că sunt ghidată de acele mirosuri.

A spus că timpul zilei este un factor important în contemplarea copacilor şi rocilor. Dimineaţa devreme, copacii şi rocile sunt rigide, şi lumina lor este slabă. Pe la prânz, se găsesc în elementul lor, şi contemplarea la ora aceea este făcută pentru a împrumuta lumina şi puterea lor. După-amiază şi spre seară, copacii şi rocile sunt tăcute şi triste, în special copacii. La Gorda a spus că la acea oră copacii dau senzaţia că şi ei îl contemplă pe contemplator.

A doua serie în ordinea contemplării era contemplarea fenomenelor ciclice: ploaia şi ceaţa. Contemplatorii îşi pot focaliza a doua atenţie – a explicat La Gorda – pe ploaie şi se pot mişca odată cu ea sau o pot focaliza pe fundal, pe care îl pot folosi ca pe un fel de lupă, pentru a le dezvălui trăsături ascunse. Locurile puterii sau locurile care trebuie evitate se găsesc prin contemplarea în ploaie. Locurile puterii sunt gălbui şi locurile care trebuie evitate sunt verde-intens.

La Gorda a spus că, pentru un contemplator, ceaţa este, fără îndoială, cel mai misterios lucru de pe pământ şi că ea poate fi folosită în aceleaşi două moduri în care este folosită şi ploaia. Dar ea nu cedează uşor femeilor, şi chiar în cazul ei, care şi-a pierdut forma umană, a rămas de neatins. Ea a spus că Nagualul a făcut-o odată să „vadă” o ceaţă verde în fruntea unui banc de ceaţă şi i-a spus că este a doua atenţie a unui contemplator care trăia în munţii unde se găseau ea şi Nagualul şi că el se deplasa odată cu ceaţa. Ea a adăugat că ceaţa este folosită pentru a descoperi fantomele lucrurilor care nu mai există şi că adevărata realizare a contemplatorilor în ceaţă este să îşi lase a doua atenţie să între în ceea ce le dezvăluie contemplarea lor.

I-am spus că, odată, în timp ce eram cu don Juan, am văzut formându-se din ceaţă un pod. Am fost înspăimântat de claritatea şi precizia detaliilor acelui pod. Pentru mine era mai mult decât real. Scena a fost atât de intensă şi de vie, încât am fost incapabil s-o uit. Don Juan comentase că va trebui să traversez într-o zi podul acela.

— Ştiu despre el, a spus ea. Nagualul mi-a spus că, într-o zi, când vei avea control asupra celei de-a doua atenţii, o să treci acel pod cu cea de-a doua atenţie, în acelaşi mod în care ai zburat ca o cioară tot cu acea atenţie. El spunea, a adăugat, că, dacă vei deveni vrăjitor, se va forma un pod pentru tine din ceaţă şi tu îl vei traversa şi vei dispărea pentru totdeauna din lumea asta. Exact cum a făcut şi el.

— Şi el a dispărut aşa, peste un pod?

— Nu peste un pod. Dar ai fost martor cum el şi Genaro au intrat în crăpătura dintre cele două lumi chiar în faţa ochilor tăi. Nestor a spus că doar Genaro ţi-a făcut semn de la revedere, ultima dată când i-ai văzut; Nagualul n-a făcut cu mâna pentru că deschidea crăpătura. Nagualul mi-a spus că, atunci când trebuie evocată a doua atenţie, pentru ca aceasta să se adune nu mai rămâne decât să faci mişcarea

de a deschide uşa aceea. Acesta este secretul visătorilor Tolteci odată ce sunt fără formă.

Am vrut s-o întreb când au trecut don Juan şi don Genaro prin crăpătura aceea. Ea m-a oprit atingându-mi uşor buzele.

A spus că o altă etapă consta în contemplarea norilor şi a depărtărilor. În ambele cazuri, efortul contemplatorilor constă în faptul că trebuie să-şi lase a doua atenţie să meargă în locul pe care îl contemplă. Astfel, ei acoperă distanţe mari sau călătoresc pe nori. În cazul contemplării norilor, Nagualul nu le-a permis niciodată să contemple norii cumulus. El le-a spus că trebuie să-şi piardă forma pentru a putea încerca asta şi că pot călători nu numai pe cumulus, ci chiar şi pe fulger.

La Gorda a râs şi m-a pus să ghicesc cine ar fi fost destul de îndrăzneţ şi de nebun ca să încerce să contemple norii cumulus. Nu m-am putut gândi la altcineva decât la Josephina. La Gorda a spus că Josephina încerca să contemple norii cumulus de câte ori putea, când Nagualul era plecat, până când într-o zi era s-o ucidă un fulger.

— Genaro era un vrăjitor de fulgere, a continuat ea. Primii doi ucenici, Benigno şi Nestor, i-au fost indicaţi de prietenul lui, tunetul. El spunea că se dusese după plante într-o zonă foarte izolată, în care indienii sunt foarte închişi şi nu le plac vizitatorii de niciun fel. Ei i-au permis lui Genaro să calce pe pământul lor, pentru că vorbea limba lor. Genaro culegea nişte plante, când a început să plouă. Erau câteva case în jur, dar oamenii erau neprietenoşi şi nu voia să-i deranjeze; era gata să se târască într-o hrubă, când a văzut un tânăr coborând pe drum cu o bicicletă plină de mărfuri. Era Benigno, orăşeanul care trata cu indienii aceia Bicicleta lui s-a împotmolit în noroi şi exact acolo l-a lovit un fulger. Genaro a crezut că a şi murit. Oamenii din case au văzut ce s-a întâmplat şi au ieşit. Benigno era mai mult speriat decât rănit, dar bicicleta şi toată marfa erau distruse. Genaro a stat cu el o săptămână şi l-a vindecat.

Aproape acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Nestor. El obişnuia să cumpere plante medicinale de la Genaro şi, într-o zi, l-a urmărit în munţi, să vadă de unde culegea plantele, astfel încât să nu-i mai plătească. Genaro s-a dus foarte departe în munţi, intenţionând să-l facă pe Nestor să se piardă. Nu ploua, dar erau fulgere şi, brusc, un fulger a lovit pământul şi a sfârâit pe pământul uscat, ca un şarpe. El a trecut exact printre picioarele lui Nestor şi a lovit o rocă aflată la vreo zece metri.

Genaro a spus că fulgerul i-a ars picioarele lui Nestor pe dinăuntru. Avea testiculele umflate şi s-a îmbolnăvit foarte râu. Genaro a trebuit să-l doftoricească timp de o săptămână chiar în munţii aceia.

Când Benigno şi Nestor erau vindecaţi, erau, de asemenea, şi prinşi. Bărbaţii trebuie momiţi şi agăţaţi. Femeile nu au nevoie de asta. Femeile intră repede în orice. Asta e puterea lor şi în acelaşi

timp şi defectul lor. Bărbaţii trebuie să fie conduşi şi femeile reţinute.

A chicotit şi a spus că, fără îndoială, ea avea un caracter mai mult masculin, pentru că ea trebuia condusă, iar eu aveam mai mult caracter feminin, pentru că trebuia să fiu reţinut.

Ultima serie era contemplarea fumului, focului şi umbrelor. Ea a spus că, pentru un contemplator, focul nu este strălucitor, ci negru, şi la fel e şi fumul. Pe de altă parte, umbrele sunt strălucitoare şi au în ele culoare şi mişcare.

Mai erau două lucruri separate, contemplarea stelelor şi a apei. Contemplarea stelelor era făcută doar de vrăjitorii care şi-au pierdut forma umană. Ea a spus că s-a împăcat foarte bine cu contemplarea stelelor, dar că nu putea controla contemplarea apei, în special a apei curgătoare, care este folosită de vrăjitorii fără formă pentru a-şi aduna a doua atenţie şi a o transporta în orice loc au nevoie să meargă. — Toţi suntem înspăimântaţi de apă, a continuat ea. Un râu adună a doua atenţie şi luând-o cu sine nu e niciun mod de a i te opune. Nagualul mi-a vorbit despre rezultatele tale în contemplarea apei. Dar mi-a mai spus şi că odată aproape te-ai dezintegrat în apa unui râu puţin adânc şi că acum nici măcar nu mai poţi face vreo baie.

Don Juan mă pusese să privesc fix la apa unui canal de irigaţie aflat în spatele casei lui de multe ori în timp ce eram sub influenţa amestecului lui de fumat. Am avut senzaţii inimaginabile. Odată m-am văzut verde în întregime, ca şi cum aş fi fost acoperit cu alge. După aceea mi-a recomandat să evit apa.

— A doua mea atenţie a fost lezată de apă? am întrebat.

— Da, a răspuns ea. Eşti un bărbat foarte răsfăţat. Nagualul te-a avertizat să fii atent, dar tu ai trecut de limitele tale cu apa curgătoare. Nagualul a spus că ai fi putut folosi apa ca nimeni altul, dar nu ţi-a fost dat să fii moderat.

Şi-a tras banca mai aproape de mine.

— Asta-i tot despre contemplare, a spus. Dar sunt şi alte lucruri pe care trebuie să ţi le spun înainte să pleci.

— Ce lucruri, La Gorda?

— În primul rând, înainte să spun ceva, trebuie să-ţi răsuceşti a doua atenţie pentru surioare şi pentru mine.

— Nu cred că pot face asta.

La Gorda s-a ridicat şi a intrat în casă. S-a întors un pic mai târziu cu o pernă groasă şi rotundă, făcută din acelaşi material natural folosit la plase. Fără să scoată un cuvânt, m-a dus iar în faţa verandei. A spus că ea însăşi făcuse perna pentru a se simţi confortabil când se întindea să contempleze, pentru că poziţia corpului este de mare importanţă în această situaţie. Trebuie să te aşezi pe sol, pe un pat moale de frunze sau pe o pernă făcută din fibre naturale. Spatele trebuie să fie sprijinit de un copac, sau de un ciot, sau de o lespede de piatră. Corpul trebuie să fie complet relaxat. Ochii nu se fixează niciodată direct pe obiect, pentru a nu-i obosi. Contemplarea constă

în baleierea foarte înceată a obiectului vizat, mişcând ochii în sens invers acelor de ceasornic, dar fără a mişca şi capul. Ea a adăugat că Nagualul le-a spus să planteze cioturile acelea groase, astfel încât să se poată sprijini de ele.

M-a îndemnat să mă aşez pe pernă şi să-mi sprijin spatele de ciot. Mi-a spus că mă va ghida în contemplarea unui punct al puterii pe care îl avea Nagualul în dealurile rotunde de peste vale. Spera că astfel voi acumula energie pentru a-mi aduna a doua atenţie.

S-a aşezat foarte aproape de mine, în stânga mea, şi a început să-mi dea instrucţiuni. Aproape în şoaptă mi-a spus să-mi păstrez pleoapele pe jumătate închise şi să privesc fix la locul de convergenţă a două dealuri rotunde, imense. Acolo era un canion abrupt şi îngust. Mi-a spus că în acea contemplare existau patru acţiuni separate. Prima era să folosesc borul pălăriei ca vizor pentru a ecrana strălucirea intensă a soarelui şi să permit să ajungă la ochii mei doar ca o cantitate mică de lumină; apoi să închid pe jumătate pleoapele; a treia acţiune era să susţin deschiderea pleoapelor pentru a menţine un flux uniform de lumină; şi al patrulea pas era să disting canionul din fundal, prin plasa fibrelor de lumină de la gene.

La început nu i-am putut urma instrucţiunile. Soarele era sus, deasupra orizontului, şi a trebuit să-mi las capul pe spate. Am mişcat pălăria până când am blocat aproape toată strălucirea luminii cu borul ei. Asta părea să fie tot ce era necesar. Imediat ce am închis ochii pe jumătate, un strop de lumină, care părea să fi venit de pe marginea pălăriei, mi-a explodat literalmente pe gene, care acţionau ca un filtru ce crea o pânză de lumină. Mi-am păstrat pleoapele întredeschise şi m-am jucat o clipă cu reţeaua de lumină până când am putut distinge linia întunecată, verticală a canionului pe fundal.

Apoi La Gorda mi-a spus să contemplu partea mediană a canionului, până când am ajuns să văd o pată maro foarte întunecată. Ea a spus că există o gaură în canion, dar nu pentru ochiul care priveşte, ci doar pentru ochiul care „vede”. M-a avertizat că trebuia să-mi exersez controlul imediat ce izolam acea pată, astfel încât să nu mă tragă spre ea. Mai degrabă, trebuia să o aduc în prim-plan şi să privesc în interiorul ei. Ea a sugerat ca, în momentul în care voi găsi gaura, să-mi presez umerii pe ai ei, ca să ştie. S-a lăsat să alunece pe o parte, până când s-a sprijinit de mine.

M-am luptat o clipă să păstrez coordonarea celor patru acţiuni şi brusc s-a format un punct întunecat în mijlocul canionului. Am remarcat imediat că nu-l vedeam în manieră obişnuită. Punctul întunecat era mai degrabă o impresie, o distorsiune vizuală. În momentul în care controlul meu s-a pierdut, a dispărut. Rămânea în câmpul meu de percepţie doar dacă păstram cele patru acţiuni sub control. Apoi mi-am amintit că don Juan mă angajase de nenumărate ori într-o activitate similară. El obişnuia să agaţe o bucată de cârpă de ramura joasă a unui tufiş, care era orientat strategic pentru a fi în

linie cu anumite formaţii geologice din munţii din fundal, ca de exemplu canioane sau pante. Aşezându-mă la vreo cincizeci de metri de cârpă şi făcându-mă să privesc fix printre ramurile joase ale tufişului de care era agăţată cârpa, crea un efect perceptiv special în mine. Bucata de cârpă care era întotdeauna o umbră mai întunecată decât formaţia geologică la care mă uitam părea să fie la început o trăsătură a acelei formaţii. Ideea era să-mi las percepţia să se joace fără a o analiza. Am eşuat de fiecare dată, pentru că eram absolut incapabil de a-mi suspenda judecata, şi mintea mea intra întotdeauna într-o speculaţie raţională în legătură cu mecanismul percepţiei mele fantomă.

De data asta n-am simţit nicio necesitate de a face speculaţii. La Gorda nu era o figură impozantă cu care să fi simţit nevoia inconştientă de a mă lupta, aşa cum fusese în mod evident don Juan pentru mine.

Pata întunecată din câmpul meu de percepţie a devenit aproape neagră. M-am lăsat pe umărul La Gordei ca să ştie. Ea mi-a şoptit la ureche că trebuia să mă lupt să-mi păstrez pleoapele în poziţia în care erau şi să respir calm din abdomen. Nu trebuia să las ca pata să mă tragă, ci să intru gradat în ea. Trebuia să evit să las pata să crească şi să mă învăluie. În eventualitatea că se întâmpla asta, trebuia să deschid imediat ochii.

Am început să respir aşa cum îmi spusese şi, astfel, mi-am putut păstra pleoapele fixate un timp nedefinit pe deschiderea potrivită.

Am rămas în poziţia aceea o vreme. Apoi am constatat că începusem să respir normal şi că acest lucru nu-mi deranja percepţia petei întunecate. Dar, brusc, pata a început să se mişte, să pulseze şi înainte să respir iar calm negreala s-a mişcat şi m-a învăluit. M-a cuprins agitaţia şi am deschis ochii.

La Gorda a spus că eu făceam contemplare la distanţă şi că de aceea era necesar să respir în acel mod recomandat de ea. M-a îndemnat să pornesc iar. A spus că Nagualul le punea să stea zile întregi pentru a-şi aduna a doua atenţie prin contemplarea acelui punct. El le avertiza în mod repetat în legătură cu pericolul de a fi învăluite, din cauza şocului pe care îl suferea corpul.

Mi-a trebuit cam o oră de contemplare pentru a reuşi să procedez conform spuselor ei. Să fixez punctul maro şi să îl contemplu însemna că pata maro din câmpul meu de percepţie se aprindea brusc. Pe măsură ce devenea mai limpede, mi-am dat seama că ceva din mine realiza o acţiune imposibilă. Simţeam că avansam efectiv spre punct; de aici impresia că viziunea se limpezea. Apoi eram atât de aproape de el, încât puteam distinge fragmente din acel punct ca roci şi vegetaţie. M-am apropiat şi mai mult şi am privit la o anumită formaţiune pe o rocă. Arăta ca un scaun cioplit brut. Mi-a plăcut foarte mult; prin comparaţie cu el, restul rocilor păreau palide şi neinteresante.

Nu ştiu cât de mult l-am contemplat. Puteam focaliza pe fiecare detaliu din el. Simţeam că mă puteam pierde pentru totdeauna în detaliile sale, pentru că nu se mai terminau. Dar ceva îmi împrăştia viziunea: o altă imagine ciudată s-a suprapus pe rocă şi apoi alta şi alta. M-am enervat de interferenţă. În clipa în care m-am enervat, am devenit şi conştient că La Gorda îmi mişca capul dintr-o parte în alta din spate. În câteva secunde, concentrarea contemplării mele a fost complet disipată.

La Gorda a râs şi a spus că înţelegea de ce îi dădeam Nagualului atâta bătaie de cap. Văzuse singură că mă complăceam peste limită. S-a aşezat sprijinită de stâlpul alăturat şi a spus că ea şi surioarele vor contempla locul puterii Nagualului. Apoi a imitat o chemare pătrunzătoare de pasăre. O clipă mai târziu, surioarele au apărut din casă şi s-au aşezat să contemple cu ea.

Măiestria lor în contemplare era evidentă. Corpurile lor prezentau o rigiditate ciudată. Nici nu păreau că respiră. Rigiditatea lor era atât de contagioasă, încât m-am surprins că închid ochii pe jumătate şi că îmi fixez privirea asupra dealurilor.

Contemplarea fusese o adevărată revelaţie pentru mine. În realizarea ei coroborasem unele probleme importante ale învăţăturilor lui don Juan. La Gorda subliniase sarcina într-o manieră foarte vagă. „Să focalizez pata” era mai mult o comandă decât o descriere a procesului, şi totuşi era o descriere, având în vedere că se îndeplinea o necesitate esenţială; don Juan denumise acea necesitate oprirea dialogului interior. Din afirmaţiile La Gordei despre contemplare, era evident pentru mine că efectul pe care îl căutase don Juan când le-a învăţat să contemple era să le înveţe să-şi oprească dialogul interior. La Gorda îl denumise „liniştirea gândurilor”. Don Juan mă învăţase să fac exact acelaşi lucru, deşi mă pusese să urmez un drum diametral opus; în loc să mă înveţe să-mi focalizez privirea, aşa cum fac contemplatorii, el m-a învăţat să-mi lărgesc câmpul de observaţie, să-mi inund conştiinţa fără a-mi fixa privirea pe nimic. Trebuia să sortez sau să simt cu ochii totul pe o rază de o sută optzeci de grade în faţa mea, în timp ce-mi păstram ochii nefocalizaţi, exact deasupra liniei orizontului.

Pentru mine era foarte dificil să contemplu, pentru că acest lucru presupunea să-mi inversez antrenamentul acela. Încercând să contemplu, tendinţa mea era să deschid ochii. Totuşi, efortul de a menţine controlul asupra acestei porniri mă făcuse să-mi opresc gândurile. Odată ce mi-am oprit dialogul interior, nu era dificil să contemplu aşa cum îmi ceruse La Gorda.

Don Juan afirmase de fiecare dată că trăsătura esenţială a vrăjitoriei lui era oprirea dialogului interior. În termenii explicaţiei pe care mi-o dăduse La Gorda despre acele domenii ale atenţiei, oprirea dialogului interior era un mod operaţional de a descrie acţiunea de dezangajare a atenţiei tonalului.

Don Juan spusese, de asemenea, că, odată ce ne oprim dialogul interior, oprim şi lumea. Aceasta era o descriere operaţională a unui proces de neconceput, anume acela de a-ţi focaliza a doua atenţie. El spusese că o anumită parte din noi este păstrată tot timpul sub cheie şi lacăt, pentru că ne este frică de ea, şi că, pentru raţiunea noastră, acea parte din noi este ca o rudă nebună pe care trebuie s-o ţinem închisă în temniţă. Partea aceea era, în termenii La Gordei, a doua atenţie a noastră şi când, în cele din urmă, se putea focaliza pe ceva, lumea se oprea. Deoarece noi, ca oameni obişnuiţi, cunoaştem doar atenţia tonalului, nu este prea exagerat dacă spunem că, odată cu anularea acelei atenţii, lumea trebuie într-adevăr să se oprească. Fixarea celei de a doua atenţii sălbatice şi neantrenate trebuie să fie, prin forţa lucrurilor, înspăimântătoare. Don Juan avea dreptate să spună că singurul mod de a opri acea rudă nebună să se năpustească asupra noastră este să ne protejăm cu nesfârşitul nostru dialog interior.

La Gorda şi surioarele s-au ridicat după vreo treizeci de minute de contemplare. La Gorda mi-a făcut semn cu capul să le urmez. S-au dus în bucătărie. La Gorda mi-a indicat o bancă să mă aşez. Ea a spus că se duce pe drum să-i întâlnească pe Genari şi să-i aducă. A ieşit pe uşa din faţă.

Surioarele s-au aşezat în jurul meu. Lidia s-a oferit să-mi răspundă la orice doream s-o întreb. Am rugat-o să-mi vorbească despre contemplarea ei asupra punctului de putere al lui don Juan, dar ea nu m-a înţeles.

— Eu sunt un contemplator la distanţă şi al umbrelor, a spus. După ce am devenit un contemplator, Nagualul m-a pus să încep iar, şi de data asta să contemplu umbrele frunzelor, ale plantelor, ale copacilor şi ale rocilor. Acum nu mai privesc la nimic; mă uit doar la umbrele lor. Chiar dacă nu este deloc lumină, există umbre; chiar şi noaptea sunt umbre. Pentru că sunt un contemplator de umbre sunt şi contemplator la distanţă. Pot contempla umbrele chiar şi la distanţă.

Umbrele de dis-de-dimineaţă nu spun multe. Atunci se odihnesc. Aşa că este inutil să contemplu dimineaţa. Umbrele se trezesc pe la şase dimineaţa şi se prezintă cel mai bine pe la cinci după-amiaza. Atunci sunt complet treze.

— Ce-ţi spun umbrele?

— Tot ce vreau să ştiu. Îmi spun lucruri pentru că au căldură sau răceală, sau pentru că se mişcă, sau pentru că au culori. Încă nu ştiu totul despre ce înseamnă culorile, căldura sau răceala. Nagualul m-a lăsat să învăţ.

— Cum înveţi?

— În „visatul” meu. Visătorii trebuie să contemple pentru a putea „visa” şi apoi trebuie să caute visele lor în contemplare. De exemplu, Nagualul m-a pus să contemplu umbrele şi apoi în „visatul” meu am aflat că umbrele acelea au lumină, aşa că am căutat de atunci lumina

din umbre până am găsit-o. Contemplarea şi „visatul” merg mână în mână. A trebuit să fac foarte multă contemplare a umbrelor pentru a da drumul la „visatul” umbrelor. Şi apoi mi-au trebuit foarte mult „visat” şi contemplare pentru a le lua pe amândouă împreună şi să „văd” cu adevărat în umbre ceea ce vedeam în „visat”. Înţelegi ce vreau să spun? Toţi facem la fel. „Visatul” Rosei este despre copaci, pentru că ea este un contemplator al copacilor, al Josephinei este despre nori, pentru că ea este un contemplator al norilor. Ele contemplează copacii şi norii până când îşi potrivesc şi „visatul”.

Rosa şi Josephina au dat din cap aprobator.

— Dar La Gorda? am întrebat.

— Ea este un contemplator al puricilor, a spus Rosa şi au râs toate.

— La Gordei nu-i place să fie muşcată de purici, a explicat Lidia. Ea este fără formă şi poate contempla orice, dar a fost un contemplator al ploii.

— Dar Pablito?

— El contemplează bifurcaţia femeilor, a răspuns Rosa cu o expresie imobilă.

Au râs. Rosa m-a bătut pe spate.

— Înţeleg că, dacă este partenerul tău, se ia după tine, a spus ea. Au râs tare, bătând în masă şi dând din picioare. Pablito este un contemplator al rocilor, a spus Lidia. Nestor este un contemplator al ploii şi al plantelor, iar Benigno este contemplator la distanţă. Dar nu-mi mai pune atâtea întrebări despre contemplare, pentru că o să-mi pierd puterea dacă îţi spun mai mult.

— Dar cum de La Gorda îmi spune totul?

— La Gorda şi-a pierdut forma, a răspuns Lidia. Când mi-o voi pierde şi eu pe a mea, o să-ţi spun totul. Dar atunci n-o să stai să asculţi. Te interesează doar pentru că eşti prost ca noi. În ziua în care ne vom pierde forma umană, n-o să mai fim proşti.

— De ce pui atât de multe întrebări, când ştii toate astea? m-a întrebat Rosa.

— Pentru că este ca noi, a spus Lidia. El nu este un adevărat nagual. Este doar un bărbat.

S-a întors cu faţa la mine. O clipă, faţa ei era dură şi ochii reci şi pătrunzători, dar expresia i s-a înmuiat când mi-a vorbit.

— Tu şi Pablito sunteţi parteneri, a spus. Îţi place de el, nu-i aşa?

M-am gândit o clipă înainte să răspund. I-am spus că aveam încredere în el oarecum implicit. Fără niciun motiv anume, aveam un sentiment de înrudire cu el.

— Îţi place atât de mult de el, încât l-ai încurcat, a spus ea pe un ton acuzator. Pe acel vârf de munte unde aţi sărit, el trecea singur în a doua atenţie, şi tu l-ai forţat să sară cu tine.

— L-am ţinut doar de braţ, am spus protestând.

— Un vrăjitor nu ţine pe alt vrăjitor de braţ, a spus ea. Tu nu ai

nevoie de niciuna dintre noi trei să te ajute. Doar un vrăjitor care „vede” şi este fără formă poate ajuta. Pe vârful acela de munte unde aţi sărit, tu trebuia să mergi primul. Acum Pablito este legat de tine. Presupun că intenţionezi să ne ajuţi şi pe noi în acelaşi mod. Dumnezeule, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât te dispreţuiesc mai tare.

Rosa şi Josephina şi-au murmurat şi ele acordul. Rosa s-a ridicat şi m-a privit în faţă cu furie în ochi. Ea a cerut să afle ce aveam de gând să fac cu ele. Am spus că intenţionam să plec foarte curând. Declaraţia mea a părut că le şochează. Au început să vorbească toate în acelaşi timp. Vocea Lidiei se auzea mai tare. Ea a spus că momentul în care aş fi putut pleca fusese cu o noapte înainte şi că ea urâse momentul în care hotărâsem să rămân. Josephina a început să strige obscenităţi la mine. Am simţit un tremur brusc, m-am sculat şi am urlat la ele să se liniştească cu o voce care nu era a mea. M-au privit îngrozite. Am încercat să par liniştit, dar mă înspăimântasem şi eu mai mult decât ele.

În acel moment a apărut La Gorda, ca şi cum ar fi stat ascunsă la uşa din faţă, aşteptând să ne batem. A spus că ne avertizase pe toţi să nu cădem unul în plasa altuia. A trebuit să rid de modul în care ne-a mustrat, de parcă am fi fost nişte copii. Ea a spus că ne datoram respect unii altora, că respectul printre luptători era cea mai delicată problemă. Surioarele ştiau să se comporte ca nişte luptători una cu alta, la fel şi Genarii între ei, dar când eu apăream într-un grup sau când se adunau două grupuri, toţi îşi uitau cunoaşterea de luptători şi se purtau ca nişte cârpaci.

Ne-am aşezat. La Gorda s-a instalat lângă mine. După un moment de pauză, Lidia a explicat că îi era teamă că le voi face ce i-am făcut şi lui Pablito. La Gorda a râs şi a spus că ea n-o să mă lase în niciun caz să ajut pe vreunul aşa. I-am spus că nu puteam înţelege ce-i făcusem lui Pablito de era atât de rău. Nu-mi dădusem seama de ceea ce-i făcusem, şi dacă Nestor nu mi-ar fi spus, n-aş fi ştiut niciodată că l-am agăţat într-adevăr pe Pablito. Chiar mă întrebam dacă nu cumva Nestor exagera un pic, sau poate că făcuse el o greşeală.

La Gorda a spus că Martorul nu ar face o greşeală prostească, şi cu atât mai puţin ar exagera, şi că Martorul era cel mai perfect luptător dintre ei.

— Vrăjitorii nu se ajută unul pe altul, aşa cum l-ai ajutat tu pe Pablito, a continuat ea. Te-ai purtat ca un om de pe stradă. Nagualul ne-a învăţat pe toţi să fim luptători. El a spus că un luptător nu are compasiune faţă de nimeni. Pentru el, a avea compasiune însemna că doreşti ca persoana cealaltă să fie ca tine, să fie în poziţia ta, şi îi dai o mână de ajutor doar pentru asta. Asta i-ai făcut tu lui Pablito. Cel mai greu lucru din lume pentru un luptător este să-i lase pe ceilalţi să fie cum vor. Când eram grasă, eram îngrijorată pentru că Lidia şi Josephina nu mâncau destul. Îmi era teamă că o să se îmbolnăvească

şi o să moară de foame. Am făcut tot posibilul pentru a le îngrăşa, şi nu le doream decât binele. Impecabilitatea unui luptător constă în a-i lăsa pe oameni să fie cum vor şi a-i susţine în ceea ce sunt. Asta înseamnă, bineînţeles, că ai încredere că şi ei sunt luptători impecabili.

— Dar dacă nu sunt luptători impecabili? am întrebat.

— Atunci este de datoria ta să fii tu impecabil şi să nu spui un cuvânt, a replicat ea. Nagualul a spus că doar un vrăjitor care „vede" şi este fără formă îşi poate permite să ajute pe oricine. De aceea ne-a ajutat şi ne-a făcut ceea ce suntem. Doar nu crezi că poţi merge pe stradă să alegi oamenii şi să-i ajuţi, nu-i aşa?

Don Juan mă pusese deja faţă în faţă cu dilema că nu-mi puteam ajuta semenii în niciun mod. De fapt, după el, orice efort de a ajuta din partea noastră era doar o acţiune arbitrară ghidată numai de propriul interes.

Într-o zi, când eram cu el în oraş, am cules un melc din mijlocul trotuarului şi l-am ascuns, în siguranţă, sub nişte viţă. Eram sigur că, dacă l-aş fi lăsat în mijlocul trotuarului, mai devreme sau mai târziu, oamenii l-ar fi călcat în picioare. M-am gândit că, mutându-l într-un loc sigur, îl salvasem.

Don Juan a spus că presupunerea mea era necugetată, pentru că nu luasem în consideraţie două alternative. Una era că melcul s-ar fi putut să fugă de o moarte sigură produsă de otrava de pe viţă, iar cealaltă posibilitate era că melcul ar fi putut avea destulă putere personală ca să treacă trotuarul. Intervenind, nu salvasem melcul, ci îl făcusem să piardă ceva ce câştigase atât de greu.

Bineînţeles că am vrut să pun melcul la loc de unde-l luasem, dar el nu m-a lăsat. A spus că asta era soarta melcului, că se intersectase cu un idiot care îl făcuse să-şi piardă avântul. Dacă îl lăsam acolo unde l-am pus, poate ar fi fost în stare să adune destulă putere pentru a merge oriunde va voi.

Credeam că i-am înţeles ideea. Evident, consimţământul meu era doar de suprafaţă. Pentru mine, cel mai greu lucru era să-i las pe alţii să facă întotdeauna ce vor.

Le-am spus povestea. La Gorda m-a bătut pe spate.

— Toţi suntem destul de răi, a spus ea. Toţi cinci suntem nişte oameni îngrozitori care nu vor să asculte. Am scăpat de partea mea urâtă, dar nu de tot. Suntem destul de înceţi, iar în comparaţie cu Genarii suntem sumbre şi autoritare. Pe de altă parte, Genarii sunt toţi ca Genaro; există foarte puţină răutate în ei.

Surioarele au dat din cap aprobator.

— Tu eşti cel mai urât dintre noi, mi-a spus Lidia. Nu cred că suntem atât de rele în comparaţie cu tine.

La Gorda a chicotit şi m-a atins cu piciorul, parcă spunându-mi să fiu de acord cu Lidia. Am făcut-o şi au râs toate ca nişte copii.

Am rămas tăcuţi multă vreme.

— Acum ajungem la sfârşitul celor ce am să-ţi spun, a rostit brusc La Gorda.

Ne-a pus pe toţi să ne ridicăm. A spus că ele o să-mi arate poziţia de putere a Toltecilor. Lidia stătea în picioare în dreapta mea, cu faţa la mine. M-a prins de mână cu mâna ei dreaptă, aşezându-le palmă în palmă, dar fără să ni se întrepătrundă degetele. Apoi m-a prins de braţ deasupra cotului cu braţul stâng şi m-a strâns tare la piept. Josephina a făcut exact acelaşi lucru în partea stângă. Rosa stătea în picioare faţă în faţă cu mine şi şi-a trecut braţele pe sub mâinile mele şi m-a prins de umeri. La Gorda a venit din spate şi m-a îmbrăţişat de mijloc, unindu-şi degetele peste buricul meu.

Toţi eram cam de aceeaşi înălţime, şi ele şi-au putut lăsa capetele pe capul meu. La Gorda mi-a vorbit foarte încet în spatele urechii stângi, dar destul de tare ca să auzim toţi. A spus că vom încerca să ne punem atenţia în locul de putere al Nagualului fără să ne stimuleze cineva sau ceva. De data asta nu era niciun profesor să ne ajute sau aliaţii care să ne dea pinteni. Urma să mergem acolo doar prin forţa deciziei noastre.

Am simţit un îndemn irezistibil de a o întreba ce trebuia să fac. Ea a spus că trebuia să-mi las a doua atenţie să se focalizeze pe ceea ce am contemplat.

Ea a explicat că acea formaţie în care eram era un aranjament toltec al puterii. În momentul acela eram forţa centrală şi de legătură a celor patru colţuri ale lumii. Lidia era estul, arma pe care o ţin în mâna dreaptă luptătorii tolteci; Rosa era nordul, scutul armat din faţa luptătorului. Josephina era vestul, prinzătorul de spirite, pe care luptătorul îl ţine în mâna stângă, şi La Gorda era sudul, coşul pe care îl cară luptătorul pe spate şi în care îşi ţine obiectele puterii. Ea a spus că poziţia naturală a fiecărui luptător era cu faţa spre nord, deoarece trebuia să ţină arma, estul, în mâna dreaptă. Dar direcţia pe care trebuia s-o avem noi era cu faţa spre sud şi uşor spre est; de aceea, actul de putere pe care ni-l lăsase Nagualul de realizat era să schimbăm direcţiile. Ea mi-a reamintit că unul dintre primele lucruri pe care ni l-a făcut Nagualul a fost să ne întoarcă ochii spre sud-est. Acesta fusese modul în care ne ademenise a doua atenţie să realizeze acţiunea pe care urma s-o încercăm. Erau două alternative la această acţiune. Una era ca toţi să ne întoarcem cu faţa spre sud, folosindu-mă pe mine ca ax şi, făcând asta, să schimbăm funcţia şi valoarea de bază a fiecăreia dintre ele. Lidia va fi vestul, Josephina, estul. Rosa, sudul, şi ea – nordul. Cealaltă alternativă era să ne schimbăm direcţia şi să venim cu faţa spre sud, dar fără să ne răsucim. Aceasta era alternativa puterii şi presupunea să ne punem a doua faţă.

I-am comunicat La Gordei că nu ştiam ce era a doua faţă a noastră. Ea a spus că Nagualul i-a încredinţat sarcina de a încerca să obţină a doua atenţie a noastră legată împreună şi că fiecare luptător toltec are două feţe şi că se găseşte cu faţa în două direcţii opuse. A

doua faţă era a doua atenţie.

La Gorda a dat brusc drumul strânsorii. Toate celelalte au făcut la fel. S-a aşezat iar şi m-a pus să stau lângă ea. Surioarele au rămas în picioare. La Gorda m-a întrebat dacă îmi era totul clar. Era, şi în acelaşi timp nu era. Înainte să am timp să formulez vreo întrebare, ea a lăsat să-i scape că unul dintre ultimele lucruri pe care i le-a încredinţat Nagualul să mi le spună era că trebuia să schimb direcţiile adunându-mi a doua atenţie cu a lor şi să-mi pun faţa puterii să vadă ce era în urma mea.

La Gorda s-a ridicat şi m-a luat după ea. M-a condus la uşa camerei lor. M-a împins uşor înăuntru. Odată ce am trecut pragul, Lidia, Rosa, Josephina şi ea m-au urmat, în această ordine, şi apoi La Gorda a închis uşa.

Camera era foarte întunecată. Nu părea să aibă geamuri. La Gorda m-a prins de braţ şi m-a aşezat în ceea ce credeam că era centrul camerei. M-au înconjurat toate. Nu le puteam vedea, le simţeam doar flancându-mă de cele patru părţi.

După o vreme, ochii mei s-au acomodat cu întunericul. Am putut vedea două ferestre blocate de panouri. Prin ele trecea puţină lumină, şi astfel le-am putut distinge. Apoi m-au prins toate aşa cum o făcuseră mai devreme şi şi-au sprijinit la unison capetele de al meu. Le simţeam respiraţiile fierbinţi în jurul meu. Am închis ochii, pentru a reface imaginea din contemplarea mea. N-am reuşit s-o fac. Mă simţeam foarte adormit şi obosit. Ochii mă mâncau teribil; am vrut să mă şterg la ochi, dar Lidia şi Josephina mă ţineau strâns de braţe.

Am stat în poziţia aceea foarte multă vreme. Oboseala mea era insuportabilă şi, în cele din urmă, am căzut. Credeam că mi-au cedat genunchii. Aveam sentimentul că mă voi prăvăli la podea şi că voi adormi imediat. Dar nu exista podea. De fapt, nu era nimic sub mine. Frica mea când mi-am dat seama de asta a fost atât de intensă, încât într-o clipă m-am trezit; totuşi, o forţă mai mare decât frica mea m-a împins înapoi în starea aceea de somnolenţă. M-am lăsat în voie. Pluteam în aer ca un balon. Ca şi cum aş fi adormit şi visam, iar în visul acela aş fi avut o serie de imagini disparate. Nu mai eram în întunericul camerei lor. Era atât de multă lumină, încât mă orbea. Uneori vedeam faţa Rosei lipită de a mea; cu colţul ochiului vedeam şi faţa Lidiei şi a Josephinei. Le simţeam frunţile apăsate cu putere pe urechile mele. Şi apoi imaginea se schimba şi vedeam faţa La Gordei lipită de a mea. De fiecare dată când se întâmpla asta, ea îşi punea gura pe a mea şi respira. Nu mi-a plăcut deloc asta. O forţă din mine încerca să se elibereze. Mă simţeam înspăimântat. Am încercat să le împing pe toate deoparte. Cu cât încercam mai tare, cu atât mai tare mă strângeau ele. Asta m-a convins că La Gorda mă păcălise şi că mă condusese în final într-o capcană mortală. Dar, contrar celorlalte, La Gorda fusese un jucător impecabil. Gândul că jucase impecabil m-a făcut să mă simt mai bine. La un moment dat nu m-a mai interesat să

continui lupta. Mi se trezise curiozitatea în legătură cu momentul morţii mele pe care o credeam a fi iminentă şi am abandonat. Apoi am simţit o bucurie inegalabilă, o exuberanţă care eram sigur că era prevestirea sfârşitului meu dacă nu chiar moartea însăşi. Le-am tras pe Lidia şi pe Josephina şi mai aproape de mine. În acel moment, La Gorda era chiar în faţa mea. Nu m-a interesat că ea îmi respira în gură; de fapt, eram surprins că se oprise. În clipa în care a făcut-o, toate au încetat să-şi preseze capul de al meu. Au început să privească în jur şi, făcând asta, mi-au eliberat capul. Îl puteam mişca. Lidia, La Gorda şi Josephina erau atât de aproape de mine, încât vedeam doar prin deschizătura dintre capetele lor. Nu-mi puteam da seama unde eram. De un lucru eram sigur, că nu stăteam pe sol. Eram în aer. Un alt lucru pe care l-am ştiut sigur era că ne schimbasem ordinea. Lidia era în stânga mea, Josephina în dreapta. Faţa La Gordei se acoperise de transpiraţie şi la fel şi chipurile Lidiei şi Josephinei. Pe Rosa o puteam doar simţi în spatele meu. Îi vedeam mâinile ieşind de sub braţele mele şi ţinându-mă de umeri.

La Gorda spunea ceva ce nu puteam auzi. Ea enunţa cuvintele încet, ca şi cum mi-ar fi dat timp să-i citesc pe buze, dar m-am lăsat prins în detaliile gurii sale. La un moment dat am simţit că toate patru mă mişcau: mă strângeau în mod deliberat. Asta m-a forţat să dau atenţie cuvintelor tăcute ale La Gordei. De data asta i-am citit clar de pe buze. Îmi spunea să mă întorc. Am încercat, dar capul meu părea să fie fixat. Simţeam că mă muşca cineva de buze. Am urmărit-o pe La Gorda. Nu ea mă muşca, dar mă privea în timp ce îmi ordona să-mi întorc capul. Pe măsură ce vorbea, simţeam că mă lingea efectiv pe toată faţa, sau îmi muşca buzele şi obrajii.

Faţa La Gordei era cumva distorsionată. Arăta mare şi galbenă. M-am gândit că, probabil, dacă tot peisajul era gălbui, faţa ei reflecta acea strălucire. Aproape o şi auzeam ordonându-mi să-mi întorc capul. În final, enervarea pe care mi-o provoca muşcatul m-a făcut să dau din cap. Şi, brusc, sunetul cuvintelor ei a devenit limpede. Ea era în spatele meu şi urla la mine să-mi întorc atenţia în sens invers. Rosa era cea care mă lingea pe faţă. Am împins-o deoparte cu fruntea. Rosa plângea. Faţa ei era acoperită de transpiraţie. Auzeam vocea La Gordei în spatele meu. Ea spunea că le extenuasem luptându-mă cu ele şi că nu ştia ce să facă pentru a prinde atenţia noastră iniţială. Surioarele scânceau.

Gândurile mele erau limpezi ca lacrima. Totuşi, raţionamentele mele nu erau deductive. Ştiam lucrurile rapid şi direct şi nu exista niciun dubiu în mintea mea. De exemplu, am ştiut imediat că trebuia să mă întorc şi să mă culc iar şi că asta ne va face să plutim în jos. Dar mai ştiam şi faptul că trebuia să le las să ne aducă înapoi la casa lor. Eu eram inutil în cazul acesta. Dacă mi-aş fi putut focaliza atenţia cât de cât pe ceva, ar fi fost vorba de un loc pe care mi-l dăduse don Juan în Mexicul de Nord. Fusesem întotdeauna capabil să mi-l formez

în minte mai limpede ca orice altceva în lume. Nu îndrăzneam să evoc acea amintire. Ştiam că am fi ajuns acolo.

M-am gândit că trebuia să-i spun La Gordei ceea ce ştiam, dar nu puteam vorbi. Şi totuşi, o parte din mine ştia că ea a înţeles. Am avut încredere în ea implicit şi am adormit în câteva clipe. În visul meu priveam la bucătăria din casa lor. Acolo erau Pablito, Nestor şi Benigno. Arătau extraordinar de mari şi străluceau. Nu-mi puteam focaliza ochii pe ei, pentru că între ei şi mine era o folie de material plastic. Apoi mi-am dat seama că îi priveam printr-o fereastră, în timp ce arunca cineva apă pe geam. În final, geamul s-a spart şi apa m-a lovit în faţă.

Pablito mă uda cu o găleată. Nestor şi Benigno erau şi ei acolo. Eu, La Gorda şi surioarele eram întinşi pe pământ în curtea din spatele casei. Genarii ne udau cu găleata.

Am sărit în sus. Ori răceala apei, ori experienţa extravagantă prin care trecusem mă înviorase. La Gorda şi surioarele şi-au pus un rând de haine pe care Genarii probabil că le uscaseră la soare. Hainele mele erau şi ele puse frumos pe jos. M-am schimbat fără un cuvânt. Aveam sentimentul specific care pare că urmează după focalizarea celei de-a doua atenţii; nu puteam vorbi sau, mai degrabă, puteam vorbi, dar nu voiam. Eram deranjat la stomac. La Gorda a părut că-şi dă seama şi m-a tras uşor în spatele gardului. Mi s-a făcut rău. La Gorda şi surioarele erau afectate şi ele în acelaşi mod.

M-am întors în zona bucătăriei şi m-am spălat pe faţă. Răceala apei părea că-mi reface conştiinţa. Pablito, Nestor şi Benigno stăteau în jurul mesei. Pablito îşi adusese scaunul.

El s-a ridicat şi a dat mâna cu mine. Apoi Nestor şi Benigno au făcut la fel. La Gorda şi surioarele ni s-au alăturat.

Ceva era în neregulă cu mine. Îmi vâjâiau urechile. Mă simţeam ameţit. Josephina s-a ridicat şi s-a sprijinit de Rosa. M-am întors s-o întreb pe La Gorda ce să fac. Lidia cădea pe spate peste bancă. Am prins-o, dar greutatea ei m-a tras, şi am căzut peste ea.

Probabil că am leşinat. M-am trezit brusc. Eram întins pe o rogojină în camera din faţă. Lidia, Rosa şi Josephina dormeau sănătos lângă mine. A trebuit să mă târăsc peste ele ca să mă scol. Le-am împins, dar nu s-au trezit. M-am dus la bucătărie. La Gorda stătea cu Genarii în jurul mesei.

— Bun venit înapoi, a spus Pablito.

El a adăugat că La Gorda se trezise cu puţin timp înainte.

Simţeam că eram iar în vechiul meu eu. Îmi era foame. La Gorda mi-a dat o strachină cu mâncare. A spus că ei mâncaseră deja. După ce am mâncat, m-am simţit perfect în toate, doar că nu gândeam aşa cum o fac de obicei. Gândurile mele se calmaseră colosal. Nu-mi plăcea starea asta. Apoi am remarcat că era spre seară. Am avut un îndemn brusc să joc pe loc cu faţa la soare, aşa cum mă punea don Juan să fac. M-am ridicat şi La Gorda mi s-a alăturat. Se pare că şi ea

avusese aceeaşi idee. Mişcarea aceea m-a făcut să transpir. M-am înviorat foarte repede şi m-am întors la masă. La Gorda m-a urmat. Ne-am aşezat iar. Genarii ne fixau cu privirea. La Gorda mi-a dat notesul.

— Nagualul ăsta ne-a rătăcit, a spus La Gorda.

În clipa în care a vorbit, am simţit o izbucnire foarte specială. Gândurile mi-au venit în avalanşă. Probabil că a fost o schimbare în expresia mea, pentru că Pablito m-a îmbrăţişat, şi la fel au făcut şi Nestor şi Benigno.

— Nagualul va trăi! a spus tare Pablito.

La Gorda părea şi ea încântată. Şi-a şters fruntea într-un gest de uşurare. A spus că aproape le ucisesem atât pe ele cu tendinţa mea teribilă de a mă complace.

— Nu este o glumă să-ţi focalizezi a doua atenţie, a spus Nestor.

— Ce s-a întâmplat cu noi, La Gorda? am întrebat.

— Ne-am rătăcit, a spus. Ai început să te complaci în frica ta şi ne-am pierdut în imensitatea aia. Nu ne-am mai putut focaliza atenţia tonalului. Dar am reuşit să ne legăm a doua atenţie cu a ta şi acum avem două feţe.

Lidia, Rosa şi Josephina au intrat în acel moment în bucătărie. Zâmbeau şi păreau la fel de viguroase şi de proaspete ca întotdeauna. Şi-au pus ceva de mâncare. S-au aşezat şi nimeni n-a murmurat niciun cuvânt cât timp au mâncat. În clipa în care şi ultima a terminat de mâncat, La Gorda a continuat de unde rămăsese.

— Acum eşti un luptător cu două feţe, a reluat ea discuţia. Nagualul a spus că toţi trebuie să avem două feţe, pentru a ne descurca bine în ambele atenţii. El şi Genaro ne-au ajutat să ne strângem a doua atenţie şi ne-au întors invers, astfel încât să putem face faţă la două direcţii, dar nu te-au ajutat pe tine, deoarece pentru a fi un adevărat nagual trebuie să-ţi asumi puterea de unul singur. Ai încă un drum lung până să faci asta, dar să spunem că acum mergi în picioare în loc să te târăşti, iar când îţi vei fi câştigat plenitudinea şi îţi vei fi pierdut forma umană, o să zbori.

Benigno a făcut cu mâna gestul unui avion în zbor şi a imitat sunetul motoarelor cu vocea lui bubuitoare. Sunetul era cu adevărat asurzitor.

Au râs toţi. Surioarele păreau să fie încântate.

Până în acel moment nu fusesem pe deplin conştient că era spre seară. I-am spus La Gordei că am dormit probabil câteva ore, pentru că eu intrasem în camera lor înainte de prânz. Ea a spus că nu dormisem mult, că mai tot timpul rătăcisem în lumea cealaltă şi că Genarii fuseseră cu adevărat înspăimântaţi şi descurajaţi, pentru că nu puteau face nimic pentru a ne aduce înapoi.

M-am întors spre Nestor şi l-am întrebat ce văzuseră sau făcuseră în timp ce fuseserăm plecaţi. El m-a fixat cu privirea o clipă, înainte să spună ceva.

— Am adus multă apă în curte, a spus, arătând spre nişte butoaie goale de petrol. Apoi v-aţi adunat toţi în curte şi am turnat apă pe voi, asta-i tot.

— Am apărut din cameră? l-am întrebat.

Benigno a râs tare. Nestor a privit-o pe La Gorda de parcă i-ar fi cerut sfatul sau permisiunea.

— Am apărut din cameră? a întrebat La Gorda.

— Nu, a răspuns Nestor.

La Gorda părea să fie la fel de nerăbdătoare ca mine să afle, şi asta era alarmant pentru mine. Ea chiar l-a îndemnat pe Nestor să vorbească.

— Aţi apărut de nicăieri, a spus Nestor. Ar mai trebui să spun că a fost înspăimântător. Eraţi toţi ca o ceaţă. Pablito v-a văzut primul. Poate că eraţi de mult timp în curte, dar noi nu ştiam unde să vă căutăm. Apoi a ţipat Pablito şi v-am văzut toţi. N-am mai văzut aşa ceva înainte.

— Cum arătam? am întrebat.

Genarii s-au uitat unul la altul. A urmat o lungă tăcere, insuportabilă. Surioarele se holbau la Nestor cu gurile căscate.

— Eraţi ca nişte porţiuni de ceaţă prinse într-o reţea, a spus Nestor. Când am turnat apă peste voi, aţi devenit iar solizi.

Voiam să continue să vorbească, dar La Gorda a spus că nu mai aveam decât foarte puţin timp, pentru că trebuia să plec la sfârşitul zilei, şi ea mai avea să-mi spună unele lucruri. Genarii s-au ridicat şi au dat mâna cu surioarele şi cu La Gorda. M-au îmbrăţişat şi mi-au spus că aveau nevoie doar de câteva zile pentru a se pregăti de plecare. Pablito şi-a pus scaunul pe umeri cu picioarele în sus. Josephina a alergat lângă cuptor, a luat o legătură pe care o aduseseră de la casa donei Soledad şi a pus-o între picioarele scaunului lui Pablito, care era un mecanism excelent de cărat.

— Pentru că tot vă duceţi acasă, puteţi să luaţi şi asta, a spus ea. Oricum, vă aparţine.

Pablito a dat din umeri şi şi-a ridicat scaunul, pentru a echilibra sarcina.

Nestor i-a făcut semn lui Benigno să-i ia legătura, dar Pablito nu l-a lăsat.

— E perfect, a spus el. Pot să fiu foarte bine un tolomac atât timp cât car scaunul ăsta.

— De ce îl cari, Pablito? l-am întrebat.

— Trebuie să-mi acumulez puterea, a răspuns el. Nu pot să mă plimb peste tot şi să mă aşez pe orice. Cine ştie ce fel de tembel a stat acolo înaintea mea?!

A chicotit şi a legănat legătura, dând din umeri.

După ce au plecat Genarii, La Gorda mi-a explicat că Pablito şi-a început complicaţia nebună cu scaunul pentru a o împunge pe Lidia. El nu voia să stea unde stătuse ea şi, fiindcă îi plăcea să se complacă,

nu stătea nicăieri în afară de scaunul lui.

— Este capabil să-l ducă în spate toată viaţa, mi-a spus La Gorda cu mare certitudine. Este aproape la fel de râu ca tine. Este partenerul tău; tu o să-ţi cari prin viaţă notesul, iar el o să-şi care scaunul. Care este diferenţa? Amândoi vă complăceţi mai mult decât noi. Surioarele m-au înconjurat şi au râs, bătându-mă pe spate. E foarte greu să intri în a doua atenţie, a continuat La Gorda, iar să o manipulezi când te complaci ca tine este şi mai greu. Nagualul a spus că tu ar trebui să ştii mai bine decât oricare dintre noi cât de dificilă este manipularea asta. Cu plantele puterii, ai învăţat să mergi foarte departe în lumea cealaltă. De asta ne-ai tras atât de tare astăzi, că aproape ne-ai omorât. Noi am vrut să ne adunăm a doua atenţie pe punctul Nagualului, şi tu ne-ai plonjat în ceva ce nu cunoşteam. Noi nu suntem pregătite pentru asta şi nici tu. Totuşi, nu te poţi ajuta; plantele puterii te-au făcut aşa. Nagualul avea dreptate: trebuie să te ajutăm toţi ca să-ţi poţi stăpâni a doua atenţie, şi tu trebuie să ne ajuţi pe noi să o împingem. A doua atenţie a ta poate ajunge foarte departe, dar nu are control; a noastră merge foarte puţin, dar avem control absolut asupra ei.

La Gorda şi surioarele mi-au relatat pe rând cât de înspăimântătoare a fost experienţa de a fi pierdute în lumea cealaltă.

— Mi-a spus Nagualul, a continuat La Gorda, că, atunci când, îţi aduna a doua atenţie cu fumul lui, ai focalizat-o pe un ţânţar şi apoi micul ţânţar a devenit păzitorul celeilalte lumi pentru tine.

I-am spus că era adevărat. La cererea ei i-am descris experienţa pe care o avusesem sub conducerea lui don Juan. Cu ajutorul amestecului de fumat am perceput un ţânţar ca pe un monstru înspăimântător, de treizeci de metri înălţime, care se mişca cu o viteză şi o agilitate incredibile. Urâţenia acelei creaturi era greţoasă şi, totuşi exista în ea o splendoare stranie.

Nu avusesem nicio posibilitate de a adapta experienţa aceea în schema mea raţională de lucruri. Singurul suport pentru intelectul meu era certitudinea adânc înrădăcinată că unul dintre efectele amestecului psihotrop de fumat era să mă împingă să halucinez mărimea unui ţânţar.

Le-am prezentat, în special La Gordei, explicaţia mea raţional-cauzală despre ceea ce avusese loc. Ele au râs.

— Nu există halucinaţii, a spus La Gorda pe un ton ferm. Dacă vede cineva ceva deosebit, ceva ce nu a fost acolo înainte, se întâmplă pentru că a doua atenţie a persoanei a fost adunată şi persoana o focalizează pe ceva. Acum, ceea ce adună a doua
atenţie a persoanei ar putea fi orice, poate fi o licoare, poate fi nebunia sau poate fi amestecul de fumat al Nagualului.

Tu ai „văzut” un ţânţar, şi acela a devenit păzitorul celeilalte lumi pentru tine. Şi ştii ce este cealaltă lume? Lumea cealaltă este lumea celei de-a doua atenţii. Nagualul s-a gândit că, probabil, a doua

atenţie a ta era destul de puternică pentru a trece de acel păzitor şi a intra în lumea aceea. Dar n-a fost aşa. Dacă ar fi fost, ai fi putut intra în lumea cealaltă şi nu te-ai mai fi întors. Nagualul mi-a spus că era pregătit să te urmeze. Dar păzitorul nu te-a lăsat să intri şi aproape te-a ucis. Nagualul a trebuit să te oprească din focalizarea celei de-a doua atenţii cu plantele puterii, pentru că tu te puteai focaliza doar pe partea stranie a lucrurilor. În loc de asta, el te-a pus să practici „visatul", astfel încât s-o aduni în alt mod. Dar el era sigur că şi „visatul" tău va fi înfricoşător. Nu era nimic de făcut. Tu urmai paşii făcuţi de el, şi el avea partea a doua înfricoşătoare, stranie.

Au rămas tăcute. Ca şi cum ar fi fost toate cuprinse de amintirile lor.

La Gorda a spus că Nagualul îmi arătase odată o insectă roşie foarte specială, în munţii din zona lui. Ea m-a întrebat dacă îmi aminteam.

Mi-o aminteam. Cu ani înainte, don Juan mă luase într-o zonă necunoscută mie, în munţii Mexicului de Nord. El mi-a arătat cu extremă grijă nişte insecte rotunde, de mărimea unei buburuze. Spatele lor era roşu-strălucitor. Am vrut să mă aplec să le studiez, dar el nu m-a lăsat. Mi-a spus că trebuia să le urmăresc, fără să-mi fixez privirea, până le memoram forma, pentru că trebuia să mi le amintesc întotdeauna. Apoi mi-a explicat nişte detalii complicate ale comportamentului lor, făcându-le să sune ca o metaforă. El îmi vorbea despre importanţa arbitrară a celor mai îndrăgite năzuinţe ale noastre. El a indicat nişte pretinse năzuinţe ale acelor insecte şi le-a comparat cu ale noastre. Comparaţia scotea în evidenţă cât de ridicola era importanţa pe care o conferam credinţelor noastre.

— Exact înainte ca el şi Genaro să plece, a continuat La Gorda, Nagualul m-a luat la locul acela din munţi, unde trăiesc gândacii ăia mici. Am mai fost cândva acolo şi la fel au fost toţi. Nagualul s-a asigurat că toţi ţinem minte creaturile acelea, deşi nu ne-a lăsat niciodată să le contemplăm.

În timp ce eram cu el, mi-a indicat ce să fac cu tine şi ce să-ţi spun. Ţi-am relatat deja aproape tot ce trebuie, cu excepţia acestui ultim lucru. Are legătură cu ceea ce i-ai întrebat pe toţi: Unde sunt Nagualul şi Genaro? Acum îţi pot spune exact unde sunt. Nagualul a spus că o să înţelegi asta mai bine decât oricare dintre noi. Niciunul dintre noi n-a „văzut" păzitorul. Niciunul dintre noi n-a fost vreodată în lumea aceea galben-sulfuroasă unde trăieşte el. Tu eşti singurul dintre noi care a fost acolo. Nagualul a spus că el te-a urmat în lumea aceea când ţi-ai focalizat a doua atenţie pe păzitor. El intenţiona să meargă acolo cu tine, poate pentru totdeauna, dacă ai fi fost destul de puternic pentru a trece. Atunci a aflat el prima dată despre lumea acelor mici gândaci roşii. El spunea că lumea lor era cel mai minunat şi mai desăvârşit lucru pe care ţi l-ai putea imagina. Aşa că, atunci când a venit timpul ca el şi Genaro să părăsească lumea asta, ei şi-au

adunat toată a doua atenţie a lor şi au focalizat-o pe acea lume. Apoi Nagualul a deschis crăpătura, aşa cum ai văzut şi tu, şi au trecut prin ea în lumea aceea, unde ne aşteaptă ca să ne întâlnim într-o zi cu ei. Nagualului şi lui Genaro le plăcea frumosul. Ei s-au dus acolo pentru delectarea lor totala.

M-a privit. N-aveam nimic de spus. Avusese dreptate să spună că puterea trebuia să-i sincronizeze perfect revelaţiile ei, dacă urmăreai eficacitatea lor. Simţeam un chin inexprimabil. Ca şi cum mi-ar fi venit să plâng, şi nu eram nici trist, nici melancolic. Năzuiam după ceva inexprimabil, dar acel dor nu era al meu. Ca atâtea senzaţii şi sentimente de când sosisem acolo, îmi era străin.

Mi-au venit în minte afirmaţiile lui Nestor despre Eligio. I-am repetat La Gordei ceea ce-mi spusese el, iar ea m-a rugat să le descriu viziunile călătoriilor mele între tonal şi nagual pe care le avusesem după ce sărisem în abis. Când am terminat, toate păreau înspăimântate. La Gorda a izolat imediat viziunea mea despre dom.

— Nagualul ne-a spus că a doua atenţie a noastră se va focaliza într-o zi pe acel dom, a spus ea. În ziua aceea vom fi toţi doar a doua atenţie, exact cum sunt Nagualul şi Genaro, şi în ziua aceea ne vom întâlni cu ei.

— Vrei să spui, La Gorda, că o să mergem aşa cum suntem? am întrebat.

— Da, o să mergem aşa cum suntem. Corpul este prima atenţie, atenţia tonalului. Când devine a doua atenţie, intră pur şi simplu în lumea cealaltă. Saltul în abis ţi-a adunat toată a doua atenţie pentru o vreme. Dar Eligio a fost mai puternic, şi a doua sa atenţie a fost fixată de acel salt. Asta s-a întâmplat cu el, şi el era la fel ca noi. Dar nu avem nicio posibilitate de a spune unde este. Nici măcar Nagualul nu ştia. Dar dacă e să fie undeva, atunci este în acel dom. Sau oscilează dintr-o viziune în alta, poate pentru o întreagă eternitate.

La Gorda a spus ca în călătoria mea între tonal şi nagual eu confirmasem la scară mare posibilitatea ca întreaga noastră fiinţă să devină a doua atenţie, dar şi la o scară mai mică, când m-am rătăcit cu ele în lumea acelei atenţii, mai devreme în ziua aceea, şi, de asemenea, când ea ne-a transportat opt sute de metri, pentru a fugi de aliaţi. Ea a adăugat că sarcina pe care ne-o lăsase Nagualul ca o provocare era dacă vom fi sau nu capabili să ne dezvoltăm voinţa sau puterea celei de-a doua atenţii să se focalizeze în mod nelimitat pe tot ceea ce doream. Am rămas tăcuţi o vreme. Se părea că era timpul să plec, dar nu mă puteam mişca. Gândul la soarta lui Eligio mă paralizase. Fie că reuşise să ajungă la domul întâlnirii noastre, fie că se lăsase prins în vârtej, imaginea călătoriei sale era înnebunitoare. Nu trebuia să fac absolut niciun efort de a o întrevedea, pentru că aveam experienţa propriei călătorii.

Lumea cealaltă, la care don Juan se referea practic din momentul în care ne-am întâlnit, fusese întotdeauna o metaforă, un mod obscur

de a eticheta o anumită distorsiune perceptuală, sau cel mult un mod de a vorbi despre o anumită stare nedefinită de a fi. Cu toate că don Juan mă făcuse să percep trăsături indescriptibile ale lumii, eu nu considerasem experienţele mele ca fiind ceva mai mult decât un joc al propriei percepţii, un miraj pe care el mă făcuse să-l suport, ori cu ajutorul plantelor psihotrope, ori cu mijloace pe care nu le puteam deduce în mod raţional. De fiecare dată când se întâmplase, mă protejasem cu gândul că unitatea „eului" pe care îl cunoşteam şi cu care eram familiar fusese deplasata temporar. În mod inevitabil, imediat ce acea unitate se refăcea, lumea devenea iar sanctuarul eului meu raţional şi inviolabil. Amploarea pe care mi-o dezvăluise La Gorda cu revelaţiile ei era înspăimântătoare.

Ea s-a ridicat şi m-a ridicat şi pe mine de pe bancă. A spus că trebuia să plec înainte de asfinţit. Au mers toate cu mine la maşină şi şi-au luat rămas-bun.

La Gorda mi-a dat o ultimă instrucţiune. Mi-a spus că atunci când mă voi întoarce să merg direct la casa Genarilor.

— Nu vrem să te vedem până când nu vei şti ce ai de făcut, a spus ea cu un zâmbet radios. Dar nu întârzia prea mult.

Surioarele au dat din cap afirmativ.

— Munţii aceia nu ne vor lăsa să mai stăm mult pe aici, a spus ea, şi cu o mişcare imperceptibilă a bărbiei mi-a indicat dealurile erodate şi ameninţătoare de peste vale.

I-am mai pus o întrebare. Am vrut să ştiu dacă avea vreo idee unde se vor duce Nagualul şi Genaro după ce va fi avut loc întâlnirea noastră. Ea a privit în sus, la cer, şi-a ridicat braţele şi a făcut un gest indescriptibil cu ele, pentru a arăta că nu există limite în acea vastitate.

Au apărut:

Latura activă a infinităţii Arta visatului Călătorie la Ixtlan Darul vulturului Focul lăuntric Povestiri despre putere Puterea tăcerii Pase magice

Învăţăturile lui don Juan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CASTANEDA, CARLOS
Al doilea cerc de patere / Carlos Castaneda; trad.: Gabriel Florentin Popa, Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-168-2

I. Popa, Gabriela Florentina (trad.)

821. 111 (73)-31=135.1
39(=822.245)(72)(0:82-31)

RAO International Publishing Company
Grupul editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119,Bucureşti, ROMÂNIA
www.rao.ro
www.raobooks.com

CARLOS CASTANEDA
The Second Ring of Power
© Carlos Castaneda, 1977
Toate drepturile rezervate.

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română
martie 2007
ISBN 978-973-103-168-2